vârsta perfectă

Heather Skyler

pentru tine

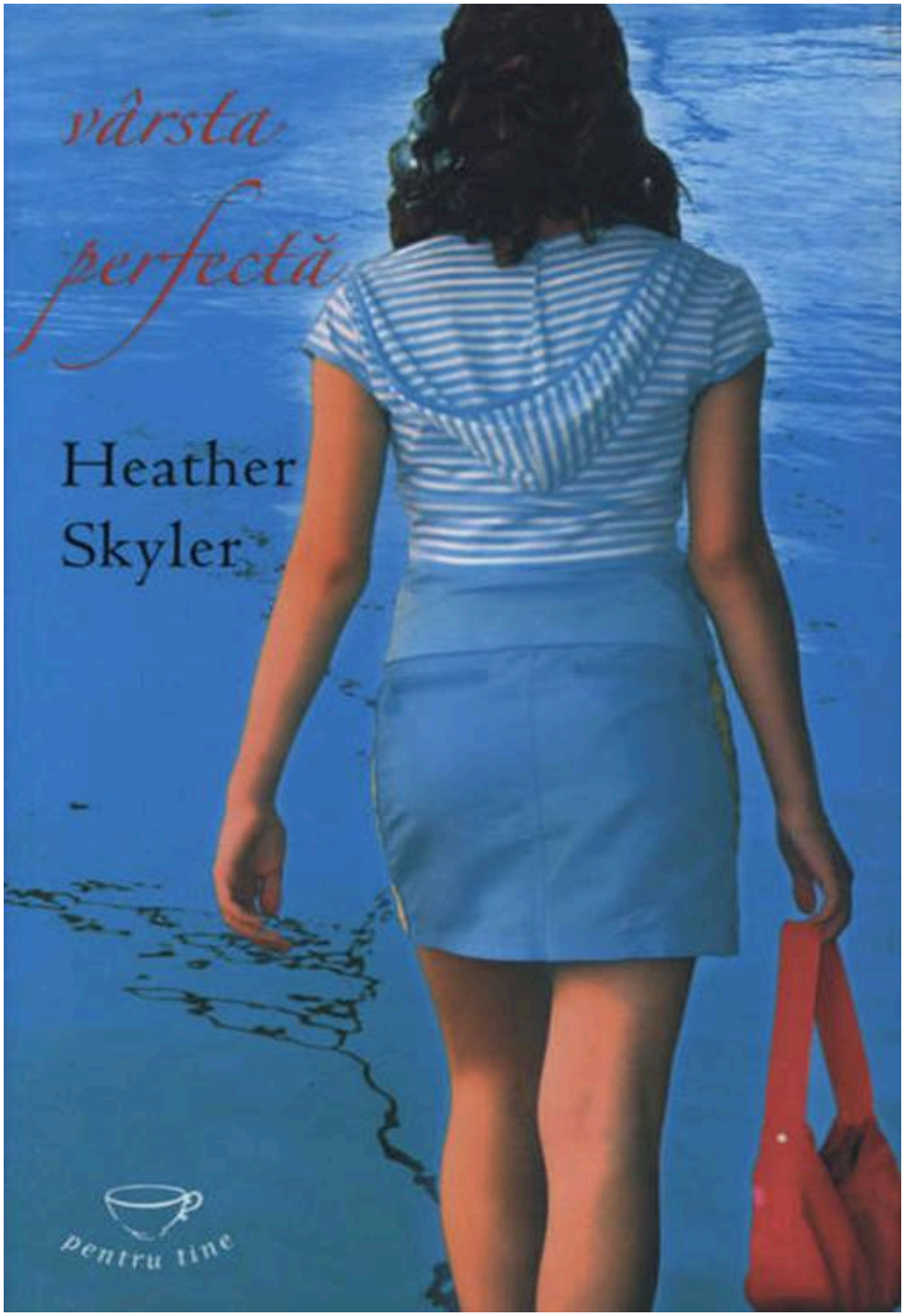
vârsta perfectă
Heather Skyler
pentru tine

HEATHER SKYLER s-a născut
și a crescut la Las Vegas, Nevada.
Și-a obținut licența la University
of Washington, din Seattle.
În prezent este redactor-șef
la *Beloit Fiction Journal*.
Locuiește la Madison, Wisconsin,
cu soțul, fiul și fiica ei.
Aceasta este prima ei carte.

vârsta perfectă

Heather Skyler

pentru tine

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SKYLER, HEATHER
Vârsta perfectă/Heather Skyler; trad.: Marilena Dumitrescu.
— Bucureşti: RAO Internaţional Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-838-4
I. Dumitrescu, Marilena (trad.)

821.111-31 135.1

RAO Internaţional Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

HEATHER SKYLER
The Perfect Age
© 2004 by Heather Skyler
Toate drepturile rezervate
Fotografia copertei FLORICA ZAHIU

Traducere din limba engleză
MARILENA DUMITRESCU

© RAO Internaţional Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

februarie 2008

IZBN 978-973-103-838-4

Pentru John şi Malcolm

Mulţumiri

Aş dori să le mulţumesc lui Elizabeth Sheinkman, lui Jill Bia- losky, lui Simon Prosser şi Cariei Riccio pentru că au crezut în această carte.

Afectuoase şi infinite mulţumiri surorii mele, Jennifer, peiv tru sprijinul neobosit şi laudele entuziaste. Transmit, de asemenea, multe mulţumiri

şi recunoştinţă părinţilor mei, Juliet Roberts şi Paul Bums.

Doresc să-i mulţumesc lui Kay Sloan pentru că a fost un profesor de stilistică de o desăvârşită bunătate şi înţelepciune.

De asemenea, nutresc o infinită gratitudine faţă de următorii pi i- eteni, pentru sfatul lor, pentru sprijin şi camaraderie: Tenaya Darlington, Jennifer Wong, Heather Lee Schroeder, David Ebembach, Guy Thorvaldsen, Ron Kuka, Dean Bakopoulos şi Andrew Mecuaig.

În fine, îţi mulţumesc ţie, Baby Lux.

Toată viaţa suntem doi,
dar unul este dat la o parte.

STANLEY PLUMLY

Cartea întâi

Prima parte

Fiica

Toţi vor să-i aplice lui Helen pomezi pe umeri, pe linia înaltă a omoplaţilor, apoi în jos în jurul gâtului, spre marginea adânc răscroită în spate a costumului de baie de culoare neagră. Pentru început, managerul piscinei, Gerard, îşi umple căuşul palmei cu loţiune Panama Jack nr. 4, îşi freacă mâinile una de alta şi, smucindu-şi surprinzător capul în sus, îi face semn să se întoarcă pe spate. „Are palme aspre “, remarcă fata în timp ce el îi masează umerii pentru ca uleiul să între în piele, trăgându-i în acest scop bretelele costumului. Când a terminat, bate din palme şi spune:

— Doar nu vrei să te arzi chiar din prima zi.

— M-am dat cu loţiune de plajă azi-dimineaţă, înainte de a pleca de acasă, îi spune ea. FPS 15. Rezistentă la apă.

— Ei bine, va trebui să foloseşti produsele pe care le vindem aici.

Helen încuviinţează dând din cap, fără să scoată un cuvânt şi se gândeşte la prietenul ei, Leo. Dacă ar vedea-o acum, în această situaţie, sub atingerea mâinilor altui bărbat, fie el şi unul trecut de patruzeci de ani, bronzat în culoarea nucilor (rezultatul excesului de loţiuni antisolare?), ţipetele şi suferinţa nu s-ar mai sfârşi, la fel acuzaţiile geloase şi, ulterior, rugăminţile ei de iertare.

Mai târziu, aşezată în scaunul rezervat salvamarilor, sus, deasupra vastului cadran albastru al piscinei, de unde are de supravegheat doar o femeie în vârstă întinsă pe o saltea pneumatică şi două cupluri care stau în picioare la capătul puţin adânc al bazinului şi savurează nişte băuturi roz, simte încă o pereche de mâini atingându-i umerii.

De această dată este Miles, şeful salvamarilor, în vârstă de douăzeci şi ceva de ani, pe care l-a cunoscut la angajare.

— E timpul să te mai dăm cu loţiune, nu crezi? întreabă el.

— Cred că loţiunea mă ajută să mă ard, spune ea privind peste umăr figura bronzată, plăcută a salvamarului, apoi îşi întoarce din nou privirea spre bazinul de dedesubt.

— O săptămână de stat la soare şi te obişnuieşti, zice el ca şi când ar rosti un adevăr solemn.

Fetei nu-i displace atingerea mâinilor lui pe spate, cum a fost în cazul lui Gerard, ci dimpotrivă, este chiar uşor flatată. Cu toate acestea, se simte cam stânjenită de acest tratament în scaunul de salvamar, o mângâiere în văzul tuturor. Deşi nimeni nu pare a băga de seamă. Să fie ea exagerat de pudică? Dincolo de zidurile împrejmuitoare se văd doar vârfurile reclamelor uriaşe de neon, plutind în aerul deşertic ca nişte nave spaţiale.

— Hm, începe ea, cu intenţia de a înviora conversaţia.

Cum i te adresezi unei persoane trecute de douăzeci de ani?

— Aşadar, cu ce te ocupi cât ţine iarna?

— Urmez clasele pregătitoare pentru şcoala de medicină, la Reno, spune el plimbându-şi pentru ultima oară mâinile pe gâtul ei, apoi pe sub părul umed şi în jos, de-a lungul şirei spinării. Eşti foarte slabă, continuă şi apoi adaugă: cum ai reuşit să iei examenul de salvamar?

— Înot foarte bine, îi răspunde ea. N-a fost mare scofală.

Piscina din curtea interioară a hotelului Dunes are două bazine. Cu o platformă podită cu lemn între ele, ca o fâşie de plajă, de culoarea fildeşului. Şezlonguri galbene, în rânduri perfect ordonate începând de la marginea fiecărui bazin, se pierd dincolo de inelul periferic al palmierilor. Un bar decorat cu frunze de ferigă, probabil pentru a da impresia unor vremuri primitive, presupune Helen, se ridică în mijlocul şezlongurilor, dar chelneriţele care mişună prin faţa lui alungă această impresie prin costumele lor sumare, din lame auriu, cu ochii încărcaţi de farduri şi bretoanele înţepenite cu fixativ. Numai că acesta este Las Vegas, până la urmă, iar Helen a învăţat un lucru despre acest oraş în cei cincisprezece ani trăiţi în exclusivitate aici, şi anume că subtilitatea nu este la mare căutare.

Şederea în scaunul de salvamar începe să devină plictisitoare. Se uită o clipă spre Miles, care pare stăpân peste piscina în formă de lacrimă, apoi la Gerard, aşezat între cele două bazine, sub o umbrelă roşie, într-un soi de pupitru mai înălţat, unde şi-a lăsat şi ea sacoşa în această dimineaţă. „Trebuie să rămână vigilentă, îşi aminteşte cercetând apa de dedesubt, să nu se întâmple ceva “, dar în bazin se află acum doar trei adulţi, aşa că fata îşi lasă gândurile în voia amintirilor serii din ziua precedentă, atât de apropiată. Televizor şi pizza la Leo acasă, dar nu-i vine în minte nici măcar una dintre emisiunile pe care le-au văzut – doar mâini, degetele lungi, însemnate abundent de cicatrice de la bătutul tobelor, cântând în sus şi în jos pe spatele ei, pe sub bretelele sutienului care s-a desfăcut uşor, apoi pe sânii mici, încă neatinşi de altcineva. Câtă senzualitate! N-a mai cunoscut niciodată până acum plăcerea – dar nicio asemenea temere. Se va trezi mama lui, o va găsi acolo, cu bluza sucită în jurul gâtului, pe jumătate dezbrăcată, de fapt pe covorul alb-argintiu al acestei femei? O altă temere este, desigur, aceasta: acum ar trebui să ajungă şi la relaţii sexuale?

La vremea prânzului, Helen intră în hotel, în căutarea unui magazin cu sendvişuri, de unde cumpără friptură de vită cu brânză cedar, porumb, cartofi prăjiţi şi o cola. Din cauza aerului condiţionat, înăuntru este foarte frig şi, privindu-i pe turiştii care trec pe lângă masa ei, în drumul dinspre piscina exterioară spre centrul cazinoului, regretă că nu şi-a luat cu ea o carte.

Helen îşi dă brusc seama că nu a mâncat niciodată la prânz într-un cazinou, ceea ce i se pare bizar. Prin pereţii vitraţi ai magazinului cu sendvişuri, urmăreşte procesiunea lentă a jucătorilor de la aparatele mecanice: trag de manete fără niciun sentiment al speranţei ori al înălţării, după cum îşi poate da ea seama. Dimpotrivă, locul miroase a tristeţe în acest moment al zilei. Nu are nimic din convulsiile nopţilor cu câştiguri, exceptând ţăcănitul constant al monedelor de 25 de cenţi, iar oamenii par să nu se fi trezit încă, deşi este trecut de prânz.

O chelneriţă trece pe lângă ea ducând o tavă cu băuturi, iar Helen, ca şi bărbaţii de la mesele din apropiere, se uită după ea cum dispare printre şirurile de maşinării, expunându-şi picioarele şi jumătate din fese deasupra marginii aurii a ciorapilor. Helen se întreabă la ce se uită în pauza de prânz o fată de cincisprezece ani din Ohio. Cu siguranţă, nu la aparatele mecanice sau la fundul cuiva. „Cum este viaţa în alt oraş? meditează ea. Este la fel ca aici, dar în alt decor? Sau această viaţă – *viaţa ei* – este una neobişnuită?”

De masa ei se apropie un bărbat care îşi drege glasul, destrămându-i reveria şi forţând-o să ridice privirea. Este mai în vârstă, are vreo treizeci şi cinci de ani şi este îmbrăcat cu slip negru şi cu un tricou pe care scrie „Mustache Rides: 5 Cents “. El însuşi nu poartă mustaţă şi, chiar dacă ar purta, Helen ştie că tot nu ar înţelege sensul cuvintelor de pe tricou. Bărbatul are aerul îngrijit al unui moderator de televiziune, arătând un şir de dinţi îmbrăcaţi, de un alb perfect, iar când vorbeşte, face nişte gesturi menite probabil să-i spună ei ceva.

— Mănânci singură?

Deschide braţele cu palmele în sus, ca pentru a-i arăta forfota oamenilor din jur, cu siguranţă dornici să i se alăture.

Ea dă din cap că da şi soarbe o înghiţitură de cola.

— Te-am văzut afară, în scaunul de salvamar. Vrei să mergem să bem ceva după ce-ţi termini munca, sau în altă parte?

Helen se uită fix la el o clipă, apoi spune:

— Am cincisprezece ani.

— Doamne sfinte, exclamă el şi izbucneşte în râs, ducându-şi mâna la gură. Nu se poate!

— Este adevărat.

Îi zâmbeşte bărbatului, aproape fără voie. Buzele i se ridică dezvelindu-i dinţii, fără intenţie.

— Ei bine, presupun că ar trebui să mă întorc peste vreo trei ani.

Helen îl priveşte cum se îndepărtează şi, pentru prima oară în ziua aceea, se simte uşoară şi sigură pe ea. Termină de băut cola, mănâncă toţi cartofii, apoi revine la soare şi la piscină.

Seara, în drum spre casă, mama o descoase:

— Ţi-ai mai dat cu loţiune de plajă după-amiază?

— Da.

— Cum este şeful tău? Pare de treabă?

Fata dă din umeri.

— Este cum trebuie.

În stânga, soarele pluteşte ca un balon deasupra coamei palide a munţilor, iar aerul artificial toarce pe lângă genunchii ei. La semafor, Helen vede un grup de femei pe jumătate goale ieşind pe uşa laterală a hotelului Stardust. Sunt îmbrăcate în slipuri tanga şi topuri minuscule sclipitoare. Multe ţin în mână paruri din pene. Toate îşi aprind ţigări.

— Uluitor, spune mama ei dând din cap în faţa acestei imagini, ce sunt în stare să facă unele femei pentru bani!

„Sunt doar nişte dansatoare, vrea să spună Helen. Ce este rău dacă dansezi ca să-ţi câştigi existenţa? Îl Dar nu scoate niciun cuvânt, îşi mută doar privirea spre mâinile încleştate pe volan ale mamei: subţiri,

străbătute de vene delicate, ca nişte frunze. Mama este profesoară la clasele a treia, iar vara are vacanţă, aşa că, în fiecare dimineaţă, o va duce pe Helen la lucru cu maşina, iar seara o va lua înapoi la ora cinci.

— Ce-ai făcut la Leo aseară?

— Ne-am uitat la televizor.

— La ce?

Helen ridică din umeri.

— La un film, cred.

— *Crezi?*

— Nu-mi aduc aminte cum se chema.

— S-a uitat şi mama lui cu voi?

Helen se întoarce spre mama ei: frumoasă, păr negru încadrându-i perfect curbura obrazului oval, ochi verzi, întotdeauna conturaţi cu o culoare – lavandă sau negru – ce-i face să pară şi mai verzi, două nestemate, poate jad sau turmalină, aşezaţi în mijlocul unui ten care îmbătrâneşte.

— Nu, dă din cap Helen. Ea a citit într-un fotoliu, lângă noi.

— Aşadar, îţi place? o întreabă Leo în seara următoare, după cea de-a doua zi.

Îşi plimbă degetul pe pielea umerilor ei, iar ea se trage îndărăt.

— M-am ars, explică ridicând din umeri, apoi adaugă: nu-i nimic. Nu cred că se poate îneca cineva. Oamenii nu fac decât să bea şi să plutească pe saltele. N-am văzut decât un singur copil lângă piscină. Azi a trebuit să strig la doi băieţi, probabil mai mari decât mine, să se urce pe saltea cu rândul. M-am simţit ca o proastă.

Stau întinşi pe patul lui. Leo îi ridică tricoul şi-i sărută pielea albă de pe pântec. Mama lui a plecat la o întâlnire, iar fratele mai mare este la bucătărie, găteşte ceva care miroase a came arsă. Leo îi dezleagă cordonul şortului, apoi atacă fermoarul.

— Nu sunt convinsă, spune ea ridicându-se.

— Am crezut că te-ai simţit bine aseară.

Helen se aşază pe marginea patului, atinge cu tălpile goale covorul de pe podea. Fusta i s-a răsucit pe trup; şi-o îndreaptă trăgând rapid cu mâna de ea.

— M-am simţit.

— Nu-ţi dai seama cât de mult te iubesc?

— Ba da.

— Atunci, despre ce este vorba?

O ia în braţe şi o trage spre el, picioarele ajung să li se atingă.

— Dacă aş rămâne însărcinată acum, ar fi cel mai rău lucru care ni s-ar putea întâmpla.

— O să folosim prezervativ.

— S-ar putea rupe.

— Iar mâine am putea muri. O mulţime de lucruri *sar putea* întâmpla.

Fata oftează şi îşi trece mâinile prin păr, se freacă la ochi cu încheieturile degetelor. Leo se năpusteşte să o sărute, un sărut lung, nerăbdător, care o face să ezite. Poate că a venit timpul?

— Să mai aşteptăm. Să fac măcar şaisprezece ani. Mi s-ar părea mai potrivit, dintr-un punct de vedere, dacă voi avea măcar şaisprezece ani.

— Mai sunt două luni până atunci!

Leo îşi încrucişează braţele la piept şi se răsuceşte uşor într-o parte. O şuviţă groasă de păr castaniu-deschis îi atârnă peste faţă, ascunzându-i expresia. După un lung moment de tăcere, îşi dă părul după ureche şi revine spre ea.

— Uite ce-i, nu ne putem întoarce la ţinutul de mână. Nu aşa merg lucrurile.

Helen speră să nu audă din nou că, după ce a mai făcut sex până acum, îi este greu să aştepte. În plus, el are şaptesprezece ani şi îi place să-i amintească faptul că mai sunt şi alte fete, mai mari, care ard de nerăbdare să iasă cu el. Dar Leo nu mai spune nimic, aşteaptă răspunsul ei, cu ochi negri, trişti, rotunzi şi umbriţi de gene lungi, ca ai unui copil.

— Lasă-mi timp să mă gândesc, spune ea în cele din urmă.

— OK.

Băiatul se ridică şi se duce să deschidă uşa dormitorului.

— Vino, te duc acasă.

— Te-ai certat cu Leo aseară? o întreabă mama ei a doua zi dimineaţă, în timp ce străbat cartierul spre şoseaua principală care le va conduce la Strip. Pari supărată.

— Nu.

Inspiră grăbit, apoi zice:

— Nu faceţi sex, nu-i aşa?

— *Nu,* răspunde ea repede, poate prea apăsat. Sigur că nu.

— N-aş face faţă, spune mama ei. Ideea că un individ o atinge pe fata mea… Eşti încă un copil.

— *Mamă,* exclamă ea, străduindu-se să nu-şi dea ochii peste cap.

Încetează! Am spus că nu.

Când parchează la Dunes, mama spune:

— Cred că intru cu tine azi. Ar trebui să-l întâlnesc pe şeful tău şi este şi un magazin în hotel prin care vreau să arunc o privire..

Gerard aşteaptă la pupitru, îmbrăcat cu o cămaşă bej, într-o nuanţă mai deschisă decât pielea lui de culoarea nucilor, desfăcută până la brâu, cu pixul în gură; cercetează programul.

— Salut, a venit salvamarul meu preferat, zice el, ridicând privirea la apropierea lor.

— Bună.

Helen zâmbeşte, apoi îşi scoate iute bluza de trening şi şortul şi le aruncă în sacoşă. Are un fluier la gât, iar curbele grele, argintii ale acestuia i se odihnesc în scobitura dintre coaste.

Mama îi întinde mâna lui Gerard şi se prezintă:

— Kathy Larkin. Mama.

Gerard strânge mâna întinsă şi zâmbeşte cu toată gura. Pentru prima oară de când l-a cunoscut Helen, Gerard îşi ridică ochelarii de soare cu lentile reflectorizante, dezvăluind doi ochi înconjuraţi de riduri.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spune el. Helen face o treabă grozavă.

Helen nu se poate gândi nici măcar la un singur lucru pe care să-l fi făcut, altul decât să fi stat pe

scaun şi să fi măturat incinta, dar lauda n-o deranjează.

Mama îşi ia rămas-bun sărutând-o pe obraz, pe urmă pleacă spre cazinou. Gerard scoate loţiunea Panama Jack şi se pregăteşte de ritualul zilnic.

Helen se întoarce cu spatele, umerii delicaţi durând-o de nerăbdare. Mama a ajuns aproape de uşa cazinoului şi mai priveşte o dată spre Helen, cu mâna ridicată într-un ultim gest de rămas-bun. Palmele lui Gerard se deplasează în sus şi în jos pe braţele ei, de aceea ea nu-l poate mişca pe niciunul din ele ca să-i răspundă, poate doar să-i zâmbească pe deasupra suprafeţei scânteietoare a piscinei. Helen se aşteaptă să o vadă pe mama venind în fugă să-l plesnească pe acest bărbat peste mâini, să-i spună să şi le ţină acasă. Rămâne cu sufletul la gură, pregătindu-se pentru bătălia ce va urma. De partea cui va fi?

Dar mama întoarce din nou spatele, fără să ezite, şi dispare dincolo de uşile întunecate ale hotelului.

— În regulă, spune el când a terminat. S-a făcut. Urcă pe scaun!

Astăzi a venit la piscină un bărbat care a fost aici şi ieri. Este greu de descris: păr şaten, ochi căprui, sprâncene groase şi obraji uşor trecuţi. Cu toate acestea, se face remarcat, pentru că este îmbrăcat într-o jachetă. Una subţire, desigur, un fel de vindiac umflat, negru, pe care sunt scrise cu litere argintii cuvintele „The Big Apple: Take a Bite[1]”. Pe dedesubt poartă un tricou negru, un şort de baie negru, are o pereche de şlapi din piele întoarsă, tot negri, nimic care să-l scoată în evidenţă, cu excepţia jachetei. Şi a faptului că a urmărit-o într-una timp de două zile dintr-un şezlong confortabil aşezat în cealaltă parte a piscinei.

Astăzi, când Helen ia prima pauză şi coboară din scaun pentru a se duce sub un palmier să mănânce o pară, bărbatul se apropie de ea, o salută şi îi întinde o carte de vizită. „Charles Link “ „Modelele Big Apple” scrie pe ea.

— Găsesc că eşti foarte frumoasă, spune el.

Fata se uită în jur să vadă dacă l-a auzit cineva. Gerard îl priveşte din adăpostul umbrelei lui, prea departe pentru a auzi, iar şezlongurile galbene din stânga şi din dreapta sunt goale.

— Găsiţi?

— Da, trăsăturile tale au o desfăşurare foarte specială.

— Ochii, nasul şi pe urmă gura?

Helen râde şi muşcă din pară.

— Tu râzi – zâmbeşte el –, dar eu vorbesc serios. Aş dori să te iau la New York. Lasă-mă să-ţi văd ochii!

Fata îşi scoate ochelarii şi îl priveşte, clipind din cauza luminii orbitoare.

— Perfect, spune el apropiindu-se şi, apucându-i bărbia cu mâna, îi înclină faţa spre soare.

Ea se teme că bărbatul ar putea să o sărute şi se întreabă dacă ar trebui să se smulgă de acolo, dar el îi dă drumul imediat.

— Ai un potenţial bun, spune el încrucişându-şi braţele la piept, făcând jacheta să scârţâie. Prin urmare, ce zici?

Ea ridică din umeri şi se uită la apă.

— Nu ştiu. Sunt la liceu.

— Ai vârsta perfectă chiar acum. N-ar trebui să mai aştepţi nicio lună, nici *o zi.*

„Dar nu pot să plec, se gândeşte ea, iubesc.” În schimb, spune:

— Nu ştiu. Nu cred că părinţilor mei le-ar plăcea să plec.

— Ce-ar fi să-i sun eu?

Scoate un stilou şi încă o carte de vizită din buzunarul interior al jachetei, apoi se pregăteşte să scrie.

— Cred că ar fi bine, zice ea şi îi dă numărul de telefon de acasă.

Se aşază înapoi în scaun, soarele fierbe pe picioarele ei goale; în bazinul de dedesubt, oglinda apei este presărată cu frunze căzute după furtuna din noaptea trecută. Va trebui să le pescuiască după prânz. Cum de nu le-a văzut de dimineaţă? Charles

Link stă acum de vorbă cu Gerard sub umbrelă, iar ea îi priveşte pe cei doi bărbaţi, din spatele ochelarilor de soare, acum când nu este nimeni în. Bazin. Este bărbatul cu jachetă chiar cine se pretinde a fi? Perspectiva de a pleca la New York cu el nu i se pare demnă nici măcar de a fi luată în seamă. Nu-şi imaginează că ar putea abandona şcoala, familia, pe Leo. Cum l-ar putea părăsi pe Leo? Dar ideea că acest bărbat o consideră atât de frumoasă, încât ar putea deveni model, este ca un drog, o leagănă în această după-amiază nesfârşită, fierbinte, o poartă în pace, pe sub umbra copacilor.

Helen este destul de înaltă; ştie asta prea bine, pentru că trebuie să-şi îndoaie genunchii când stă lângă Leo, încercând să fie egală cu el. Şi foarte subţire – prea subţire, i-au spus adesea, cu răutate, cei care au trecut pe lângă ea pe coridoarele şcolii. Părul îi place, şaten, în nuanţa saturată a gresiei ce străluceşte sănătos în soare, la fel culoarea ochilor, pentru că seamănă cu verdele mamei ei – dar frumoasă? Are genunchii răsuciţi spre interior, pielea afişează întotdeauna cel puţin un cusur, iar ochii, crede ea, fără rimei rezistent la apă, ar părda întotdeauna somnoroşi şi despuiaţi. Se uită adesea în oglindă cu îngrijorare şi cu dorinţa să fi avut alt chip. Din când în când îşi conştientizează totuşi frumuseţea, şi atunci simte un soi de putere fragilă.

Leo vine la ea acasă după orele de serviciu, o uşurare pentru Helen, pentru că aici nu au voie nici măcar să închidă uşa camerei în urma lor. Sunt forţaţi să revină la ţinutul de mână. Nu că ei nu i-ar plăcea intimitatea mai profundă. Mâinile lui pe pielea ei au efectul unui narcotic. Tocmai aceasta este problema. Ar putea lăsa garda jos dacă s-ar pierde în plăcerea atingerii lui. Nu vrea să se căsătorească cu Leo. Helen vrea să urmeze colegiul după liceu, să devină avocată sau scriitoare, poate chiar să predea cursuri de istorie la universitate, ca tatăl ei. Sau ar trebui să se facă model? Chiar şi înotând în piscina adâncă a acestei iubiri noi şi devastatoare, este capabilă să

vadă oglinda propriei vieţi sclipind deasupra. Iar această oglindă, viitorul, nu-l include pe Leo.

Dar în seara aceasta el este aici, o aşteaptă pe canapea să vină cu platoul de fursecuri pudrate cu zahăr, iar ea este adânc scufundată în prezenţa lui. Helen aşază fursecurile pe măsuţa de cafea, apoi se cuibăreşte lângă Leo şi îl sărută pe obraz.

— Te-ai gândit la ce am vorbit? întreabă el.

Ea încuviinţează dând din cap.

— Şi?

— Hai să nu vorbim despre asta acum!

Îl ia de mână, ca să îndulcească oarecum cuvintele.

— Eu numai la asta mă gândesc. Să fiu cu tine. Cu tine total.

Ea îşi fereşte ochii de privirea lui, se uită în altă parte şi se întinde după o prăjitură.

— Mama pleacă în weekend, continuă el. Poţi veni să stai la mine toată ziua de sâmbătă. Le poţi spune părinţilor că pleci în excursie cu bicicleta sau ceva de genul ăsta.

Înainte să apuce ea să-i răspundă, intră tatăl. Poartă tot cămaşa albastră de la serviciu, peste jeanşi, iar picioarele goale, cu degetele albe, sunt îngropate adânc în covorul gros.

— Cine este acest Charles Link, Helen?

Are o notă de iritare în glas când ridică mâna să-şi aşeze mai bine ochelarii.

— Pretinde că i-ai dat numărul nostru. Sper că nu-i adevărat.

— Un individ pe care l-am cunoscut la piscină.

Mâna lui Leo se încleştează peste a ei, iar ea îl strânge, la rândul ei, în semn de încurajare.

— Voia să discute cu tine.

— Acum le dai numărul nostru de telefon străinilor?

— Crede că ar trebui să mă fac model.

Ridică din umeri stânjenită şi muşcă din fursec. Ştie ce gândeşte tata despre asemenea prostii şi se întreabă de ce Dumnezeu i-a dat telefonul acestui bărbat. A făcut cum a zis el, fără să se gândească deloc că ar putea să-l refuze.

— Ştiu ce crede. Mi-a spus ce crede, dar tu ce crezi? Ştiam că vrei să te duci la colegiu. Te-ai răzgândit?

— Nu, sigur că nu, răspunde ca vrând să-i şteargă încruntarea dezamăgirii.

— Iar eu nu vreau să stai de vorbă cu necunoscuţi. Cine ştie dacă individul acesta este măcar cine zice că este?!

— În regulă, spune ea. Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară rău, dar să fii atentă.

Sprâncenele îi sunt în continuare încruntate când se uită la platoul de fursecuri de pe masă.

— Să nu-ţi strici pofta de mâncare înainte de masă. Mâncăm imediat, îi spune el, apoi se retrage în birou.

Rămasă singură cu Leo, Helen îi povesteşte incidentul de la piscină. El este şi aşa nemulţumit de munca ei, de ideea de a purta costum de baie toată ziua în faţa unor străini, iar întâmplarea nu face decât să-i adâncească resentimentul.

— Ai pleca la New York şi m-ai părăsi, pur şi simplu? întreabă el, din nou cu ochii aceia, ochi de copil, serioşi şi îngrijoraţi.

— Nu, nu plec nicăieri.

— Atunci de ce i-ai dat numărul de telefon tipului?

Helen termină fursecul pe care îl ţinea în mână, reflectând, apoi spune cu hotărâre:

— Nu ştiu.

A doua zi, bărbatul apare din nou la piscină. Aceeaşi jachetă, acelaşi şort negru. Acelaşi şezlong şi privirea identică.

— Mâine plec, îi spune el la masa de prânz.

Stau unul lângă altul în cazinoul răcoros. Bărbatul i-a adus o salată şi un sendviş. El bea numai cola light; ea mestecă, dar se simte stânjenită.

— Tatăl tău n-a fost prea încântat de intenţia mea de a te face celebră.

Fata ridică indiferentă din umeri şi înghite. Soarbe puţină apă.

— Asta ţi-aş fi putut spune şi eu.

— Ai prieten?

— Da.

— Ştie ce om norocos este?

Ea ridică din nou din umeri şi mai ia o înghiţitură de salată.

— Păstrează cartea mea de vizită, îi spune el. Nu se ştie niciodată.

— OK, răspunde ea, căutând prin toate cotloanele minţii să-şi amintească unde a pus-o.

Bărbatul îi apucă bărbia cu degetele, în timp ce ea îşi mestecă mai departe salata şi îşi ridică privirea spre el, gândind că el vrea să-i vadă ochii din nou. Dar el se apleacă peste masă şi o sărută. Un sărut rapid, uscat, care ei îi spune următoarele: „nu-i adevărat că este agent venit de la New York! “Bărbatul se ridică înainte să apuce ea să mai spună ceva, iar Helen îşi şterge buzele cu şervetul, apoi priveşte în jur pentru a se asigura că n-a văzut-o cineva. Nimeni.

Se întoarce la piscină; se simte ca o proastă. Va învăţa vreodată tot ce trebuie să ştie în viaţă? Gerard o aşteaptă sub umbrelă şi, când ajunge lângă el, îi spune cu cea mai sobră figură pe care a putut-o vedea la el:

— Să ştii că domnul acela este serios. Altă fată care a lucrat aici a ajuns la Vogwe şi în tot felul de alte reviste. Este foarte serios.

Helen încuviinţează dând din cap, îşi scoate îmbrăcămintea şi se întoarce la scaunul ei. Se gândeşte la sărut. Se gândeşte la Leo. La tatăl ci, desculţ pe covor. La mama, cu faţa întoarsă spre ea în maşină: „Faceţi sex? “

Aseară, în pat, a citit câteva versuri dintr-o carte nouă dată de la tatăl ei. A primit-o cadou cu ocazia primului ei loc de muncă, iar autorul este Rilke (Rilke, a corectat-o tatăl când ea a întrebat „Cine este Rilk? “) Poezia care i-a plăcut cel mai mult se intitulează „Seara “.

Acum, aşezată aici, îşi aminteşte doar ceva despre transformarea vieţii, care trece alternativ în piatră şi în stele. Versul fusese mult mai limpede şi mai poetic, desigur, şi i-a fost adus în minte de silueta neagră a unei fete, decupată printre formele

luminoase, sub soarele împovărător al după-amiezii. Helen se simte deopotrivă îngrijorată şi binedispusă – şi piatră, şi stea. „Este efectul căldurii, îşi spune ea, te face să te simţi în cuptor.”

Sâmbătă s-a dus cu bicicleta la Leo, atât de devreme încât el nici nu se trezise. Merge în spatele casei, ca să-i bată în geam; el trage perdeaua, cu obrazul zbârcit de cutele imprimate de cearşafuri, apoi zâmbeşte.

Înăuntru, casa este răcoroasă, iar dormitorul miroase a somn mucezit. Helen îşi smulge maioul, apoi şortul şi, acoperită doar de sutienul negru şi de slipul roşu, se aşază pe patul lui desfăcut.

El o sărută şi o sărută, apoi scoate un prezervativ din sertarul de sus al comodei.

La serviciu, a doua zi dimineaţa, Helen stă în scaunul de salvamar şi supraveghează piscina. Cocoţată aici, sus, în căldura tăcută, deapănă în minte senzaţia atingerii lui Leo, mişcările lui deasupra şi înăuntru şi din nou afară, atât de rapide. S-a sfârşit înainte ca ea să se fi obişnuit cu ideea contactului lor intim. În scara aceasta se va duce din nou la el şi, în anticiparea momentului, îşi simte trupul cotropit de căldură.

— Eşti atât de frumoasă, i-a spus el mai apoi, întins lângă ea pe pat, un trup gol, imatur. N-am mai văzut făptură aşa de frumoasă ca tine!

Astăzi în piscină se află un copil. O fetiţă de opt sau nouă ani, al cărei costum roz cu argintiu, în două piese, pare a nu-şi găsi locul pe trupul lipsit de forme. Se bălăceşte toată dimineaţa în partea mai puţin adâncă; apoi mama închiriază o saltea şi copilul pluteşte pe sub picioarele lui Helen, aruncă spre ea stropi de apă şi râde.

În pauza de masă de la ora trei, fetiţa o urmează pe Helen sub palmier şi, ridicând privirea spre ea, îi spune:

— Când am să cresc mare, am să mă fac salvamar, ca tine.

Helen râde şi ar vrea să-i spună că nici ea nu a crescut mare încă.

Aceasta nu este cariera ei, ci doar o ocupaţie de o vară sau două, cât este la liceu, o simplă slujbă ca să câştige ceva bani. În schimb, o întreabă:

— Ştii să înoţi?

Fata dă din cap că nu, zâmbeşte, apoi o rupe la fugă şi sare în capătul adânc al piscinei. Când cade în apă, loveşte disperată din braţe, iar Helen scoate un strigăt, aruncă para şi sare după ea. Fetiţa se zbate, ţipă cu disperare, înţelegând ce a făcut, în timp ce Helen se apropie cu băgare de seamă, ştiind de la cursurile de pregătire că fiinţa aceasta micuţă, devenită puternică din cauza Spaimei, ar putea să o tragă şi pe ea sub apă, să se înece amândouă.

— Pot să te ajut, îi spune Helen călcând apa la numai câţiva centimetri distanţă. Păstrează-ţi calmul!

Apoi se apropie de copilă, o cuprinde cu braţul în jurul pieptului plat şi trage spre margine trupul mărunt, care revarsă urlete înspăimântătoare. Piscina se întinde pe o suprafaţă mare, care astăzi pare şi mai amplă, soarele o izbeşte în ceafă şi pe umeri, în timp ce foarfecă apa cu picioarele, ţinând copilul cu capul deasupra.

Dintr-odată, simte că alte două mâini îi smulg trupul fetiţei din braţe, îl apucă de umeri şi o dau pe ea la o parte. Este Miles, care o ia pe fată în braţe şi parcurge restul distanţei până la margine, o scoate afară şi o aşază, în siguranţă şi speriată, pe platformă.

Helen ajunge lângă ci în câteva secunde, înoată pe latura adâncă a bazinului şi priveşte în sus la Miles şi la fată.

— De ce? întreabă ea, în timp ce mama aleargă spre fiică şi o cuprinde în braţe, gemând.

— Ai păţit ceva? murmură mama. Te simţi bine? apoi către Miles: mulţumesc. Mulţumesc, mulţumesc, mulţumesc.

Duce copila pe un şezlong aflat pe iarbă şi o înfăşoară în prosop.

— De ce-ai făcut asta? întreabă Helen din nou. O prinsesem. Li ţineam capul deasupra apei. Era bine. De ce?

El dă din umeri, muşchii i se evidenţiază în mişcare, apoi dispar din nou, şi îi adresează un zâmbet menit să-i alunge supărarea, nedumerirea.

— M-am gândit că ai avea nevoie de ajutor. Atâta tot. N-ai mai fost până acum în situaţia de a salva viaţa unui om.

Helen se încruntă, şi simţindu-se stânjenită că ar putea izbucni în lacrimi, încetează să mai dea din picioare şi se scufundă cu capul sub apă, privind în sus imaginea deformată a marginii piscinei. Figura lui Miles, ondulată şi difuză, înconjurată de o ceaţa de păr blond, se uită în jos la ea. Dincolo de el, se întinde cerul plin de pete, albastru şi nesfârşit, ca un deşert. Helen elimină tot aerul din plămâni, ca să poată coborî mai adânc. Se duce spre fund, scoate pe gură bule de aer ca nişte pietre însufleţite, nepământene şi atinge fundul piscinei cu vârful picioarelor, ţinându-şi răsuflarea cât mai mult posibil. Când nu mai rezistă, se împinge în podeaua de beton cu ambele picioare şi îşi ia avânt spre suprafaţă.

Prietenul

O iubeşte şi nu o iubeşte. Este vorba despre frumuseţea ei, răcoroasă şi languroasă, ce-i cade pe piele ca o frunză. Când se ridică de pe trupul lui şi se duce acasă – la părinţii şi la sora ei, la cina pe care o iau împreună în jurul mesei lungi de tec –, el îşi aşază braţele pe piept ca să simtă urma lăsată de ea. Cu siguranţă i-a lăsat o urmă pe trup.

Cina lui înseamnă supă la cutie, cremă de pui sau de roşii. Poate şi un sendviş. Dacă este mama acasă, atunci au ceva cald, spaghete şi chiftele sau biftec Stroganoff, puse pe masa din bucătărie pentru el. Ea stă în picioare când mănâncă. Se grăbeşte întotdeauna, se arcuieşte peste chiuvetă, îi aruncă politicoasă câteva întrebări despre cum a fost ziua.

— Cum a fost la şcoală?

— Mamă, răspunde el, este vară.

Ea râde.

— Ah, da, ai dreptate. Ce face Helen? N-am văzut-o de mult.

— Face bine.

— O fată drăguţă, zice mama. Să te porţi frumos cu ea.

Îi place să-i spună lucrul acesta cel puţin o dată pe săptămână. Probabil, crede el, pentru a-şi uşura conştiinţa. Cu siguranţă, ştie ce se petrece în dormitor. Odată, cu o lună sau două în urmă, Helen a dat nas în nas cu mama lui tocmai când ieşea din camera, să se ducă la baie. Era îmbrăcată, desigur; nu erau chiar atât de neglijenţi, dar părul răvăşit şi faţa somnoroasă, încă aprinsă – poate şi mirosul… se gândea el. Nu era sigur. Dar, cu certitudine, mama trebuia să ştie.

— Ai întâlnire diseară? o întreabă el.

Ea dă din cap că da, apoi se apleacă să bea apă direct de la robinet.

— Tot cu Ron?

— Bineînţeles.

Îşi umflă cu degetele şuviţele părului.

— Cu cine altcineva?

— Am crezut că, poate, l-ai părăsit.

Zâmbeşte şi mai ia o gură de spaghete.

— Scumpule, zice ea venind lângă el.

Silueta ei delicată îşi aruncă umbra peste farfuria lui.

— Nimeni nu părăseşte un ortodont.

— De ce nu? întreabă el. N-avem niciunul nevoie de aparat dentar.

— Leo, Leo.

Mama oftează şi îşi trece degetele prin părul lui, îi aşază dosul palmei pe frunte, ca şi când ar vrea să-i ia temperatura.

— Eşti prea tânăr, dragul meu, pentru o discuţie de acest fel.

O iubeşte şi nu o iubeşte. Seara următoare, la ea acasă, după ce a luat cina cu familia ei – pui cu lămâie, lângă o garnitură de orez de un alb strălucitor, salată şi o pâine cu coajă crocantă –, stă lângă ea pe canapea. Aici, acasă, este alta. Spirituală,

rapidă în mişcări, plină de emoţie. Picioarele lungi, bronzate, se încrucişează unul peste altul, schimbându-şi mereu poziţia, înnebunindu-l. Dezbrăcată, în dormitorul lui, îi aparţine complet. Urma albă a locurilor acoperite ziua de costumul de baie, porţiunea din trup pe care o ascunde a fost pusă deoparte, îi place lui să creadă, numai pentru el.

— Te-a mai văzut cineva vreodată dezbrăcată? a întrebat-o o dată, săptămâna trecută.

Ea a dat din umeri, râzând încetişor.

— Nu ştiu. Fetele la gimnastică, poate. Sora mea.

— Niciun alt bărbat?

— Nu, a spus ea. Cel puţin, eu nu mi-am dat seama.

— Ce vrei să spui?

— Nimic, a zis ea şi l-a sărutat pe umăr.

Iar el a expirat profund, a închis ochii, apoi a tras-o spre el, ţinând-o lipită strâns, atât cât îi permitea ea.

Acum se ridică şi zice:

— Hai să mergem la plimbare!

Helen se ridică şi ea, îşi strecoară picioarele goale în sandale; are unghiile de la picioare vopsite într-un roz-deschis observă el pentru prima oară şi pentru o clipă se supără, se înfurie pentru că picioarele ei sunt aşa de frumoase, pentru că şi-a făcut unghiile pentru cineva. Pentru cine?

Afară, trecând pe lângă casele iluminate, o ţine de mână, dar nu scoate niciun cuvânt.

— Ce s-a întâmplat? vrea ea să ştie.

— Nimic.

Se forţează să nu spună nimic, să nu se uite la unghiile de la picioarele ei, strălucitoare ca perlele, fără îndoială, sub lămpile uriaşe de pe stradă.

— Haide, încearcă ea din nou. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimic.

A vorbit prea apăsat de data aceasta, aşa că Leo se opreşte şi îi acoperă buzele cu ale sale, căutând cu limba întunericul interior, până ce o iartă.

O doreşte şi nu o doreşte. Leo nu munceşte în vara aceasta. A obţinut o bursă pentru o tabără de muzică,

o şansă de a petrece două săptămâni la Lee's Canyon – o oră de mers cu maşina, în munţii din apropiere – şi de a cânta la tobe de dimineaţă până seara. Dar până să plece în tabără mai sunt trei săptămâni şi, cum Helen munceşte toată ziua, el a început să se simtă singur, fără niciun rost. Dimineaţa exersează câte două ore la tobele lui improvizate, o tobă bas şi două cimbale pe care le-a cumpărat cu banii economisiţi vara trecută, când a lucrat la Mirage. Toba mică a primit-o cadou anul acesta de la profesorul de muzică, dar pe restul – câteva tam-tamuri, încă un cimbal, un clopot şi un set de cinele – le-a furat de la diverse şcoli, pe unde s-a dus cu ceilalţi toboşari să facă demonstraţii, după-amiaza târziu, de la liceele ale căror uşi au rămas descuiate şi unde nimeni nu părea a sta de pază. Helen ştie că numai cinelele au fost furate. Aceasta este singura infracţiune pe care i-a mărturisit-o şi care a condus la o ceartă ce a fost pe punctul să-i despartă. A justificat furtul în faţa ei aşa cum îşi justifică întotdeauna lui însuşi aceste incursiuni: „Uite ce este, eu nu am bani; iar ei au cu tona. Dacă nu am posibilitatea să exersez, nu voi ajunge niciodată suficient de bun pentru a intra într-o orchestră". Ultimul cuvânt l-a folosit pentru ea. „Formaţie" i-ar fi sugerat un vis prea modest ca să justifice o nelegiuire.

— Cine te crezi? l-a întrebat ea ţinându-şi braţele încrucişate la piept, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi. Raskolnikov?

— Cine?

— Las-o baltă, a spus ea, apoi i-a întors spatele şi a plecat pe bicicletă, cu părul fluturându-i pe spate ca un drapel aurit şi îmblânzit de soare.

După ce exersează toată dimineaţa, îşi face singur un sendviş, spală vasele de seara trecută, apoi se duce pe jos la Odyssey Records, unde se uită la discuri cel puţin o oră şi ascultă orice muzică îi cade în mână. De ceva vreme, a rămas în colţul cu căşti pentru a asculta o formaţie africană care foloseşte numai tobe metalice. Acum vrea şi el una de acest fel, o tobă care să sune ca un xilofon, ca o ploaie rece de culori, dar

i-a promis lui Helen că nu va mai fura niciodată, aşa că trebuie să se mulţumească numai cu dorinţa, fără să întreprindă nimic, doar să asculte sunetul stratificat, frumuseţea curată a muzicii, fără să posede instrumentul pe care l-ar folosi pentru a produce aceste sunete el însuşi. I se pare că pentru el lumea va fi veşnic o dorinţă, niciodată suficientă pentru a avea.

Până să încheie vizita la magazinul de muzică, se face de obicei ora unu, mai sunt cinci ore până să vină Helen cu bicicleta, cu părul încă ud de la piscină, cu pielea bronzată uniform de soarele acelei zile. Cinci ore pustii până în momentul când începe ziua şi pentru el.

Uneori, exersează câteva ore în plus. Alteori, spală pisica, apoi se duce cu maşina în partea cealaltă a oraşului, pentru a-şi vedea tatăl. Dar săptămâna aceasta s-a dus la Hotelul Dunes, să o privească pe Helen.

O doreşte şi nu o doreşte. Ea stă în scaunul situat deasupra piscinei de parcă ar fi un membru al familiei regale aflat în vizită, deşi este prea sexy pentru o prinţesă, îşi spune el din şezlong, de la distanţă. „Aşa arăta şi luna trecută, se întreabă el, când au făcut pentru prima oară dragoste în camera lui? "îşi aminteşte că avea umerii drepţi şi bine desenaţi, o geometrie perfectă a pielii şi a oaselor, dar acum există o sclipire arzătoare în mişcarea claviculei, o calitate alunecoasă a luminii pe curba gâtului, până la breteaua costumului de baie. Stă aşezat la distanţă, într-un scaun galben, pe partea opusă a bazinului faţă de Helen, în rândul al şaptelea sau al optulea de sub un palmier. Poartă o pereche de ochelari de soare noi şi o şapcă de baseball albastră. Cealaltă pavăză este o revistă, *Vogue* sau *Mademoiselle* – ce a apucat să ia de pe noptiera mamei azi-dimineaţă –, pe care o ţine astfel încât să-i acopere faţa şi să o poată privi pe ea, pe furiş. Este a treia zi de când vine la piscină şi, în aceste trei zile, ea n-a aruncat nici măcar o privire spre el. Îţi ţine ochii aţintiţi pe suprafaţa apei, cercetând-o de la un

capăt la celălalt, căutând pericolul. Odată, s-a apropiat de scaunul lui o chelneriţă ducând o tavă în mâna suplă, care l-a întrebat dacă voia ceva de băut. I-a răspuns repede: „Nu, mulţumesc”, fiind sigur că femeia îl va da în vileag, că îi va spune managerului că era un impostor, nicidecum un client al hotelului şi că va fi trimis acasă. Dar ea nu a făcut decât să se încrunte puţin, apoi s-a răsucit pe tocurile atât de înalte încât el s-a temut că se va prăbuşi şi a traversat distanţa spre un alt bărbat singuratic.

O priveşte pe Helen cum îşi ţine picioarele, când unul peste celălalt, când unul lângă celălalt, cum îşi potriveşte ochelarii de soare şi îşi face vânt cu o bucată de hârtie împăturită pe care şi-a adus-o cu ea sus, în scaun. Miles, celălalt salvamar, o schimbă după o oră şi jumătate. Dar de această dată urcă lângă scaunul ei înainte să-l observe ea, iar Leo vede cum bărbatul acesta îşi pune mâinile, mâini străine, rău intenţionate, pe umerii prietenei lui!

Leo aruncă revista şi se ridică în picioare strigând „hei! *1 Chelneriţă se uită spre el, apoi se întoarce din nou către clientul ei. Helen ridică privirea, se uită, dincolo de piscină şi de marginea acesteia, fix la el. Probabil că îl vede stând acolo, în picioare, îmbrăcat cu slipul de baie, cu pieptul alb strălucind ca o recunoaştere a vinovăţiei. Chiar dacă ochii îi sunt ascunşi de ochelari negri de soare, este evident că se uită direct la el. Încercând să se gândească ce să facă, decide să ridice mâna şi s-o salute. Se află aici ca să-i facă o surpriză, să o ducă la prânz la restaurant, dar, când el îi face cu mâna, ea se întoarce şi priveşte în spate, la Miles, apoi se ridică şi îi cedează locul, înainte de a coborî pe plajă şi de a se retrage sub un palmier izolat, unde se aşază pe un fotoliu şi începe să mănânce o pară.

Sângele îi pompează cu atâta putere în trup, încât Leo nu se poate aşeza la loc, aşa că îşi trage tricoul, înşfacă nervos revista şi cheile de la maşină şi pleacă. Parcarea este şi mai înfierbântată decât şezlongul, maşina este un furnal, plasticul îi arde pulpele când se aşază, închide uşa, apoi lasă geamul în jos, să între

aer. Închide ochii şi îşi reazemă capul de spătarul scaunului, în gât ard obscenităţile pe care ar vrea să le urle, dar se abţine. „Unghiile roz de la picioare, se întreabă acum, sunt pentru individul acesta, Miles?”

— Scuze!

O voce blândă, de femeie, îi vorbeşte la geamul maşinii.

Leo deschide ochii în faţa unei fete grăsuţe, îmbrăcată într-un fel de uniformă. Cămaşă cu mânecă scurtă, de poliester, de culoare maro, cu înscrisul „The Dunes” în stânga, deasupra pieptului, iar dedesubt, „Salut, eu sunt Traci”. Are părul făcut permanent şi vopsit vizibil într-un galben ţipător, de banană. Ochi căprui-închis şi buze conturate cu maro, culoare asortată cu cămaşa, apoi colorate într-un roz palid, de gumă de mestecat.

— Ai o brichetă? întreabă ea.

— Nu, zice el, apoi: ah, stai puţin, are maşina.

Ea primeşte cuvintele ca pe o invitaţie, trece prin faţa maşinii, deschide uşa pasagerului şi urcă lângă el.

— Vrei să o împărţim?

Îi arată o ţigară albă, rulată strâns ca un cocon.

— Mie oricum mi se termină pauza.

— OK, răspunde el, uitându-se la ceasul din bord.

Mai este o oră până ce mama lui Helen va veni să o ia, chiar din această parcare.

— La naiba!

Bricheta sare din lăcaş şi maniera elegantă în care i-o oferă fetei, cu mâna făcută căuş în jurul vârfului de oţel, ca şi când ar înconjura o flacără, îl face să simtă că o înşală pe Helen. Astfel încât, când o sărută pe fată, o jumătate de oră mai târziu, cu mintea rătăcită plăcut din pricina căldurii şi a simţurilor aprinse, gestul i se pare o prelungire firească a ofertei cu bricheta, şi nu un pas mai departe, pe calea interzisă.

Stau puţin de vorbă şi observă că fata are dinţi frumoşi, cei doi din faţă uşor suprapuşi, abia sesizabil. Picioarele, ivite din şortul alb de poliester la jumătatea pulpei, stau ridicate pe scaun,

încrucişate în stil indian, ca şi când s-ar afla într-un living, iar lui îi place pielea ei, atât de albă încât i se văd venele fine, albăstrui când ea închide ochii şi inhalează..

După ce ea se întoarce la locul de muncă, el mai rămâne o vreme în maşină, simţind că sărutul cu Traci compensează într-un fel mâinile lui Miles pe umerii lui Helen, şterge tăbliţa de ardezie, pentru ca el să o poată iubi din nou.

— Pune Chopin, îi spune Helen. Banda aceea cu pian pe care ai mai pus-o şi înainte.

Este dezbrăcat, ghemuit lângă aparatul stereo din dormitor, caută muzica aceea care, într-un fel sau altul, o va lega pe această fată de el, împiedicând-o să se mai desprindă uşor şi să treacă dincolo. Găseşte caseta şi o introduce în aparat, apoi se ridică pentru a reveni în pat, dar primele note ale muzicii – clapele reci, de culoare albastru-închis ale pianului – îi împrăştie melancolia în membre; se gândeşte la trădarea lui cu Traci de azi din maşină şi ştie că nu este demn de fata din faţa lui, cu trup prelung, desenat în cafeniu şi alb pe cearşafurile lui albastre.

— Îmi place foarte mult muzica asta, spune ea şi se aruncă din nou cu capul pe pernă, în timp ce el se întinde lângă ea. Poţi cânta Chopin la tobe.?

Helen râde, muşchii abdomenului i se conturează prin piele ca pietrele, iar el se întreabă dacă de el râde.

— Poate la timpan, spune el.

— Deci, ce-ai făcut azi?

Îl priveşte din partea cealaltă a patului – ochi verzi, cu o linie punctată în auriu împrejurul irisului, ca şi cum înăuntrul lor ar creşte o floarea-soarelui.

— Hmm, nimic special. Am fost să-l văd pe tata.

— Ce fac ceasurile?

Îşi bate joc de el? Nu-şi poate da seama.

— La fel ca întotdeauna.

— Mă gândesc să-i cumpăr unul tatei de ziua lui. Ce zici?

— Cred că ai înnebunit. Vrei să te dezmoştenească?

Încearcă să introducă o notă de dispreţ în voce, în locul îngrijorării pe care o resimte. Îl va părăsi curând. Bineînţeles că îl va părăsi.

Tatăl ei predă arta şi istoria Rusiei. Tatăl lui confecţionează ceasuri, în care cifrele sunt reprezentate prin zaruri!

— Poate că ai dreptate.

Se rostogoleşte spre el, părul ei răsfrânt îi acoperă faţa, aşa încât el n-o mai poate vedea decât pe ea. Îl sărută, grăbit şi uşor, apoi spune:

— Trebuie să plec.

Are nevoie de ea şi nu are. A doua zi este la piscină, o urmăreşte din acelaşi scaun, acoperindu-şi faţa cu revista *Vogue,* ca un scut ridicol. Astăzi ea poartă ceva pe cap, o şapcă neagră de baseball pe care scrie „The Dunes “cu litere maro cursive, aşa că este cu atât mai dificil să-i vadă faţa. Suflă în fluier spre câţiva adolescenţi, pe urmă se ridică în picioare să strige la ei: „Nu alergaţi pe marginea bazinului!” Vocea ajunge până la el, dulce şi uşor răguşită dincolo de piscină, atât de nesigură pe ordinul pe care îl strigă, încât el ar vrea să se ducă la ea, să urce în scaunul de salvamar şi să o ia în braţe. Dar l-ar vedea toată lumea, toţi ar şti că nu are ce căuta acolo.

Când intră în pauză la ora trei şi se refugiază sub palmier, el pleacă, se retrage din nou în parcarea înfierbântată. Traci stă rezemată de zidul clădirii, mănâncă un sendviş şi îşi fereşte ochii de soare, iar el se duce spre ea.

— Ce mai faci? întreabă el.

Ea zâmbeşte.

— Grozav. Chiar mai bine acum.

— Mergi la o plimbare cu maşina?

Face un gest cu capul spre Nova lui albastră, cu mâinile adâncite în buzunarele largi ale pantalonilor scurţi.

Ea dă din umeri şi se uită la ceas.

— Fie!

Ies din Strip, spre Drumul Industrial, strada mohorâtă, mărginită de baruri şi de cluburi de striptease ce îi despart de autostradă şi de munţii de

dincolo de ea, dar el presupune că fata trebuie să se întoarcă repede la muncă, aşa că nu o duce prea departe de hotel. O vreme nu-şi spun nimic, lasă pur şi simplu vântul fierbinte să se reverse asupra lor. Traci îşi aprinde o ţigară cu bricheta din buzunar, suflă fumul afară pe geam, apoi spune:

— Termin lucrul la ora opt, diseară.

El încuviinţează, cu privirea concentrată la drumul din faţă. Cârciuma The Crazy Horse rămâne în urmă pe stânga, cu silueta bine rotunjită a unei femei întinsă pe firmă, iar el se simte deopotrivă acasă – până la urmă, a locuit în acest oraş aproape optsprezece ani – şi pierdut, ca întotdeauna. Ce l-a împins să vină pe strada aceasta îngrozitoare?

— Poate vrei să mă inviţi la tine? Ne-am putea uita la televizor sau am face altceva? Am maşină.

— Îhî, face el, ezitând.

Helen va fi plecat până atunci, se va fi ascuns la loc sigur acasă, în livingul cu canapele drapate în brocarturi grele şi cu măsuţe dintr-un lemn atât de frumos, încât Leo crede că nu provine din copaci adevăraţi, oricum nu din cei noduroşi, putreziţi, precum cei care cresc în spatele casei lui. Se uită spre locul din dreapta, la Traci. Are faţa întoarsă în altă direcţie, suflă fumul afară pe geam.

— OK. Ce-ar fi să vii la mine?

Traci soseşte la opt şi jumătate, îmbrăcată într-un tricou turcoaz şi în pantaloni scurţi, albi. De gât îi atârnă un lanţ subţire de aur, având ca pandantiv înscrisul numelui ei şi Leo are brusc premoniţia faptului că fata va dori la un moment dat ca el să poarte acest obiect. Decide pe loc, în timp ce o pofteşte să între, că, orice s-ar întâmpla, el nu-l va purta.

— Arăţi bine, îi spune el.

Şi chiar aşa este. Fără uniforma ei maro şi în lumina aceasta mai îngăduitoare, este aproape drăguţă. Culorile părului şi ale machiajului nu mai strigă puternic şi trupul plinuţ, cu membre scurte, îi aminteşte de aluatul dospit al pâinii: proaspăt, alb şi moale.

Trece pe lângă el spre living şi se aşază pe canapea, azvârlindu-şi sandalele şi aşezându-se cu picioarele încrucişate sub ea, la fel ca zilele trecute în Nova.

— Vrei ceva de băut? o întreabă el. Avem apă, lapte, pepsi. Ah, şi Tang.

— Nu, mulţumesc, spune ea.

El dă drumul la televizor, apoi se aşază lângă ea pe canapea. Mama lui a ieşit cu P „on, iar fratele este plecat şi el cine ştie pe unde. Îşi aşază mâna pe piciorul lui Traci, apoi ea ridică faţa ca să fie sărutată, iar el îşi pune buzele peste ale ei şi nu se mai gândeşte decât la atingerea lor. Dar, desigur, Helen i se strecoară în minte, ochii ei ca floarea-soarelui l-au privit chiar în după-amiaza aceea dintre faldurile albastre ale cearşafurilor lui, când ventilatorul din tavan le-a desenat tipare de aer pe piele.

— Îmi pare rău că trebuie să plec, i-a spus ea. M-am săturat să pun masa aceea monstruoasă. Plus că te iubesc.

El a rămas pe alee, iar ea a pedalat pe bicicletă îndepărtându-se, întorcându-se să-i transmită un sărut şi între timp izbind cu roata din faţă un stâlp electric. Nu destul de tare încât să se lovească – nici măcar nu s-a răsturnat –, cu toate acestea, el a alergat la ea.

— Eşti bine?

— Sigur, a spus ea, apoi a zâmbit. Doar salvez vieţi.

În momentul în care îşi permite să-şi strecoare degetele sub bluza turcoaz a lui Traci, aude uşa de la intrare deschizându-se şi îşi retrage rapid mâinile şi buzele, cu un sentiment de uşurare copleşitor. Este mama, sosită acasă mai devreme decât de obicei; are figura uşor mai brăzdată în jurul ochilor, ca şi când ar fi plâns.

— Bună, scumpule, spune ea extenuată, aruncându-şi poşeta pe covor şi apoi, văzând-o pe Traci: ah, bună ziua, Leo, n-ar trebui să mi-o prezinţi pe prietena ta?

Ruşinea i se răspândeşte în mădulare din cauza acuzaţiei blânde din tonul mamei; sare de pe

canapea, depărtându-se cât mai mult posibil de Traci, apoi o prezintă ca pe „o prietenă de-a mea “. Cele două femei înclină capetele într-un salut prudent, vag; pe urmă Leo se duce să-şi îmbrăţişeze mama.

— Bine ai venit acasă, îi spune el.

Ea râde uşor.

— Ce primire frumoasă! Ce te-a apucat?

O lacrimă i se iveşte în ochi şi se prelinge pe obraz.

— Scuză-mă, spune ea întorcându-se spre Traci, care stă în continuare ghemuită pe canapea, cu un aer mult prea confortabil, decide Leo. Din cauza lui Ron, îi explică ea ridicând din umeri. Zice că nu vrea să mă mai vadă.

Traci se ridică de pe canapea.

— Cred că eu ar trebui să plec.

Leo încuviinţează cu o înclinare a capului şi spune:

— Am să te sun.

Deşi amândoi ştiu că nu are numărul ei de telefon, că nici măcar nu-i cunoaşte numele de familie, de fapt.

— Ne vedem la Dunes?

— OK.

Fata iese singură pe uşă, iar Leo şi mama se aşază unul lângă altul pe canapea.

— Despre ce vorbeşte? La Dunes?

— Ah, nimic. Este o prietenă de-a lui Helen, de la Dunes. Ştii, unde lucrează ea ca salvamar.

Mama se uită la el şi un început de încruntare îi trage trăsăturile feţei în jos.

— Bună prietenă!

— Ce s-a întâmplat cu Ron? întreabă el. Şi-a pierdut minţile sau cum?

— Leo! O înşeli pe Helen? Te rog să-mi spui că nu-i adevărat.

— Nu, sigur că nu.

— Nu-ţi dai seama ce ai prin fata aceea.

— Ce?’

Brusc, se simte iritat.

— Mai exact, ce am?

— Dacă nu ai aflat singur încă, nu-ţi pot spune eu.

Faţa începe să i se întunece, fardul negru i se adună într-o pată sub ochi când izbucneşte în plâns.

— Ce s-a întâmplat? vrea să ştie Leo. Ce explicaţii ţi-a dat Ron?

Femeia ridică din umeri şi îşi acoperă faţa.

— Cine să ştie? Dau bărbaţii vreo explicaţie?

— Nu ştiu? Tita ce a spus?

— Ah, dragul meu. Te rog, să nu ne întoarcem la *asta.*

O cuprinde cu braţul şi îi reazemă capul mic, coafat, pe umărul lui, legănând-o uşor, în timp ce ea plânge, iar el încearcă să decidă ce trebuie să facă după ce a creat tot acest talmeş-balmeş.

A doua zi, se duce din nou cu maşina la Dunes, dar de data aceasta nu se mai apropie de piscină, se mulţumeşte să aştepte în parcare până ce apare Traci, bând pepsi la cutie, cu ochii pe jumătate închişi din cauza soarelui. El claxonează o dată şi ea ridică o mână să-l salute, apoi vine la maşină şi urcă.

— Salut, zice ea şi zâmbeşte. Nu credeam că te mai văd azi aici.

— Am venit să-ţi spun ceva.

Fata aşteaptă, sorbind din cutia de pepsi, iar el se întreabă deodată dacă ar putea s-o iubească. N-ar fi ceva chiar atât de greu, nu-i aşa? S-ar putea acoperi cu trupul acela alb, pufos ca şi cu o pătură, o pilotă moale, de nimicnicie. Se gândeşte la Helen şi la muchiile ei ascuţite, oasele şoldurilor care lasă uneori urme pe pielea lui. După ce îşi imprimă ea aceste semnături – odată a fost chiar o vânătaie –, el încearcă să rămână în pat şi să le urmărească până dispar, încearcă să calculeze exact secunda în care s-a evaporat din cameră ultima urmă de Helen.

— Am o prietenă, îi spune el lui Traci.

Ea încuviinţează solemn.

— M-am gândit eu.

Apoi scoate un pachet de ţigări din buzunarul din spate al şortului şi îi oferă una lui.

Rămân o vreme tăcuţi, fumează şi sorb împreună din cutia ei de pepsi încălzită, privesc pe geamul maşinii către nimic, asfaltul negru şi fierbinte

încărcat de maşini, betonul alb din spatele hotelului. În cele din urmă, el întreabă:

— Îţi place Chopin?

— Cine e ăsta? întreabă ea.

Apoi faţa i se animă cum el n-a mai văzut-o până acum.

— E tipul acela nou de la Mirage, care dansează pe muzică de oale şi de tigăi? Am auzit că spectacolul e grozav.

— Nu, zice el şi aruncă ţigara pe geam. Nu la el m-am referit.

Ea se încruntă şi îşi priveşte mâinile.

— Cred că aş face mai bine să mă întorc la lucru.

El o urmăreşte cum traversează parcarea şi dispare în clădire, dar tot nu pleacă. Cum stă acolo, în Nova lui uzată, o muzică izvorăşte din rana lui interioară, note răcoroase, albastre-verzui, o mare de dorinţă exprimată în note muzicale, diferită de dorinţa de a face sex, deşi muzica aceasta, sentimentul acesta, cum stă el aşezat acolo, transpirând în maşină, este în continuare legat de Helen.

Nu peste multă vreme, vede o maşină cunoscută care intră în parcare şi opreşte într-un spaţiu liber, pe un rând din faţa lui. În scaunul şoferului se vede din spate capul blond al tatălui lui Helen, care priveşte drept înainte, aşteptându-şi fiica. Dacă s-ar întoarce să se uite în spate, tatăl l-ar vedea probabil pe Leo, deşi îi desparte un şir de maşini, iar soarele îi bate direct în parbriz.

Leo rămâne pe locul lui, iar muzica lui interioară inundă maşina, parcarea; când vede silueta cu picioare lungi a lui Helen apărând în uşa pe care cu numai douăzeci de minute în urmă a dispărut Traci, are nevoie de toată energia de care este capabil pentru a se abţine să apese pe claxon, să-i strige numele pe geam, încât ea să-l observe. Se va uita prin parcare, îl va vedea? Va recunoaşte maşina lui, familiară, în care călătoreşte deja de nouă luni alături de el?

Helen străbate parcarea către maşina tatălui, zâmbeşte spre ceva – un cântec din mintea ei, poate o

vorbă spusă de Miles? Leagănă sacul de pânză pe lângă corp şi păşeşte uşor, într-un mers săltat pe vârfurile picioarelor. Fără să privească nici la dreapta, nici la stânga, deschide uşa din dreapta maşinii tatălui ei şi urcă.

Trec pe lângă Leo, încet, ocrotiţi de raiul aerului condiţionat, în timp ce peste el se revarsă valurile de căldură. Dacă ar striga-o acum, nici măcar nu l-ar auzi prin geam. Sunt la numai două maşini distanţă de Leo când ies din parcare, dar niciunul nu întoarce capul şi el rămâne, din nou, singur cu zidul de beton al acestui hotel alb şi cu sunetele unui compozitor care a murit cu peste un secol în urmă.

Tatăl

Pe primul bilet strecurat pe sub uşa biroului său este scris următorul text: „O poveste romantică de mai/decembrie, petrecută în iulie, mi se pare ceva deosebit”. Edward citeşte bucata de hârtie pe care o ţine în mână, apoi se aşază la birou. O poveste romantică de mai/decembrie. Nu e sigur, dar crede că este vorba despre o expresie folosită pentru relaţia dintre o persoană tânără şi alta mai în vârstă. Este el vârstnicul din această ecuaţie? Probabil că da; doar are aproape cincizeci de ani şi sunt puţine femei trecute de vârsta lui care mai colindă culoarele universităţii. Biletul este scris de mână, cu o ortografie nici masculină, nici feminină. Uşor cursivă, ordonată, lipsită de buclele artificiale pe care le folosesc majoritatea fetelor. Deşi cuvintele sunt aranjate cu prea mare grijă pentru a fi ale unui băiat. Sau foloseşte din nou stereotipii, aşa cum l-a acuzat soţia lui, Kathy, şi nu o singură dată?

— Ei bine, bărbaţii şi femeile sunt într-adevăr diferiţi, îi răspunde el întotdeauna, nu-i aşa?

O bătaie în uşă îl face să tresară; strecoară biletul în primul sertar al biroului, apoi se reazemă de spătarul scaunului.

— Poftim!

Intră un student de la cursul despre filmul rusesc, unul de douăzeci şi ceva de ani, musculos, care de obicei adoarme în spate imediat ce începe filmul. „Toţi băieţii par scunzi şi îndesaţi în ziua de azi, se gândeşte Edward când tânărul se opreşte în faţa biroului, cu pieptul şi braţele umflate. Unde a dispărut graţia felină şi suavă a unui Fred Astaire? Acum toţi visează să aibă muşchi. Să aibă muşchi peste muşchi şi să umble de parcă ar avea trupul umplut cu plumb. “

— Hm, începe băiatul.

„Se numeşte Cari, îşi zice Edward, sau poate Carter.”

— Voi preda lucrarea cu întârziere. Se poate?

— Dar ce problemă ai?

— Păi, cred că n-am înţeles prea bine simbolismul din ultima secvenţă. Dar mi-a spus Melanie că o să mă ajute.

— Dacă întârzii, vei primi o notă mai mică.

— Ştiu.

Băiatul aruncă o privire spre fotografia de pe birou cu fetele lui Edward aşezate spate în spate, îmbrăcate în uniforma formaţiei muzicale: Helen cu mâinile întinse pe flaut, Jenny strângând în braţe un oboi.

— Ei, o cunosc pe fata aceea, spune el luând fotografia în mână şi arătând-o cu degetul pe Helen. Nu este salvamar la Dunes?

Edward dă din cap.

— Aşa este.

— Este fiica dumneavoastră?

El încuviinţează din nou.

— Extraordinar! exclamă el şi pune fotografia la loc, pe birou.

Edward evaluează rapid sensul acelui „extraordinar”. Vrea să spună: cum poate fi fata asta, frumuseţea asta, fiica dumitale?” Se hotărăşte să ignore comentariul şi să-l dea afară pe băiatul acesta din biroul lui.

— Aştept lucrarea în maximum o săptămână. Altfel nu primeşti niciun credit. Acum, te rog să mă

scuzi – Edward se ridică în picioare trebuie să mă duc să o iau pe numita fiică de la piscină.

După ce Cari (acum este aproape sigur că-l cheamă Cari) pleacă, Edward ia fotografia, făcută anul trecut, când Helen era în anul al doilea, iar Jenny boboc (sau boboacă, cum îi place ei să spună; a crescut-o bine). În fotografia aceasta, Helen seamănă cu el mai mult decât în realitate. În ultima vreme, a început să-şi dezvolte formele, lăsând în urmă stângăcia pe care o vede el aici, cum este îmbrăcată în costumul de poliester alb cu roşu, cu o bandă neagră în diagonală pe care sunt înscrise iniţialele liceului din Las Vegas, „LVHS “. Coatele ascuţite încântător şi scoase în afară, în poziţia în care ţine flautul. Aparatul dentar străluceşte pe dinţi, parcă ar fi din pietre preţioase. Acum nu-l mai poartă nici pe acela, iar în această zi, când a trecut alergând pe lângă el şi a ieşit pe uşă. Să se ducă la serviciu, cu fluierul de salvamar zbătându-se sălbatic peste maiou, pe piept, toată numai membre dezinvolte şi dinţi strălucitori, l-a izbit acest gând: „se transformă în mama ei “.

În maşina înfierbântată, ducându-se să o ia pe Helen, se gândeşte la bilet. Este vreo propunere de vreun fel sau altul? îşi va dezvălui expeditorul identitatea în curând?

Ajunge la Dunes cu zece minute mai devreme, aşa că se hotărăşte să se ducă înăuntru, să între în curtea hotelului în care se află piscina şi să vadă cu ochii lui cum arată locul în care lucrează Helen. Rareori se mai aventurează în această parte din Las Vegas, în această zonă a oraşului în care turiştii sunt mai numeroşi decât rezidenţii şi unde luminile umplu fiecare petic de cer. Parcurge un coridor răcoros, apoi iese din nou în căldură. Edward depăşeşte şirul exterior al palmierilor şi începe să-şi croiască drum prin aglomeraţia de şezlonguri galbene, înspre apă, unde zăreşte la distanţă silueta lui Helen, cocoţată ca o pasăre – un cardinal, în costumul întreg, roşu – în scaunul de salvamar. Apropiindu-se, remarcă *un* bărbat care stă lângă scaun, cu trup palid, lipsit de

păr, ca al unui rozător; se zgâieşte în sus la Helen zâmbind, cu faţa pe jumătate acoperită de ochelari negri, şi Edward simte în piept ceva care se contractă, se extinde, se prăbuşeşte, apoi explodează în mii de scântei de mânie.

Trece în grabă pe lângă restul fotoliilor de pe iarbă, străbate bucla care ocoleşte piscina prin dreapta până ajunge de partea cealaltă a scaunului lui Helen, transpirat de-acum, cu cravată şi în cămaşă de bumbac pe sub haina uşoară din în.

— … testul nu a fost chiar atât de greu, o aude el spunându-i acestui bărbat. Înot de la vârsta de doi ani, aşa că m-am obişnuit.

— Aşadar, spune bărbatul, să tot aibă douăzeci-douăzeci şi cinci de ani. Pot să te sun?

— Nu, nu poţi, spune Edward, pe tonul cu care obişnuieşte să facă observaţii studenţilor care vorbesc la curs. Este încă la liceu.

— Tată!

Se întoarce să se uite în jos la el, dar ochelarii negri îi ascund expresia. Îi este recunoscătoare că a salvat-o?

Bărbatul priveşte în sus, la Helen.

— Eşti în clasele mari?

Ea scutură din cap.

— Sunt la început.

— Aşa că ai face bine să o laşi în pace, spune Edward.

— E în regulă, bătrâne.

Bărbatul stoarce cuvintele, de parcă ar strânge unt în pumni.

— Nu sări în sus.

Se uită din nou la Helen.

— Oricum, îmi pare bine că te-am cunoscut, spune el, apoi întoarce spatele şi pleacă.

— Tată, spune ea, poţi, te rog, să mă aştepţi în maşină."

Apoi priveşte în partea cealaltă a piscinei, spre un salvamar care se apropie, un bărbat în şort roşu care vine spre ei, probabil ca să o înlocuiască. Este o privire rugătoare cea pe care o îndreaptă ea spre

salvamar? Sau una de iritare? Edward nu poate să o mai înţeleagă.

În maşină, în drum spre casă, îi spune:

— Te rog să mă ierţi, Helen.

Ea ridică din umeri.

— Nu contează. Dar trebuie să fiu amabilă cu patronii piscinei. Face parte din munca mea.

— Am crezut că te deranja.

Ea ridică din nou din umeri.

— E adevărat.

Depăşesc în tăcere mai multe imobile şi ies de pe Strip, se îndreaptă spre casă. Depăşesc o benzinărie cu o reclamă luminoasă intermitentă. O sosie a lui Elvis, îmbrăcată în jeanşi şi tricou, stă lângă pompă şi spală parbrizul unui Lincoln alb. Când trec pe lângă Luv-it, cofetăria unde îi place lui Helen să mănânce îngheţată din cremă de ouă cu vanilie, Edward zăreşte o copie a lui Marilyn Monroe lingând o lopăţică de îngheţată de vanilie. Se întreabă dacă asemănarea este numai în imaginaţia lui, apoi îşi aminteşte că săptămâna aceea în oraş se desfăşoară o conferinţă a imitatorilor, are loc chiar la capătul acestei străzi, la Vegas World. După ce trec de acestea, intră în cartierele presărate cu gazon îngălbenit, fiecare petic conducând către o casă atât de ieftină, încât nu ar rezista iernii din Ohio. Casa prietenului lui Helen rămâne în urmă pe stânga şi Helen se întoarce să se uite la ea, probabil încercând să-l zărească pe Leo. Imediat ce vor ajunge acasă, ea va lua bicicleta şi va reveni aici.

— Leo poate veni la cină în seara asta?

— Nu, nu în seara asta.

— *Tată.*

Scâncetul îl face cât pe ce să se prăbuşească. Cât de copilăroasă pare încă!

— Aşa spui mereu.

— Helen, are o mamă care îi dă de mâncare.

— Dar peste o săptămână pleacă în tabăra de muzică!

— Înţeleg că este o tragedie, dar nu.

Rosteşte cuvintele cu o siguranţă încăpăţânată, dar nu poate să nu simtă că nu joacă decât rolul de tată.

În pat, în noaptea aceea, când soţia a adormit deja, cu conturul curb al umărului şi jumătate din spate abia vizibile lângă el, Edward se gândeşte la bărbatul de la piscină. „E în regulă, bătrâne. Nu sări în sus! “Un jargon atât de grosolan, îi ard obrajii numai când îşi aduce aminte. Doar este tată! Lui Edward i se pare că la un anumit moment, pe care el nu l-a sesizat, standardele au început să se dilueze. Limba engleză este pângărită atât de des acum, de cuvinte pe care nu se oboseşte să le înţeleagă, încât pare ca şi cum o pictură de odinioară, un Rembrandt sau un Caravaggio, ar fi fost spintecată pe mijloc şi aruncată la pământ, lăsată să se descompună sub acţiunea intemperiilor. „O poveste romantică de mai/decembrie “, pe de altă parte, este o expresie care îi place, măcar pentru considerentul că are ceva demodat în cadenţă, o nuanţă desuetă, o tentă roz, ceva omenesc.

Umărul soţiei se mişcă uşor în ritmul respiraţiei, se gândeşte să-l atingă, dar nu face niciun gest care să o deranjeze.

La cină, seara trecută, Helen s-a bosumflat, în timp ce Jenny a sporovăit neîntrerupt despre ziua petrecută la piscina prietenei ei. Ulterior, la bucătărie, soţia lui l-a întrebat de ce nu-i dădea voie lui Leo să vină la masă, de o săptămână.

— Invită-l pe bietul băiat să vină la noi, i-a spus ea, dându-i o farfurie să o şteargă. Helen mă înnebuneşte. În plus, e mai bine să-l avem aici, sub ochii noştri.

— Pur şi simplu nu vreau să primesc musafiri după o zi de cursuri predate unor studenţi de o prostie ridicolă.

— *Să primeşti musafiri.*

Şi-a dat ochii peste cap şi a pufnit ca şi când ar fi vrui să scoată în evidenţă absurditatea acestui fel de a gândi.

— Îţi cer chiar atât de mult dacă îţi spun că vreau să iau masa cu familia mea?

— Presupun că nu. Dar nu putem face întotdeauna mimai cum vrei tu.

A zâmbit, apoi i-a mai dat o farfurie şi a terminat de spălai într-o tăcere deloc neplăcută.

Adevărul este că îl place pe Leo. Mai mult decât îl place Kathy; este sigur de acest lucru. Dar prezenţa acestui băiat în casa lui, aşezat la masă lângă Helen, a început să-l neliniştească. Când este Leo de faţă, Edward se gândeşte prea mult la prima lui iubire, Janie Langtree. Tree obişnuia el să-i spună, când zăceau unul lângă altul vara, pe gazonul umbrit din apropierea campusului, la Willow, cu licuricii sclipind în jurul lor; trupurile lor luminoase sunt unul dintre puţinele lucruri din Ohio de care îi este dor. „Dar de ce reprezintă acest lucru o problemă?" se întreabă el acum, aruncând o privire la ceasul de lângă pat: unu şi treizeci. Nu că ar fi dorit să o ia de soţie pe Tree, dar, privindu-i pe Leo şi pe fiica lui, ocheadele dulci pe care şi le trimit peste masă ori atingerile accidentale când stau unul lângă altul, îi provoacă o emoţie interioară, o forfotă în măruntaie, o tresărire a unui dor trecut şi nu se mai poate concentra asupra cărţii după cină sau nu mai poate dormi un somn fără vise, aşa cum îi place lui.

Al doilea bilet spune următoarele: „Nu-ţi face griji, sunt mai mare decât fiica ta ". Îl aşteaptă pe covorul gri-deschis din birou şi, când îl ridică de jos şi îl citeşte, Edward simte un fior rece străbătându-i şira spinării, apoi priveşte grăbit prin cameră, ca şi cum ar vrea să găsească autorul, aşteptându-l de undeva dintre rafturile de cărţi şi planta pe cale să se usuce, poate în spatele steagului rusesc, pe care l-a atârnat peste fereastră. Dar este singur, bineînţeles.

Se aşază la birou şi cercetează cu ochiul minţii femeile de la curs. Este posibil să fi scris una dintre ele acest bilet? Sunt cele două, gen activiste în organizaţiile studenţeşti, care stau în spate, lângă Cari, dar nu-şi poate imagina că ar putea fi vreuna din ele; abia dacă i-au aruncat o privire de la începutul cursului; mai degrabă sporovăiesc în colţ, trimiţându-şi bileţele ca în vremea liceului.

Este fata cu părul negru, aşezată în prima bancă, cea care răspunde la toate întrebările cu o temeinicie care îi face inima să cânte. Dar nu şi-o imaginează nici pe fata aceasta trimiţându-i lui scrisori secrete, irosind preţiosul ei timp de studiu pentru a mâzgăli asemenea bilete. Mai sunt bruneta aceea uluitoare, care poartă un tricou de haltere, total nepotrivit pentru cursuri, şi o fată asiatică, sosită din Hong Kong pe timpul verii, care îşi face unghiile cu ojă în timpul pauzei. Mai există apoi câteva tipologii care nu pot fi încadrate, nici nu vorbesc, nici nu întârzie. Predau lucrări de nivelul B şi par, dintr-un motiv sau altul, asexuate, poate doar pentru că nu i se par lui Edward prea atrăgătoare. Dar nu-şi poate imagina că l-ar putea dori vreuna dintre aceste femei. Nu este lipsit de şarm. Nu are burtă, dar nici muşchi bine evidenţiaţi. Un cap acoperit complet de un păr blond roşcat şi ochelari cu lentile groase, pe care încearcă să-i păstreze la modă. Îmbrăcat la costum în fiecare zi, cu obrazul din ce în ce mai bătrân, bine bărbierit întotdeauna, dar lipsit de trăsături care să atragă femeile de douăzeci de ani, nu-i aşa?

Poate că nu este decât o glumă. Ideea îi face uşor greaţă. Şi cine ar putea să ştie ce vârstă au fetele lui? Toată lumea. Le-a menţionat de câteva ori cel puţin, la curs. Mulţi studenţi au venit în biroul lui, au văzut fotografia de pe birou. Expeditorul ar putea fi oricare dintre ei.

Azi, la Dunes, aşteptând-o pe Helen în parcare, vede maşina lui Leo în oglinda retrovizoare, şi conturată prin parbriz capul frumos al prietenului lui Helen şi cununa de păr castaniu, drept. Edward se dă jos şi se duce spre Nova, un albastru păun urât, de la care lipsesc finisajele cromate din jurul farurilor. Geamul lui Leo este coborât, el stă drept şi îşi dă părul după urechi.

— Salut, Leo, spune Edward. Trebuia să o iei tu pe Helen azi? Am încurcat eu ceva?

Băiatul dă din cap.

— Nu, doar că…

Ezită şi îşi scarpină o zgârietură pe braţul stâng.

— Am trecut pe-aici.

— Cum merg exerciţiile la tobe?

— Bine.

Leo dă afirmativ din cap, cu toată convingerea.

— Trebuie să mă ocup mai mult, într-adevăr. Este singurul meu paşaport, ştiţi, ca să fug din gaura asta.

— Din Nova? întreabă Edward.

— *Nu.*

Pare ofensat.

— Din Las Vegas.

— Ah, exclamă el şi se îndreaptă să privească, peste maşina lui Leo, spre şirul de munţi din zare, zimţaţi şi maronii, la cerul ars de deasupra. Întotdeauna am spus că Las Vegas are o frumuseţe aspră. Nu este un loc de care să te îndrăgosteşti uşor.

Înainte să apuce Leo să răspundă, Helen apare lângă Edward.

— Bună, tată. Bună, Leo.

Acest din urmă „bună “pe un ton mai dulce, unul pe care nu-l va folosi niciodată pentru el, tatăl.

— Pot să merg spre casă cu el, tată?

— Hm. Cred că da. Te-aş invita la cină, Leo, adaugă Edward, dar mă tem că n-am anunţat-o din timp pe Kathy.

Helen îşi dă ochii peste cap, dar Leo încuviinţează.

— Nu face nimic, domnule Larkin. Înţeleg.

În pat, în noaptea aceea, se trezeşte dintr-un vis despre Tree şi se întoarce spre Kathy. O atinge pe umăr şi îi rosteşte numele; apoi poreclele ei încep să iasă la iveală în întuneric.

— Katherine, şopteşte el, apoi: Katerina, Kat, Ecaterina cea Mare, CTG. Hai, CTG, trezește-te!

Ea se rostogoleşte spre el, cu ochii pe jumătate deschişi.

— Ce este?

— Mă simt romantic.

— Culcă-te la loc.

— Nu pot.

Se întinde peste cearşaf să o sărute pe umăr, pe gât, pe buze, încreţite de urmele pernei.

— A trecut foarte mult timp.

De această dată, îl sărută şi ea când îi atinge buzele, aşa cil îi ridică blând cămaşa de noapte şi trece deasupra.

Nu este lipsit de plăcere acest contact intim. Nu este văduvii de gingăşie în atingerile lui familiare, în strigătul pe care ea îl uită între ei, imprimând pe pleoapele lui un câmp de luminiţe care îl domolesc o clipă, până reuşeşte să-şi contureze din nou o imagine mai lascivă. Părul ei uşor umezit de sudoare îi aminteşte iarba de vară de sub spatele lui, iar mâinile îi găsesc talia şi şira spinării, făcându-l să se simtă legat de oasele ei. Cu toate acestea, nu există cântec de privighetoare, nici plutirea scânteietoare de la minte la abdomen şi înapoi. Niciun cer luminos nu se deschide atât de larg, încât să-l lase să creadă că va izbucni în plâns înainte de a se prăbuşi şi că-l va încercui în albastru.

Rămân apoi unul lângă celălalt, cu pulpele atingându-se, cu respiraţia din ce în ce mai adâncă, în tempo cu zumzăitul aparatului de aer condiţionat. Se întreabă, aşa cum s-a întrebat întotdeauna, câtă plăcere i-a făcut ei această uniune. Nu mai este suficient de tânăr, îşi dă seama, pentru a învăţa cum să o întrebe pe nevasta lui acest lucru, aşa că rămâne tăcut, apoi decide să pună altă întrebare.

— Kath, se aventurează el, crezi că sunt frumos?

— Îhî, murmură ea, deja pe jumătate adormită. Da, sigur că da.

— Dar nu ca Leo.

— Ca Leo? Dar el are şaptesprezece ani!

— Ştiu, şi totuşi. Niciodată n-am arătat ca el.

— Iar eu nu am arătat niciodată ca Helen.

— Ba da, tu da, îi spune el. Ştii bine că da. Şi încă mai arăţi.

Apoi se apleacă peste cearşaf şi o sărută de noapte bună.

Pe al treilea bilet scrie: „Şi mie mi-e dor de licurici”. Edward scapă bucata de hârtie din mână, ca şi când cuvintele l-ar fi ars, apoi o împinge cu piciorul de câteva ori, până o aduce lângă coşul de gunoi. Se apleacă să o ridice cu intenţia de a o

arunca, apoi se răzgândeşte şi o strecoară în buzunarul din faţă al pantalonilor kaki. Cine este această persoană? A menţionat el licuricii la curs până acum? Nu este exclus, hotărăşte el. Este unul dintre lucrurile acelea pe care îi place să le aducă în discuţie, acela de cât de mult simte lipsa licuricilor din Ohio. Şi totuşi, cine poate lua în seamă un asemenea comentariu neaşteptat, pentru ca apoi să-l introducă într-un bilet?

La curs, în ziua aceea, îi urmăreşte pe toţi în timp ce dau testul în linişte. Niciunul nu ridică măcar privirea spre el. Poate nu se uită unde trebuie. Îşi cercetează memoria, în căutarea altor femei din viaţa lui. Este Carmella, secretara facultăţii, deşi crede că ar putea fi mai bătrână decât el, ceea ce anulează biletul cu mai/decembrie. Jane Dempsey predă „Epoca victoriană", dar nu-şi poate imagina că această roşcată cu fundul mare, care râde din orice şi oricând, l-ar putea dori *pe el* şi, în plus, circulă şi zvonul că ar fi lesbiană. May Petrocelli, profesoara celui mai popular curs din campus, „Holocaustul", este drăguţă în fustele ei lungi, hippy, trebuie să recunoască acest lucru, dar este căsătorită cu rectorul universităţii, nici mai mult, nici mai puţin, şi Edward o taie de pe listă fără să se gândească de două ori.

Apoi fata deşteaptă din prima bancă termină eseul şi ridică privirea. Edward crede că se va uita la el şi se va trăda, dar ea se uită peste el, la ceas, pe urmă se ridică, îşi predă lucrarea depunând-o pe catedră şi iese fără să privească înapoi.

În seara aceea, după cină, stă lângă Kathy pe canapea, răsfoieşte fiecare câte o revistă; sunetul exerciţiilor la oboi ale lui Jenny răsună în camera de zi ca un cântec de dragoste fals, ale cărui cuvinte nu reuşeşte să le desluşească. Picioarele lui Kathy, lungi şi albe, în pantaloni scurţi, sunt ghemuite sub ea şi Edward remarcă venele albastru-deschis vizibile sub piele: „sunt acolo pentru că ea a purtat copiii mei ", se gândeşte el. Cu toate acestea, se simte uşor dezgustat de ramurile albastre care se caţără liniştite pe pulpele ei, de membrele atât de albe şi se întreabă

de ce nu se bronzează şi ea puţin. Doar este profesoară şi are vacanţă vara. Se uită în jos la propriile picioare albe şi vede că şi sub pielea lui se ivesc venele. „îmbătrânesc împreună, stând aici, pe canapea! Cine să-i scrie lui asemenea bilete?”

Când păşeşte în birou a doua zi după prânz, cel de-al patrulea bilet zace răbdător, aşternut alb şi subţire pe covor. „Te rog să mă aştepţi în grădina de cactuşi a campusului mâine, la sfârşitul orelor. “Se aşază la birou, apoi se roteşte cu scaunul spre fereastră.

Nu este prima dată când i se iveşte ocazia unei relaţii sentimentale. Ultima oară s-a întâmplat acum doi ani şi atunci a profitat de situaţie; timp de două luni s-a culcat cu directoarea muzeului de istorie locală, înainte ca ea să pună capăt relaţiei, cu ochii în lacrimi, lângă fântâna din curtea muzeului, imediat după apus, cu Venus luminând cerul în spate ca o prevestire, ca un ou, ca un vârf ascuţit şi strălucitor al nimicului din cer.

Îşi aminteşte că s-a dus în seara aceea cu maşina acasă, la soţia şi la fiicele sale şi cât de însufleţit fusese totul. Puiul crocant, plutind pe farfurie lângă verdele de tablou al garniturii de broccoli. Vinul roşu scânteind întunecat în pântecul paharului. Helen a vărsat un pahar de suc de afine pe covorul de culoare deschisă, şi pata, în loc să-l scoată din sărite, aşa cum s-ar fi întâmplat de obicei, a strălucit pe podea la picioarele lui ca o inimă, propria lui inimă, umbra unei inimi, pentru ca apoi să devină pată din nou, aceasta era familia lui şi culorile s-au întunecat încă o dată.

Steagul rusesc, întins până la jumătate pe galeria de perdele, tresaltă în curentul provocat de aer condiţionat şi Edward îşi aminteşte scena din filmul de săptămâna trecută – cel la care au adormit jumătate din studenţii de la curs – când Lev, eroul principal, strânge într-un pumn mânerul unei seceri şi în celălalt mânerul unui ciocan. Bărbatul ţine cele două unelte în faţa sa, venerându-le parcă, apoi priveşte spre steagul rusesc, roşu, fâlfâind deasupra verandei, şi vede simbolurile acestor unelte

imprimate şi pe el. Filmul era neruşinat, un vehicul transparent de propagandă, dar pe Edward scena aceea l-a marcat. Lev ţine în mâini obiectele înseşi, nu doar o imagine – galbenă, imprimată pe o bucată de pânză – pe care a fost învăţat să o venereze.

Pentru că a fost copil unic la părinţi, o victorie după multe sarcini avortate, vrea Edward să o întâlnească acum pe această femeie, pe această fată ciudată care îi strecoară bilete pe sub uşă? A fost el crescut cu dragostea acumulată pentru doi sau mai mulţi copii? A fost el învăţat să dorească prea mult, să ceară mai mult decât se cuvine să primească?

Bate cineva la uşă, iar el se întoarce şi spune:

— Intră!

Este Cari, din nou, cu o lucrare în mână.

— Am terminat mai repede. Adică înaintea termenului amânării.

— În regulă, răspunde Edward. Las-o pe birou!

Băiatul pune hârtia jos, apoi rămâne cu mâinile la spate.

— Aşadar, ce mai face fiica dumneavoastră?

— E bine, răspunde el, apoi întreabă: dar când ai fost la piscina de la Dunes? Este rezervată pentru oaspeţii hotelului.

— Ah, eu şi prietenii mei ne mai strecurăm înăuntru uneori, ca să înotăm. Nu-i mare brânză!

Edward dă din cap afirmativ.

— Prin urmare, întreabă Cari, are prieten?

— Da, are un prieten, spune Edward. Şi el tot la liceu, ca şi ea.

— Hmm, încuviinţează Cari. Trebuie să fiţi mândru de ea.

— De ce?

Cari ridică indiferent din umeri şi se retrage spre uşă, cu muşchii tresăltând pe braţele vânjoase. Probabil că îşi frământă mâinile la spate, se gândeşte Edward.

— Este o fată foarte frumoasă.

Azi, când se duce să o ia pe Helen cu maşina, aşteaptă până la cinci şi zece, apoi intră să o caute. Gerard, managerul, îi spune că a plecat mai devreme

pentru că nu s-a simţit bine. De la un telefon public, din hotelul Dunes, telefonează acasă. I se pare că o zăreşte pe Liza Minelly jucând blackjack la o masă din apropiere, dar când se uită mai atent, personajul se transformă într-o femeie obişnuită, de vârstă mijlocie, cu părul negru, franjurat în şuviţe fixate cu gel. Kathy răspunde la telefon şi îi spune că Helen nu este acasă, că nu s-a întors devreme.

— Nu-ţi face griji, o încurajează el. Am să verific la Leo. Sunt sigur că acolo s-a dus.

Maşina lui Leo este parcată pe aleea casei, dar, după ce Edward apăsă pe sonerie, nu răspunde nimeni. Sună încă o dată şi rămâne pe loc, transpirând uşor în costumul de în, supărat, cu un aer de îngrijorare care se grăbeşte să-l împresoare. Înconjoară casa trecând printre doi palmieri groşi şi încearcă să găsească o fereastră prin care să poată privi înăuntru, dar toate storurile sunt lăsate. Apoi observă că ultima fereastră de pe latura aceasta a casei este pe jumătate deschisă, deşi draperiile sunt bine trase; se apropie şi se opreşte lângă ea să aştepte, nici el nu ştie ce.

Se pare că aude prin fereastră zgomotul unei respiraţii. Poate şi un geamăt înfundat, sau a fost claxonatul îndepărtat al unei maşini? apoi o voce scăzută, limpede, de fată spune:

— Ai face mai bine să vezi cine este la uşă.

— Ai înnebunit?

Este vocea lui Leo.

— Ar putea fi Helen.

Faţa lui Edward ia foc; broboane de sudoare îi apar deasupra buzei superioare. Ridică pumnul şi bate tare în geam, fără să se gândească, un sunet puternic şi aspru, auzit peste pulsul traficului din apropiere.

Pe urmă, înainte să se gândească la ce urma să spună, la ce avea să strige răstit la Leo prin fereastră, o rupe la fugă, urcă în maşină şi porneşte în trombă pe strada acum pustie.

Când ajunge acasă, Helen este acolo, îl aşteaptă pe verandă încă îmbrăcată în costumul de baie, acoperită

numai de o bluză lejeră pe care scrie Dunes. Când se apropie de ea, se ridică în picioare.

— Îmi pare rău, tată. M-a adus o prietenă cu maşina mai devreme. Am uitat să te sun, mi-a în amintit când era deja prea târziu.

— Ce prietenă?

Vocea îi sună nesigură în propriile urechi şi se teme că Helen ar putea sesiza starea lui de sfârşeală.

— Zoe.

— Dar mama mi-a spus că nu erai acasă.

— Ne-am oprit pe drum să luăm îngheţată din cremă de vanilie. Mă durea gâtul şi am crezut că m-ar putea ajuta.

— M-am dus la Leo să te caut.

— Îmi pare rău, tată, spune ea, apoi ridică privirea. Era acasă?

Edward priveşte gazonul, ascultă strigătul ritmic al cicadelor, apoi se uită din nou la fiica sa.

— Nu, nu era.

Ziua următoare nu mai există bilete, ci doar strălucirea îndepărtată a unei întâlniri în grădina de cactuşi, la sfârşitul cursului. Edward a decis că trebuia să se ducă, cum altfel? Dar ce se va hotărî să facă odată ajuns acolo era altă problemă.

În clasă priveşte ezitant fiecare figură. Aceasta să fie? Sau cealaltă? Ori aceea? Mâine vor vedea adaptarea după A*nna Karenina* şi când îi pregăteşte pentru acest film, folosind fragmente din carte, se simte ridicol. Ar putea un alt roman să-i arate mai explicit de ce nu ar trebui să o înşele pe Kathy? Vrea să sfârşească la fel ca Anna, sub roţile unui tren?

După curs, se opreşte la birou să-şi lase servieta şi să ia o pastilă de mentă. Când iese pe coridor, la plecare, Cari îl aşteaptă la uşă.

— Domnule profesor Larkin, mi-aţi dat o notă pentru lucrare?

— Abia ieri mi-ai adus-o.

— Ah, da. Sunt nerăbdător să aflu nota. Mă scuzaţi, îmi dau seama că aveţi propria viaţă.

Râde şi-şi dă ochii peste cap.

— Am să o citesc diseară, spune Edward, apoi se întoarce să plece.

— Am văzut-o pe fiica dumneavoastră ieri.

— Ieri?

Ziua în care a plecat mai devreme.

— Unde?

— Hm. La Luv-it. Ştiţi, locul acela unde se vinde îngheţată din cremă de vanilie.

— Cunosc.

— Am schimbat câteva cuvinte. Este grozavă.

— Mă bucur, Cari. Acum, te rog să mă scuzi.

— Unde mergeţi? Vă conduc.

— Doar să mă plimb, murmură Edward. Să-mi pun gândurile în ordine. Aş dori să rămân singur.

— OK. Pe mâine atunci, domnule profesor L.

Băiatul îi întinde mâna. Edward i-o strânge fără ezitare, cu o fermitate menită să-i arate o siguranţă de sine pe care – momentan – nu o are.

Grădina de cactuşi se află în spatele Clădirii Ştiinţelor. Este o bucată de teren izolată, străbătută de un labirint de alei. În mijloc există un chioşc înconjurat de câteva tufişuri roşii de salvie. La marginea grădinii ezită – nu se zăreşte nici ţipenie –, apoi trage aer în piept şi intră pe potecă, printre doi arbori yucca, simţind apăsarea soarelui pe ceafă ca pe o greutate, ca pe o povară de lumină.

Se apropie de chioşc şi, pe măsură ce distanţa se micşorează, detectează înăuntru o pereche de picioare; sunt aşezate unul peste celălalt, unul, încălţat cu sanda, se leagănă înainte şi înapoi, iar apoi, când el păşeşte prin intrarea boltită, un corp întreg devine vizibil. Este fata care stă în faţă şi are toate răspunsurile pregătite, iar el zâmbeşte văzând-o – bineînţeles că ea este autoarea – cu o carte în mână şi sorbind din paiul înfipt într-o cutie. Îi rosteşte numele şoptit.

— Jessica.

Ea ridică privirea.

— Ah, bună ziua, domnule profesor Larkin.

Salutul acesta îl ia prin surprindere, atât de oficial pentru o întâlnire secretă; decide să procedeze cu

băgare de seamă, să facă pe nonşalantul.

— Cum poţi suporta căldura asta? întreabă el, apoi se aşază lângă ea pe bancă.

Fata ridică indiferentă din umeri.

— Îmi place.

Are ochii verzi, aproape de aceeaşi culoare cu cei ai fiicei lui, Helen, şi, cum stă el acolo întrebându-se ce să facă, cântărind ce cuvinte să rostească, se gândeşte la Leo, la trădarea lui de ieri. Cine era fata din casa lui? De ce ar înşela băiatul acesta o fiinţă ca fata lui?

— Ce citeşti? întreabă el.

— A*nna Karenina.* Pentru curs.

Ridică din umeri din nou, apoi râde.

— Îmi place.

Cuvintele şi gesturile ei îi aduc din nou aminte de Helen: indiferenţa mişcării umerilor, râsul nervos pe care încă nu a învăţat să şi-l stăpânească, tonul simplu şi clar prin care îşi mărturiseşte plăcerea pentru ceva atât de complex şi de fin stratificat cum este o carte. „Cărţile nu sunt de plăcut, îi spusese el odată lui Helen. Din ele înveţi. Le diseci. Le citeşti ca să vezi ce-ţi vor oferi în materie de cunoaştere”

— Şi fiicei mele, Helen, îi place cartea aceasta, îi spune el Jessicăi. Când a citit-o, n-o puteam face să se ducă seara la culcare.

— Probabil sunteţi foarte apropiat de ea.

Se gândeşte o clipă la aceste cuvinte.

— Nu tocmai. Ştii, îmi iubesc familia foarte mult, dar uneori numai atât nu este de ajuns.

„De ajuns pentru ce? “este întrebarea la care se aşteaptă, dar nu ştie răspunsul. De ajuns pentru a spăla lumea în fiecare zi, de ajuns pentru a despica cerul noapte de noapte, astfel încât să simţi gustul fiecărei înghiţituri de hrană, al fiecărui cuvânt rostit, ca şi când ar fi unul nou.

— Părinţii mei au murit amândoi când aveam cinci ani, spune ea în schimb. M-au crescut unchiul şi mătuşa, doi oameni grozavi, dar, ştiţi, nu este acelaşi lucru. Cel puţin aşa cred.

— Îmi pare nespus de rău, spune el şi îşi pune mâna peste a ei.

Atingerea nu-i stârneşte nicio pasiune: nu există între ei scânteia luminoasă la care sperase. Îşi retrage mâna spunând:

— Nu pot face asta.

— Ce să faceţi?

Remarcă steluţele fine de sudoare pe conturul părului ei.

— Nimic, gândeam cu voce tare, spune el repede. La ce am de făcut acasă.

Schiţează un gest cu mâna prin aer.

— Îmi cer scuze.

Rămân o clipă tăcuţi şi ea îşi retrage picioarele goale, albe şi lungi, ca ale nevestei lui, mai departe de el, astfel încât nu există posibilitatea nici celui mai mic contact.

El se gândeşte că ar trebui să plece, în schimb spune:

— Pot să te întreb ceva?

— OK.

— Cred că prietenul fiicei mele o înşală, se întâlneşte pe ascuns cu altă fată. Sunt doar nişte copii, şi totuşi ea îl iubeşte foarte mult. Crezi că ar trebui să-i spun? Eşti mai apropiată de vârsta ei. M-am gândit că poate ai înţelege mai bine.

Fata priveşte în altă parte, spre grădina înfierbântată, şi spune:

— Probabil n-ar trebui să vă amestecaţi. Se va descurca şi singură.

— Cred că ai dreptate: mulţumesc foarte mult pentru sfat, spune el, apoi se ridică în picioare. Lectură plăcută!

Ieşind din chioşc, nu vede picior de om, dar, străbătând grădina,

se pare că aude sunetul îndepărtat al unui râs – chicotul ascuţit al unei fete sau două – şi decide că biletele au fost o glumă. Cel mai probabil, au fost scrise de cele două fete activiste, gândeşte el privind clădirile din jur şi iarba goală, muribundă; doar amândouă au picat ultimul examen.

În seara aceea, Leo vine la ei la cină, la ora opt. Vara mănâncă târziu, după ce aerul s-a mai răcorit, deşi nu prea mult în această perioadă din iulie. Coaste de miel şi brânză feta, salată verde cu sos de tahini şi o supă rece de castraveţi, care pare să-i placă lui Leo, deşi a gustat-o cu reticenţă.

— Masa a fost nemaipomenită, doamnă Larkin, spune el acum, din locul în care stă, lângă Edward şi vizavi de Helen.

— Mulţumesc, răspunde Kathy şi zâmbeşte, iar Helen îl priveşte pe Leo cu atâta dragoste, încât lui Edward nu-i vine să creadă că are numai cincisprezece ani. Unde a învăţat să iubească astfel?

— Da, este delicioasă, adaugă Edward, dar nu poate să nu simtă că lauda lui este târzie, vorbele lui sunt doar un ecou al cuvintelor băiatului acestuia de lângă el; o mânie mută, prostească îi arde stomacul.

— Deci, Leo, te bucuri că pleci în tabăra de muzică? întreabă Jenny, cea de-a doua fiică a sa, cu o voce de adult pe care Edward abia reuşeşte să o recunoască.

— Foarte mult, spune el şi îi face cu ochiul.

Edward îşi dă seama că lui Jenny îi face plăcere răspunsul lui şi înţelege că peste câţiva ani va avea şi ea un prieten. Cum va putea el să supravieţuiască până atunci?

— Cum merge cursul de film, domnule Larkin? îl întreabă Leo.

— Aşa şi aşa, spune el şi ia o înghiţitură de vin. Mâine le prezint ecranizarea după *Anna Karenina,* aşa că sper să se învioreze.

— Nu mi-a plăcut cartea aceea niciodată, spune Kathy şi se încruntă. Imaginează-ţi, să-ţi părăseşti copilul pentru un iubit.

— Dar nu *vrea* să-şi părăsească copilul, exclamă Helen. Ce trebuia, să-şi ignore sentimentele? Când s-a îndrăgostit, nu şi-a dat seama ce avea de pierdut.

— Ar fi trebuit să ştie, spune Kathy. Ar fi trebuit să se gândească înainte.

Edward stă şi ascultă. Parcă ar fi o predică despre propriul lui comportament; încearcă să desprindă

învăţăminte din cuvintele lor, să spicuiască informaţii din această discuţie. Dar romanul se referă la o femeie din alt secol, gândeşte el, la o altă viaţă. Restul de supă îl mănâncă în tăcere.

După cină, Helen şi Leo anunţă că pleacă la plimbare. Kathy citeşte aşezată în scaunul galben, iar Jenny termină de spălat vasele. Edward frunzăreşte o revistă câteva minute în birou, apoi mai citeşte câteva pagini dintr-o carte până să-şi dea seama că nu asimilează nimic, că nu-i pasă nici cât negru sub unghie de personajele dintre aceste file.

Străbate livingul, trece pe lângă Kathy, apoi deschide uşa de la intrare şi iese pe terasă. Spera să găsească o lună plină, ceva frumos la care să se uite, dar este în declin, muşcată în partea de răsărit şi acoperită de o fâşie de nor întunecos. Îşi coboară privirea spre gazon, apoi, ajutat de un lampadar, îi vede pe Helen şi pe Leo sărutându-se pe bancheta maşinii acestuia, neluând în seamă prezenţa lui pe terasă, în apropiere. Îi priveşte o clipă, Leo stă cu spatele la el, capul lui lăţos acoperă jumătatea lăptoasă, de lună, a feţei fiicei sale, cu mâna mare, de toboşar, înfăşurată pasional pe gâtul ei. Mâinile ei nu se zăresc. Unde sunt mâinile lui Helen? Apare una din ele, se mişcă în sus şi în jos pe spatele tricoului lui Leo, o mişcare pe care Edward avea obiceiul să o folosească atunci când voia să-i aline plânsul. Poate că a învăţat să iubească, în parte, de la el?

Uşa din spate se deschide şi el se întoarce repede.

— Kathy?

Dar pe verandă iese cea de-a doua fiică a lui, vine lângă el.

— Nu, eu sunt.

— Nu te uita acum, spune el şi face un semn cu capul spre scena din maşina lui Leo.

Jenny îşi îndreaptă privirea spre Helen şi spre Leo şi, pentru o fracţiune de secundă, Edward detectează o dorinţă arzătoare în expresia ei, în imperceptibila dilatare a ochilor, în cuta tăcută dintre sprâncene. Ce tânără este, se gândeşte el, şi totuşi reacţia ei seamănă atât de mult cu a lui. Sunt atâţia ani din

viaţă, decide el acum, pe care îi pierdem tânjind, dorind ceea ce nu avem sau ceea ce am lăsat în urmă, odată cu trecerea timpului.

— Ţi se va întâmpla şi ţie într-o zi, îi spune el.

Ea ridică ochii spre el, această frumuseţe mică, stângace, pe care el a făcut-o, apoi se încruntă.

— Vulgar, tată.

El izbucneşte în râs, o eliberare imediată a plăcerii. Pe urmă începe şi Jenny să râdă împreună cu el, aparatul dentar strălucindu-i în lumina lunii când îşi dă capul pe spate. Probabil că Helen şi Leo îi aud, pentru că se desprind unul de celălalt, apoi ies grăbiţi din maşină şi se apropie, păstrând o mică distanţă între ei, de Edward şi Jenny, care continuă să râdă pe terasă.

— Ce este atât de nostim? întreabă Helen încercând să zâmbească; îi aruncă lui Leo o privire stânjenită.

— Ah, spune Edward trăgându-şi sufletul. Este prea greu de explicat.

În noaptea aceasta nu poate să doarmă, aşa că îşi ia servieta în bucătărie şi începe să citească lucrarea lui Cari. Este concepută prost, are o mulţime de greşeli de dactilografiere şi foloseşte detalii răsuflate din film, dar dovedeşte o oarecare profunzime a înţelegerii, o strălucire ici şi colo a minţit, care într-o bună zi ar putea fi interesantă.

La sfârşitul lucrării se află o notă scrisă de mână şi caligrafia i se pare cunoscută. Dar nu, nu are aceeaşi înclinare şi este mai puţin ordonată şi uniformă. Cu toate acestea, nu a păstrat niciunul dintre bilete, aşa că acum nu mai poate face o comparaţie decât din memorie.

— Îmi cer scuze pentru întârzierea acestei lucrări, a scris Cari şi apoi, lângă un asterisc: vă rog să-i transmiteţi salutările mele minunatei dumneavoastră fiice!

Edward scrie cu roşu 78 pe prima pagină a lucrării, apoi se ridică şi se plimbă prin casă în halatul lui albastru cu dungi, cu mintea aprinsă de o mie de întrebări. „A fost Cari misteriosul scriitor? Ori au fost

cele două fete din spatele clasei? Ori n-a fost niciuna, nici alta? Oricine ar fi fost, nu are nicio importanţă. În orice caz, i s-a jucat un fel de farsă. Dar în ce scop? Poate doar un joc, să treacă timpul mai repede la cursul de vară. Poate nu a existat nicio intenţie răutăcioasă.11 Nu simte nicio durere în urma acestei dezamăgiri, ci doar confuzie şi un murmur slab de stinghereală prin oase.

Revine în dormitor, îşi scoate halatul, apoi se strecoară între cearşafuri lângă soţie. Edward se mulează pe spatele lui Kathy, îşi arcuieşte braţul liber peste trupul ei şi îşi potriveşte genunchii îndoiţi după ai ei, ca o mamă care îşi înfăşoară pruncul într-un cocon, ca un îndrăgostit topit după fiinţa iubită, ca o a doua piele care să o protejeze – cu siguranţă, pielea lui trebuie să fie bună măcar pentru acest lucru – de vremea rea de afară.

Mama

I-a intrat în rutină un obicei nou pe care nu şi-l poate explica nici ea. În fiecare dimineaţă, după ce se trezeşte, Kathy îşi dă jos halatul violet, apoi se închide în baie şi se cercetează în oglinda de deasupra chiuvetei. Când consideră că s-a studiat îndeajuns, scoate din buzunarul halatului un carneţel albastru şi îşi notează schimbările pe care le-a remarcat, orice urmă a vârstei înscrisă pe chipul ei de trecerea zilelor.

A început să facă acest lucru săptămâna trecută, pe I august, iar până acum, fiecare însemnare este de natură să o încurajeze, „nimic special”. Astăzi însă există o schimbare. „8 august 1990”, serie ea, „începutul unui herpes în partea dreaptă a gurii”. Este doar o pată roşie deocamdată, şi o furnicătură vagă sub piele, dar cunoaşte semnele. Ori de câte ori trece printr-o perioadă de stres, îi apar asemenea bube.

Săptămâna trecută, în buzunarul pantalonilor kaki ai soţului, pantalonii aceia de toată ziua, pe care îi poartă la cursuri, a găsit o bucată de hârtie pe care scria: „Şi mie mi-e dor de licurici”. Nu era scrisul lui,

iar literele se ondulau în bucle zburdalnice, specifice unei caligrafii de fată, aşa cum ar putea face fiicele lui, dar nu este scrisul nici uneia din ele.

În maşină, pe când îşi conduce fiica, pe Helen, spre hotelul Dunes, Kathy întreabă:

— Tu ai văzut vreodată un licurici?

Helen ridică privirea de la scrisoarea de pe genunchi pe care o citea şi dă din cap.

— Unul adevărat, nu. Am citit odată o carte despre licurici. Li se aprinde o luminiţă la cap când vor să se împerecheze.

Kathy ar vrea să întrebe ce anume ştie Helen despre împerechere, dar nu vrea să dea naştere unui conflict, aşa că murmură:

— Sunt minunaţi.

Helen este înapoi cu ochii în scrisoare, a primit-o ieri de la Leo, care a plecat în tabără de muzică.

— Nu poţi s-o citeşti mai târziu? Să stai de vorbă cu mama ta acum?

— O re-citesc doar, aşa că pot să şi vorbesc cu tine în acelaşi timp.

— Mă rog, şi ce are Leo de spus despre el însuşi?

— Hm.

Ridică din nou privirea.

— Îi place foarte mult profesorul de tobe, dar zice că orchestra e cam varză.

— *Helen?!*

— Ce-i rău în cuvântul *varză?* Doar nu e o înjurătură.

Fata se gândeşte o clipă, apoi spune:

— Cântă prost. În fine, mâncarea nu e bună, dar ceilalţi toboşari sunt cool, iar mâine-seară au petrecere, dar mi-a promis că el nu va dansa. Va sta să se uite. Nu-i drăguţ din partea lui?

Hotelul Dunes se iveşte ca un zid în faţa lor; Kathy virează la dreapta, apoi la stânga şi intră în parcare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu este decât o petrecere cu dans!

— Nu ţi-ar păsa dacă tata ar dansa cu altcineva?

„Dacă ai şti ce a făcut deja tatăl tău cu altcineva”, gândeşte Kathy.

— Tatălui tău nici măcar nu-i place să danseze. Prin urmare, n-aş avea de ce să-mi fac griji, nu-i aşa?

Îi zâmbeşte fiicei şi îi dă la o parte părul din ochi.

— Vino, te conduc înăuntru.

Şeful lui Helen, Gerard, este la locul obişnuit, între cele două bazine, stă în picioare la pupitrul de sub umbrela roşie, mare. Helen îşi aruncă sacoşa lângă el şi îl salută, apoi se întoarce să-i spună la revedere lui Kathy, se îndreaptă spre marginea piscinei, unde se dezbracă până la cea de-a doua piele, căci asta a devenit costumul de baie – negru, întreg şi sare în apă.

Kathy rămâne lângă Gerard şi amândoi o privesc pe Helen, care începe să înoate în lungul bazinului, forfecând rapid apa în ridicarea coatelor, răsucindu-şi într-o parte şi în cealaltă chipul ca o floare. „Am putea fi doi părinţi mulţumiţi”, se gândeşte Kathy admirându-şi fiica.

— Şi-a perfecţionat stilul, comentează Kathy.

— Da, înoată frumos. Şi dumneavoastră înotaţi?

Îşi întoarce spre ea chipul bronzat, cu ochii acoperiţi de ochelarii cu lentile reflectorizante, cu părul strivit sub o şapcă de haseball pe care scrie Dunes. Trebuie să aibă patruzeci de ani, patruzeci şi doi, cu vreo cinci mai puţini decât ea.

— Am înotat cândva, dar m-am lăsat.

— În locul meu de baştină, se spune că fiica nu ştie să facă nimic mai bine decât mama ei.

Îşi ridică ochelarii şi îi face cu ochiul, apoi şi-i pune la loc pe nas.

— Chiar aşa?

Râde.

— Şi ce loc este acesta? Trebuie să fac o vizită acolo.

— Unul foarte rece.

În maşină, îndreptându-se spre casă, Kathy dă drumul la radio. Rock lent, pe care soţul ei Edward nu-l suportă când merg împreună cu maşina. El nu vrea să asculte decât muzică clasică şi transmisiuni de baseball. Dar ei îi plac cântecele de dragoste, în ciuda faptului că sunt interpretate de bărbaţi şi de

femei nu îndeajuns de copţi pentru a şti, crede ea, ce este dragostea adevărată. Felul în care sentimentul se adânceşte şi se estompează, apoi prinde din nou viaţă când găseşti un bilet trimis soţului tău de o altă femeie. Deşi această iubire revigorată îşi trage seva din ură şi din dispreţ, o mică împunsătură de frică, ce alterează originalul, o transformă în ceva cu totul diferit. „Mai putem numi acest sentiment modificat iubire? se întreabă ea ieşind de pe Strip şi afundându-se în peisajul bej al cartierelor rezidenţiale. Sau trebuie inventat un cuvânt cu totul nou? “

„9 august: herpesul – la apogeu. Cearcăne negre sub ochi, din cauza insomniei.” Se opreşte cu stiloul în mână, cu ochii la propriul chip, apoi începe să noteze tot ce nu este în regulă, fără să ştie sigur ce este nou şi ce a fost acolo de ani de zile. „Trei riduri orizontale (foarte fine) pe frunte; laba-gâştei, mai profundă când zâmbesc; două linii la baza nasului, arcuite în jos, în jurul buzelor; o mică venă spartă sub nara stângă; o cicatrice de la vărsatul de vânt, pe bărbie.11 Se lasă pe spate şi, epuizată, pune carnetul pe marginea chiuvetei. Ar trebui să nu se mai uite în oglindă; ştie acest lucru, dar o atrage, o cheamă cu suprafaţa ei lucioasă, care i-a oferit cândva atâta plăcere şi siguranţă. Vârâ carnetul înapoi în buzunarul halatului, punctează cu fond de ten pungile de sub ochi, pune un bob de alifie pe herpes, apoi coboară la parter pentru micul dejun.

Edward este aşezat la locul lui de la masa din bucătărie, ronţăie pâine prăjită cu unt şi citeşte *The Revievu Journal.*

— Bună dimineaţa! îi spune el fără să ridice ochii. Apoi, o privire înspre chipul ei atrage exclamaţia: au, un herpes. Ce s-a întâmplat?

Ea dă din umeri.

— Nimic.

— *Kathy?!*

Lasă ziarul jos.

— Te cunosc.

— Ah, nu-i decât – un gest al mâinii, de alungare –, ştii tu, schimbarea anotimpului sau ceva de felul

acesta.

— Dar este tot vară.

— Da, numai că august este întotdeauna altfel. Nu crezi? O entitate diferită.

— Habar n-am despre ce vorbeşti!

Muşcă din nou, zgomotos, din pâinea prăjită şi sunetul aminteşte de trosnetul oaselor de vrăbii când se rup.

— Ai zis că mă cunoşti.

El ridică privirea, parcă ar aştepta de la figura ei să-i spună cum ar trebui el să înţeleagă aceste cuvinte. Ea zâmbeşte, aşa că el îi răspunde cu un chicot, apoi se cufundă din nou în lectură.

Kathy a ştiut de prima lui aventură. (De când a găsit biletul, îi atribuie numărul unu.) Edward a crezut că ea nu i-a simţit trădarea, dar bineînţeles că a simţit-o. Cum ar fi putut să nu-i observe schimbările? Tonul juvenil strecurat în voce, de parcă s-ar fi întors la vârsta din liceu. Sprinteneala mersului, declaraţiile fierbinţi de dragoste făcute ei. „Ştii ceva – s-a gândit ea la un moment dat, când el i-a spus că-i fusese teribil de dor de ea la serviciu –, mai lasă-mă în pace! “

Dar dovezi reale n-au existat, nimic cu care să-l confrunte, iar acum înţelege că a fost un noroc, gândindu-se la bucata de hârtie, la rândul acela despre licurici ce dovedea o cunoaştere suspectă.

Când soseşte poştaşul, Kathy este întâmplător pe terasă, pleacă să cumpere îngheţată. Poştaşul îi dă o scrisoare, un plic gros de la Leo pentru Helen, mai gros decât de obicei, cu literele albastre ale adresei uşor mâzgălite, ca şi când peste el ar fi căzut lacrimi.

— Asta-i tot? întreabă ea.

El ridică din umeri şi spune:

— Îhî. Se pare că v-a scris cineva o scrisoare dolofană.

— Nu este pentru mine, explică ea. Este pentru fiica mea.

— Oh.

Dă din cap înţelegător. Este tânăr şi foarte chipeş, cu nasul coroiat şi un păr roşu-închis. Pistrui palizi pe

braţe, ca un praf de scorţişoară. Kathy îşi imaginează o clipă că îl sărută, apoi că îl conduce în casă, dar imaginea este atât de ieftină, încât i se face ruşine. „Poştaşul? Se poate descurca mai bine, nu-i aşa? Doar este profesoară, nu o simplă gospodină însingurată."

Dar, când el se întoarce cu spatele şi pleacă, mişcarea muşchilor lui pe pulpe o fac să-şi simtă pulsul accelerat şi Kathy se întreabă cum ar fi dacă ar separa actul iubirii de iubirea însăşi. Dacă şi-ar despărţi trupul de minte şi de inimă şi ar asculta doar glasul epidermei. N-a mai cunoscut până acum o asemenea puritate a dorinţei; relaţiile ei intime au fost întotdeauna încărcate de amestecul complicat al trecutului şi al sufletului, de spaţiul dintre chipul ei şi cel al lui Edward, de o reţea densă de amintiri. „Poate că un contact simplu, fugar, ar fi simpatic, poate, se gândeşte ea urcând în maşină şi îndepărtându-se de casă şi de aleea ei, aşa ceva este tot ce-şi doreşte Edward.11

În maşină se pedepseşte aspru. Biletul din buzunarul lui Edward nu reprezintă probabil nimic. Ce fel de bilet de amor ar fi acela? Probabil că l-a găsit pe jos şi l-a luat. Iată un gest de care este în stare, să facă ordine într-o cameră, să ridice de jos o bucată de hârtie căzută în grădina de cactuşi a campusului cu un acces de iritare.

În vara aceasta petrece prea mult timp singură. A fost o greşeală să se apuce să predea la cursurile de vară. Toate prietenele ei sunt plecate în vacanţa anuală şi, cum fiica cea mică, Jenny, este în vizită la o prietenă din California, n-a mai rămas nimeni să-i umple singurătatea, să-i distragă mintea activă de la nimicuri. Are nevoie de ceva în genul unui plan. După ce va mânca o cremă de vanilie, se va duce să cumpere o carte, nu unul dintre romanele acelea moderne, subţiri pe care i-ar plăcea să le citească, ci ceva clasic şi greu, încărcat de înţelepciunea timpului.

La Luv-it, îl zăreşte pe şeful lui Helen, Gerard. Kathy se aşază la rând în spatele lui şi-l întreabă:

— De ce nu sunteţi la piscină?

El se întoarce şi îşi scoate ochelarii.

— Îmi cer scuze. Ne cunoaştem?

— Mama lui Helen. Kathy.

Îşi scoate şi ea ochelarii negri şi întâlnirea ochilor, aruncând priviri piezişe din cauza soarelui, pare intimă.

— Ah, da. Îmi pare rău. Nu v-am recunoscut în lipsa anexei Helen. Nu sunt la piscină fiindcă este ora prânzului şi mi-a fost prea cald ca să mănânc ceva mai consistent.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Se aşază unul lângă celălalt pe o bancă, înconjuraţi de o mare de asfalt; cazinourile se înalţă la câteva sute de metri mai departe, ca un oraş străvechi în descompunere. Fluviul de maşini se scurge pe Oakey, zdrăngănind în ritmul cunoscut, monoton. Kathy ia câteva înghiţituri din îngheţata cu sirop, întrebându-se ce ar putea să discute cu acest om. Ce ar putea avea ei în comun în afară de subiectul fiicei acesteia?

După câteva minute, Gerard se întoarce spre ea şi-i spune:

— Ai un herpes la gură.

— Ştiu, Gerard, dar mulţumesc, oricum.

— Te-am supărat?

Ea râde.

— Nu. Este în regulă.

— În locul meu de baştină, se spune că herpesul este semn că te-ai îndrăgostit.

— Nu ai nici cel mai mic accent. Pun pariu că te-ai născut chiar aici, în Las Vegas.

El zâmbeşte şi ridică indiferent din umeri.

— Aşa este?

— Ce anume?

— Te-ai îndrăgostit?

— Nu, Gerard.

Îşi dă ochii peste cap.

— Nu m-am îndrăgostit.

— Hmm.

Gerard se reazemă de spătar şi ia o linguriţă de îngheţată.

— Nici măcar de soţul tău?

— Ah. De el, da. Bineînţeles. Am crezut că te gândeşti la altceva.

Tac din nou, dar Kathy se simte mai puţin sigură pe ea de această dată, expusă, ca şi cum pielea i-ar fi devenit brusc transparentă. Un tăciune de mânie îi arde gâtul, ameninţând să izbucnească într-o văpaie; pe urmă însă li se ating uşor braţele, când amândoi mai iau o înghiţitură de îngheţată, iar Kathy nu poate descrie senzaţia pe care i-o produce contactul cu pielea lui Gerard decât ca electrizantă, fiecare fir de păr de pe braţ i se ridică, reacţionând instantaneu.

Kathy întinde mâna şi îşi netezeşte fusta, regretând că nu este dată cu ruj, dar herpesul se va vindeca mai repede dacă nu se rujează. O adolescentă ce pare mai mult dezbrăcată, în şortul de bumbac şi jumătate de bluză, pedalează pe lângă ei pe o bicicletă şi lui Kathy îi zboară gândul la Helen, aşezată chiar în clipa aceea, încă şi mai dezbrăcată, într-un scaun cocoţat deasupra unui bazin, înconjurată de necunoscuţi. Niciun centimetru din trupul acela, trupul *fiicei ei,* nu-i mai este cunoscut. Acum Leo este gardianul. Ceva din a doua atingere cu Gerard, aproape un străin pe care îl găseşte doar parţial atractiv, îi spune următorul lucru: „Helen are relaţii intime cu Leo “. Kathy uitase curentul pe care îl poartă în sine atingerea de o piele nouă, felul în care o simţi, mai puternică decât orice regulă impusă de părinţi.

Când se ridică să plece, Gerard spune:

— Organizez o petrecere la mine acasă de sâmbătă într-o săptămână. Vino şi tu!

Îi strecoară în mână o carte de vizită, apoi adaugă:

— Gerard Rasmussen, antreprenor.

Dedesubt se află o adresă şi un număr de telefon.

— Poate, răspunde ea şi zâmbeşte.

Au exact aceeaşi înălţime.

— Ştii, când zâmbeşti, văd chipul lui Helen.

Ea simte că îi ard obrajii, aşa că murmură un „mulţumesc” grăbit, apoi traversează fâşia de asfalt până la maşină şi se urcă grăbită.

La librăria Waldembooks de pe Maryland Parkway, Kathy străbate standurile trecând pe fiecare culoar, netezindu-şi firele delicate de păr de pe braţe şi gândindu-se la Gerard. Nu şi-l poate imagina la pat. Cum arată trupul lui dedesubtul cămăşilor largi cu imprimeuri bogate? Foarte bronzat, probabil şi păros, ca o vulpe de deşert. Totuşi, recunoaşte ea, nu lipsit de farmec. Umerii au o dimensiune şi o vigoare care lui Edward îi lipsesc, iar mâinile sunt mari şi nu poartă verighetă, *masculine.* Kathy n-a putut niciodată să suporte bărbaţii cu mâini delicate.

Mai exact, nu se poate imagina în pat cu alt bărbat decât soţul ei. La prima lor experienţă, ea avea douăzeci şi cinci de ani, era suplă şi arămită de soare, o piele lipsită de urmele unei întinderi excesive sau de pungi, nicio cută nicăieri. Plăcerea era simplă atunci, venea de la sine, prin simplul fapt de a fi dezbrăcat. În ziua de azi, se gândeşte ea, prima oară trebuie să fie altceva, are mai puţină legătură cu frumuseţea trupului. Sau poate a greşit *întotdeauna,* reflectând la intimitate în acest fel.

Acolo unde se află, stă pe loc şi se uită la un rând de cărţi. S-a oprit în dreptul Virginiei Woolf. Odată, la începutul mariajului ei, când se aflau la masă şi Kathy citea Mrs. *Dalloway,* Edward a spus:

— Ştii, Virginiei Woolf nu-i plăcea sexul. Nimeni nu ştie nici măcar dacă s-a culcat vreodată cu soţul ei.

Kathy a râs şi a răspuns ceva de genul:

— Chiar aşa? Măcar eu nu sunt în halul ăsta.

Dar gluma i s-a părut amară şi nu s-a putut elibera de sentimentul că Edward făcea un comentariu în legătură cu ea, că era conştient de faptul că ei nu-i plăceau prea mult relaţiile intime. Altă dată, târziu în noapte, după ce făcuseră amor sub ventilatorul din tavan fără să scoată un cuvânt, el a spus gânditor şi nu fără delicateţe, pe întuneric:

— Mă întreb dacă faptul că tatăl tău a fost ucis când nu erai decât o adolescentă te-a afectat într-un fel profund, pe care nu-l înţelegem.

În momentul acela, Kathy s-a prefăcut că dormea, fără să-şi dea seama dacă fusese insultată sau, în fine, înţeleasă.

Acum ia *Spre far* şi o răsfoieşte. Prea scurtă, decide c; i şi o pune la loc. Singura carte voluminoasă în secţiunea aceasta este biografia Virginiei Woolf, scrisă de James King şi aşezată lângă romane, aşa că o cumpără, apoi iese din magazin şi azvârle volumul pe locul pasagerului cu un zgomot surd, de satisfacţie. Cartea o s-o ţină ocupară o bună bucată de timp.

Este aproape ora când trebuie să o ia pe Helen, aşa că se îndreaptă spre Dunes şi, preţ de o jumătate de ceas, stă şi citeşte în Honda ei cu aer condiţionat. Prin faţa maşinii lui Kathy trece o mireasă tânără, având rochia albă, lungă şi vălul fleşcăite şi mototolite de căldură. Mirele nu se vede nicăieri. Kathy urmăreşte cu privirea femeia care dispare pe uşa cazinoului.

Apoi se deschide uşa care dă spre piscină şi apare a femeie în bikini roz, care vorbeşte încetişor cu un papagal aşezat pe umărul ei. Muşchii i se flexează şi formează cute sub pielea bronzată când trece pe lângă maşină; Kathy se întreabă dacă femeia apare în vreun spectacol, împreună cu papagalul.

Mai citeşte zece minute despre Virginia Woolf, apoi ridică ochii din nou, aşteptând să apară fiica ei. Când Helen iese pe uşa albă şi intră în parcare, lui Kathy i se pare mai mică decât o ştia şi mai puţin radioasă. Părul ud îi stă lipit, iar zincul de pe nas, pe jumătate şters, îi dezechilibrează trăsăturile. Are genunchii arşi şi răsuciţi înăuntru mai mult decât de obicei, probabil fiindcă este obosită. Fata se urcă în maşină fără să scoată un cuvânt, apoi zăreşte scrisoarea voluminoasă de la Leo în compartimentul de sub bord şi zâmbeşte.

— Cum a fost azi la muncă? întreabă Kathy.

— Cald.

Helen deschide plicul în timp ce Kathy iese din parcare şi reintră în traficul de pe Strip, gândindu-se că şi de această dată vor parcurge drumul fără să

schimbe vreo vorbă cu fiica ei. Porneşte aparatul de radio şi muzica de pian prelucrată pe sintetizator se revarsă peste ele; o fată cu o voce strangulată, de copil, jeleşte o iubire pierdută. Kathy întinde mâna să schimbe postul, când îşi dă seama că Helen plânge.

— Draga mea, exclamă ea, închizând aparatul de radio. Ce s-a întâmplat?

Helen scutură din cap, vrând parcă să spună „nimic “, apoi scoate un hohot sfâşietor, ca de pasăre, care o face pe Kathy să între pe o străduţă lăturalnică şi să tragă pe dreapta.

— Helen, spune-mi ce s-a întâmplat!

Fiica ei se întoarce, se apleacă peste schimbătorul de viteze şi îşi adăposteşte faţa în scobitura gâtului lui Kathy, apoi îşi petrece un braţ peste pieptul şi umărul ei. Îmbrăţişarea este un şoc pentru pielea ei – a trecut atât de mult de când Helen nu s-a mai agăţat de ea – şi Kathy încearcă să se răsucească şi să închidă cercul; dar mişcarea este nepotrivită în spaţiul maşinii, aşa că se agaţă de fiica ei cum poate mai bine, încercând să decidă ce cale să adopte. Ar trebui să aştepte sau să o chestioneze în continuare pe Helen? A păţit Leo ceva? A murit? S-a îndrăgostit de altcineva?

A oprit maşina lângă o veche spălătorie automată şi Kathy vede două fete apropiindu-se de uşa acesteia, ducând în braţe doi saci verzi uriaşi. Lângă spălătorie se află un magazin 7-Eleven, iar dincolo de acesta, un loc viran, dune de nisip presărate cu mărăciniş şi gunoaiele care se adună întotdeauna în spaţiile de acest fel. Urâţenia împrejurimilor o înviorează: „cel puţin, eu nu sunt nevoită să-mi spăl rufele aici, gândeşte Kathy; măcar în curtea noastră sunt flori şi iarbă; în casa mea există hrană bună şi scaune moi, covoare frumoase şi pahare de vin impecabile. Cel puţin, fiica mea este sănătoasă, inteligentă şi iubită”.

După o bună bucată de vreme, hohotele i se mai domolesc şi Helen povesteşte, cu capul ascuns în umărul lui Kathy:

— Leo a sărutat altă fată. Vrea să-l iert, dar nu cred că pot.

Kathy dă din cap aprobator, dar nu-i vine în minte niciun răspuns adecvat. Îşi dă seama că s-a aşteptat de la Leo să bâjbâie, să cadă şi să dărâme structura delicată pe care a construit-o cu Helen. „De cât timp aşteaptă ea o asemenea veste? se întreabă. Încă de la începutul celor zece luni, de când sunt împreună? Sau şi mai de mult, înainte ca Helen să-l fi întâlnit pe Leo în ansamblul cu fanfară, când l-a adus acasă să-l prezinte, poate chiar dinainte să fi ajuns ea la vârsta de a dori să aibă un prieten."

— Mă duci la el sâmbătă? Trebuie să stau de vorbă cu el faţă în faţă.

Helen ridică uşor capul şi se şterge cu palma la ochi, apoi se lasă în spătarul scaunului.

— Te rog!

— Ah, draga mea, nu ştiu. Poate ar trebui să mai aştepţi. Peste o săptămână se întoarce acasă.

— Nu pot să aştept, spune ea, o feţişoară plânsă, pe care pistruii se iţesc de sub zincul întins pe nas din cauza lacrimilor.

Kathy nu spune ce ar vrea să spună, că a venit timpul ca Helen să-l uite pe băiatul acesta. „De ce să se murdărească astfel în noroi dacă nu este obligată să o facă? De ce să înveţe atât de devreme să accepte compromisuri?'1 În schimb, o bate pe fiica ei pe umăr şi zice:

— OK, te duc la el.

A doua zi dimineaţă, vineri, carnetul de însemnări al lui Kathy lipseşte. Pumnul i se strânge şi i se desface în buzunarul gol al halatului, înainte de a se apuca ea să cerceteze grăbită drumul de la pat până la dulapul din baie. Notesul nu este nicăieri.

Încearcă să se calmeze sub duş. „De ce-i pasă atât de mult de însemnările acelea stupide ale gândurilor ei? De ce s-ar simţi stânjenită? Doar nu este un jurnal intim în sensul adevărat al cuvântului. Nu dezvăluie niciun secret, nu există pasaje consemnate dimineaţa despre Gerard. Râde la această idee şi se simte ceva mai bine. Gerard, decide ea, nu este genul la care să

visezi. El este făcut pentru sex sau, poate, pentru un sărut periculos, palpitant în spatele palmierilor de la piscină. Nu-ţi rămâne în minte ca un bărbat cu care ai vrea să te căsătoreşti. Ori este prezent, ori nu există. Fără să existe vise între un moment şi altul. “

Până să coboare ea la micul dejun, Edward a plecat deja. Helen vine la masă cu ochii umflaţi şi îşi mănâncă cerealele într-o tăcere îndurerată; Kathy îşi ia noua biografie şi citeşte mâncând fulgi Grape-Nuts, citeşte despre frumoasa şi distanta mamă a Virginiei, despre tatăl ci posac şi se întreabă cât mai are până ajunge la partea referitoare la concepţia ei negativă despre sex.

Când Kathy o aduce pe Helen la piscină, Gerard îi zâmbeşte de pe partea cealaltă a platformei de lemn şi îi face semn cu mâna să se apropie. Ea o însoţeşte pe Helen până la pupitru şi o sărută rapid pe obraz, înainte ca fiica ei să înceapă încălzirea de dimineaţă în bazin.

— Herpesul arată mai bine, îi spune Gerard.

— Asta înseamnă că îmi trece iubirea?

El râde şi o bate pe umăr.

— Eşti prea frumoasă pentru aşa ceva.

Comentariul este lipsit de sens, totuşi se simte flatată.

— Aşadar, Rasmussen. E unguresc?

— Eşti pe-aproape.

— Croat?

— Nu. Sigur că nu.

Aud un clipocit în spatele lor şi se întorc să o privească pe Helen care începe tururile de bazin. Mişcările braţelor au aceeaşi uşurinţă felină pe care au arătat-o întotdeauna şi Kathy simte un licăr de uşurare. Va trece uşor peste povestea cu Leo.

— Deci, te-ai gândit la sâmbăta viitoare? o întreabă Gerard.

— Nu sunt sigură că voi reuşi. Mai spune-mi o dată la ce oră.

— Petrecerea va dura toată noaptea, sunt sigur.

El îşi scoate ochelarii, iar ea încearcă să stabilească dacă este atrăgător. Are ochii uşor

injectaţi, poate din cauza soarelui, dar culoarea lor verde că sticla spartă şi genele dese sunt atrăgătoare, şi în obrazul stâng pare să facă o gropiţă când zâmbeşte. Simte dorinţa să atingă chiar acum gropiţa vagă, să-şi apese degetul cel mare în scobitura incertă şi să o adâncească.

— Am să-mi verific programul, spune ea încercând o explicaţie, apoi mai aruncă o privire spre fiica ei şi pleacă.

La vremea prânzului, Kathy decide să-i facă o surpriză lui Edward la birou. Nu-i răspunde nimeni când bate la uşă, dar nu este încuiat, aşa că se strecoară înăuntru şi se aşază la birou să-l aştepte. Se gândeşte că orele de dimineaţă ţin până la douăsprezece; apoi el va veni la birou să-şi lase lucrurile înainte de a se duce la masă. Kathy se răsuceşte cu scaunul spre raftul din apropiere şi vede un şir de cărţi, traduceri din poezia rusă. Îi vine o idee, se ridică, scoate o carte din raft, apoi o răsfoieşte, cu inima bătându-i puternic, în căutarea unui vers care îi evocă în mod repetat aceeaşi imagine, o pajişte parcă presărată cu stele.

Nu există nicio poezie despre insecte, din câte ştie ea. Ia repede încă o carte de pe raft şi o răsfoieşte. O poezie despre o sfântă gărgăriţă. Una cu unicul cuvânt *fulger (licurici)*. (Imaginea îi accelerează bătăile inimii.) Cartea următoare conţine în exclusivitate poezii de dragoste, iar ultima are o notă revoluţionară.

Se răsuceşte cu scaunul înapoi, spre biroul lui Edward. Ceasul arată ora douăsprezece şi cincisprezece minute; ascultă, căutând ritmul paşilor pe coridor, apoi, sigură că nu se apropie nimeni, începe să răscolească printre hârtiile de pe birou. Edward este foarte ordonat, aşa că hârtiile sunt numai două. Lucrarea unui student, intitulată „Anna şi trenul” şi o scrisoare cu plicul adresat către Mary Ward, de la Universitatea Miami din Ohio, universitatea lui, alma mater. O ridică şi cercetează plicul mai atentă, un alb opac, care nu lasă să se vadă nimic din ce este înăuntru. Nu este nici greu, nici

gros. Adresa nu este mâzgălită de lacrimi. Nu-i spune nimic.

Sertarele cu fişe, în prelungirea biroului, sunt organizate ordonat, pe subiecte precum „Filmul rusesc înainte de perestroika şi după zid, o estetică nouă “. Sertarul nu conţine nimic suspect şi Kathy se reazemă epuizată de spătarul scaunului, apoi se roteşte în partea cealaltă, cu faţa spre fereastră, să-l aştepte.

Când îl aude deschizând uşa, câteva minute mai târziu, nu revine, nu vrea să vadă dacă figura lui exprimă bucurie sau dezamăgire faţă de vizita ei.

— Kathy, exclamă el imediat, ce surpriză plăcută.

Ea se întoarce şi încearcă să zâmbească, dar se simte slăbită după căutare şi puţin ruşinată. Întreabă totuşi:

— Cine este Mary Ward?

— Mary Ward, repetă el punându-şi servieta pe masă. Nu ştiu.

Ea ridică plicul.

El zâmbeşte, apoi spune:

— Dacă este vorba despre confesiuni, cred că este rândul tău.

Scoate carnetul ei albastru din buzunarul interior al hainei şi îl aruncă pe masă, unde acesta pare să sfârâie, să se onduleze de fierbinţeala care i se ridică ei în gât.

— Unde l-ai găsit?

Îl înşfacă, apoi îl aruncă înapoi pe birou, nedorind să şi-l revendice cu totul.

— Sub pat. L-am găsit când am îndreptat volanul cearşafului. Vasăzică – se cocoaţă pe marginea biroului, vizavi de ea, şi zâmbeşte –, despre ce este vorba? Vreo înregistrare despre evoluţia unui cancer de piele? O măsură preventivă?

— Nu mă lua peste picior, îi spune ea, căutând în gând o explicaţie; nimic iminent de genul acesta. Nu ştiu. Ceva strict personal.

El îl ridică şi i-l întinde.

— Ştii, Kathy, nu trebuie să-ţi faci griji. Eşti încă frumoasă.

Încă este cuvântul de care se simte atrasă, cel ce continuă să-şi fluture aripile în faţa ei, pe când restul propoziţiei se estompează. Declinul pe care îl sugerează va urma în mod inevitabil.

— Mulţumesc, spune ea, apoi îi mai arată o dată scrisoarea pentru Mary.

— Scrisoarea aceea este pentru femeia căreia îi trimit cotizaţia mea de *alumnus.* De ce?

Ea ridică din umeri, expiră şi spune:

— Eram doar curioasă. Apropo, am venit să te iau la masa de prânz şi să-ţi spun că trebuie s-o duc pe Helen la Lee's Canyon mâine, să-l vadă pe Leo. Se pare că a înşelat-o.

— *Cum?*

— A sărutat altă fată.

— Oh, a *sărutat* altă fată.

Edward dă din umeri şi spune:

— Nu este cel mai grav lucru, presupun. Şi, trebuie să recunosc, nu mă surprinde. Nu are decât şaptesprezece ani.

Deschide servieta ca şi când conversaţia ar fi luat sfârşit, apoi începe să scoată hârtiile dinăuntru.

— Ce legătură are vârsta cu acest lucru? vrea să ştie Kathy.

— La şaptesprezece ani, o săptămână de despărţire pare un an. Probabil că a uitat-o pe Helen din ziua a treia.

Ridică privirea spre ea şi adaugă:

— Nu că aş trece cu vederea un comportament de acest fel sau că aş crede că fata noastră poate fi uitată uşor.

Se încruntă şi întreabă:

— Crezi că el şi Helen, ştii tu, au relaţii intime?

— Este posibil.

Kathy ridică din umeri şi îşi încruntă sprâncenele.

— Probabil.

— Ce crezi că ar trebui să facem în legătură cu asta?

— N-am idee.

Kathy simte cum începe să se acumuleze fierbinţeala lacrimilor şi, în clipa următoare, este prea

târziu: i se scurg pe obraji. Ia o batistă din cutia de pe biroul lui Edward pentru a şi le şterge.

El înconjoară biroul într-o clipă, se ghemuieşte greoi lângă scaunul ei ca să fie la acelaşi nivel.

— Ce este? Iubito, ce este?

Ea scutură din cap.

— Mă întristează teribil ideea că băiatul acela pune mâna pe fata noastră şi apoi, după toate acestea, iese cu o altă fată.

— Ştiu, spune el, apoi se apleacă peste spaţiul dintre ei şi o sărută pe frunte. Ştiu.

Nu mai rostesc niciun cuvânt până când ei i se usucă lacrimile şi amândoi se ridică pentru a merge la masă.

Zorii zilei de sâmbătă sunt fierbinţi şi încărcaţi de strigătul cicadelor. Carnetul de însemnări este la locul lui, înapoi în halat, iar ea îl scoate şi scrie data – 11 august –, dar nu se poate hotărî dacă să mai adauge vreun cuvânt. Se cercetează în oglindă temeinic, scrutează fiecare centimetru al feţei. Herpesul s-a vindecat aproape complet. Azi nu are cearcăne. Aceiaşi ochi verzi şi aceleaşi sprâncene negre subţiri. Aceiaşi pometi ascuţiţi oblici şi aceeaşi gură fragilă, mai degrabă mică. Mai este *încă* drăguţă? A fost vreodată? Este ca şi cum s-ar afla prea aproape de propria-i figură ca să-şi poată da seama. Îşi cunoaşte prea bine configuraţia ca să o poată aprecia cum ar face-o un străin. Ce ar putea gândi Gerard despre faţa ei, de exemplu?

Când coboară pentru micul dejun, Helen o aşteaptă deja, aşezată la masa din bucătărie în faţa unui pahar de suc de portocale, îmbrăcată într-un top de culoarea albastră a cerului şi în pantaloni scurţi. „Prea atrăgătoare”, vrea să protesteze Kathy, dar nu spune nimic.

În maşină ascultă radioul – postul ales de Helen; ceva plictisitor, pe care ea îl numeşte rock alternativ – şi beau cu rândul dintr-o sticlă de apă. Cerul este de un albastru intens, aspru şi artificial ca o bucată de plastic dur, iar periferiile oraşului – magazine mici şi cazinouri de mâna a doua – sunt moderne, dar

mohorâte, cu faţade oarbe, sterile, strălucitoare în lumina soarelui.

Când lasă în urmă Las Vegasul şi încep urcuşul în munţi, Kathy opreşte aerul condiţionat şi deschide geamul pe partea ei. Helen face şi ea la fel, zâmbesc amândouă, mulţumite de aerul diferit, de urma de răcoare a brizei. Copaci şi tufişuri de un verde-deschis punctează dealurile din jur. Mai sus, pe pante, pini ca lumânarea iau locul copacilor, dealurile se transformă în munţi, iar aerul devine şi mai răcoros, deşi încă mai sunt cel puţin 29 de grade, crede Kathy, care încearcă temperatura scoţând mâna pe geam.

— Prin urmare, ce ai de gând să-i spui? întreabă Kathy.

— Că-l urăsc şi că s-a terminat.

— Eşti sigură?

Helen se întoarce spre Kathy, cu ochii încă roşii şi umflaţi după runda de plâns de noaptea trecută.

— Cred că da.

În tabără se ajunge pe o potecă umbrită de pini şi de plopi tremurători. La capătul drumului, cerul se deschide amplu şi iată-le într-o poiană largă, mărginită de jur împrejur de cabane din lemn. Kathy parchează maşina şi amândouă coboară, privesc în jur să vadă dacă nu este şi Leo printre copiii care trec pe lângă ele cu instrumente muzicale în mână ori printre cei care se reazemă de pereţi şi de copaci. Nu este, astfel încât Kathy şi Helen pornesc în căutarea cabanei lui Leo, numită Timpani.

Un băiat cu o tobă mare prinsă cu chingi în jurul taliei le depăşeşte şi îi zâmbeşte lui Helen. Două fete cântă un duet la flaut lângă o fântână cu apă potabilă. Un bărbat mai în vârstă, cu o baghetă de dirijor în mână, trece pe lângă ele fără să le bage în seamă, frecându-şi tâmplele. Apoi îl văd pe Leo rezemat de un copac, stă într-un picior, cu celălalt îndoit astfel încât să formeze o suprafaţă orizontală pe care bate ritmul cu două beţe. Are părul mai deschis la culoare şi mai lung decât şi-l aminteşte Kathy, iar când priveşte spre ele, dincolo de distanţa care îi desparte,

şi o vede pe Helen, zâmbeşte, lasă piciorul jos şi rămâne în aşteptare.

— Am nevoie de câteva minute, îi spune Helen mamei ei.

Kathy încuviinţează cu o mişcare a capului, apoi o priveşte pe

Helen ducându-se spre Leo, spatele între bretelele bluzei şi pantalonii scurţi, lucind maro auriu. Părul îi cade pe omoplaţii proeminenţi. Piciorul stâng este îndreptat uşor spre interior la fiecare pas, cum a făcut întotdeauna de la vârsta de cinci ani. Aceasta este fiica ei, *fiica ei;* ar vrea să urmărească întâlnirea şi, în acelaşi timp, nu poate suporta să vadă cum se desfăşoară.

Helen lasă o distanţă între ea şi Leo, cu braţele încrucişate la piept, ca şi când ar vrea să se apere de zâmbetul strălucitor al acestui toboşar, de coama lui de păr lucios. Kathy îi priveşte o clipă stând de vorbă, apoi se întoarce şi pleacă să se plimbe printre două cabane, într-o fâneaţă.

Se aşază pe iarbă şi se lasă pe spate rezemată în mâini, îşi îndoaie genunchii şi înclină capul să prindă soarele pe faţă, într-un fel care îi aminteşte de propria adolescenţă, când stătea, exact în aceeaşi poziţie, pe malul Lacului Mead cu prietenul ei, primul, Joey Ingersoll. Poziţia sugerează plăcere, se gândeşte ea, abandon chiar, dar în preajma lui Joey s-a simţit întotdeauna puţin stingherită, neştiind cum să-i vorbească, emoţionată de izbucnirea dorinţei în stomac atunci când o săruta. Ce trebuia făcut cu un asemenea sentiment? În acest caz, mai bine să nu-l cunoască deloc, a hotărât ea, mai bine să simtă *mai puţin.*

La vreo cincisprezece metri mai încolo, stă un băiat cu o tubă, exersează acordurile în aerul liniştit. Ea îl priveşte şi îl ascultă, note profunde, ample, un sunet lipsit de romantism, care nu i-a plăcut niciodată, dar imaginea lui, un adolescent învăluit de instrumentul acesta semănând cu o creatură aurie uriaşă, îi face plăcere. El începe o melodie şi, spre surprinderea ei, ea o recunoaşte. Un cântec pop

preferat, de acum zece ani, pe care nu l-a auzit de foarte mult timp. Închide ochii şi încearcă să stoarcă versurile din memorie, pe măsură ce melodia se amplifică în jurul ei. „Când numai timpul ne mai despărţea, /ţi-am spus «te iubesc» înainte să mă gândesc; /ai prins cuvintele cu mâna ridicată…/cerul în urma ta albit de licurici.” Nu, ultimul vers nu era aşa. Cuvintele trebuie să fi fost altele, poate „cerul în urma ta se ridica strălucitor “. Restul versurilor plutesc acum în jurul ei, aproape ascunse sub sunetul gros al tubei. „Ştiai unde să-ţi odihneşti vârful degetelor pe pleoapele mele/înainte să fi închis ochii, /şi crai atât de frumoasă, /încât nici nu mai trebuia să-mi spui. “Nu-şi aminteşte refrenul, nici titlul melodiei sau numele interpretului; a rămas doar strofa aceasta. Când băiatul termină de cântat, Kathy aplaudă şi el se întoarce spre ea, uluit să vadă o altă fiinţă pe pajişte, apoi îi face o reverenţă delicată.

— Mamă, aude în spatele ei şi se întoarce să-i vadă pe Helen şi pe Leo, de mână, la marginea fâneţei.

Kathy se ridică şi se duce la ei.

— Bună ziua, doamnă Larkin, spune Leo. Ce mai faceţi?

— Bine, răspunde ea.

— Leo trebuie să se ducă la repetiţia cu orchestra şi a vrut să-şi ia rămas-bun. Putem face picnicul pe pajişte, nu crezi, mamă?

— Sigur.

Leo ti întinde mâna lui Kathy şi ea o priveşte o clipă, apoi dă mâna şi ea.

— Vă mulţumesc că aţi adus-o pe Helen să mă vadă.

Se întoarce şi o sărută pe Helen uşor, pe buze, amândoi cu ochii închişi în faţa lui Kathy, a cerului şi a plopilor galbeni, a băiatului care cântă la tubă, animând pajiştea la câţiva metri depărtare. Sărutul este atât de inocent, încât o face pe Kathy să reconsidere ideea posibilelor lor relaţii intime. Poate greşeşte ea. Leo îi şopteşte lui Helen ceva la ureche, o strânge de umăr, apoi spune:

— Îţi scriu o scrisoare diseară.

Kathy şi Helen scot din maşină mâncarea de prânz, apoi întind o pătură galbenă pe pământul moale, verde-argintiu al fâneţei şi se aşază una lângă cealaltă să mănânce. Au sendvişuri cu ton şi cartofi prăjiţi, nişte murături şi două prune. Au umplut din nou sticla de apă la o fântână şi acum o împart între ele, aşa cum au făcut şi pe drum.

— Mă crezi o proastă, nu-i aşa? spune Helen.

— Bineînţeles că nu.

— Numai că… ştiu că mă iubeşte. Ceea ce nu se întâmplă în fiecare zi, ştii? Dragostea.

— Vor fi mulţi băieţi şi bărbaţi care te vor iubi în viaţă, Helen.

Îşi dă scama cât de banal sună cuvintele, ca o plăcintă cu răvaşe, ceea ce nu diminuează însă adevărul din spatele lor. Fiica ei este frumoasă, se va face şi mai frumoasă şi, după primele încercări, se pare că va găsi iubirea uşor, îi va pluti peste trup ca un veşmânt menit veşnic pentru ea.

După ce termină de mâncat, se întind amândouă şi privesc cerul, îmblânzit acum de un strat de nori cirus. Soarele cade cald pe faţa lui Kathy şi ea închide ochii, ascultă ritmul respiraţiei lui Helen, din ce în ce mai adâncită în somn. Se gândeşte la biletul din buzunarul lui Edward, la carnetul albastru din halatul ei, la Virginia, care, noaptea, în pat, o plânge pe mama ei moartă, la freamătul vântului în copaci, ca strunele unei harpe. Se gândeşte la părinţii ei, morţi de mult, şi la cât de pustie i se pare uneori lumea când îşi aminteşte că s-au dus. Se gândeşte la Gerard şi la petrecerea lui şi se hotărăşte că, poate, se va duce. De ce nu? Nu şi-au făcut planuri nici ea, nici Edward, şi poate inventa ceva. S-ar putea să-l şi sărute pe Gerard, foarte uşor, pe buze, aşa cum tocmai l-a sărutat fata ei pe Leo. Nimic serios, doar un contact trecător, care să-i amintească faptul că este, până la urmă, o fiinţă umană.

Se ridică, se reazemă în coate şi o priveşte pe Helen, care doarme lângă ea. Chipul fiicei ei are cincisprezece ani. Are o mică pată roşie pe bărbie,

dar în rest, toate formele sunt netede. Ciudat, se gândeşte Kathy, cum transmitem altcuiva trăsăturile noastre, asemănarea feţei, culoarea pielii sau forma oaselor de sub ea, verdele ochilor şi arcuirea buzelor. Dar iat-o acolo, copia ei aproape fidelă, la cincisprezece ani; atinge obrazul lui Helen uşor, să nu o trezească, conştientă că iubeşte această asemănare cu propria-i înfăţişare, persoana aflată dincolo de ea, mai mult decât s-a iubit vreodată pe sine.

Petrecerea

Vara se apropie de sfârşit. Aşezată în scaunul de salvamar, Helen priveşte bazinul gol, în timp ce muzica se revarsă dintr-una din încăperi ca o amintire, îndepărtată şi languroasă, o notă urmând celeilalte atât de liniştit, încât nu poate desluşi cuvintele. Gerard soarbe o băutură dietetică sub umbrelă. Miles mătură frunzele pe marginea platformei de lemn, deşi de unde au apărut frunzele acestea, Helen nu-şi poate da seama, căci toată vegetaţia vizibilă nu este decât inelul de palmieri. Două doamne găzduite la hotel, amândouă de vârstă mijlocie, acoperite de creme antisolare, stau de vorbă cu ochii închişi, cu capetele date pe spate pentru a le prinde soarele, întinse pe şezlongurile galbene de lângă bazin.

Helen se stropeşte pe faţă şi pe gât cu apă dintr-o sticlă pe care o ţine pe scaun şi se întreabă cât o fi ceasul. Leo va veni la prânz să o ducă la masă şi nu ştie cum va mai supravieţui, fie şi o secundă în plus, în scaunul acesta, cu soarele care îi taie umărul şi spatele cu o asemenea putere, încât îi vine să renunţe la slujba aceasta pe loc sau măcar să se arunce în piscină. În Las Vegas, august este luna cea mai fierbinte, cel mai greu de suportat şi Helen se stropeşte din nou pe faţă, apoi se reazemă de spătar.

Miles s-a apropiat de ea, se strecoară în spatele scaunului, priveşte în sus şi spune:

— Te duci la petrecerea lui Gerard diseară?

— Mama mi-a spus că nu se poate.

— Aşa? De ce, eşti pionier, sau cum?

— Tu te duci?

— N-am lipsit de la niciuna până acum.

— Cum sunt?

El dă din cap şi zâmbeşte.

— Ciudate.

Helen zâmbeşte şi, desigur, Leo reuşeşte să ajungă pe platforma piscinei exact în momentul acesta, astfel încât, zece minute mai târziu, când se află în Nova, în drum spre restaurantul Wendy's, o întreabă:

— Ce a spus Miles atât de nostim?

— Când? Ce vrei să spui?

— Ştii ce vreau să spun. Râdeai ca o hienă când am intrat.

— Nu-mi amintesc.

— Ba îţi aminteşti.

— De unde ştii tu ce-mi amintesc eu şi ce nu?

— Ascultă, Helen, ştii că nu-mi place individul acela. N-aş face nimic dacă aş şti că acel lucru te supără.

Se lasă o tăcere grea, lipsa adevărului din această afirmaţie se unduieşte printre ei ca un câmp de forţe. Decât să insiste şi să se electrocuteze, Helen decide să schimbe subiectul.

— Vrei să mergem la o petrecere diseară?

El ridică din umeri indiferent şi opreşte în parcarea restaurantului.

— OK.

Odată ajunşi, Helen comandă un desert Frosty şi o porţie mare de cartofi prăjiţi, apoi alege o masă la fereastră şi îl aşteaptă pe Leo să aducă ketchup şi şerveţele. Îl urmăreşte cu privirea de la masă. Tunsoarea recentă îl face să arate mai puţin atrăgător şi s-a obişnuit să poarte tricoul acesta fără mâneci, de culoarea somonului, pe care ea nu poate să-l sufere.

Se aşază vizavi de ea şi muşcă din sendvişul cu brânză, un bulgăre de maioneză căzându-i pe piept în acest timp.

— La naiba, mormăie el ştergând pata cu şervetul, apoi o priveşte încruntat pe Helen. Ce ai astăzi? Tu

de ce n-ai luat un sendviş?

— Mă gândesc să devin vegetariană.

— Grozav.

Surâde afectat.

— Exact ce ne trebuie. Încă o vegetariană. Lumea mi se pare deja mai bună.

— Nu-i vorba despre asta. Este ceva personal. Încerc să mă gândesc mai mult la ceea ce fac, pe toate planurile, atâta tot.

Leo dă din cap afirmativ şi strânge din buze, apoi îngână un „hmm “, de parcă ar putea avea respect pentru această raţiune.

O vreme mănâncă în tăcere, iar Helen socoteşte că restul pauzei de prânz ar putea decurge normal, că au reuşit să-şi regăsească, echilibrul. Leo s-a întors din tabăra de muzică de mai puţin de o săptămână; cu toate acestea, fiecare zi a fost o bătălie. În pofida reconcilierii de la munte, de săptămâna trecută, armonia relaţiei lor s-a tulburat, iar Helen se întreabă dacă dauna este ireparabilă.

Când aproape au terminat de mâncat, Leo vorbeşte:

— N-ai spus nimic de tunsoarea mea.

— Este drăguţă.

— *Drăguţă,* repetă el cu sarcasm.

— Frumoasă, încearcă ea din nou.

— Nu-ţi place.

— Ba da.

— Ascultă, tu ai vrut să arăt ca un tocilar de premiul întâi.

— Ce?

Se reazemă de spătarul scaunului, cât mai departe de el.

— N-am spus niciodată aşa ceva.

— Nici n-a fost nevoie.

Se şterge la gură cu un şerveţel şi priveşte pe fereastră. Helen face şi ea acelaşi lucru, sperând că nu va mai trebui să stea de vorbă. Atunci, totul ar fi perfect între ei, nu-i aşa? Maşinile oprite la semafor se topesc de căldură, în timp ce ei aerul condiţionat al restaurantului îi înfioară pielea pe picioare şi pe

mâini. Temperatura nu este potrivită nicăieri. Peste drum, mai sus pe stradă, este universitatea unde predă tatăl ei. Helen se întreabă dacă el a trecut vreodată printr-un astfel de prânz neplăcut cu mama ei.

— Iartă-mă, spune Leo. Cred că sunt prea nervos din cauza audiţiilor de mâine pentru formaţie. Îmi doresc foarte mult să ies primul.

— Vei reuşi, îi spune ea, apoi se întinde peste masă să-l prindă de mâini: sunt reci.

Degetele ei sărate de la cartofii prăjiţi se întâlnesc la mijloc cu ale lui şi rămân împreunate până când amândoi se ridică să plece.

Seara, Helen se îmbracă precaut pentru petrecere. Nu poate lăsa să se vadă că se duce în altă parte decât de obicei; cu toate acestea, nu i-a întâlnit niciodată pe Miles şi pe Gerard altfel decât îmbrăcată în uniforma de piscină, cu părul ud şi în costum de baie, cu nasul acoperit cu zinc, ca un însemn tribal, şi, din nu se ştie ce motiv, în seara aceasta vrea să-i impresioneze. Aşa că îşi usucă părul cu föhnul la baie, întorcându-şi vârfurile înăuntru. Îşi conturează ochii şi aplică rimei pe gene, două pufuri de pudră şi un ruj deschis, culoarea scoicii, asortat cu oja unghiilor de la picioare. Helen tocmai îmbracă în dormitor fusta mini de bumbac şi o bluză neagră cu bretele, când mama bate la uşă şi intră.

— Ce faci în seara asta?

— Mă duc cu Leo la film.

— La care?

— Hmm, nu ştiu. Ce-o fi la Huntridge. Am uitat.

— Îţi stă bine părul.

Mama străbate camera şi atinge coroana de pe capul ei.

— Îţi vine bine pieptănat aşa.

— Mulţumesc.

Se apleacă să-şi pună sandalele negre, fără toc, ca să nu fie mai înaltă decât Leo.

— Tu şi tata ce faceţi?

Helen se ridică după ce şi-a încheiat cataramele sandalelor şi observă că şi mama este îmbrăcată

elegant, are buzele rujate perfect, părul negru lăsat liber în jurul feţei, într-o coafură nouă.

— Oh, nimic. S-ar putea să mă întâlnesc cu o prietenă la o cafea sau poate că voi sta acasă.

Helen remarcă pe mâna mamei o brăţară pe care n-a mai văzut-o până acum, o bandă lată de argint, încrustată cu semne neobişnuite.

— Este frumoasă, îi spune ea. Ce înseamnă desenele acelea?

— Oh, cred că sunt hieroglife. Mi s-a spus că reprezintă numele meu.

— Drăguţ.

De afară se aude un claxon ascuţit şi insistent, aşa că Helen o sărută pe mama pe obraz, înşfacă poşeta şi aleargă afară la Leo.

În maşină îi dă lui Leo instrucţiuni conform unui bilet din poşetă. S-a pornit un vânt care face aerul şi mai fierbinte, dar Leo nu are aer condiţionat, aşa că ea ţine geamul lăsat în jos. La un semafor de pe Maryland Parkway, Leo o sărută, apoi se distanţează pentru a cerceta faţa.

— Pentru cine te-ai dat cu ruj?

— Pentru tine.

Întinde mâna şi i-l şterge cu degetul mare.

— Ai un gust mai bun fără el.

Semaforul devine verde şi maşina ţâşneşte în intersecţie, Leo pompând numai atâta benzină cât să-i arate ei că este puţin supărat, crede ea, care se uită pe geam la restaurantele fast-food, o biserică, un liceu, cu aerul izbindu-i faţa cu o asemenea forţă, încât trebuie să închidă ochii.

De când s-a întors Leo din tabăra de muzică, Helen a încercat să uite că acolo el a sărutat altă fată, dar, când se poartă aşa, imaginea îi revine în minte: o fată blondă, care nu ieşea în evidenţă, rezemată de un copac, în timp ce Leo o acoperă ca un giulgiu, mâinile lui în părul ei, pe talie, mai jos, sunetul unei trompete sau poate al unui flaut care îngână o melodie sentimentală, sobră şi întunecată, cerul plin de nori fierbinţi şi ea stând singură, la numai o oră depărtare, în scaunul de salvamar, cu gândul le el.

La semaforul următor, Helen coboară parasolarul şi deschide poşeta, îşi dă din nou cu ruj pe buze în oglinda mică, fisurată din faţa ei, aşteptându-l pe Leo să spună ceva, să înceapă o ceartă din acest motiv. Spre surprinderea ei, el nu spune nimic, dă doar drumul la radio şi caută pe frecvenţe până ce găseşte ceva care-i place, apoi continuă drumul spre petrecere.

Când ajung la adresa lui Gerard, Leo trage lângă trotuar, într-un spaţiu liber de pe partea cealaltă a drumului, şi opreşte motorul. Muzica răzbate din casă, o clădire scundă, bej, cu stucaturi şi cu un gazon muribund; pe fereastra din faţă se văd două fete cu rochii roşii dansând în lumina unui stroboscop. Un bărbat pe care Helen nu-l recunoaşte iese pe uşă, se aşază în capătul scărilor şi îşi aprinde o ţigară; poartă pălărie, şi peste ea o cutie de bere cu un tub care coboară până în dreptul gurii, din care soarbe după ce exală prima trombă de fum.

— Helen, nu vreau să intru aici.

— Eu da.

— N-ai vrea să mergem mai bine la mine acasă şi să facem dragoste?

— Putem face asta mai târziu. Pare distractiv.

— Atunci, du-te tu. Eu merg acasă.

— *Leo!*

Pune mâna pe braţul lui.

El nu spune nimic, se apleacă însă peste volan şi priveşte dincolo de parbriz, la bărbatul de pe verandă.

— Ce fumează el nu e ţigară, ştii? Petrecerea asta se va termina rău.

Helen deschide uşa şi coboară în noapte, căldura o izbeşte când închide portiera, apoi se întoarce şi se apleacă să privească prin geam.

— Te rog, vino cu mine!

El refuză dând din cap, aşa că ea pleacă lăsând maşina în urmă; traversează strada, păşeşte pe lângă bărbatul de pe terasă, apoi intră fără să se uite înapoi. Când se întoarce să privească prin vizor, maşina lui Leo nu mai era.

Casa lui Gerard este o catacombă de camere mici şi întunecoase, încăperea din stânga este ocupată de fetele care dansează şi Helen vede că în colţ stă un bărbat care le face portretul pe un bloc de desen. Este tuns scurt şi poartă mustaţă, iar când Helen se uită în cameră, acesta ridică privirea. O muzică instrumentală plină de ritm şi de sintetizatoare se revarsă spre ea; când bărbatul vorbeşte, nu-l poate auzi.

— Poftim? strigă ea din cealaltă parte a camerei, sperând că vorbele ci vor trece prin cele două fete cu rochii roşii. Una este tânără, poate chiar de vârsta ei, iar cealaltă, mult mai în vârstă. Ar putea fi mamă şi fiică, se gândeşte ca, judecând după asemănarea figurilor palide, încreţite.

— Am întrebat, strigă bărbatul, dacă vrei să apari şi tu în desen. Mai am o rochie în spate.

Ea dă din cap:

— Nu, mulţumesc.

El îi face semnul păcii cu mâna, apoi revine la blocul lui de desen.

Helen îşi continuă drumul pe coridor spre ceea ce pare a fi bucătăria, după lumina strălucitoare şi după interiorul alb cu galben. Pe dreapta sunt două uşi închise şi din spatele uneia din ele aude, peste sunetul muzicii, susurul profund al unor voci. Pe stânga se află un dormitor cu uşa deschisă, în care vede trei adulţi, două femei şi un bărbat, sărind într-un pat dublu uriaş.

Inima petrecerii este în bucătărie. Femei de vârste diferite se înşiruie de-a lungul bufetelor, beau bere din cutii sau din pahare, în timp ce bărbaţii împânzesc podeaua. Un bărbat se ridică printre picioarele unei femei şi o sărută pe gât. Altul se reazemă de o femeie care l-a înlănţuit cu braţele peste piept şi îşi odihneşte capul pe el. Lumini în formă de ardei iuţi roşii sunt înşirate de jur împrejurul încăperii şi o altă sursă de muzică, un aparat puternic, imens, aşezat în colţ, difuzează heavy metal. Vorbesc toţi deodată, strigă ca să acopere muzica, iar Helen se simte o clipă pierdută în

vacarm. Apoi simte că o prinde cineva de cot şi, când se întoarce, îl descoperă pe Miles, care îi întinde o băutură răcoritoare combinată cu vin şi îi zâmbeşte:

— Hei. Nu credeam că mai ajungi.

Ea acceptă băutura şi soarbe o înghiţitură, surprinsă de dulceaţa ei.

— Am vrut să văd ce este atât de neobişnuit la aceste petreceri.

Face un semn cu capul înspre şirul de femei.

— Ce-i cu discriminarea asta? Bărbaţii nu au voie să stea jos?

— Una dintre regulile lui Gerard.

Miles zâmbeşte.

— Fără funduri de bărbat pe mesele lui.

Râde şi ea şi mai ia o înghiţitură din băutura răcoritoare. La capătul coridorului vede că intră şi alţi oameni pe uşa principală şi o clipă speră că Leo este printre ei. Pulsul i se accelerează la vederea părului de culoarea nisipului, apărând şi dispărând în sclipirile stroboscopului; pe urmă însă, deţinătorul părului se întoarce şi este alt bărbat, aşa că şi ea revine la Miles. Departe de Dunes, arată diferit. Părul este pieptănat cu gel, în ţepi, iar în locul slipului de baie roşu şi al pieptului gol, devenite eticheta lui la piscină, acum sunt pantaloni scurţi kaki şi un tricou portocaliu pe care scrie „Princeton University “, deşi, îşi aminteşte ea, el studiază la Universitatea din Nevada, Reno. Helen caută ceva de spus care să pară doct şi matur, dar nu reuşeşte decât să pună o întrebare despre şcoala lui.

— Deci, cum merg cursurile de pregătire pentru medicină?

— Excelent. Nemaipomenit.

— Grozav, spune ea şi mai soarbe o înghiţitură din băutura răcoritoare cu vin, încercând să alunge gândurile despre Leo, apoi zâmbeşte spre Miles. Este mult mai înalt decât ea şi îi place cum trebuie să-şi ridice capul pentru a-i întâlni privirea.

— Arăţi grozav în seara aceasta.

Îi atinge umărul gol.

— Deşi îmi placi mai mult în costum de baie.

— Mulţumesc, spune ea, simţind cum i se înfierbântă pielea.

Exact atunci apare Gerard, intrând pe uşa bucătăriei; curtea rămâne o mare întunecată în spatele lui. Lipsit de costumul de baie al managerului de piscină şi de cămaşa cu model hawaiian, arată o diferenţă de aspect şi mai flagrantă decât în cazul lui Miles. Astă-seară poartă pantaloni de în bine călcaţi, de culoarea blândă a nisipului şi o bluză polo neagră. Şapca de baseball pe care scrie Dunes a fost lăsată deoparte, iar părul negru este pieptănat pe spate şi lipit de cap. În lumina strălucitoare a bucătăriei, bronzul lui este mai, iar Helen distinge strălucirea de aur a unui cercel în urechea lui stângă. Ochii negri scrutează încăperea şi, când dau de ea, Helen citeşte în ei surprindere. Îi face cu mâna, apoi vine spre ea şi spre Miles.

— Credeam că nu ai voie să vii la această petrecere, îi spune el la ureche.

— Nu am.

El zâmbeşte, dar îngrijorarea i se strecoară în priviri când dă cu ochii de băutura cu vin. I-o ia din mână spunând:

— Mai bine îţi aduc nişte suc.

Se duce la frigider şi Helen îl întreabă pe Miles:

— Ce-i cu el?

— Cine ştie?

Gerard revine cu o stacană de lichid roşu întunecat.

— Suc de afine, spune el şi i-o întinde. Îmi pare rău, dar nu mai am gheaţă.

— Am mai băut alcool şi altă dată, să ştii, îi spune ea. Nu sunt chiar atât de mică.

— Oh, ba da, eşti, spune el şi o bate pe umăr. Eşti micuţul meu salvamar inocent. Şi nu te-aş corupe pentru nimic în lume.

Miles râde la această remarcă şi Helen se încruntă. Sucul de afine este cald şi rujul i se topeşte pe marginea paharului, imprimând-o cu urma buzelor. Se gândeşte la Leo şi se întreabă dacă el s-a dus acasă ori se învârte prin preajmă cu Nova. De

asemenea, faptul că nu are cum să se întoarcă acasă fără el devine pentru prima oară realitate în mintea ei şi o izbeşte cu puterea unui coşmar. Dacă ratează ora la care trebuie să fie înapoi *şi* dacă este descoperită la această petrecere, va da de mare bucluc.

Gerard se întoarce spre mulţime, ridică braţul şi strigă pe deasupra vacarmului de muzică şi de conversaţie.

— De ce nu dansează nimeni? Haideţi, sus!

Cel puţin jumătate din cei prezenţi îl urmează pe coridor, spre lumina stroboscopului, iar Helen îşi cere scuze, plecând să caute baia, care se află în celălalt capăt al bucătăriei. În spatele toaletei arde o lumânare; lângă ea se află două figurine din ceramică, un cal roşu ridicat pe picioarele din spate şi o fată cu rochie albă care ţine în faţa ei numărul cincisprezece. Este una dintre păpuşile pe care le cumperi fiicei tale la împlinirea unei noi vârste, iar Helen o ridică să o cerceteze, gândindu-se cât de dezamăgită ar fi ea dacă i-ar oferi cineva un asemenea cadou.

Aprinde lumina şi, după ce ochii i se obişnuiesc cu intensitatea puternică, rămâne cu gura căscată la ceea ce vede. Pereţii sunt acoperiţi de sus până jos cu fotografii care se suprapun, cu marginile desprinse fluturând în briza ventilatorului, alb-negru şi color, polaroid. Toţi cei din imagini seamănă mai mult sau mai puţin cu Gerard, mai ales fata cu părul negru lung până în talie, care, bănuieşte Helen, trebuie să fie fiica lui, deşi Gerard n-a vorbit niciodată despre ea. Într-una dintre fotografii, fata ţine în mână figurina de pe toaletă şi zâmbeşte cu ceea i se pare lui Helen a fi un zâmbet fals, doar pe jumătate recunoscător. În spatele ei, un tort cu lumânări aprinse stă aşezat pe o masă de picnic.

Pe peretele opus sunt numai fete în costum de baie şi, ocazional, câte un bărbat întins pe o saltea pneumatică sau privind concentrat din scaunul de salvamar. Într-una dintre fotografii apare Miles, iar Helen zâmbeşte văzându-l cât de tânăr arată – are picioare subţiri care ies dintr-un şort roşu şi face cu

mâna spre aparatul de fotografiat, şezând pe trambulină. Toţi, judecă ea după fluierele atârnate pe şnur la gât, sunt foşti salvamari. Iată şi o fată cu păr roşu şi aparat dentar! O alta cu un semn din naştere pe obraz. Încă una căreia i se revarsă pieptul din sutienul roşu aprins al costumului de baie, dedesubtul unei figuri atât de rotunde şi pistruiate, încât nu pare a se potrivi cu restul. Iată încă o poză cu Miles, mai mare cu câţiva ani, şi apoi, cu inima zvâcnind să-i sară din piept, Helen se vede pe ea într-o fotografie. Stă la marginea bazinului, pe punctul de a plonja pentru încălzirea de dimineaţă. Picioarele arată ca două beţe, cu genunchii uşor răsuciţi spre interior; este atât de concentrată asupra unei imagini din mintea ei, încât nici nu bagă de seamă că este fotografiată. „În ce zi a fost asta? “se întreabă Helen, apropiindu-se. Şi de ce faptul că a fost pozată fără ştirea ei o surprinde la fel ca un viol?

Nu are mult timp să se gândească, pentru că dedesubtul fotografiei ei se află o alta, care o şochează şi mai mult. Este fotografia mamei ei, zâmbind de sub umbrela roşie a lui Gerard, având în fundai ospătăriţele care aduc cocktailuri, ca nişte libelule în zbor, în costumele lor de lame. Mama *ei.* Ei bine, o duce de multe ori pe Helen la piscină şi rămâne să mai stea de vorbă cu Gerard, un minut sau două; şi totuşi fotografia aceasta o izbeşte ca fiind nepotrivită; Helen o desprinde de pe perete şi o bagă în poşetă.

Întinde hârtie igienică pe scaun înainte de a se aşeza, iar când a terminat, se spală pe mâini şi se stropeşte cu apă pe faţă, apoi revine în bucătărie. Un bărbat pregăteşte într-un colţ o băutură de un roşu aprins folosind un blender, iar lângă el o fată repetă la nesfârşit: „Dă-i viteză mai mare! Dă-i viteză mai mare! “Soneria maşinii de gătit începe să zbârnâie şi o femeie cu rochie portocalie sare de pe masă, îşi pune o mănuşă de bucătărie şi scoate tortul de ciocolată din cuptor. Helen porneşte în căutarea lui Miles, dar îl găseşte dansând cu femeia în rochie roşie, cea tânără, aşa că se aşază într-un scaun de

lângă fereastră şi priveşte maşinile de pe stradă, sperând să vadă Nova lui Leo.

Gerard trece pe lângă ea şi o atinge încetişor cu mâna pe cap, apoi se retrage pe coridor şi intră într-una din camerele cu uşi închise. Melodia se sfârşeşte şi începe alta mai lentă, o baladă sentimentală, în genul celor care îi plac mamei ei. Miles o bate pe umăr, aşa că Helen se ridică şi ia mâna întinsă, apoi îşi petrece braţele în jurul gâtului lui şi încep să danseze. Mâinile lui sunt pe talia ei şi o trag mai aproape pe măsură ce cântecul se derulează, înlănţuindu-i mijlocul.

— N-am ştiut că Gerard are o fată, spune Helen la urechea lui Miles.

— Nu cred că are.

— Sunt o mulţime de fotografii în baie.

El ridică indiferent din umeri şi o trage şi mai aproape.

— Bine, sunt o mulţime de lucruri pe care nu le ştiu despre Gerard.

Peste umărul lui Miles, Helen vede tot coridorul, până în bucătărie. Gerard se reazemă de un bufet acum, discută cu o femeie care stă cu spatele la Helen. De la distanţă, i se pare un spate cunoscut: umeri delicaţi şi un gât subţire, gol, legănatul lejer al părului negru, când femeia dă din cap. Şi pe urmă femeia se întoarce să se rezeme de bufet, iar lui Helen i se taie respiraţia, producându-i o constricţie dureroasă, care o lasă fără aer. Femeia este mama ei.

Helen o urmăreşte o clipă hipnotizată, în timp ce melodia continuă unduirile în jurul ei, iar mâinile lui Miles îi coboară tot mai jos pe şolduri. Deşi bucătăria este aproape, Helen simte că, din poziţia în care se află pe ringul de dans, protejată de lumina obscură şi de mulţimea de perechi, îi poate urmări pe mama şi pe Gerard. Mama ei, *mama ei,* acceptă o ţigară oferită de Gerard şi se apleacă pentru ca el să i-o aprindă. Inhalează, apoi tuşeşte cu mâna la gură şi râde înainte de a trage din nou, pe urmă i-o întinde lui Gerard cu un freamăt şi ridică din umeri. El ia ţigara şi o aruncă în chiuveta de alături, apoi dispare

o clipă din câmpul vizual şi revine aducându-i o bucată din tortul de ciocolată.

O clipă Helen este îngrijorată de ceea ce ar putea fi în prăjitură, nu cumva să-i facă rău mamei în vreun fel; pe urmă însă o copleşeşte o spaimă mai mare, aceea de a nu fi prinsă la petrecere; se cuibăreşte la pieptul lui Miles şi încearcă să-şi găsească locul cât mai lipită de el, ca şi când trupul lui ar fi un ascunziş. Mama muşcă din prăjitură şi o fărâmă îi rămâne atârnată pe buza de sus, iar când Gerard se apropie să-i ia firimitura, apucând-o cu două degete ca o pensetă, ca şi când ar fi pus în ordine un strat de flori, Helen se întreabă cât de bine se cunosc ei doi, dacă s-au mai întâlnit în secret până acum şi, dacă da, ce pot însemna toate acestea.

— De ce-ţi bate inima atât de repede? vrea să ştie Miles, care se depărtează puţin să o privească.

— Cred că am nevoie de puţin aer, îi spune ea. Hai să ieşim!

Îl conduce în direcţia opusă bucătăriei, ies pe uşa din faţă, coboară treptele şi păşesc pe gazonul de lângă aleea de maşini, unde Helen se reazemă de peretele cu stucaturi şi îl trage pe el în faţa ei, ca să o ascundă ca un scut. Ar trebui să plece acum, se întreabă ea, să scape, cât mama ei este ocupată cu altceva? Sau să aştepte aici în semiîntuneric cu Miles, care i-a apucat bărbia cu mâna şi îi ridică faţa spre el?

Îl sărută, mai întâi cu precauţie, gândindu-se atât la Leo, cât şi la mama ei, sperând că este suficient de bine ascunsă aici, lângă peretele aspru. Apoi se gândeşte la fata de la munte, probabil rezemată de un copac dedesubtul lui Leo, exact cum este şi ea acum rezemată de un zid, dedesubtul lui Miles, aşa că se lasă purtată de sărut, îl trage pe Miles mai aproape, deschide buzele, simţind că ar vrea să ia ceva de la el, să extragă informaţii pe care el le-a ţinut ascunse, vrând chiar să se transforme o vreme în persoana lui şi apoi să-l lase să redevină el însuşi, distrus şi schimbat.

Deşi este doar al doilea bărbat pe care îl sărută, Helen ştie deja cum să-i facă plăcere – partea aceasta este simplă –, unde să-şi aşeze mâinile pe spatele lui, cum să-i răvăşească părul cu o parte din degete, în timp ce celelalte îşi găsesc drumul pe şira spinării sau îl mângâie în spatele urechii. El o trage în jos pe iarbă, încât acum sunt aşezaţi, se sărută în continuare, încă ascunşi în umbră. Buzele lui Miles au altă formă decât ale lui Leo, sunt mai compacte, dinţii sunt mai regulaţi şi simplul gând că face ceva rău îi provoacă lui Helen un val de emoţie.

Pe urmă însă uşa din spate se trânteşte şi totul în interior se prăbuşeşte, Helen se îndepărtează, plăcerea i se scurge în pământul uscat de dedesubt când se desparte de Miles şi când îl trage înapoi, în adâncul umbrei aşternute pe peretele cu stucaturi. Clămpănitul sandalelor răsună pe pavaj; apoi, din spatele casei apare o figură. Helen cunoaşte mersul, deşi în seara aceasta are o sprinteneală diferită; rămâne să privească cum mama trece pe lângă ei, la numai un metru distanţă, apoi traversează strada şi urcă în Honda.

După ce pleacă ea cu maşina, Miles şopteşte:

— Nu era mama ta?

— Nu, spune Helen prea repezit, astfel încât cuvântul iese fals şi exagerat de ascuţit. Ce să caute ea aici?

— Nu ştiu de ce mi s-a părut că semăna cu ea.

Ridică din umeri şi o trage din nou pe Helen spre el.

— Ştii, zice ea dându-se înapoi şi încercând un zâmbet. Trebuie să plec. Chiar trebuie. Îmi pare rău.

Se ridică în picioare şi se scutură de iarba uscată care i s-a agăţat de fustă, apoi străbate aleea clămpănind din sandale, întocmai ca mama ei.

— Ne vedem luni, spune ea întorcându-se şi văzându-l cum se încruntă la ea din locul în care a rămas, pe gazon.

Trece pe lângă cinci imobile până să-şi dea seama că are nevoie de un plan. Casa ei este mult prea departe pentru a putea merge pe jos, iar peste doar o

oră şi jumătate trebuie să fie acasă. În plus, trebuie să recunoască, cartierul pare înspăimântător: epava ruginită a unui *„muscle-car”,* parcat pe mijlocul unei parcele de iarbă, o ţintuieşte cu ochii găunoşi ai geamurilor sparte, iar un stâlp pe care becul pâlpâie îi aminteşte în mod straniu de necunoscutul de la petrecere, aşezat cu blocul de desen şi creionul în lumina stroboscopului. *Vrei să apari şi tu în desen?*

Traversează spre strada principală, Maryland Parkway, şi zăreşte ceva mai încolo un magazin 7-Eleven cu telefon public. Aparatul lui Leo sună de două ori înainte ca el să răspundă.

— Te rog, vino să mă iei, spune ea aruncând o privire spre cei doi bărbaţi care o privesc dintr-un Pontiac parcat în faţa unui magazin de produse de menaj.

Pe partea cealaltă a străzii vede o biserică încadrată de două aripi proeminente. Crucea ei întunecată pare răscroită în cer.

— Ştiam că tu eşti.

Apoi câteva secunde de tăcere, înainte de a întreba:

— Unde eşti?

Helen intră la 7-Eleven, unde cumpără o cola, apoi aşteaptă răsfoind o revistă. Vânzătoarea este o femeie mai în vârstă, cu perle false la gât; se uită într-una la Helen şi dă tristă din cap, ca şi când simplul fapt că se află acolo ar fi ceva rău.

Leo ajunge pe la ora unsprezece şi, când urcă în maşina familiară ei, Helen se lasă pe spătar cu un oftat de oboseală şi în acelaşi timp de uşurare.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă el. De ce ai plecat de la *marea* petrecere?

Are ochii roşii şi Leo se întreabă dacă a plâns sau dacă s-a drogat, apoi decide că nu vrea să ştie.

— Ai avut dreptate. N-a fost aşa de grozavă. În plus – face o pauză să-şi tragă sufletul – a fost şi mama acolo.

— Ce? Te-a văzut? N-o să te mai lase să ieşi niciodată cu mine!

Izbeşte volanul cu pumnul şi Helen se depărtează de el.

— Linişteşte-te, nu m-a văzut. Nu cred că a venit acolo pentru mine. Cred că s-a întâlnit cu Gerard. A fost ceva neobişnuit.

— Ei bine – ridică din umeri poate începe să fie mai descuiată. Poate n-o să-şi mai facă atâtea griji pentru ceea ce faci *tu* şi o să-şi vadă de viaţa ei.

Ideea ar trebui să-i facă plăcere lui Helen, dar nu este aşa. O clipă închide ochii şi şi-o imaginează pe mama la piscină, în bikini negru, puternic bronzată, cu o băutură cafenie în mână. Gerard îi masează gambele cu cremă de protecţie antisolară. Helen încearcă să-l plaseze în locul lui pe tatăl ei, cu mâinile lui fine de profesor încurcându-se în dopul flaconului, cu fruntea pe jumătate încruntată de dezgust din cauza amestecului alunecos de loţiune pentru piele din palmă.

— Hai să ne întoarcem la mine, spune Leo. Mai ai încă o oră.

— Nu prea am chef, îi răspunde ea. Sunt obosită.

— Oh, practic m-ai chemat doar ca să te conduc acasă. Am devenit şoferul tău personal.

— Putem merge la o îngheţată sau ceva de genul ăsta, propune ea.

Este posomorât. Numai mâinile i se văd în ritmul constant al umbrelor dintre stâlpii de iluminat.

— Nu, zice el. Las-o baltă!

Ea se întoarce cu faţa spre geam, priveşte casele care trec pe lângă ei, joase, cu faţade pastelate, învăluite în întuneric. Dincolo de locuinţele acestea se întinde strălucirea vagă, toxică a cazinourilor. Un vers pe care l-a citit ieri într-o poezie de Anne Sexton i se desluşeşte acum. „Toţi în mine sunt o pasăre.11 Helen simte acum înţelesul versului, aripile fluturânde ale mamei ei, apariţia de lumină a lui Leo şi a lui Miles, totul zburând printre coastele ei, încercuindu-i stomacul, trecându-i vaporos peste inimă, urcând şi ieşindu-i pe gură. Dar nu-i rămâne decât un piept răvăşit, ca şi când un cârd întreg de ciori şi-a săpat un culoar de zbor în cutia ei toracică.

Numai zece imobile îi mai despart de casa ei acum, aşa că se întoarce spre Leo şi-i spune:

— Ce-ar fi să mă laşi aici? Aş vrea să merg puţin pe jos.

— Nu eşti în siguranţă.

— N-o să mi se întâmple nimic.

— Nu înţelegi nimic din lumea asta, Helen. Nu-i aşa?

Ea ridică din umeri şi se uită pe geam, la trotuarul pustiu. N-a văzut nici ţipenie de om pe distanţa ultimelor cinci cvartale, dar acum trec pe lângă un living iluminat, în care Helen zăreşte un bărbat fără cămaşă butonând telecomanda televizorului, cu pielea de un verde cadaveric, dezgolită în lumina micului ecran; se gândeşte că Leo ar putea avea dreptate: în lumea aceasta nu este în siguranţă.

Ferestrele de la livingul casei ei sunt luminate, dar acoperite de draperii. Honda mamei ei este parcată pe alee, dar maşina tatălui momentan lipseşte. Brusc, îi pare rău că sora ei, Jenny, este plecată în California, ar vrea să nu între într-o casă unde se află doar ea şi mama.

— Ei bine, nu-mi urezi succes? întreabă Leo, întinzându-se pe scaun ca să ajungă mai aproape.

— Bineînţeles, spune ea întorcându-se să-l sărute şi încercând să-şi amintească de ce are nevoie de succes. Se despart după o îmbinare stângace a buzelor şi a mâinilor, iar ea îşi aduce aminte la ţanc: orchestra.

— Sunt sigură că ai să te descurci de minune.

Mama citeşte pe canapea, când Helen intră pe uşă. Poartă rochia roşie de vară şi bea apă dintr-un pahar. Şi-a scos brăţara.

— Cum a fost filmul? întreabă ea.

— Până la urmă nu ne-am mai dus. Era coadă prea mare, aşa că ne-am plimbat cu maşina. Am mâncat o îngheţată.

Ea încuviinţează printr-o mişcare a capului şi revine la carte.

— Tu ce-ai făcut? face Helen o încercare.

— Eu?

Ridică din nou privirea.

— Am citit. Tata este plecat la Andy să vadă meciul.

Helen se apropie şi o sărută înainte de culcare, încercând să stabilească dacă simte mirosul de tutun sau vreo urmă din colonia lui Gerard, dar nu detectează nimic în afară de mirosul proaspăt al şamponului ei de plante.

— Noapte bună, îi spune Helen, căutând pe figura ei o ezitare, o scânteie deosebită, dar mama zâmbeşte calm şi-i spune:

— Noapte bună, scumpa mea.

Helen se retrage în camera ei şi închide uşa. Scoate fotografia din poşetă şi o priveşte mai de aproape. Nu-i spune nimic, în afară de faptul că mama ei pare fericită şi puţin stânjenită de ochiul aparatului de fotografiat. O pune într-un sertar, sub un teanc de maiouri, apoi se dezbracă, se spală pe faţă şi se bagă în pat.

Luni, mama o duce cu maşina la locul ei de muncă. Helen stă tăcută în scaunul din dreapta, ţinând lipită de picioare geanta de pânză cu mâncarea, în care a băgat fotografia mamei ca pe o armă ascunsă. De ce a luat-o cu ea? Nu face decât să-i provoace o durere de stomac.

Helen se uită la mama ei, încercând să-şi dea seama prin ce arată altfel astăzi, pentru că arată altfel. Întotdeauna se îmbracă frumos, dar azi pare mult mai bine aranjată, poartă o fustă albastră lungă şi largă şi o bluză albă. Un zâmbet vag îi animă figura când virează pe Strip şi brăţara de argint cu hieroglife se ciocneşte zgomotos de volan, apoi îi alunecă mai jos, pe braţ.

— Este o zi superbă, spune ea.

— Mamă, sunt deja 39 de grade.

— Dar uite ce senin este cerul, atât de albastru, încât aproape că-i simt gustul. Nu e nici urmă de smog în vale după furtuna de aseară.

— Cred că ai dreptate, spune Helen.

Cazinourile rămân în urmă pe o parte şi pe cealaltă, lipsite de substanţă, ca un decor de film. În

dreapta, munţii se văd atât de clar, în creneluri profilate cu atâta prospeţime pe linia cerului, încât nici ei nu par naturali.

— Cum s-a descurcat Leo ieri la probe?

— Nu ştiu. Nu i-am dat telefon.

— S-a sfârşit lumea sau îmi scapă mie ceva?

Mama zâmbeşte larg acum, punând în evidenţă un ton pe care Helen îl consideră de flirt. Se pregăteşte pentru întâlnirea cu Gerard?

— Pur şi simplu n-am avut chef de vorbă. Atâta tot.

Mama o conduce în incinta hotelului, la piscină. Gerard le face imediat semn cu mâna şi, ca şi când ar vrea să se arate mai galant, se ridică. După ce au trecut de primul şir de şezlonguri, Helen ezită, apoi se opreşte şi spune:

— Am uitat ceva în maşină.

Iese din curte, străbate coridorul răcoros trecând pe lângă bateria de ascensoare şi iese în parcarea clocotitoare. Când ajunge la maşina mamei, Helen scoate fotografia din geantă şi o îndeasă sub ştergătorul de parbriz, pe partea şoferului, cu faţa spre interior, aşa încât mama să-şi vadă imaginea propriului chip când se urcă să plece.

Revenind în curtea hotelului, Helen se apropie de mama şi de Gerard cu precauţie. El vorbeşte; ea râde, sunt aproape unul de celălalt ca să poată avea o conversaţie, dar nu prea aproape? Mai apropiaţi decât de obicei? Helen nu este sigură. Au cam aceeaşi vârstă, îşi dă seama Helen pentru prima oară. Gerard poate să fie mai tânăr cu un an sau doi, dar, într-adevăr, sunt de o seamă.

— Iată-l pe salvamarul meu cel mai bun, spune Gerard când Helen ajunge în sfârşit lângă ei. Va fi cald azi. Mai bine sari în piscină!

Parcurge bazinele mai repede decât de obicei. Ca şi când ar vrea să şteargă imaginea dinăuntrul ei, să înoate până ce, respirând, a eliminat momentul în care a văzut-o pe mama râzând şi mâncând tort rezemată de marginea argintie a bufetului lui Gerard. Braţele i se ridică şi se scufundă în ritmul respiraţiei,

picioarele bat apa, apoi se strâng dedesubt şi lovesc, îndepărtând-o de margine. Când termină, mama nu mai este acolo, iar Miles o aşteaptă pe mal cu prosopul; iese din apă la capătul adânc al bazinului, iar el se apleacă de parcă ar vrea să o învăluie, însă ea îl îndepărtează şi spune:

— Este prea cald. Mă voi usca pe scaun.

Aproape că se aşteaptă să apară mama ei înapoi, alergând spre piscină şi fluturând furioasă fotografia deasupra capului, dar pe platformă e în continuare linişte, aşa că Helen se aşază, îşi întinde picioarele oftând şi cercetează apa de dedesubt în strădania zilnică de a preveni dezastrul.

La prânz, aproape că speră să-l vadă pe Leo, dar el nu apare în pauză, iar ea decide că probabil este mai bine aşa, pentru că s-ar certa inevitabil, restul zilei fiind astfel şi mai amar. N-a mai vorbit cu Leo de când a dus-o acasă sâmbătă seară şi ştie că, atunci când îi va da ea telefon, el va fi supărat. Cine ar putea să-l învinovăţească? Probele importante au avut loc ieri, iar ea nici măcar nu ştie cum i-au ieşit. Ar trebui să-l sprijine, îşi spune ea. Să fie iubitoare. Aproape ca o soţie, se gândeşte, în pofida faptului că nu are decât şaisprezece ani.

Tatăl vine să o ia de la muncă la ora cinci.

— Unde este mama? întreabă ea urcând în maşina răcoroasă şi liniştitoare; o muzică de vioară se unduieşte în interior, o sticlă de apă şi o portocală curăţată de coajă o aşteaptă pe un şerveţel de hârtie, lângă el.

— O doare capul, îi spune el, apoi iese din parcare. Nu te bucuri că mă vezi *pe mine?*

— Sigur că da.

Îşi pune centura, apoi adaugă:

— Mulţumesc pentru portocală.

— Cum a fost la muncă?

— OK.

Mănâncă trei felii din fruct, apoi bea multă apă. Peisajul pare diferit văzut din maşina tatălui, remarcă ea pe măsură ce cazinourile şi turiştii aleargă pe lângă ei, când răsfiraţi, când în grupuri compacte,

mai degrabă ca nişte piese închise sub o boltă de sticlă decât ca oameni în carne şi oase capabili să vorbească, să meargă la petreceri, să facă sex într-un dormitor întunecat şi dosnic.

— Şi la mine a fost OK, spune tatăl, zgândărind-o cu cotul. Dacă te interesează cumva.

— Oh, iartă-mă, spune ea privindu-l.

Părui blond-roşcat reflectă soarele târziu al după-amiezii şi Helen încearcă să stabilească dacă tatăl ei este frumos, dar nu-l poate vedea în acest fel. Este tatăl ei şi este bătrân şi nu-şi poate da seama ce văd alţii când se uită la el. Alte femei. Mama, de exemplu.

— Te preocupă ceva? întreabă el.

Ar trebui să-i spună, se întreabă ea, să-i dezvăluie secretele mamei? Dar, de fapt, ce are ea de spus? „Am văzut-o pe mama mâncând tort şi fumând ia o petrecere unde eu nu aveam ce căuta. Iar în baie era o fotografie de-a ei. “

— Nu, răspunde ea şi dă din cap. Nimic. Sunt doar obosită, atâta tot. Şi mi-e cald.

Mama zace pe patul dublu uriaş din camera ei – cu jaluzelele trase împotriva soarelui, cu aerul condiţionat bâzâind, cu o cârpă udă pusă pe ochi; pe Helen o cuprinde spaima că i-a făcut rău, că fotografia strecurată sub ştergătorul parbrizului i-a provocat un rău fizic.

— Mamă, şopteşte ea aşezându-se pe marginea patului. Cum te simţi?

Mama îşi ia cârpa de pe faţă şi deschide ochii; mânia îi schimonoseşte fugitiv trăsăturile, apoi se schimbă în ceva mai blând, mai aproape de dispreţ.

— De unde ai fotografia aceea?

— Ce fotografie?

— Cea pe care ai pus-o pe maşină azi-dimineaţă.

— Ăăă.

Ezită auzindu-şi tremurul din glas.

— Am găsit-o la piscină.

— Ai fost la petrecerea lui Gerard sâmbătă, nu-i aşa?

— Nu, zice ea grăbită.

Minciuna pluteşte între ele, iar Helen speră că se va depune undeva şi că va fi acceptată. Când tăcerea se prelungeşte mai mult decât poate ea să suporte, Helen întreabă:

— De ce ţi-a făcut Gerard o fotografie?

— Nu ştiu.

Se ridică în capul oaselor şi se freacă la ochi, întinzându-şi dâre de rimei pe obraji. Helen se teme că ar putea izbucni în plâns, aşa că-și schimbă poziţia, aşezându-se mai aproape de ea pe pat, dar nu astfel încât să o poată atinge.

— Presupun, spune mama ei ridicând din umeri, că suntem prieteni.

Helen încuviinţează dând din cap, se uită în jos şi îşi priveşte mâinile.

— E drăguţ.

Rămân o vreme astfel, fără să se mişte, cu respiraţia estompată de aerul condiţionat. Mama oftează, apoi o întreabă pe Helen a doua oară în vara aceasta:

— Faci sex cu Leo?

Helen dă din cap că nu, dar nu îndrăzneşte să se uite la ea, conştientă că, dacă face acest lucru, adevărul îi va zbura de pe buze sau din privire, printr-o deschidere mică pe care nu o poate controla. „Toţi din mine sunt o pasăre.”

Simte braţul mamei înconjurându-i umerii şi se sprijină de el.

— Îmi fac griji pentru tine uneori, spune mama ei. Asta-i tot. Uneori – nu, pe cine vreau să păcălesc? — *Tot timpul* îmi fac griji.

După cină, Helen se duce cu bicicleta până la locuinţa lui Leo, dar când ajunge în dreptul casei lui, trece mai departe şi se hotărăşte să mai parcurgă câteva cvartale, până la Luv-it mai întâi, ca să-şi ia un cornet de îngheţată cu cremă de vanilie. Soarele coboară spre asfinţit. Este acel moment al zilei când lumina se modifică, se adânceşte spre un auriu dens, culoarea strălucitoare a gălbenelelor, astfel încât toneta micuţă şi albă unde se vinde îngheţată, pierdută în marea de asfalt, pare aproape un altar.

Helen îşi lasă bicicleta în rastelul special amenajat, se aşază la rând în spatele unei perechi care se sărută, apoi cei doi se despart, apoi se sărută din nou, aşteptând să li se prepare amestecul cu vanilie. Băiatul este înalt şi poartă o şapcă cu cozorocul întors la spate; acneea i se caţără sub bărbie ca un muşuroi de furnici. Ea este scundă, cu păr negru şi lung, ochi negri, înnegriţi şi mai mult de machiaj; are buze subţiri, cu colţurile lăsate în jos până când, zâmbind, îşi primeşte îngheţata. Fata aceasta i se pare cunoscută prin trăsăturile ei, prin gesturi, când întinde mâna să-şi mângâie prietenul pe umăr, iar Helen e aproape sigură că aceasta este fata pe care a văzut-o în baia lui Gerard, că în faţa ei stă acum fiica lui Gerard.

Helen cumpără un cornet de ciocolată, apoi se aşază afară pe o bancă, vizavi de cei doi, încercând să-i urmărească fără să atragă atenţia. Îşi imaginează că într-o altă viaţă, într-o neobişnuită lume paralelă, putea fi chiar ea fata care parc cam de duzină în tricoul roşu şi strâmt, cu creţurile de celulită vizibile în partea superioară a pulpelor când se lipeşte de prietenul ei şi îi şopteşte ceva la ureche. Tatăl ei ar putea fi manager la o piscină, iar mama, ei bine, ar fi pur şi simplu mama ei, deosebită totuşi, pentru că ar sta cu Gerard. Poate ceva mai neglijentă cu părul şi cu hainele. Cel mai probabil, genul care frecventează petrecerile şi care fumează. Cu pielea bronzată şi oarecum înăsprită, fiindcă petrece mult timp la piscină. N-ar putea fi profesoară şi n-ar folosi parfum.

„Cum s-a transformat ea însăşi de când este prietenă cu Leo? “se întreabă Helen în acest moment. În primul şi în primul rând, i s-au schimbat gândurile. Imaginile ce i se preumblă prin minte îl conţin întotdeauna şi pe el. Îşi face mai multe griji: că ar putea fi prinsă făcând dragoste, că ar rămâne însărcinată, că ar purta o îmbrăcăminte sau ar spune ceva care să-l supere pe el. Îşi frământă mintea permanent.

În schimb, este iubită. Iată cum s-a schimbat *fiinţa* ei. Ştie acum ce înseamnă dragostea unui om care nu face parte din familie.

— Ai vreo problemă, ceva?

Este fiica lui Gerard. Helen a privit-o fix, fără să-şi dea seama.

— Nu. Iartă-mă!

Apoi:

— Eşti fiica lui Gerard Rasmussen?

— *Cine?*

— Nimeni. Nimic. Mi s-a părut că te cunosc.

— Ei bine, nu mă cunoşti.

Emană atâta mânie fata aceasta, o mânie complet străină lui Helen, încât ea nu mai este în stare să-i răspundă, aşa că se ridică şi pleacă, aruncă şervetul în coşul de gunoi şi îşi scoate bicicleta din rastel. În altă viaţă, se gândeşte ea, ar fi fost depozitara acestei mânii, o tipologie pe care o regăseşte şi la Leo din când în când.

Helen se suie pe bicicletă şi se îndreaptă spre locuinţa lui Leo, sub un cer brăzdat de culori. Vântul îi răsfiră părul cu o şoaptă răcoroasă pe care n-a mai simţit-o de câteva luni bune, iar Helen îşi dă seama, înaintând pe lângă trotuar, că, pentru prima dată în viaţă, probabil, este recunoscătoare pentru părinţii care i-au fost daţi.

Cartea a doua

A doua vară

Carcase de lăcuste

În vara aceasta lucrează la piscină o fată nouă, Ernestine, şi, chiar înainte să fi scos Gerard un fluierat văzând-o cum înoată, ca o lebădă, înainte să-i fi adus Miles acestei fete primul pepsi light, Helen

ştie că a fost detronată. Sau, mai degrabă, îşi dă seama pentru prima oară că vara trecută a fost regină.

Ernestine. Numele îi dezminte frumuseţea sau nu chiar frumuseţea, ci altceva, mult mai atrăgător. Sex-appeal este cuvântul pe care l-ar folosi majoritatea bărbaţilor, presupune Helen. Are şolduri drepte, de băiat, dar voluptuoase totuşi, iar când păşeşte, aşază toată talpa, reuşind cu toate acestea să fie încântătoare.

— Te rog, spune-mi Ernie, o îndeamnă ea pe Helen cu ocazia prezentărilor, în prima zi din iunie. Ştii, ca Bert şi Ernie din *Sesame Street.*

Helen încuviinţează dând din cap şi îi cere să-i spună şi ea Helen:

— Ştii, de la Elena din Troia.

Ernie rămâne uimită, apoi zâmbeşte cu gura până la urechi şi două gropiţe i se adâncesc în obraji.

— Bine, sper să nu începi niciun război în vara asta.

Helen roşeşte, stânjenită de faptul că Ernie a înţeles gluma ei vanitoasă, şi începe să se joace cu fluierul care-i atârnă la gât.

— Gerard vrea să te pun în temă, îi spune ea.

— Excelent! exclamă fata, iar Helen se întreabă cum va rezista până la sfârşitul zilei.

Are puţine lucruri să-i arate. Îi prezintă diferitele tipuri de loţiuni pe care le au de vânzare.

— Încearcă să nu-i laşi pe cei nou-veniţi să cumpere FPS 2, o sfătuieşte ea. Se întorc şi te acuză pe tine după ce se ard.

— Tu ce foloseşti? întreabă Ernie.

— Sumblock. Cincisprezece sau treizeci. Depinde. Dar tu?

— Numai ulei pentru copii.

Iată, deci, cum reuşeşte să fie perfectă, o nucşoară cremoasă, se gândeşte Helen, pe când ea mai are încă o culoare alb-rozalie după perioada de iarnă, cu o urmă vagă lăsată de şort pe picioare, după orele de educaţie fizică de luna trecută. O clipă îşi doreşte să fi uitat de arsuri, de cancer şi de viitoare riduri, să nu fi avut un tată care insistă să se protejeze de

duşmanul care este soarele. Să existe pur şi simplu în prezent, iată ce abilitate dezvăluie fata aceasta, născând în Helen gelozie, dorinţa fugară de a fi altcineva decât este.

Ernie şi Miles preiau primul rond de veghe în scaun. Helen îşi aşteaptă rândul sub umbrela roşie, aşezată pe un taburet cu picioare înalte, vizavi de pupitrul lui Gerard.

— Aşadar, ce mai face mama ta? întreabă el.

Ca de obicei, nu-i poţi citi expresia sub ochelarii cu lentile reflectorizante.

— Este bine, presupun, zice Helen, deşi chiar în dimineaţa aceasta a găsit-o pe mama ei stând singură în curtea din spate şi privind fix leandrii ca şi cum i-ar fi vorbit, de parcă ar fi avut înscris pe frunze un mesaj.

— Sunt gata de plecare, i-a spus Helen.

— Te duce tata.

— OK, a răspuns ea, apoi a întrebat: nu te simţi bine?

— Ba da, însă mă preocupă ceva, atâta tot.

— Ei bine, spune Gerard acum, după ce bea gânditor din sticla de apă minerală, transmite-i, te rog, salutări din partea mea.

Porţia ei de stat în scaun este copleşitoare. A uitat cât poate fi de plictisitor, mai ales dacă în piscină se află numai doi oameni. Salvamarii se schimbă la fiecare 90 de minute, astfel încât Helen se află acum în scaunul în care a fost Miles, Miles stă în locul lui Ernie, iar Ernie se odihneşte confortabil lângă Gerard, care în clipa aceasta râde de ceea ce tocmai a spus. Şi el se frământă cu gândul la mama ei?

Este abia ora zece dimineaţa, dar ziua degajă deja un aer de fragilitate, gata parcă să se prăbuşească pe margini. Helen are conştiinţa acută a faptului că este prea înaltă, compusă din prea multe unghiuri împachetate stângaci în scaunul alb din fibră de sticlă; se simte stingheră în costumul de baie negru întreg, în comparaţie cu cel galben şi foarte sumar al lui Ernie; până şi părul i se pare a fi prea lung, o zgârie ud pe omoplaţi, în comparaţie cu şuviţele

scurte şi negre ale lui Ernie, căzute atrăgător peste ochelarii de soare Ray-Ban. N-o ajută nici faptul că Leo este plecat din oraş pentru o lună în vizită la sora lui din Denver. El îi furnizează o doză zilnică de laude şi abia acum îşi dă seama cât îi sunt de necesare pentru încrederea în sine.

Helen îşi spune că se află aici cu un anumit scop, ca să salveze oameni care se îneacă, şi nu pentru vreun concurs de frumuseţe, pentru vreo bătălie între adolescente. În afară de aceasta, Ernie pare cumsecade şi destul de deşteaptă. Poate ar trebui să încerce să se împrietenească. Dar la sfârşitul zilei, când Miles o conduce pe Ernie la maşină, aruncând în direcţia lui Helen doar un gest fratern cu mâna de rămas-bun, ea îşi dă seama că o urăşte pe fata aceasta şi că se urăşte pe sine însăşi pentru că o urăşte pe ea.

În a doua zi de muncă, mama o duce pe Helen la Dunes şi intră cu ea la piscină, „să vadă cum arată anul acesta”. Gerard le face cu mâna de la pupitru – parcă n-ar pleca niciodată din locul acela –, iar ele traversează platforma de lemn până la umbrela lui, unde Helen începe să se dezbrace, rămânând în costumul de baie şi străduindu-se să asculte şi totodată să nu asculte conversaţia, urmărindu-i o clipă şi apoi întorcându-se către bazin.

Sare în apă cu spatele, în capătul adânc, apoi se răsuceşte şi începe să înoate. După cinci lungimi de bazin se opreşte unde apa este puţin adâncă, se ridică în picioare să-şi întindă braţele, le împreunează şi trage de ele în faţă, apoi îndoaie mai întâi un braţ la ceafă şi-l trage în jos, pe urmă pe celălalt. Mama este încă aici, stă pe scaunul de lângă Gerard, unul căptuşit cu pânză albă, care se balansează, iar ochelarii de soare cu lentile negre îi conferă fascinaţia unei vedete pe cale să îmbătrânească, împodobită cu un lanţ de argint care străluceşte în soare când îşi lasă capul pe spate şi râde. Cum se face că Gerard nu reuşeşte să spună nimic amuzant în prezenţa lui Helen?

În spate se aude căderea uşoară a unui obiect în apă şi, când se întoarce, o vede pe Ernie în apă până

la brâu, făcând exerciţii asemănătoare cu cele pe care le-a făcut şi ea.

— Cine este doamna aceea? şopteşte Ernie. Prietena lui Gerard?

— Nu. Helen se încruntă spre ea. Este mama mea.

— Oh, scuză-mă.

Ridică din umeri, apoi se scufundă şi se îndepărtează înotând.

Prietena lui Gerard! Ce idee groaznică. Deşi, în timp ce-şi continuă încălzirea uitându-se la ei, înţelege de ce a făcut Ernie această greşeală. Cei doi arată foarte fericiţi stând unul lângă celălalt. Iar Gerard, Gerard este practic altul. Şi-a ridicat pe frunte ochelarii cu lentile reflectorizante şi are o expresie plină de viață – aproape inteligentă – când o ascultă pe mama ei povestind.

Vara trecută, mama i-a spus lui Helen că-şi schimbă vocea când vorbeşte cu Leo, devine mai blândă şi mai voioasă, mai fericită, iar Helen a început să creadă că aceea era vocea ei adevărată, cea pe care o folosea în gând, când stătea de vorbă cu ea însăşi. Într-un fel sau altul, Leo a reuşit să o scoată de acolo, sub cerul liber. Acum se întreabă dacă alt om poate să modifice în tine şi altceva în afară de voce, dacă îţi poate schimba întreaga personalitate, făcându-te să devii mai bun, scoţând la suprafaţă *fiinţa ta* profundă.

Dar ideea că mama şi Gerard ar putea realiza acest lucru unul pentru celălalt i se pare lui Helen respingătoare şi o irită până într-acolo încât, când mama îşi ia rămas-bun făcându-i cu mâna, Helen se preface că nu o vede şi se scufundă în apă.

Astăzi, Helen şi Ernie preiau primul rond de veghe în scaun. Miles mătură puţin platforma, apoi ia de pe pupitru un flacon de loţiune şi se urcă la scaunul lui Ernie să o ungă pe umeri. Helen îşi aminteşte că făcea acest lucru cu ea vara trecută şi cât de staniu se simţea, în timp ce Ernie pare surprinzător de obişnuită cu această atenţie, râde şi se lasă pe mâna lui, reuşind în acelaşi timp să nu piardă din ochi piscina. Helen nu poate să înţeleagă de ce i se pare

Miles mult mai atrăgător anul acesta, de ce şi-ar dori acum să-l vadă traversând platforma şi urcând la scaunul ei pentru a sta de vorbă. Are părul ceva mai dezordonat, ceea ce îi dă un aer de vedetă rock, iar mersul trădează mai multă siguranţă de sine, câştigată, presupune ea, după absolvirea încă unui an de colegiu. Sau poate, decide ea, este vorba doar de faptul că ea nu-l mai interesează. Ideea o deprimă – cum poate fi atât de predictibilă? — Şi îşi întoarce privirea de la Miles şi de la Ernie, se uită din nou la bazin, unde o femeie pluteşte singuratică pe o saltea pneumatică. Vara este abia la început, prea devreme pentru ca piscina să se umple, prea devreme să intervină un dezastru.

Mai târziu, sub umbrela lui Gerard, în timp ce bea apă din sticlă, încearcă să stabilească dacă îi este dor de Leo. A crezut că luna de despărţire va fi grea. Vara trecută, perioada cât a plecat în tabăra de muzică a fost înfiorătoare, dar acum nu mai simte nimic din dorinţa arzătoare de a-l avea lângă ea. Ca să spună adevărul, abia dacă îi simte lipsa. Leo îi telefonează din Denver o dată la două zile, dar are o voce stinsă şi îndepărtată, estompată pentru urechea ei, ca un ecou. Ceea ce îi lipseşte într-adevăr, hotărăşte ea, este atingerea din fiecare zi. Este amuzant cum se poate obişnui omul cu acest lucru, se gândeşte ea, cum îi poate lipsi contactul, deşi nu neapărat şi conversaţia, cu altă fiinţă umană atât de acut după o singură săptămână.

Se întoarce să-l privească pe Gerard, care cercetează atent programul, cu sprâncenele încruntate de gânduri.

— Haide, spune Helen întinzând mâna. Lasă-mă pe mine să-l fac!

El ridică privirea şi zâmbeşte. Un zâmbet foarte plăcut, recunoaşte

Helen fără tragere de inimă.

— OK, mica mea şefă. Încearcă!

Îi întinde tabelul, iar ea îl completează în locul lui pentru următoarele două săptămâni, străduindu-se să

facă în aşa fel, încât Miles şi Ernie să nu fie niciodată liberi în aceleaşi zile.

— Deci, întreabă Gerard în timp ce ea scrie, ce fel de om este mama ta? Nu prea reuşesc să-i desluşesc personalitatea.

Lui Helen i se strânge stomacul auzind întrebarea şi încearcă să stabilească ce să-i răspundă. Ar trebui să inventeze ceva neplăcut, ca el să-şi piardă interesul?

— Este ciudată, spune Helen fără să ridice privirea.

El râde.

— Ciudată, ha? Nu i-am sesizat această latură, dar e bine de ştiut, îmi plac ciudaţii.

Ea îi întinde tabelul completat, trage aer în piept şi întreabă:

— Oricum, de ce te interesează atât de mult?

El ridică indiferent din umeri, îndreptându-şi palmele în sus.

— Pur şi simplu încerc să-mi cunosc mai bine salariaţii.

Întinde mâna să o ciupească de obraz, dar ea se fereşte de atingerea lui.

— Helen! îl aude pe Miles strigând din scaun. Vino sus, te rog. Am transpirat rău.

Ea soarbe o ultimă gură de apă, apoi se duce să-l elibereze de povara caniculei.

Mama vine să o ia la ora cinci, dar nu intră. Helen o găseşte în parcare, zgâindu-se prin parbrizul Hondei la zidul hotelului. În maşină răsună muzică pop, inofensivă şi monotonă, dar, când Helen vrea să schimbe postul, aşa cum face adesea, mama o prinde de mână.

— Stai! Acesta este cântecul meu preferat.

— Da?

Helen ascultă sintetizatoarele, vocea unui bărbat care îmbracă notele în cuvinte pe care nu le poate descifra, ceva, ca de obicei, despre dragoste.

Mama bate cu degetele lungi în volan, absentă, privind în continuare zidul.

— Nu vrei să plecăm odată? vrea să ştie Helen.

Mama bagă în marşarier, apoi se întoarce spre ea şi spune:

— Nu mai fi atât de arogantă!

Helen este pe punctul de a protesta, apoi se răzgândeşte şi spune:

— Iartă-mă!

— Helen, nu eşti centrul universului.

— N-am spus că sunt.

Mama intră în traficul de pe Strip, ratând cu puţin ultimii membri ai unui grup de turişti înalţi şi blonzi, cu aer de nemţi.

— Este vorba despre întreaga ta atitudine.

— Dar ce-am făcut?

— Gândeşte-te puţin înainte de a acţiona! Bine? Nu-ţi cer să faci decât atât. Doar să te gândeşti un pic.

Acasă, Helen îi găseşte pe Jenny şi pe prietenul ei, Ricky, sărutându-se în curtea din spate. Cei doi se desprind unul de celălalt când Helen lasă să se trântească oblonul uşii de la bucătărie, iar Ricky se ridică să plece.

— Bună, Helen.

Băiatul salută înclinând capul şi reuşeşte, numai el ştie cum, să-şi ia un aer deopotrivă îndrăzneţ şi timid.

— Tre' să plec, Jen.

Se apleacă să o sărute, părul înţepenit în bucle mişcându-se abia perceptibil sub curentul brusc de aer.

— Te sun mai târziu.

Jenny intră după el în casă ca să-l conducă până la uşă, iar Helen se aşază, aşteptând-o să revină.

Ricky are şaisprezece ani, este de aceeaşi vârstă cu Helen, deşi ei i se pare mult mai tânăr, mult mai neserios şi mai dezinvolt. În ultima vreme, Helen a început să se simtă în acelaşi timp tânără şi bătrână. Lumea este formată în continuare mai ales din întrebări, totuşi lucrurile au căpătat o importanţă nouă. Simte că acumulează în interior anumite minciuni zilnice, a căror greutate creşte în proporţie geometrică ori de câte ori îi spune mamei „nu, fireşte că nu fac sex cu Leo "sau atunci când Leo o forţează

să promită: „Da, este adevărat că te iubesc mai mult decât orice pe lume “. La sfârşitul zilei, este atât de obosită din cauza acestei greutăţi, atât de evident alterată, încât propria imagine, neschimbată în oglinda din baie, îi apare ca o surpriză.

Jenny revine în curtea din spate zâmbind şi fredonând şi se aşază vizavi de Helen.

— Vreau să te întreb ceva, spune Helen. Crezi că mama l-ar putea înşela vreodată pe tata?

Jenny izbucneşte în râs.

— Ai înnebunit? Nici gând. Niciodată.

— Ce te face să fii atât de sigură?

— Nu ştiu. Pare prea bătrână.

— Are numai patruzeci şi cinci de ani.

— *Numai.*

Jenny râde din nou.

— Cuvântul acesta nu are ce căuta în propoziţie.

Rămân o vreme aşa, privind bobocii de leandru încovoindu-se şi unduindu-se în briza fierbinte. Apoi Jenny se întoarce spre Helen şi spune:

— Pot să te întreb *şi eu* ceva?

Helen încuviinţează înclinând capul şi sora ei continuă:

— Cum ţi-ai dat seama când ai fost pregătită să faci sex cu Leo?

Helen se încruntă şi priveşte în sus, reflectând. Îşi aminteşte vag o dorinţă fierbinte de a afla mai mult despre lume, nerăbdarea de a acumula mai rapid informaţiile adulţilor şi de a face saltul spre cel de-al doilea tărâm al vieţii. În afara unei apropieri de altă natură de Leo şi de câteva adevăruri mecanice, nu este cu nimic mai înţeleaptă în privinţa vieţii.

— Nu prea ştiu să-ţi explic, îi spune surorii ei. În mare parte, a fost vorba despre faptul că am ştiut că ne iubim.

— Cred că şi eu îl iubesc pe Ricky, iar el vrea, aşa că…

— De ce să nu aştepţi până când vei fi sigură? izbucneşte Helen fără să vrea. N-ai de ce să te grăbeşti.

Jenny oftează.

— Dacă nu mă hotărăsc repede, nu mai rămâne nimic.

Helen înţelege ce vrea ea să spună, că Ricky va pune capăt relaţiei, dar în faţa ochilor îi apare imaginea lui fărâmiţată în mii de bucăţi, ca un puzzle descompus. Helen vrea să-i dea un sfat înţelept, povaţa perfectă pe care ea însăşi n-a solicitat-o niciodată şi pe care nici nu a primit-o, dar nu ştie cum să o îndrume pe sora ei, care ar trebui să fie cuvintele acestea de chibzuinţă, de aceea întreabă:

— Crezi că îl iubeşti cu adevărat?

Jenny ridică din umerii ei plini şi rotunzi precum coaja de ou.

— De unde naiba să ştiu?

Duminica este ziua în care Helen are ocazia să se perfecţioneze în şofat. Şi-a luat permisul în decembrie, dar, fiindcă familia ei nu deţine decât două maşini, de obicei trebuie să meargă fie cu mama ei, fie cu tatăl sau cu Leo, care n-o lasă în niciun caz la volanul preţioasei lui Nova.

Uneori, Jenny sau unul din părinţi o însoţeşte în aceste drumuri pentru antrenament, dar astăzi Jenny a plecat cu Ricky, iar mama l-a lăsat pe tata la serviciu şi s-a dus la cumpărături, astfel încât Helen se trezeşte singură la volan. De obicei, porneşte pe un drum care iese din oraş, către Sunrise Mountain, sau urmăreşte şoseaua Charleston înspre Red Rock Canyon, dar astăzi face o schimbare. Astăzi o ia de-a dreptul pe Maryland Parkway, pe lângă şirul de malluri şi de clădiri de birouri, trece de Boulevard Mall şi de Sunrise Hospital, către casa lui Gerard.

Ţine minte adresa lui de la petrecerea de la sfârşitul verii trecute, astăzi însă casa arată altfel. În lumina puternică a soarelui, pereţii cu stucaturi par mai ciupiţi decât şi-i aminteşte ea, iar dreptunghiul de iarbă de culoarea muştarului de lângă aleea pentru maşini, unde s-a ascuns cu Miles pe întuneric, a chelit ici şi colo şi pare mai zburlit decât îşi aduce ea aminte, atunci când a zgâriat-o pe picioare. Parchează pe partea cealaltă a străzii, lângă bordură, şi coboară în cuptorul de afară, privind în sus şi în jos

pe stradă în căutarea vreunui semn, ceva care s-o lămurească de ce a venit până aici.

Îl găseşte în numai câteva secunde: capota albastră a Hondei mamei o priveşte ameninţător din locul în care este parcată, la câteva imobile mai departe, în spatele unui Volkswagen decapotabil. Ca să fie sigură că este maşina mamei, Helen se duce până acolo şi priveşte înăuntru pe geam. N-ar fi vrut să fie adevărat, dar, când îşi umbreşte ochii cu mâinile şi cercetează interiorul bine cunoscut – o carte pe banchetă, o sticlă de apă Evian înghesuită lângă frâna de mână, ochelarii de soare negri fixaţi sub parasolarul şoferului –, îşi dă seama că a ştiut de la bun început că îşi va găsi mama aici.

Casa lui Gerard are aerul unei clădiri părăsite. Poate că, îşi spune ea, au ieşit să bea undeva o cafea. Cu toate acestea, se apropie de construcţia scundă, încercând să-şi dea seama ce ar trebui să facă. Să sune la uşă? Să se aşeze pe trepte şi să aştepte? Să tragă cu ochiul pe ferestre? Ultima opţiune i se pare singura justificată, dar se opreşte pe alee, îngrijorată că ar putea să o vadă ori să o audă cineva şi, mai ales, că îi va schimba viaţa pentru totdeauna ceea ce are de gând să facă în clipa aceasta. Se apropie de zid, păşind într-o dâră subţire de umbră: carcase decolorate de cicade atârnă de stucatură la nivelul privirii şi, când desprinde una cu mâna, aceasta i se sfărâmă între degete.

Până să se hotărască ce să facă, un hohot de râs izbucneşte de undeva dinăuntru. Helen crede că este râsul mamei, chiar dacă sună altfel decât de obicei, mai liber şi mai modulat, poate chiar mai tânăr, deşi Helen nu poate spune dacă râsul are vârstă sau nu. Înaintează tiptil pe lângă perete spre ferestrele de la bucătărie, dar încă nu se poate hotărî să privească înăuntru, aşa că trece de ele înspre curtea din spate, chiar dacă aceasta nu este nici suficient de spaţioasă, nici destul de animată pentru a merita numele de curte.

O rablă de motocicletă zace pe o dală de beton, sub o frânghie de rufe, cu sculele desfăşurate în

ordine alături, pe o cârpă roşie. Iarba uscată se întinde până la gardul de lemn înalt. Helen detectează o mişcare în buruienile din colţul opus al grădinii, de unde apare o broască ţestoasă şi vine prin iarbă spre ea. Gerard i-a povestit la serviciu despre broasca lui ţestoasă: a cumpărat-o ca să-i ţină de urât, pretinzând că nu-i trebuia ceva atât de dificil de îngrijit cum sunt un câine sau o pisică. Ascultând povestea, Helen şi l-a imaginat pe Gerard dormind într-un pat mare, cu broasca ţestoasă cuibărită lângă el. Imaginea o face să zâmbească şi îi redă suficient calm cât să se poată întoarce în partea laterală a casei şi să privească pe fereastră.

Bucătăria este pustie, cu hiaturile cenuşii şi goale, cu excepţia unei cutii de îngheţată deschise, la vreo câţiva metri de fereastră. I se pare că pe etichetă scrie Chocolate Chip, sortimentul preferat al mamei.

În secunda următoare, mama intră în câmpul ei vizual; este desculţă, dar îmbrăcată din cap până în picioare; poartă aceeaşi fustă albă lungă şi bluza fără mâneci ca atunci când a plecat de acasă. Traversează bucătăria spre cutia de îngheţată, din care începe să mănânce cu o lingură. Helen îşi ţine respiraţia şi se îndepărtează de geam, rezemându-se de perete cu ochii închişi şi întrebându-se dacă ar trebui să o zbughească din loc sau să mai rişte o privire.

Când încearcă să se uite din nou, îl vede pe Gerard apărând în bucătărie. Este gol puşcă şi o cuprinde pe mama de talie, venind din spate şi întorcându-se cu faţa spre Helen; ea se retrage din dreptul ferestrei, pe urmă însă constată că el ţine ochii închişi. Fericirea lui este palpabilă chiar şi de la această distanţă, privită prin geamul prăfuit; o anume formă a acestei fericiri pluteşte înspre Helen şi o ţintuieşte locului. Este incapabilă să se mişte, să-şi întoarcă privirea de la ei. Trupul lui este ars de soare, cu excepţia spaţiului acoperit de obicei de slipul de baie, jumătatea de lună a feselor este la fel de albă ca orice bucată de piele văzută vreodată de Helen.

Buzele mamei se mişcă, îi spun ceva nedesluşit lui Gerard, iar în clipa aceea el deschide ochii şi priveşte

direct la Helen. Înainte de a-şi da seama dacă el a zărit-o într-adevăr, fără să mai aştepte să vadă ce se întâmplă în continuare, o ia la fugă pe alee, traversează strada, se urcă în maşina tatălui şi încearcă să demareze; motorul moare; încearcă din nou; broboane de sudoare i se scurg abundent pe piept şi pe spate înainte de a reuşi să pornească pe şosea.

A văzut-o? Nu este sigură. Spera să fi fost o distanţă suficient de mare între ei, că o lumină suficient de puternică intra pe fereastră şi că ochii lui erau suficient de somnoroşi pentru ca prezenţa ei să fi fost mai mult decât o umbră vagă. În oglinda retrovizoare, strada este pustie. Nu aleargă nimeni după ea. Îşi continuă drumul spre casă, maşina mârâie dedesubt, cicadele sfâşie canicula cu strigătul lor strident, cel pe care şi ea îl simte crescându-i în piept.

Ca să-şi potolească emoţia, se hotărăşte să prelungească deplasarea, aşa că virează la stânga pe Tropicana şi se îndreaptă spre Strip. Odată ajunsă acolo, virează la dreapta, traficul se domoleşte, prin urmare slăbeşte apăsarea pe acceleraţie şi încearcă să-şi golească mintea concentrându-se la ceea ce se petrece în jur. Mai încolo, pe dreapta, se află hotelul Dunes. Ernie şi Miles sunt de serviciu astăzi şi îi pare rău că nu lucrează şi ea, ar vrea să nu fi avut timp să se ducă tocmai până la Gerard şi să spioneze.

Un panou pe care îl vede în fiecare zi pe drumul de întoarcere de la muncă spre casă îi ocupă tot geamul. Înfăţişează un şir de femei în pantofi cu tocuri înalte şi bikini cu şiret, cu fundul întors spre aparatul de fotografiat. Litere argintii plutesc pe deasupra capetelor lor, înscriind mesajul: „Fetele nebune de la Rock and Roii: fără dacă, şi, sau… “În spatele lui Helen apare un taxi care duce pe capotă un afiş uriaş cu femei îmbrăcate în bikini, întinse provocator pe plajă: o reclamă pentru un spectacol nou, O *zi la plajă.* La un semafor, în faţă la Caesars Palace, câţiva bărbaţi le împart pliante turiştilor. Helen a văzut destule pliante de acest fel înfundând canalele, ca să

ştie că sunt reclame pentru femei pe care le poţi solicita în cameră ca pe o tavă cu alimente.

De obicei, toate acestea i se par amuzante, fără niciun fel de legătură cu viaţa ei adevărată. Astăzi însă i se pare că o murdăresc, că-i invadează pielea până într-acolo încât îi lasă pe membre o peliculă lipicioasă. A reuşit oraşul să o contamineze şi pe mama ei? Toţi anii petrecuţi în vecinătatea sexului au sfârşit prin a o expedia în braţele lui Gerard?

Se simte uşurată când ajunge, în fine, la Oakey, unde virează la dreapta şi se duce spre casă, străbătând cartiere cunoscute, case cu un singur etaj, cu acoperişul jos, specifice oricărui oraş din Vestul american. Când trece pe lângă locuinţa lui Leo, maşina lui, fără stăpân, parcată în adăpost şi aşteptându-l să se întoarcă de la Denver, îi face rău. De două nopţi n-a mai primit apelul telefonic obişnuit şi îşi spune că Leo trebuie să se fi îndrăgostit de altă fată.

Helen speră că propriul cămin va fi pustiu, dar, când intră pe uşa principală, o găseşte pe sora ei în living, plângând pe canapea. Se aşază lângă ea, îi cuprinde umerii cu braţul şi aşteaptă să afle ce s-a întâmplat. Ce mai poate fi rău şi de data aceasta?

— Ricky s-a descotorosit de mine, murmură Jenny cu capul în mâini, ştergându-şi cu palmele faţa înroşită.

Helen încuviinţează dând din cap şi o trage mai aproape de ea.

— Oh, scumpa mea, spune ea simţindu-se deodată ca o mamă, înlocuitoarea propriei mame, îmi pare atât de rău.

— N-am putut s-o fac, ridică Jenny din umeri şi se uită în sus la ea. Cred că mi-a fost frică.

Helen se simte cuprinsă de o mare uşurare, care îi răcoreşte mâinile şi picioarele ca un balsam.

— Ai procedat corect, îi spune ea.

— Nu ştiu ce m-a oprit. Oamenii obişnuiau să se căsătorească de la doisprezece ani, să ştii. Când erau de vârsta mea, aveau deja copii.

— Cine ţi-a spus aşa ceva?

— Ricky.

— Ei bine, asta pentru că erau *obligaţi* să procedeze aşa.

Helen râde.

— Acum se presupune că am progresat.

— Da, bine.

Jenny face o strâmbătură şi se lipeşte mai tare de sora ei.

— Progres!

O vreme rămân tăcute; ceasul de pe poliţa şemineului ticăie pentru ele. Pe fereastră, Helen zăreşte un uriaş cer albastru şi alb alergând nebuneşte pe deasupra cartierului; dedesubt, aleea roşie ca furnicile a casei lor pare să emane un val de căldură rozalie. În living – răcoare şi linişte, culorile estompate inspiră calm, îndeplinindu-şi menirea.

— Unde te-ai dus cu maşina azi? întreabă Jenny în cele din urmă.

Helen dă din umeri.

— Oh, nicăieri de fapt. Prin preajmă.

La cină, mănâncă salată şi calcan prăjit, preparate de mama după ce a venit acasă, la o oră sau două după Helen. Discuţia din jurul mesei se referă la filmele ruseşti pe care tatăl le-a găsit astăzi în arhiva universităţii, la despărţirea lui Jenny de Ricky, la plimbarea lui Helen cu maşina.

— Am mers bine, este tot ce comunică ea când mama o întreabă dacă a progresat. Mă simt stăpână.

Lui Helen i se pare că mama mănâncă mai mult decât de obicei, parcă bea şi ceva mai mult vin, trăsăturile învăpăiate ale figurii ei ridicându-se şi coborând în ritmul conversaţiei. Mama vibrează de culoare şi e plină de vervă, îşi agită furculiţa prin aer adresându-i cuvinte de consolare lui Jenny.

— Vor mai fi şi alţi băieţi, îi spune ea. Este posibil să vezi acum lucrurile altfel, dar ai încredere în mine.

— Nu-i spune asta, zice Helen, tonul ei supărat generând brusc linişte. Nu vorbi ca şi când Ricky n-ar fi însemnat nimic pentru ea.

— Helen, fireşte că n-am vrut să spun că Ricky n-a fost important.

— Pe de altă parte însă, intervine tatăl râzând, poate că n-a fost.

— A fost un nemernic, spune Jenny şi ridică din umeri. Cine are nevoie de el?

— Asta este fata mea.

Tatăl chicoteşte şi o cuprinde pe Jenny cu braţul.

Helen îşi împinge scaunul şi se ridică de la masă.

— Pot să mă retrag?

Înainte să-i răspundă vreunul dintre ei, a şi plecat de la masă, s-a refugiat în bucătărie, unde îşi spală şi îşi clăteşte farfuria, apoi lasă apa să-i curgă pe mâini şi îşi udă faţa înfierbântată. Din încăperea alăturată răzbat hohote de râs, mai întâi ale mamei, apoi ale lui Jenny şi ale tatălui; Helen se sprijină de chiuvetă şi priveşte grădina cuprinsă de înserare, gândindu-se pentru prima oară în săptămâna aceea că, poate, îi este într-adevăr dor de Leo, măcar foarte puţin.

Luni, la piscină, Gerard se poartă ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Nicio schimbare în privirea sau în manierele lui nu arată că ar fi văzut-o prin fereastra de la bucătărie. Ernie şi Miles sosesc în acelaşi timp şi se sărută scurt sub scaunul de salvamar, înainte ca Ernie să urce pe scară şi să-şi ocupe locul pentru primul tur. Helen se urcă la celălalt post, se reazemă de spătar şi îşi întinde picioarele pe platformă, odihnindu-şi tălpile în aerul încins.

Îl urmăreşte pe Gerard cum stă aşezat sub umbrela roşie şi bea cola light şi încearcă să-şi dea seama dacă îl urăşte. Pare total inofensiv în momentul acesta, atât de diferit de bărbatul pe care l-a zărit în bucătărie, încât viziunea de ieri i se pare ireală. Este aceasta într-adevăr persoana care s-a ghemuit cu afecţiune în spatele mamei ei?

La prânz, Ernie o însoţeşte la cazinou fără să-i ceară permisiunea. Helen încearcă să facă puţină conversaţie ca să-şi distragă atenţia de la alte subiecte; stă şi o ascultă pe fată.

— Cred că mă îndrăgostesc de Miles, îi spune ea lui Helen. Nu-i aşa că e adorabil?

Helen ridică din umeri, apoi încuviinţează dând din cap.

— N-am început să ne întâlnim decât de câteva săptămâni, dar ştiu şi eu? Poate că el e alesul.

— Ai fost vreodată îndrăgostită? o întreabă Helen fără vreun motiv anume, doar pentru a face conversaţie.

Ernie ridică ochii în tavan, apoi muşcă din sendvişul cu şuncă.

— Nu, nu chiar. Dar tu?

Helen se gândeşte la Leo, dar el pare acum extrem de departe, ca şi când ar fi devenit deja un personaj din trecut, un băiat pe care *a crezut* că-l iubea.

— Nu ştiu, spune ea în cele din urmă.

Seara, mama întârzie să vină după ea. Helen aşteaptă în parcare; soarele degajă căldura maximă, arde dincolo de zidurile albe ale hotelului Dunes, direct pe braţele şi pe picioarele ei goale. Mai jos, pe stradă, se văd fântânile limpezi şi răcoroase de la Caesars Palace, cresc şi coboară, iar pentru o fracţiune de secundă lui Helen îi trece prin minte să dea fuga şi să sară în ele. În uşă apare Miles, care o vede rămasă singură.

— Vrei să te duc eu cu maşina? îi strigă traversând parcarea spre camioneta lui.

Ea are o clipă de ezitare, apoi răspunde strigând:

— OK, face un salt peste bordură şi sprintează pe asfalt ca să se urce în Toyota lui.

— Unde-i Ernie? întreabă Helen când maşina porneşte pe Strip.

— Oh.

Flutură din mână.

— Are o treabă în familie în seara asta. Recitalul de dans al surorii ei sau aşa ceva. Nu ştiu.

Dă drumul la radio, apoi spune:

— Ce zici, ce-ar fi să mergem până la lac?

— Chiar acum?

— Da. Suntem îmbrăcaţi exact cum trebuie.

Zâmbeşte.

— De ce nu?

Helen se gândeşte la mama, care ar putea intra în parcarea hotelului Dunes chiar în momentul acesta, întrebându-se unde este fiica ei.

— OK, spune Helen. Hai să mergem!

Pe drumul de ieşire din oraş, se opresc la 7-Eleven. Miles intră să ia „ceva răcoritor”, în timp ce Helen aşteaptă în cabina camionetei, cu ochii aţintiţi pe telefonul public de lângă uşă. Ar trebui să dea un telefon acasă şi să-i anunţe ce face? Probabil că vor ţipa la ea pentru că a plecat fără să ceară mai întâi voie; o vor întreba dacă Miles conduce bine, dacă Miles este demn de încredere, aşa că se hotărăşte să lase pe mai târziu agitaţia din cauza bucluculuiîn care deja a intrat. Helen coboară geamul maşinii, ridică picioarele şi le reazemă de bord, stabilind că, pentru prima dată după o lungă perioadă de timp, este fericită.

Pe măsură ce se îndepărtează de oraş, goliciunea deşertului creşte împrejur, magazinele universale se transformă în mărăciniş, nisipul ondulat ia locul tavernelor. Pustiul acestui segment de drum este desăvârşit, iar Miles şi Helen rămân tăcuţi până dincolo de creasta după care se vede dedesubt lacul, umplând goliciunea uriaşă cu albastrul lui de cobalt. Helen admiră, zâmbind, peisajul:

— Abia aştept să sar în apă, îi spune ea lui Miles.

— Şi eu.

O duce pe malul stâncos, într-un loc mai izolat decât Boulder Beach, o grotă ascunsă de întinderea lacului şi un loc unde se presupune că se retrag drogaţii din şcoala ei. A fost aici o dată sau de două ori cu Leo, dar astăzi nu se vede nici ţipenie pe nisipul de sub malul abrupt pe care lasă maşina.

Coboară povârnişul spre fâşia îngustă de plajă, unde Miles întinde o pătură şi aşază o sacoşă de la 7-Eleven. Spre stânga, dincolo de apă, se ridică faleze de culoarea gresiei, ca nişte construcţii străvechi, deşi Helen nu este sigură că sunt suficient de înalte pentru a le numi faleze. A sărit ea însăşi în apă de pe una dintre ele şi plonjonul nu a fost chiar atât de lung.

Rămân amândoi în costumul de baie, apoi îşi croiesc drum cu prudenţă pe ţărmul stâncos, spre apă. Este încălzită de soare, dar oricum, o alternativă preferabilă plajei ca un cuptor; înoată până la stânca

ce iese din apă şi se caţără pe ea. Rămân puţin acolo, apoi sar înapoi şi se întorc pe nisip.

Helen păşeşte pe uscat când soarele începe să apună, deplasându-se spre întâlnirea cu rocile roşiatice ce înconjoară ţărmurile îndepărtate ale lacului; când iese şi el din apă, Miles este luminat din spate de un auriu ars şi dens; faţa şi trupul îi sunt atât de puternic umbrite de strălucirea orbitoare, încât ar putea fi oricine.

Se aşază jos lângă ea, deschide sacoşa de la 7-Eleven şi scoate un pachet cu şase cutii de băutură răcoritoare combinată cu vin şi o pungă cu gogoşi pudrate.

— Cina! spuse el sfâşiind ambalajul gogoşilor, apoi desfăcând două cutii.

Helen primeşte tot ce i se oferă, bea cu poftă din băutura răcoritoare şi mănâncă trei gogoşi până să apuce Miles să ia una singură. El râde de ea şi se apleacă să-i şteargă cu degetul cel mare urma de zahăr pudră din colţul gurii. „Aşa a început totul între mama şi Gerard? se întreabă Helen. Cu o atingere ce a părut deopotrivă necesară şi invazivă, atât nevinovată, cât şi intimă? “îşi aminteşte petrecerea organizată anul trecut la el acasă şi momentul în care Gerard s-a aplecat să îndepărteze o firimitură de tort de ciocolată de pe buza de sus a mamei. Atunci a început totul, traiectoria care îi va purta pe fiecare separat de-a lungul unui an şcolar, aşezându-i apoi din nou unul lângă celălalt sub umbrela roşie? Helen vrea să parcurgă aceeaşi cărare, să înţeleagă ce s-a petrecut între mama ei şi bărbatul acela, aşa că, înainte de a se gândi de două ori, se întinde peste pătură şi-l sărută pe Miles, la început cu buzele strânse, apoi deschizându-le complet, căutând prin colţurile întunecoase ale gurii lui un soi de răspuns, o explicaţie despre cum funcţionează lumea.

După câteva minute se retrage.

— Scuză-mă, îi spune ea. Ştiu că te întâlneşti cu Ernie.

El ridică din umeri.

— Îmi place de ea, dar „se cruţă “, deşi nu ştiu ce înţelege prin asta.

Se cruţă. Helen răsuceşte cuvintele în minte. Care este alternativa, să te îneci? Într-adevăr, *are* senzaţia că s-ar afla sub apă când se înclină spre Miles şi îl sărută din nou, dar nu este deloc o senzaţie neplăcută.

Se desprind unul de celălalt, iar Miles ia o înghiţitură zdravănă din băutura răcoritoare, apoi îi zâmbeşte. Soarele a dispărut dincolo de munţi şi cerul din spatele lui curge în şuvoaie albastre şi violet, ca o vânătaie.

— Am crezut că e serioasă relaţia cu Leo.

Este rândul ei să ridice din umeri.

— Într-un fel.

Înainte de a simţi vinovăţia răspunsului pe jumătate adevărat, se întinde după Miles, îl prinde de braţul gol şi îl trage spre ea, lângă ea, deasupra ei. Se sărută îndelung înainte de a se separa din nou, ca să iasă din costumele de baie încă umede, şi Helen se gândeşte la carcasele de lăcuste care se vor întinde curând peste tot şi se minunează de frumuseţea şansei de a-ţi lepăda cochilia în fiecare vară pentru un nou început.

Împerecherea lor este rapidă, neîndemânatică şi politicoasă. Un „mulţumesc” stânjenit de la Miles când îl ajută ea să desfacă prezervativul; un „iartă-mă” mormăit în ureche când el îi agaţă părul cu ceasul. Helen nu-l iubeşte pe Miles. Ştie acest lucru, îl ştie cu atât mai bine acum, când sunt legaţi fizic unul de celălalt. Cu toate acestea, vrea să-i spună că-l iubeşte. Când el se retrage şi rămâne întins lângă ea, ar vrea să-i spună: „Te iubesc, Miles” şi se luptă în tăcere să-şi reţină cuvintele în piept, pentru că nu sunt nici măcar parţial adevărate.

El fredonează lângă ea, pe jumătate adormit, se pare, deşi din când în când întinde mâna să o mângâie pe pântec. Niciunul nu vorbeşte şi ea bănuieşte, speră, că nici nu vor vorbi înainte de a se urca în camionetă şi de a ajunge în oraş. Helen se ridică de pe pătură şi intră din nou în apă, înaintează până ce apa i se ridică până la brâu şi se lansează înot

spre întuneric. Se opreşte la mare depărtare de plajă, apoi se răsuceşte pe spate, lăsându-se să plutească. O lună cocoşată înoată pe cer deasupra ei, fără ca ea să poată spune dacă este în faza de creştere sau în cea de descreştere. Importanţa simbolului o surprinde şi îi pare rău că nu-şi poate aminti fazele lunii. Este acesta un început sau un sfârşit?

„Poate că nu este niciuna, nici alta, îşi spune ea. Ci punctul din mijloc." Un simplu episod nou din viaţa ei, în conexiune cu toate celelalte din trecut, aşteptând să fie completat cu şi mai multe. Ideea că viaţa ar putea fi exact acest lucru, o linie dreaptă lipsită de cicluri, lipsită de perioade predictibile de dezvoltare şi de decădere, fără un timp al creşterii şi altul al odihnei, fără un înţeles coerent *de fapt,* o înspăimântă. Aşa că închide ochii să nu mai vadă luna şi încearcă să se gândească la ceva care să o repună cu picioarele pe pământ. Ceea ce ar trebui să o îngrijoreze este faptul că ar putea fi pedepsită pentru această excursie cu Miles, dar nu este atât de nervoasă cât crede că ar trebui să fie.

Helen se gândeşte la Ernie şi la Leo, la faptul că i-a trădat pe amândoi. Dar, dacă niciunul din ei nu va afla ce-a făcut ea cu Miles, atunci mai este vorba despre trădare? Dacă nimeni nu are de suferit, este întâmplarea aceasta un lucru rău? Helen simte, undeva în profunzimea membrelor răcorite de apă, că este, dar mai pluteşte o vreme pe cealaltă posibilitate, scufundată în apa ca o supă prea caldă, în lacul uriaş creat de mâna omului, întrebându-se unde va găsi dorinţa de a reveni la ţărm.

Cântec de dragoste pentru toba mică

Acum este altă fiinţă când fac dragoste. Mai aproape de cea care ar fi vrut Leo să fie – mai destinsă şi mai fluidă, mişcându-se într-un ritm aproape perfect sincronizat cu coapsele lui –, dar lui îi lipseşte deja felul în care reacţiona ea înainte – cu stângăcie, prea timidă pentru a scoate vreun sunet –, iar azi, după ce actul se consumă, când stau întinşi

unul lângă celălalt sub ventilatorul din tavanul camerei lui, el ştie că ceva este în neregulă.

Se întoarce într-o parte, să o privească. O pată îi arde roşie pe bărbie şi o dâră de rimei negru se întinde de la colţul ochiului, brăzdându-i obrazul. Şi totuşi, gândeşte el, frumuseţea ei rămâne intactă. Nu s-a redus cu nimic în anul şi jumătate de când sunt împreună, ci dimpotrivă, s-a extins, încât îi ocupă acum întreaga orbită. Nu trece secundă din zi fără ca ea să nu se învârtă trecând prin el şi uneori, exact ca în clipa aceasta, îi vine greu să respire.

— La ce te uiţi? întreabă ea, întorcându-se spre el şi zâmbind.

— La buburuza din bărbie.

— Oh.

Îşi acoperă repede cu mâna partea de jos a feţei.

— Am uitat de ea.

— Încă nu mi-ai spus ce-ai făcut cât am lipsit.

S-a întors de la Denver de o săptămână şi i se pare că abia dacă au schimbat două cuvinte, doar că s-au întâlnit la el în fiecare după-amiază, după ce termină Helen la Dunes, ca să se prăbuşească în piscina albastru-închis a patului său.

— Hmmm, am pierdut vremea şi ţi-am dus dorul, doar atât.

Râde şi se rostogoleşte peste el. Niciodată el nu îşi dă seama când ea glumeşte şi când este serioasă.

— Ce altceva să-ţi mai spun?

— Ei bine, sora ta s-a despărţit de Ricky. Asta este o veste importantă. Ai putea să-mi povesteşti mai mult.

— Oh – se încruntă ea –, vor mai fi şi alţi băieţi.

Alţi băieţi, îi vine lui să strige! Unde a învăţat să fie atât de rece, aşa de nonşalantă?

— Da, numai că lui Jenny i-a plăcut foarte mult de el.

— Se pare că nu suficient de mult.

Îl sărută de parcă ar vrea să-i domolească vocea, iar părul i se revarsă pe gâtul şi pe umerii lui ca o ploaie bruscă, diafană. Simte instantaneu dorinţa de a-şi lăsa şi el părul lung, ca să păstreze senzaţia de

răcoare. În două secunde, ea îşi dezlipeşte buzele de ale lui, îşi separă membrele de ale lui şi se dă jos din pat, ca să se îmbrace, lângă combina muzicală.

— Trebuie să plec, îi explică ea punându-şi lenjeria neagră şi şortul franjurat, sutienul şi tricoul cu anchior.

Leo rămâne întins, o priveşte încercând să găsească cuvintele care o vor face să rămână lângă el.

— Rămâi la cină, spune el.

— De fapt, nu pot. Mi s-a trasat sarcina să gătesc în seara asta, prima mea încercare.

— Chiar aşa?

Se ridică în capul oaselor.

— Ce găteşti?

— Pui cu lămâie, cred.

— Eu de ce nu sunt invitat la marele eveniment?

— Oh, nu vreau să te otrăvesc şi pe tine, ci doar pe-ai mei.

Helen râde, apoi îi spune la revedere şi, înainte să apuce el să se îmbrace ca să o conducă, a şi ieşit; uşa se închide cu un zgomot atât de slab şi de delicat, încât îl înfurie. Un sunet care trădează ruşine, consideră el, strecuratul tiptil.

Munceşte cele două luni rămase din perioada de vară în atelierul de ceasuri al tatălui său. Este o dugheană sufocantă, amplasată pe Las Vegas Boulevard, între un magazin de amanet şi o capelă de căsătorii. O mulţime de miri şi de mirese intră să cumpere cadouri pe ultima sută de metri, suvenire despre puţinele momente petrecute în oraş, iar prezenţa lor îl face pe Leo să se gândească din ce în ce mai mult la căsătorie.

La urma urmelor, este adult acum. A împlinit optsprezece ani în iunie şi a absolvit liceul de stat. Nu a primit bursa pentru muzică la care a sperat, dar s-a calificat pentru o bursă Pell, care îi va achita majoritatea cheltuielilor la Universitatea din Las Vegas, aşa că în septembrie va scăpa de cadranele ceasurilor, de zarurile lor încolonate disciplinat şi lipite pe pătrate din plastic colorat, de limbile ce străbat timpul într-o mişcare lentă, după cum i se

pare lui cât stă şi ascultă cum tuşeşte tata, o dată şi încă o dată, în încăperea din spatele magazinului, acolo unde zămisleşte aceste triste creaţii. Nu există decât un aparat de răcire a apei pentru a mai domoli căldura, iar Leo stă în picioare în spatele vitrinei de geam care îndeplineşte şi rolul de tejghea, transpirând şi ascultând postul de radio care transmite dezbateri pe unde medii şi de care tatăl lui este dependent.

Uşa se deschide la perete, răsună clopoţelul de alamă şi o femeie tânără păşeşte înăuntru. Poate-i o mireasă, gândeşte Leo, pentru că este îmbrăcată într-o bluză albă de dantelă, băgată într-o fustă mini tot albă, iar în mână are ceva fragil şi mototolit, un văl, decide el. Tocurile albe ţăcăne pe podea până ce femeia ajunge în faţa lui şi se uită în jos, la vitrina în care sunt prezentate ceasurile.

— Salut, este tot ce spune.

— Salut, îi răspunde el, sperând ca tata să nu-l audă că sare peste formula obligatorie „Bună ziua, sunt Leo. Cu ce vă pot ajuta azi, ca să Câştigaţi Timp? “Acesta este numele prăvăliei, Câştigaţi Timp; de ani de zile încearcă să-l convingă pe tata că sună deprimant, dar tata nu face decât să râdă şi să spună: „Este inteligent. Nu te-ai prins? “

Femeia din faţa lui este tânără, pronunţă el verdictul, în jur de douăzeci şi unu, douăzeci şi doi de ani, dar are o gură aspră, de fumătoare, iar părul pare să fi fost decolorat de atâtea ori, încât arată bătos şi sfărâmicios ca iarba îngălbenită din spatele casei. Îl poartă scurt şi ţepos, ca al lui Billy Idol.

— Îmi trebuie ceva cu totul deosebit, îi spune ea ridicând, în fine, privirea. Ceva cu adevărat unic.

— OK, zice el şi iese din spatele tejghelei pentru a o conduce în secţiunea pentru proaspăt căsătoriţi.

Îi alege un ceas cu cadranul alb. Zarurile sunt negre cu puncte albe, iar între coloanele de cifre este pictată câte o pălărie roşie sau o porumbiţă.

— Mmm, se încruntă ea. Lui nu cred că o să-i placă.

Leo îi arată alte ceasuri cu tema căsătoriei. Clopote albastre pe fundal argintiu. Un curcubeu pictat deasupra unui câmp.

Ea dă din nou din cap că nu şi el observă că părul nu i se clinteşte.

— Prea drăgălaş, se plânge ea, apoi se întoarce spre el şi îl întreabă: *tu* pe care îl preferi?

Dacă ar fi să spună adevărul pe loc, ar recunoaşte că nu-i place niciunul, ar admite că toate îl evocă prea puternic pe bărbatul din camera din spate. Tatăl lui le spune mereu oamenilor că Leo este muzician, „artist ca mine “. Odată, când Leo a încercat să-i arate că nu prea putea numi artă confecţionarea acestor ceasuri, tata a rămas mut, gura i sa înmuiat şi s-a încreţit, prăbuşindu-se treptat în cutele obrazului.

— Poate că ai dreptate, a spus el liniştit, apoi a tuşit şi a dispărut în camera din spate.

În ziua aceea, în strădania de a-şi cere iertare, Leo a confecţionat şi el un ceas, muncind cot la cot cu tatăl lui toată după-amiaza. Când l-a terminat, tata a pus pariu pe douăzeci de dolari că ceasul acela nu se va vinde niciodată.

Acum Leo o conduce pe femeie la ceasul lui. Stă practic ascuns în fundul unui raft şi, când îl ridică, Leo simte învelişul moale de praf adunat pe cadran. Are un fundal învârtejit, psihedelic, împodobit cu zaruri transparente punctate cu negru. Între limbi plutesc note muzicale tot negre, la început sunt mici cât un purice, apoi cresc cât un fluture, pe măsură ce se îndepărtează. Nu dovedeşte profesionalismul ceasurilor făcute de tatăl lui. Notele muzicale sunt spaţiate alandala şi cam neregulate pe margini, şi pentru prima oară Leo observă că a pus două zaruri cu cifra nouă, unul acolo unde ar fi trebuit să fie opt.

— Grozav, zice ea luându-i-l din mână. Da, pe acesta îl vreau.

El îi arată greşeala şi ea se încruntă pentru o clipă, apoi spune:

— Cui îi pasă? Ştim cu toţii când este opt şi când este nouă.

În timp ce Leo înregistrează vânzarea în casa de marcat, femeia desface pumnul şi desfăşoară vălul pe care l-a ţinut în mână.

— Urează-mi noroc, îi spune ea prinzându-şi-l în părul ţepos. Abia l-am cunoscut pe individul acesta.

— Atunci, de ce te măriţi? întreabă Leo, ridicând din umeri ca să nu creadă ea că e meschin.

— Sunt gravidă, şopteşte ea.

Leo nu-şi poate ascunde mâhnirea auzind afirmaţia fetei, simte fruntea cum i se strânge, colţurile gurii lăsându-i-se în jos de îngrijorare.

— Glumesc, îi spune ea plesnindu-l peste braţ. Cred că-l iubesc. Nu-i de-ajuns?

Vălul îi cade într-o parte pe cap şi, în loc să-i răspundă la întrebare, Leo se apleacă peste tejghea şi îi aranjează agrafele, readucându-l pe mijloc.

— Mulţumesc, îi spune ea, apoi îşi ia pachetul şi pleacă, vălul fluturându-i şi căzându-i din nou într-o parte, în bătaia curentului produs de deschiderea uşii.

— Leo, strigă tatăl din camera din spate, pe care l-ai vândut?

— Hmm.

Ezită.

— Unul dintre ceasurile de nuntă, răspunde strigând şi el, apoi se aşază pe taburet şi aşteaptă clientul următor.

Leo se duce să o ia pe Helen de la Dunes la cinci şi jumătate. O găseşte sub umbrela roşie, discutând calm cu Miles. Gerard şi fata cea nouă, Ernie, despre care i-a vorbit Helen, nu se văd nicăieri. Se apropie atent, păşind prin labirintul de şezlonguri galbene, apăsat pe umeri şi pe ceafă de greutatea soarelui la asfinţit. Cele două bazine sunt uluitor de goale, iar limpezimea lor albastră, obişnuită, este pătată de frunze şi de ace de ferigă după vântul puternic de peste zi. Helen stă cu capul apropiat de capul lui Miles, conspirativ şi intim, iar Leo simte ricoşeurile mâniei stârnite în adâncul său.

— Salut, spune el rece când ajunge lângă ei, încercând să copieze atitudinea nonşalantă a miresei pe care a întâlnit-o azi.

Cine poate fi atât de calm înaintea nunţii?

— Leo, zâmbeşte Helen văzându-l şi se retrage de lângă Miles, ai venit devreme. Mai am de curăţat piscina.

— De fapt, spune el, am întârziat.

— Nu-ţi face probleme, Hell[2]. Pot să strâng eu pe-aici, zice Miles, iar Leo se simte din nou cuprins de mânie la auzul diminutivului adresat prietenei *lui.*

— Eşti drăguţ, spune Helen sărind din scaun.

Se întoarce spre Leo.

— Hai să mergem!

În Nova rămâne tăcut, aşteptând-o pe ea să-i spună ce s-a întâmplat, aşa cum face de obicei, dar Helen nu zice nimic, se mulţumeşte să se uite pe geam la cazinourile pe lângă care trec şi să fredoneze o melodie pe care el n-o recunoaşte.

Dă drumul la radio ca să nu-i mai audă glasul, apoi, în minutul următor, îl opreşte şi o întreabă:

— De ce ţi-a spus Miles Hell?

— Oh, nu ştiu. Poate consideră că e o dovadă de inteligenţă.

— Mi se pare că aţi devenit foarte apropiaţi cât am lipsit eu.

Hellen ridică din umeri.

— Eu n-aş zice.

— Helen, vreau să ştiu ce se întâmplă.

Ea se întoarce cu faţa spre el, cu braţele încrucişate la pieptul îngust.

— Nu se petrece nimic.

Când ajung, mama lui este acasă, pregăteşte un sendviş cu unt de arahide pe blatul din bucătărie. Storurile sunt trase la fereastra din dreptul chiuvetei şi încăperea pare sărăcăcioasă şi murdară; lumina din tavan este deja aprinsă, deşi afară soarele domneşte atotcuprinzător. Mama lui Leo poartă ochelari de vedere şi priveşte pe deasupra ramelor aurii când îi întrebă:

— Hei, voi doi, vreţi un sendviş?

— Nu, mulţumesc, răspunde Leo, întorcându-se pentru a se duce în camera lui.

Helen îl surprinde spunând, înainte de a se aşeza la masa îngustă din bucătărie:

— Aş dori foarte mult un sendviş. Sunt moartă de foame, îi spune lui, ca să-i dea o explicaţie.

— Mă găseşti la mine, anunţă Leo, apoi iese în coridorul întunecat.

De dincolo de uşa închisă, Leo aude vocea mamei lui, gravă şi bolovănoasă în urma anilor de fumat, crescând, apoi dispărând, ca valurile, printre tonurile mai înalte ale lui Helen. Cuvintele nu se disting, dar îşi dă seama că se simt bine amândouă, iar când Helen râde, nu mai suportă, porneşte combina muzicală şi se întinde pe pat să asculte trupa cea nouă, care îi place grozav, Berlioz – a strecurat-o în buzunar ultima oară când a fost la magazinul Odyssey Records, unde a plătit, ce-i drept, un disc cu Iron Maiden la preţul întreg, se justifică el. *Simfonia fantastică* invadează spaţiul restrâns al camerei, împingând pereţii până ce Leo începe să se simtă aproape împăcat. A citit pe coperta casetei că Berlioz a compus această piesă ca să încânte o femeie şi încearcă să-şi dea seama dacă ar putea să scrie ceva pentru Helen şi să-i cânte compoziţia la tobe. Dar ideea i se pare debilă – nu se scriu cântece pentru timpan sau pentru toba mică – şi, când o aude pe Helen râzând din nou, un sunet care creşte strălucitor peste muzica lui, strânge puternic ochii ca să nu plângă.

Mai târziu, Helen intră în cameră aducând miros de unt de arahide şi de ţigări şi o pată de lapte pe maioul negru. Se dezbracă şi se întinde lângă el, îi ridică tricoul, pielea răcoroasă ce-i acoperă coastele atingându-se de stomacul lui. Se întoarce să o privească, ţinându-şi capul atât de apropiat de faţa ei, încât n-o poate vedea.

— Cred că nu înţelegi, îi spune el, cât de mult te iubesc.

Ea oftează şi, răsucindu-se brusc, se îndepărtează de el:

— Poate că eu nu te iubesc.

O vreme, zac astfel, în tăcere, iar ventilatorul din tavan zumzăie deasupra trupurilor lor ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Muzica pluteşte peste ei şi numai frumuseţea ei întunecată şi alinătoare îl reţine pe Leo să-şi ascundă faţa în scobitura claviculei lui Helen şi să plângă, lăsându-i pe umăr urma sărată a încă unui fluid efemer.

— Ce ascultăm? întreabă Helen în cele din urmă.

— Berlioz, îi spune el, apoi întreabă: cum ţi se pare?

Cu colţul ochiului, o vede închizând pleoapele. Respiraţia i se adânceşte, parcă ar încerca să absoarbă sunetul. După câteva secunde, Helen spune:

— Este destul de deprimantă.

A doua zi, în magazinul tatălui intră un bărbat ţinând strâns la piept un pachet. Este scund, cu umeri înguşti şi cu o figură vioaie şi plăcută, de câine de vânătoare. Calcă atent pe linoleumul plin de zgârieturi, se apropie de Leo şi depune pachetul pe tejghea.

— Trebuie să returnez acest obiect.

În sacoşa de plastic este ceasul lui Leo, cel pe care La vândut ieri miresei care semăna cu Billy Idol. Leo îl scoate din învelitoarea de hârtie şi îl ţine în mână. Greutatea ceasului i se pare periculoasă, ca şi când ar fi creat un obiect aducător de ghinion, ceva atât de mânjit de propria lui mânie, încât nu poate face faţă unei căsătorii.

— De ce? este tot ce reuşeşte să-l întrebe pe acest om, rămas acolo să-l aştepte, cu mâinile în şolduri şi ochelarii de soare cocoţaţi în părul castaniu, de parcă ar fi o pasăre.

— Păi, uitaţi aici, spune bărbatul arătând cu degetul, aici ar trebui să fie opt în loc de nouă. Nu poate fi de două ori ora nouă.

— Leo, strigă tatăl din camera din spate. Nu uita! Nu primim marfa înapoi.

Leo îi aruncă bărbatului o privire jignită, observând pentru prima oară că poartă un tricou imprimat cu un talger Zildjian, precum cel furat de el acum două săptămâni de la Magazinul de Tobe.

— Cântaţi? întreabă arătând cu capul spre bluza lui.

— Da.

Bărbatul dă din cap încuviinţând şi bate un ritm rapid cu degetele pe tejghea.

— Da, cânt.

Apoi se apleacă spre Leo şi îi şopteşte.

— Uite ce-i, nu-mi pasă de cei doi nouă. Adevărul este că a fost Lin cadou pentru o nuntă care până la urmă n-a mai avut loc. Aşa ca – ridică din umeri şi se încruntă – mă deprimă.

— Ce s-a întâmplat, nu se poate abţine Leo să întrebe.

— Se pare că s-a răzgândit.

Leo îşi aminteşte în tăcere vălul miresei, căzut, fără speranţă, înconjurat de ţepii sfidători din păr, promisiunea de iubire, urmată de ridicarea din umeri. Aşadar, se gândeşte el, chiar şi fetele ca ea te pot părăsi.

— Ascultă, şopteşte Leo, alege repede alt ceas şi suntem chit.

— Da, chit.

Omul face o grimasă, apoi adaugă:

— În regulă. Mulţumesc.

Se duce lângă perete şi alege rapid un ceas foarte banal, albastru cu alb, fără nicio ornamentaţie.

După plecarea bărbatului, tăcerea se scurge adânc şi dureros prin venele lui Leo, în pofida ţipătului insistent al vocilor de la radio, în ciuda tusei sistematice prin care îşi drege glasul tatăl lui. Peste o jumătate de oră tata va pleca la masă, iar atunci, se gândeşte Leo, el va putea asculta muzică. Nu contează ce anume, ceva suficient de armonios încât să-i pătrundă sub piele şi să-i împresoare oasele, ceva suficient de tare încât să-l protejeze de această lipsă de sunet.

Azi, Helen va veni la el cu bicicleta când va ieşi de la muncă. Soseşte la ora şase şi se duc direct la el în cameră. Nu apucă să-i povestească despre mire şi mireasă, despre ceasul contaminat, pentru că ea îl sărută, o atingere labirintică de buze, dinţi şi limbă

care îl face pe Leo să se piardă, să-şi scoată hainele cu o asemenea iuţeală, încât se împiedică şi cade peste baterie, făcând talgerul să-i răsune în spate. Helen râde şi el încearcă să i se alăture în voioşie, dar îl doare umărul de la ciocnirea cu metalul şi nu îi iese decât o jumătate de zâmbet.

Când sunt în pat, dezbrăcaţi amândoi şi pregătiţi, Leo spune:

— Hai să nu folosim prezervativ azi.

— Ai înnebunit?

Helen se îndepărtează.

— Abia ai avut ciclul. Nu există niciun risc.

— Nici să nu te gândeşti!

Se ridică în capul oaselor şi se retrage la perete.

— Niciodată nu mă laşi să te simt doar pe tine, se plânge el. Nu-mi place că există o barieră între noi.

Ea se strecoară pe lângă el şi sare din pat, îşi ia lenjeria şi se îmbracă.

— Ştii ce cred despre acest lucru, Leo. Nu mă mai bate la cap!

— OK, nu-i nimic. Uită ce-am spus! Vino înapoi!

Bate cu palma locul de lângă el.

Ea scutură din cap şi îmbracă restul hainelor. Nu vrea ca Helen să plece în timp ce el zace aici dezbrăcat, aşa că se ridică din pat, se îmbracă, la rândul lui, la repezeală şi se simte o stafie a mirelui abandonat când întinde mâna după tricoul imprimat cu un talger Zildjian.

— Vrei să mergem la Luv-it? întreabă el.

— OK, răspunde ea. Hai să mergem!

Se duc pe jos până la magazinul care vinde îngheţată din cremă de vanilie şi alte cornete cu ciocolată. Nu peste mult timp, supărarea lui Helen pare să se fi topit. Îl lasă pe Leo să o cuprindă cu braţul pe după gât şi stau aşezaţi unul lângă celălalt pe bancă, contemplând lumina soarelui care se stinge printre clădirile de pe Strip.

Şi totuşi, ar dori să audă ceva de la ea, orice, ceva care să fisureze carapacea de tăcere întărită peste ei. În cele din urmă, chiar asta face. Luând ultima înghiţitură de îngheţată, Helen spune:

— Am citit o poezie azi şi nu-mi iese din minte primul vers: „Şi zăbovind aştepţi alesul ce-ţi va-nflori viaţa măruntă”.

Se întoarce spre el ca şi când ar căuta un răspuns, dar el nu are idee ce ar putea să-i răspundă, habar nu are ce i-ar reţine privirea fixată asupra lui.

— Parc-ar fi un cântec vechi al formaţiei REO Speedwagon, glumeşte el.

Ea nu zâmbeşte, doar scutură din cap şi spune:

— Rilke.

— Oh, încuviinţează el, ca şi cum ar fi auzit de această persoană, iar în final murmură: îmi place!

— Nu crezi că asta facem toţi? întreabă ea. Că încercăm să găsim acest om?

El dă din umeri.

— Eu cred că l-am găsit deja. Pe tine.

Ea zâmbeşte şi Leo crede că a câştigat, că a întors-o la el cu un oarecare grad de permanenţă, dar ea continuă:

— Cum aş putea fi eu? Eu habar n-am.

Leo se înclină pe bancă şi îi atinge tâmpla cu buzele, sângele alergându-i nebun şi sigur prin vintre, apoi îi şopteşte la ureche:

— Hai să mergem vizavi, la Odyssey Records. Vreau să-ţi cumpăr o casetă sau altceva.

În magazin este răcoare şi răsună muzica – o formaţie pe care el n-a mai auzit-o până acum, cu acorduri dure, exotice, şi o voce feminină plângăcioasă şerpuiesc printre rafturi.

— Du-te să-ţi cauţi ceva, îi spune el. Orice îţi place.

Ea se îndreaptă spre raionul cu muzică nouă, alternativă, iar Leo porneşte în circuitul lui obişnuit. Trece pe la discurile de heavy metal, stabileşte că acolo nu este nimic nou pentru el, apoi face un tur scurt pe la jazz şi blues înainte de a ajunge la muzica clasică. Azi, în pauza de prânz a tatălui, a auzit ceva la radio care se numea *Sonata Lunii* şi a hotărât pe loc că trebuie să aibă şi el muzica aceea, că trebuie să i-o cânte chiar el lui Helen. Se dovedeşte a fi o piesă bine cunoscută. Există zece înregistrări cu *Sonata*

Lunii; Leo ia una în mână, apoi priveşte în jur înainte de a strecura carcasa de plastic adânc în buzunarul din stânga al şortului. Va plăti ceea ce va alege Helen, dar nu şi le poate permite pe amândouă, se justifică el.

Când se duce spre ea, este puţin cam nervos; coroana luminoasă a părului ei este vizibilă din orice punct al magazinului. Observă că toţi vânzătorii o privesc, deşi Helen nu pare să fi remarcat privirile lor, cum stă cu capul aplecat asupra un album probabil, mişcând uşor bărbia în ritmul muzicii care răsună peste tot, scăldându-l pe el în culoare.

Leo vine lângă ea şi îi cuprinde talia cu braţele, grijuliu să n-o strângă prea tare, pentru că ea ar putea simţi caseta din buzunar.

— Ai găsit ceva?

— Da, dar nu este nevoie să-mi cumperi nimic.

— Dar vreau să-ţi cumpăr ceva.

De ce?

Se gândeşte să spună „pentru că vreau să fiu alesul ce-ţi va-nflori viaţa măruntă”, dar nu poate. În primul rând, viaţa ei nu i se pare măruntă. Este aproape gigantică. Ştie că în trupul acesta subţire sălăşluieşte un colegiu din alt oraş, posibil şi un viitor departe de el.

— Aşa vreau, să-ţi cumpăr ceva. Este o crimă?

Ea râde.

— Bine, vreau albumul acesta nou al formaţiei Cure, dar ştiu că vei râde de mine.

— Cred că este mai bine decât Femmes Violentes, îi spune el, apoi îi ia discul din mână şi o conduce la casă.

Achită cadoul şi sunt pe cale să iasă pe uşă, când Leo simte o mână pe braţ.

— Domnule, îi spune un vânzător tânăr cu părul lung, trebuie să plătiţi pentru caseta pe care o aveţi în buzunar.

Leo simte o fierbinţeală bruscă şi este sigur că i se aud bătăile inimii când se întoarce şi întreabă:

— Ce vrei să spui?

Vânzătorul oftează, îi bagă el însuşi mâna în buzunar şi scoate caseta cu Beethoven, cu un aer de automulţumire. Leo se întoarce spre Helen, care îl priveşte cu o cută adâncă săpată între sprâncene, şi preţ de o clipă el nu se poate concentra decât asupra dorinţei de a întinde mâna pentru a-i netezi pielea, dar gândul i se întoarce imediat la o modalitate de a ieşi din această criză, aşa că îi spune vânzătorului:

— Îmi pare rău. Am uitat cu totul de caseta aceea. Am avut de gând s-o plătesc.

Scoate portofelul şi îi dă ultima bancnotă de zece dolari.

— Poftim, îi spune el. A fost doar o greşeală, atâta tot.

Vânzătorul smulge bancnota de zece dolari din mâna lui Leo, apoi îi dă caseta înapoi fără să-i ofere şi restul, în ciuda faptului că banda costa numai 7,99 de dolari

— O lună nu mai calci pe-aici, îi spune vânzătorul. Să nu te mai văd până la sfârşitul lunii august!

— Dar vin aici mereu. N-a fost decât o greşeală.

Vânzătorul ridică o mână, ca şi când ar vrea să pună capăt discuţiei, şi Helen îl trage de mână.

— Vino, Leo, îi spune ea liniştită. Să plecăm de-aici!

Afară, cerul începe să se întunece şi s-a pornit vântul, aruncându-i lui Helen părul în faţă, aşa că el nu-i poate citi expresia. Traversează parcarea în diagonală spre semafor, unde rămân să aştepte verdele, fără să vorbească, fără să se atingă. Tăcerea este sfâşietoare pentru Leo, care se aştepta de la ea să ţipe, să plângă, să se întoarcă la el acasă, să se urce pe bicicletă şi să fugă de el cât mai repede posibil. Nu este prima oară, până la urmă, când a constatat tendinţa lui de a fura, iar incapacitatea din acest moment de a anticipa reacţiile ei îl surprinde şi este mai tulburătoare decât vechile ei reacţii.

Traversează şi o pornesc pe strada Oakey, spre casa lui. Maşinile îi depăşesc pe dreapta; dintr-un Mustang albastru care trece pe lângă ei şi în care se află trei adolescenţi răsună un urlet prelung, ca de

lup. Helen nici măcar nu întoarce capul, dar Leo strigă: „Duceţi-vă dracului!” şi le arată degetul mijlociu. Mustangul îşi continuă drumul ca şi când Leo nici n-ar exista. Helen rămâne pasivă chiar şi după această izbucnire, aşa că Leo se vede nevoit s-o întrebe, în cele din urmă:

— De ce nu spui nimic?

Ea îl priveşte absentă.

— Ce este de spus?

— Ascultă, n-am furat caseta!

— Ştiu că n-ai furat-o. Ai fost prins înainte să reuşeşti.

— Am avut de gând s-o plătesc. Doar că am uitat.

Ea încuviinţează dând din cap şi priveşte din nou în altă parte, opus direcţiei spre care se îndreaptă.

— Ce, tu n-ai făcut niciodată nicio greşeală? N-ai făcut nimic rău în viaţa ta, nu-i aşa?

Îşi dă seama că ţipă şi că doi copii de pe o peluză din faţa unei case se uită la el cu ochi mari, dar nu reuşeşte să coboare tonul.

— Tot ce faci tu este corect şi bine! Tot ce faci tu este întotdeauna perfect!

Ea se opreşte şi se întoarce spre el, cu părul biciuindu-i faţa, ca şi când aceasta ar fi singura parte din trupul ei capabilă să-i exteriorizeze agitaţia.

— Nu este adevărat, îi spune ea liniştită. Când tu erai la Denver, m-am culcat cu Miles.

O clipă i se opreşte respiraţia, nu crede că va mai reuşi vreodată să tragă aer în piept şi se aşază brusc jos. În stil indian, pe trotuarul fierbinte, în faţa unei case necunoscute, îşi acoperă faţa cu mâinile şi încearcă să inspire adânc. Helen se ghemuieşte lângă el, iar el ridică ochii spre ea, vrea să-i sfâşie faţa, să distrugă pielea aceea ca o pânză, să învineţească ochii verzi-gălbui, să-i spintece buzele, să-i smulgă părul, până ce nu va mai rămâne nimic din ceea ce ar putea să dorească el. Dar nu se mişcă. Ştie că, dacă o loveşte, se va sfârşi totul.

— N-a însemnat nimic, îi spune ea.

Iar Leo îşi dă seama că şi el i-a spus ei aceste cuvinte, după ce a sărutat-o pe fata din tabăra de

muzică. Îşi dă seama, de asemenea, cât de false au fost vorbele când i-au ieşit lui de pe buze. Sărutul acela a însemnat multe lucruri, pe care nu le poate exprima în cuvinte nici pentru sine, dar îşi aduce aminte destul de limpede moliciunea părului ei în mâinile lui, gustul de ciocolată al buzelor ei şi sunetul de clarinet răzbătând pe fereastra unei cabane şi distrăgându-l. S-ar fi culcat şi el cu fata aceea dacă ar fi vrut ea, dacă ar fi avut la dispoziţie timp şi spaţiu, dar este adevărat că n-a făcut-o.

— Te urăsc, îi spune el atât de încet, aproape numai pentru sine.

— Ce-ai spus? îl întreabă ea, deşi el este aproape sigur că l-a auzit, şi se întreabă dacă nu cumva îi oferă o a doua şansă.

Helen se ridică în picioare, pleacă, iar el se uită în sus la ea, descumpănit pentru moment de cât de înaltă pare din poziţia în care stă el. De un an de zile a ajuns să se consoleze cu gândul că ea va fi întotdeauna mai înaltă decât el. Se află lângă ea şi o apucă de mână.

— Helen, încearcă el să-i rostească numele în aerul întunecat. Hai să ne căsătorim!

— Poftim?

Se depărtează un pas, dar îl lasă să o ţină în continuare de mână.

— Nu asta ai spus adineauri.

— Ştiu, dar vorbesc serios. Nu vreau să te pierd.

— Leo, am numai şaisprezece ani. Nu pot să mă mărit.

— Cred că este suficient în Las Vegas. Iar eu am optsprezece. Dacă nu ajunge, mai aşteptăm un an, dar să ne logodim.

Ea îşi trage mâna şi îşi acoperă faţa cu palmele. Umerii încep să i se scuture şi imaginea ei, plângând încetişor în mijlocul străzii, îi destramă lui Leo orice urmă de mânie, până ce particulele pielii par a i se dezintegra, par a cădea pe asfaltul de sub picioare, împingându-l imediat spre ea. O ia în braţe şi o strânge la piept, cu faţa atât de apropiată de a lui, încât îi simte pe pleoape fluturarea respiraţiei. În casa

de lângă ei se aprinde o lumină, un semn că totul ar fi posibil dacă Helen ar spune da.

— Deci, o întreabă el, ce zici?

Ea ridică din umeri în braţele lui şi îşi trage nasul suspinând:

— Nu ştiu.

— Trebuie să-mi spui pe loc, îi zice el, altfel voi muri. Nu voi putea închide ochii până ce nu-mi spui.

Helen se desprinde de el. Nu mai plânge, dar pare totuşi chinuită.

— Lasă-mi puţin timp să mă gândesc, îi spune ea. Nu mă pot hotărî pe loc.

Leo simte că este răspunsul cel mai bun pe care îl va primi, aşa că dă hotărât din cap şi spune:

— Bine.

Străbat în tăcere distanţa pe parcursul celor două grupuri de imobile rămase până la locuinţa lui Leo, ţinându-se de mână şi privind luminile străzii deasupra lor. Luna nu se vede nicăieri, iar Leo crede că măcar stele trebuie să fie, dar reduse la nimic de luminile cazinourilor, aflate la mai puţin de un kilometru şi jumătate depărtare. Când ajung acasă la el, ea îl sărută, îşi dezleagă bicicleta de palmierul noduros din mijlocul peluzei şi se urcă pe ea, ţinând discul cel nou strâns sub braţ. Îi face un scurt semn cu mâna, apoi pedalează şi-l lasă în urmă pe gazonul zbârlit şi întunecos, într-un oraş din care el este aproape sigur că nu va scăpa niciodată.

Oul

Soţia nu mai vrea să se culce cu el. Lui Edward i-a trebuit o lună să înţeleagă că lucrurile stau astfel – relaţiile intime sunt şi aşa destul de rare dar noaptea trecută, când Kathy i-a respins din nou avansurile, apoi s-a întors pe partea cealaltă şi s-a cuibărit adânc în pernă, indiferenţa umărului rece, uşor înclinat în lumina razelor de lună filtrate printre storuri, i-a spus că ea nu se va îndupleca prea curând.

Acum stă aşezat în birou, iar steagul rusesc care îi flutură uşor în spate îi atinge umărul sub adierea

curentului de la aerul condiţionat. Notează lucrările cursului despre filmul rusesc, dar Kathy continuă să-l tulbure, împiedicându-l să se concentreze; îşi dă seama că a citit ultimul paragraf scris de acest student de cel puţin trei ori. Poate că aşa li se întâmplă de obicei cuplurilor căsătorite, decide el. Sexul poate fi interesant o perioadă limitată de timp, iar ei se îndreaptă spre cea de-a nouăsprezecea aniversare a mariajului, în septembrie. Apoi, pe cine crede el că păcăleşte? Lui Kathy nu i-au plăcut niciodată relaţiile sexuale, de la bun început. Acum, în fine, face exact ce vrea, spunându-i lui să se dea mai încolo şi să doarmă.

Edward suspină, apoi citeşte din nou ultimul paragraf. Scrie cu cerneală roşie „8.3 “în fruntea primei pagini şi se ridică să se ducă în clasă.

În sala 202 îl întâmpină grupul obişnuit de studenţi apatici. Este vorba despre un curs de vară şi, chiar dacă ici-colo mai există câte un student de nota A, dornic să ia avans pentru anul următor, cei mai mulţi sunt scursuri. Nu există nici măcar mari frumuseţi cu care să-şi mai clătească ochii îmbătrâniţi, istoviţi de soare, şi îşi aminteşte cu o urmă de regret bileţelele secrete primite vara trecută. Ar fi trebuit să afle cine le scrisese şi să acţioneze când i s-a ivit ocazia.

Restituie lucrările, apoi le vorbeşte puţin studenţilor, înainte de a stinge lumina pentru a le prezenta prima jumătate a unui film. Azi văd *Scrisoare pentru Brejnev.* Este unul dintre filmele preferate ale lui Edward, dar în după-amiaza aceasta, el nu face decât să stea în fundul clasei, în întuneric şi să mediteze la căsnicia lui, uitând de personajele de pe ecran.

Decide să-i cumpere ceva lui Kathy după ce iese de la muncă, un colier sau o carte. Poate o sticlă de vin pe care să o bea împreună diseară, deşi ea nu va dori, desigur, decât cel mult o jumătate de pahar. Au trecut trei luni de când n-au mai făcut amor. Nu este prea mult, gândeşte el raţional. Poate că face el din ţânţar armăsar.

Când se aude soneria şi cineva aprinde lumina, Edward clipeşte des în scânteierea fluorescentă, ca un nou-născut cu simţurile zgâlţâite peste măsură. Îşi aminteşte de o şedinţă a cadrelor didactice, cu mulţi ani în urmă, când i-a vorbit decanului despre neajunsul lămpilor fluorescente. „Ce propui, Edward? a întrebat acesta, cu un zâmbet ironic întipărit pe faţa lătăreaţă ca o clătită. Lumina lumânărilor?" Toţi au râs şi Edward a intrat în cor; subiectul a căzut imediat şi nimeni nu l-a mai reluat.

Întrerupe filmul şi scoate bobina, în timp ce studenţii pleacă grăbiţi, gălăgioşi şi veseli, ca o turmă de gâşte. Edward este dezgustat de ei. Nu merită, gândeşte el, să înveţe despre durerea şi disperarea profundă a ruşilor şi nici despre bucuriile lor! Nu merită informaţiile pe care le-ar putea căpăta de la el!

După ce au plecat toţi, observă că a mai rămas o fată care îl aşteaptă în prima bancă, aşa că lasă jos bobina şi se duce la ea prin labirintul de pupitre, încercând să-şi aducă aminte cum o cheamă. Imposibil, decide el, în pofida faptului că a trecut o lună de la începerea cursurilor şi că nu are decât patruzeci de studenţi cu totul! Nici figura nu i se pare prea cunoscută.

— Te pot ajuta cu ceva? o întreabă Edward când ajunge lângă ea.

— Voiam doar să ştiu, domnule profesor Larkin, de ce mi-aţi dat 83 pentru această lucrare.

Îi arată lucrarea şi el i-o ia din mână. Este ultima pe care a notat-o azi, chiar înainte de a intra în sală, dar, când îşi aruncă privirea pe prima pagină, Edward are impresia că n-a citit niciun cuvânt din ea până acum.

— De obicei, scrieţi un comentariu, îi spune fata. Dar azi nu este niciunul.

— Ai dreptate, răspunde el uitându-se la ea.

Are sâni uriaşi şi foarte ridicaţi sub bluza cu decolteu rotund, un platou cărnos, cafeniu-deschis la culoare. În pofida trupului ei subţire în rest, fata i se pare lui Edward vorace şi se străduieşte să-şi ascundă dezgustul când ea se apropie să se uite împreună la

lucrare, atingându-i fugitiv cotul cu partea superioară a braţului.

— Lasă-mă să o mai citesc o dată, îi spune el. Ar fi trebuit să scriu o observaţie.

— Grozav.

Fata zâmbeşte, iar el observă cu plăcere ocluzia dinţilor. Unul dintre ochi este mai leneş, priveşte uşor într-o parte, iar Edward nu-şi poate da seama dacă se uită direct la el sau la imaginea de pe ecranul din dreapta. Poate că îşi afişează ostentativ sânii pentru a distrage atenţia de la acest defect; gândul îi stârneşte o undă de simpatie.

— Mulţumesc, îi spune ea, apoi se întoarce să plece, dar, înainte de a ieşi, se răsuceşte din nou spre el: domnule profesor Larkin!

— Da!

Caută rapid numele pe lucrare. Camilla! încântător!

— Da, Camilla!

— Voiam doar să vă spun că-mi place cursul foarte, foarte mult.

— Oh, mulţumesc, Camilla, spune el cu o satisfacţie sinceră. Îţi mulţumesc foarte mult.

După-amiaza târziu, se duce cu maşina în Strip să-i caute lui Kathy un cadou. Nu face niciodată cumpărături în magazinele cazinourilor, dar trebuie să o ia pe Helen peste o oră şi jumătate, iar ideea unei incursiuni măcar în această lume i se pare prea tentantă ca să o ignore. Alege ca destinaţie Caesars Palace datorită reputaţiei de a fi cu o clasă deasupra celorlalte hoteluri. Dar, odată intrat înăuntru, misiunea i se pare o idee proastă. Aerul răcoros al cazinoului este îmbâcsit de fum, iar turiştii mişună într-o ţinută nonşalantă, care îl surprinde pe Edward prin evidenta ei lipsă de clasă. A trecut destul de mult de când n-a mai văzut o gamă atât de variată de picioare groase, provinciale, un asemenea bazar de tricouri cu reclame pentru pantofi, pentru alimente sau pur şi simplu pentru fabricile care le-au produs.

Intrând într-un pasaj mărginit pe ambele laturi de buticuri, Edward scapă de ţăcănitul răguşit al

aparatelor de jocuri mecanice şi găseşte un aer ceva mai uşor de respirat. Pe dreapta se află un magazin cu articole pentru bărbaţi, urmat de unul cu trabucuri, apoi altul de îmbrăcăminte pentru sport, având vitrina plină de costume strălucitoare, cu fire aurii, care îi zbârlesc părul. Următorul este un magazin pentru mirese, iar aici Edward se opreşte să se uite înăuntru, dincolo de manechinul în rochie albă din vitrină, la rochiile, voalurile şi oglinzile din spate.

Se gândeşte la Kathy în ziua nunţii lor, rafinată şi gravă într-o rochie albă simplă, până imediat sub genunchi, care îi punea în evidenţă gambele frumos arcuite şi forma alungită a labei piciorului – mărimea 41, îngust –, pe care Edward a găsit-o întotdeauna încântătoare, o anomalie în comparaţie cu înălţimea ei de 1,67. Nu era o rochie de mireasă ca atare – ea a insistat să rămână la detalii simple –, dar era atât de frumoasă, cu braţele lungi mătăsoase ieşind din mâneci scurte, căzute pe umăr, încât el s-a împiedicat, fiind cât pe ce să cadă.

O femeie îmbrăcată într-o rochie preţioasă, fără umeri, iese din cabina de probe, în spatele magazinului. Stă cu spatele la Edward şi el o priveşte cum urcă două trepte, pe un piedestal aşezat în faţa unui ansamblu de oglinzi. Kathy ar fi trebuit să poarte o rochie ca aceea, se gândeşte el. Ar fi trebuit să se scalde în satin. Ar fi trebuit să insiste el să creeze o zi somptuoasă, de basm, pe care ea să n-o poată uita, ca să nu-i întoarcă acum spatele în pat ca şi când el ar fi o pacoste.

Edward se apropie de vitrină şi se uită mai atent înăuntru, exact în momentul în care femeia îmbrăcată în rochia de mireasă se întoarce cu faţa la el. Văzând-o, tresare şi se retrage din nou. Femeia este fiica lui, Helen.

Rapid, fără să se gândească o clipă la situaţia ivită, intră în magazin şi se îndreaptă cu paşi mari spre fiica lui. Ea se întoarce din nou cu spatele şi rămâne nemişcată, în timp ce o femeie de vârstă mijlocie purtând o perucă roşie îi ajustează corsetul pe trup cu bolduri. Edward se apropie şi figura îi apare în

oglindă, deasupra umărului lui Helen. Zărindu-l, fata se încruntă şi se răsuceşte scoţând un ţipăt.

— Au – îşi freacă şoldul unde un ac trebuie să-i fi străpuns pielea.

Femeia cu părul roşu se îndreaptă şi zice:

— Ţi-am spus să stai nemişcată, draga mea.

— Helen, începe Edward cu o voce mai aspră decât ar fi vrut. Ce se întâmplă aici?

— Nimic, dar eram în pauză şi m-am plictisit, aşa că…

Ridică din umeri.

Femeia cu perucă îşi cere scuze şi se duce în partea din faţă a magazinului, de unde să nu poată auzi conversaţia, deşi lucrurile nu stau chiar aşa, hotărăşte Edward. Este suficient de aproape ca să-şi dea seama dacă izbucneşte o ceartă. Îi trece prin minte că s-ar putea ca femeia să nu-şi fi dat seama că el este tatăl şi îl cuprinde un val de dezgust la gândul că ar fi luat drept altcineva. Ginerele? Un bătrân amorez părăsit?

Face un pas spre fiica lui şi o apucă de braţ.

— Ne ascunzi ceva? Doar nu te gândeşti să fugi cu Leo sau la altceva tot aşa de absurd, nu-i aşa?

— De ce ar fi absurd? vrea ea să ştie.

— La întrebarea asta, nici n-ar trebui să-ţi răspund.

— Nu fac decât să mă distrez, tată, îi spune ea. Doar atât.

Se desprinde din mâna lui şi se învârte, înfoindu-şi rochia care îl loveşte peste brâu, apoi se opreşte din nou cu faţa la el.

— Ce zici?

— Cred că arăţi ca un copil în rochia mamei, asta cred, spune el, deşi adevărul este că o găseşte foarte frumoasă, mai femeie decât crede că ar trebui să fie la vârsta ei. Din cauza ţinutei, decide el. Anii în care a bătut-o la cap să stea dreaptă au dat roade. Acum du-te să te schimbi şi vino să mă ajuţi să-i cumpăr mamei tale un cadou!

După ce s-a transformat în cea care este cu adevărat, îmbrăcată în pantaloni scurţi cu tivul destrămat şi într-un tricou, hoinăresc împreună prin pasajul plin de magazine.

— De ce îi cumperi mamei un cadou? îl întreabă Helen, şi Edward simte o ironie ascunsă în ton, deşi nu poate fi sigur.

— Pentru că este soţia mea, de aceea. Uneori, bărbaţii le cumpără soţiilor un cadou ca să le spună „te iubesc”. Leo nu ţi-a cumpărat niciodată nimic fără vreun motiv anume? Poate ar trebui să-ţi pui această întrebare data viitoare când vei vrea să încerci o rochie de mireasă.

— Mi-a cumpărat un album acum câteva săptămâni.

Edward se străduieşte din răsputeri să nu-şi dea ochii peste cap, exasperat de răspuns, un tic pe care a început să-l copieze de la fiica lui cea mică, Jenny.

— Nu la asta m-ara gândit.

O trage pe Helen într-un magazin care pare să vândă bijuterii şi articole casnice, deşi ici şi colo se văd şi eşarfe viu colorate, precum şi o pereche de elefanţi de ghips, vopsiţi, aşezaţi într-un colţ.

— Tată, trebuie să plec, îi spune Helen când el începe să se uite în jur. Întârzii.

— Ah, da?

Sperase că-l va ajuta să aleagă cadoul.

— Nu poţi să mai stai câteva minute?

Ea dă din cap că nu.

— Dacă rămâi, promit că n-am să-i spun mamei despre întâmplarea cu rochia de mireasă.

Arată cu capul spre magazinul pentru mirese.

— Nu cred că va fi foarte mulţumită de ceea ce s-a întâmplat acolo.

— Nu-mi pasă ce îi vei spune, îi dă Helen replica, de această dată cu un sarcasm evident.

Se întoarce să plece şi pe drum, spre ieşirea din magazin, îi strigă peste umăr:

— Ne vedem peste o oră.

Edward se uită după ea cum dispare, apoi revine la rafturile strălucitoare încărcate de marfă, neajutorat în faţa acestei varietăţi de nimicuri. Vânzătoarea nu-i oferă niciun sfat, rămâne cu coatele dolofane rezemate de tejghea, lângă casa de marcaj şi frunzăreşte o revistă. El habar nu are ce să-i cumpere

soţiei, femeia lângă care trăieşte de atât de multă vreme. În ultimul timp, ea şi-a schimbat stilul; de aceea, cu atât mai puţin ştie el acum ce i-ar plăcea. Este pe punctul să iasă din magazin, să se întoarcă la căldura tăcută a maşinii, unde să dea drumul aerului condiţionat şi postului public de radio, când îl vede în partea cealaltă a magazinului, aşezat într-un vas de argint: un ou pictat, o formă perfectă.

Privit de aproape, este şi mai desăvârşit şi îşi dă seama că oul nu este deloc pictat, ci sculptat migălos într-un chihlimbar de culoare închisă care are tuşa unui săpun. Vânzătoarea îl informează că este făcut din cinabru şi Edward îl cumpără pe loc, bucuros că a găsit ceva cu totul nou să-i ofere lui Kathy, ceva dintr-un soi de pământ despre care el nici măcar n-a auzit.

În maşină, scoate dicţionarul de buzunar din servietă şi caută cuvântul cinabru: „Substanţă compusă grea, de culoare roşie, HgS, principalul mineral format de mercur". Vânzătoarea a împachetat oul şi i-a dat lui Edward o mică felicitare, pe care el o deschide acum şi scrie un mesaj: „Către Ecaterina cea Mare (numele scris îi aduce un val de speranţă) Un ou dintr-un mineral de mercur/pentru soţia mea iute ca mercurul (pe care o iubesc din tot sufletul). Cu profundă afecţiune, Edward. Îşi admiră scrisul ordonat, regulat – bătut parcă la maşină, de care râd mereu fetele lui – şi se gândeşte mai bine la expresia *„iute ca mercurul"*. Desigur, este un calambur, dar n-o să se supere? Nu o consideră nestatornică, ci doar schimbătoare. Apoi îi mai dă ceva prin minte. Va desluşi ea înţelesul acestor cuvinte? Va izbucni încă un scandal legat de tendinţa lui Edward de a se făli cu vocabularul lui amplu, care nu-l ajută să se facă înţeles de cei din jur? Pe vremuri, lui Kathy îi plăcea când el folosea cuvinte pe care ea nu le ştia, dar acum o lună, când a spus despre un coleg că era autodidact, ea a exclamat: „Edward, ştim amândoi că tu eşti mai inteligent decât mine, dar trebuie să-mi reaminteşti mereu acest lucru prin cuvintele pe care alegi să le foloseşti?'

El a protestat, bineînţeles, dar ea l-a concediat cu un gest şi a intrat în baie, închizând uşa în urma ei. Era adevărat că Edward ştia mai multe cuvinte decât soţia lui, asta trebuie să recunoască. A făcut mai mulţi ani de şcoală şi cunoaşte mult mai multă istorie, dar că se consideră mai inteligent nu i se pare o afirmaţie corectă. Era ţesut ceva întortocheat şi întunecat în fibra ei delicată, un mister care o făcea să scânteieze, uneori atât de puternic, încât Edward avea sentimentul că n-a cunoscut-o cu adevărat niciodată, în pofida numeroşilor ani pe care i-au petrecut împreună. El, pe de altă parte, era transparent, nu-i aşa? Mecanismele lui interioare erau evidente pentru toţi cei care îl cunoşteau.

Se hotărăşte să lase felicitarea aşa cum este – oricum, e scrisă cu stiloul – şi o îndeasă sub panglica cutiei de cadouri. Apoi rămâne o clipă acolo unde se află, la ultimul nivel al parcării de la Caesars Palace. Dincolo de parbriz, se întinde oraşul. Munţii întunecaţi coboară să ocrotească hotelurile şi casele, bisericile şi cluburile de striptease, cazinourile şi şcolile, turiştii şi pe locuitorii care muncesc. Nu este o oază de linişte şi frumuseţe. Edward este conştient de acest lucru. Este un oraş în acelaşi timp prolific şi sterp, deopotrivă spălăcit şi fals strălucitor. Cu toate acestea, el îl iubeşte.

Iese din locul de parcare cu spatele şi îşi găseşte drumul prin labirintul garajului, imaginându-şi momentul din seara în care Kathy va deschide pachetul, obrajii colorându-i-se într-un roz-verzui, aşa cum se întâmplă ori de câte ori se simte flatată ori surprinsă, apoi cum se va deschide spre el în pat ca o floare, ca o carte, ca şi cum în juru-i se va fi sfărâmat şi împrăştiat o găoace. Edward zâmbeşte acestor imagini, apoi se duce să o ia pe Helen de la hotelul Dunes.

La cina din acea seară, Helen îi apare mereu în faţa ochilor înveşmântată în rochia de mireasă, deşi în realitate e aşezată lângă Kathy, îmbrăcată cu un maiou albastru-deschis, şi soarbe supă rece de castraveţi cu o lipsă de graţie desăvârşită.

— Helen, o învaţă el, scurge lingura pe marginea farfuriei, uite aşa – îi arată –, înainte să o duci la gură. Stropeşti toată masa.

— Edward, intervine Kathy, las-o să mănânce liniştită!

— Ce vrei să spui, dintr-odată trebuie să nu mă mai port ca un părinte?

Zâmbeşte, încercând să însenineze atmosfera în jurul mesei, care din nu ştie ce motiv este sumbră.

— Tată, am şaisprezece ani, spune ea. Ce-ai putea să mă mai înveţi la vârsta asta?

Jenny, care stă lângă el, izbucneşte în râs, apoi ia o lingură de supă, scurgând-o apoi cu atenţie pe marginea farfuriei. Edward este atât de uimit de afirmaţia lui Helen – de îndrăzneala ei! de ignoranţă! —, încât nu se poate gândi la niciun răspuns. Se uită la Kathy în căutarea unui sprijin, a unui schimb de priviri exasperate, a unui zâmbet strâmb, a orice! Dar soţia lui îşi soarbe vinul cu un aer detaşat, privind în gol peste masă şi pe deasupra capului lui Jenny, spre peretele orb din spatele ei.

— S-a întâmplat ceva? o întreabă el pe Kathy.

A început să învârtă lingura în farfuria cu supă, dar Edward vede că de fapt nu mănâncă nimic.

Brusc, se simte înconjurat de adolescenţi.

— Sunt doar sfârşită de căldură, probabil, spune ea. După masă mă duc cu Janice la plimbare. Poate asta o să mă mai învioreze.

— Au fost 47 de grade astăzi, îi informează Jenny. Cel puţin, atât a arătat termometrul nostru.

— Nu cred că a fost chiar *atât* de cald, spune Helen.

— În fine.

Edward nu are nimic de spus.

— O să treacă, zice el.

[1] Se pare bizar că discută despre vreme. Întotdeauna este foarte cald vara. Ştiu asta cu toţii şi de aceea nu abordează niciodată subiectul. Femeile aşezate în jurul lui par să se transforme în nişte persoane străine. Chiar şi cea mai mică, Jenny, pe care acum o vede pentru prima oară cu machiaj în

jurul ochilor şi poate chiar cu puţin roşu în obraji. Când a început să folosească farduri pentru faţa ei tânără, fragedă? Şi Helen, Helen *a lui* devine tot mai caustică de la o zi la alta, iar în timpul liber încearcă rochii de mireasă, nici mai mult, nici mai puţin!

Se gândeşte să-i spună mai târziu lui Kathy despre incidentul cu rochia de mireasă. I-ar putea ajuta să-şi reîmprospăteze intimitatea, să-i apropie din nou, ca părinţi îngrijoraţi, dar probabil că ea se va frământa ore întregi din cauza acestei probleme, iar atunci orice şansă de a face dragoste în acea seară va fi compromisă.

— Ce face Leo? o întreabă Kathy pe Helen. N-a mai venit pe la noi de ceva timp.

— Ca şi. Când ţi-ar păsa, i-o întoarce Helen.

— Helen, se răsteşte imediat Edward, crispându-se la vederea figurii lui Kathy, a umbrei trecătoare de durere.

Până şi Jenny se încruntă, din partea cealaltă a mesei, la sora ei mai mare.

— Scuze, zice Helen cu ochii în farfurie. Face bine, adaugă ea înainte de a cere permisiunea să se ridice de la masă.

După cină, Kathy ia Honda şi pleacă, se duce până la Janice ca să iasă împreună la plimbare. Leo vine să o ia pe Helen cu Nova, sub pretextul că se duc să vadă un film. Jenny pleacă şi ea cu bicicleta la o prietenă, iar Edward rămâne singur, în tăcerea netulburată a casei pustii. Îşi toarnă încă un pahar de vin, apoi intră în birou şi închide uşa. În cameră domneşte o răcoare plăcută, atât de la aerul condiţionat, cât şi pentru că nu există ferestre. Nu este decât un geam simplu în colţul dinspre nord, lângă bibliotecă, astfel încât căldura nu a putut invada încăperea din toate direcţiile în cursul zilei. Se aşază la birou şi aprinde lampa, înainte de a scoate din servietă lucrarea Camillei. Grupa ei nu are cursuri mâine, dar lui îi trebuie o ocupaţie, o sarcină care să-i abată gândurile de la tendinţele schimbătoare ale soţiei şi ale fiicelor, şi, oricum, a rămas în urmă cu notarea celorlalte lucrări. Înainte de

a începe să citească, scoate cutia mică în care se află oul pentru Kathy şi o aşază lângă el pe birou, ca un memento pentru ceea ce va urma, pentru acea parte din noapte pe care o aşteaptă. Este abia ora şapte şi treizeci, calculează el, ea se va întoarce probabil cam peste o oră, iar atunci el o va atrage în dormitor şi îi va face surpriza.

Citind lucrarea Camillei, mintea lui Edward zboară în altă parte, aşa că ia o înghiţitură zdravănă de vin şi se străduieşte să se concentreze, îşi închipuie că se află din nou la cursurile postuniversitare, când trebuia să-şi astupe urechile ca să nu-i mai audă pe vecini prin peretele subţire al primului apartament în care a locuit cu Kathy, să ignore plânsul lui Helen, de care se îngrijea Kathy în camera de alături. Toată teza şi-a scris-o în aceste condiţii zgomotoase, pentru numele lui Dumnezeu! Aşa că este în stare să pună o notă pe o nenorocită de lucrare într-o casă pustie şi tăcută.

Încă o înghiţitură de vin, inspiră adânc şi lucrarea începe să prindă contur sub ochii lui. Îşi dă seama că nota ar trebui să fie mult mai mare decât cuantumul iniţial de 83. Textul este lucid şi pătrunzător, iar Camilla a ales detalii bine sesizate din film pentru a-şi susţine ideile. Este o lucrare scurtă, nu are decât trei pagini, dar el citeşte fără grabă, lasă fiecare rând să-i pătrundă adânc în minte, scrie comentarii pe margine, iar când o termină de citit a doua oară, vede că s-a făcut deja ora nouă. Imposibil.

Se ridică, iese din birou şi se duce la fereastra din faţă, se uită pe stradă în sus şi în jos înainte de a trage storurile. În casă s-a făcut întuneric cât a lucrat; acum trece prin camere, aprinde luminile, apoi scoate sticla de vin din frigider şi revine în birou, unde îşi mai toarnă un pahar şi se aşază din nou. Pentru prima dată îi dă prin minte că soţia lui, Kathy, nu este cu Janice. S-a purtat ciudat în ultima vreme. Au şi femeile dreptul la criza vârstei mijlocii? Oare a întâlnit alt bărbat, un profesor de şcoală primară la fel ca ea, care are zile libere să le petreacă împreună? Ideea este absurdă, îşi spune singur. În primul rând,

nu-şi imaginează unde ar putea ea întâlni pe cineva interesant. I-a văzut pe bărbaţii care predau la şcoală. Sunt numai doi: unul mai în vârstă, care poartă lavalieră şi fumează pipă, două mofturi pe care Kathy nu le poate suferi, şi un băiat de vreo douăzeci de ani, cu păr vâlvoi şi obraji rotunzi, plini de coşuri. În plus, soţia lui nu a fost niciodată atrasă de sex, aşa că ce rost ar avea să caute mai mult în afara propriei case?

Bea o jumătate de pahar de vin, apoi se uită din nou la lucrarea Camillei. Tot nu i-a schimbat nota şi trebuie să scrie comentariul final, aşa că deschide stiloul cu cerneală roşie şi se gândeşte ce să scrie. Se simte generos, din pricina vinului, presupune el, sau poate a singurătăţii, aşa că îi acordă fetei un perfect 100. „Nu i se întâmplă des unui profesor, scrie el între notă şi titlu, să dea peste o lucrare ca a ta. Lumea poate fi o dezamăgire, iar uneori o scriere bună şi o minte iscusită în spatele ei constituie unica inspiraţie, unica speranţă că lucrurile vor intra cândva pe făgaşul normal. Ordinea, draga mea, precizia şi capacitatea de a înţelege, care fac frumuseţea într-o pagină, sunt imperative într-adevăr foarte puternice.” Edward se lasă pe spătarul fotoliului şi contemplă ceea ce a făcut. Scrisul lui, care nu mai este ordonat şi mic aşa cum e de obicei, s-a întins pe toată pagina, s-a ramificat căutându-şi spaţiu de-a lungul marginii din dreapta. Şi ce naiba a scris? La ce îi stă mintea în seara asta? aruncă lucrarea înapoi în servietă, decis să se ocupe de ea mai târziu, apoi îşi ia paharul cu vin şi pachetul cadou şi se duce în living ca să o aştepte pe Kathy pe canapea.

Jenny se întoarce acasă prima, cu cincisprezece minute înainte de ora limită, zece.

— De ce stai aici fără să faci nimic? vrea să ştie când îl găseşte pe Edward pe canapea, cu televizorul stins, fără o carte în mână, fără muzică, tăcut şi cu paharul de vin în mână.

— Oh, îmi odihneam mintea bătrână, îi spune el râzând. Seara ta cum a fost?

Fata ridică din umeri.

— Nostimă. Eu cu Angela…

— Eu şi Angela, o corectează el.

— *Eu şi Angela* ne-am plimbat cu bicicleta, pe urmă ne-am cumpărat îngheţată. Este încă foarte cald afară.

Se retrage în camera ei şi Edward aude uşa închizându-se, un zgomot zeflemitor de aer aspirat prin rama de lemn care pare să apese şi mai dureros pe nefericirea lui.

Cincisprezece minute mai târziu, exact când expiră permisiunea de a ieşi, soseşte Helen, cu un aer înfierbântat şi frumoasă, observă Edward cu durere. Are faţa îmbujorată şi fardul i s-a întins puţin sub ochi, parcă ar fi învăluită de fum şi mai matură.

— Cum a fost filmul? o întreabă el.

— Bun, îi răspunde ea şi se întoarce s-o ia către camera ei.

— Ce ai văzut, mai spune-mi o dată?

— Îmm.

Se întoarce şi îşi muşcă buza de jos.

— Acela nou, cu Tom Cruise. Am uitat cum se numeşte.

El încuviinţează dând din cap, brusc convins că fata minte, că toţi din casă mint, dar nu încearcă să afle mai mult, încuviinţează doar şi îi spune:

— Noapte bună!

Mai aşteaptă cât să bea încă un pahar cu vin, încă o oră pe canapea, până când soseşte soţia lui, care încearcă să între tiptil pe uşa din faţă, ca şi când ar fi sperat ca el să fi adormit deja.

— Edward, exclamă ea fericită când îl vede. Nu credeam că eşti încă treaz.

— Cum a fost plimbarea?

Începe să simtă vinul alergându-i prin sânge cu o încetineală de plumb. Braţele au o greutate insuportabilă, dar reuşeşte totuşi să ridice unul şi să bată cu el în locul gol de lângă el, pe canapea.

— Grozavă, îi spune ea, venind să se aşeze.

— Am ceva pentru tine, spune el ridicând cadoul.

Kathy primeşte cutiuţa.

— Cu ce ocazie?

— Aşa, pentru tine. Fără niciun motiv.

Ea o deschide înfrigurată, apoi se uită în cutie şi zâmbeşte, deşi zâmbetul nu i se pare sincer lui Edward. Poate că este de vină starea lui, uşor ameţită. O vede el altfel prin ceaţa produsă de vin?

— Cinabru, afirmă ea atingând conţinutul cutiei, iar pe el îl uimeşte banalitatea cuvântului rostit de glasul ei – cinabru –, ca şi când ar fi vorba despre un obiect ordinar, un termen pe care l-ar folosi toată ziua.

— Ai auzit de el?

— Bineînţeles.

Scoate oul din foiţa în care este ambalat şi se opreşte o clipă încruntată, înainte de a se întoarce spre el.

— Un ou?

— Este şi o felicitare, îi spune el şi culege ambalajul de pe jos ca să extragă cartonul.

Ea îl citeşte, se uită la el şi spune:

— Îţi mulţumesc foarte mult.

Se apleacă şi îl sărută pe obraz, apoi se ridică şi intră în baie.

După ce se urcă în pat, Kathy şi Edward rămân întinşi unul lângă celălalt în întuneric. O aşteaptă să se întoarcă spre el, aşteaptă să-i pătrundă cadoul în suflet sau cel puţin în conştiinţă şi să-i propulseze trupul către el. După o tăcere îndelungată, se gândeşte îngrijorat că poate ea a adormit, dar ea rosteşte cu voce scăzută, şoptită:

— Cadoul acesta este o aluzie legată de apropierea menopauzei?

— Poftim?

Se ridică într-un cot şi se uită la ea.

— Nu, sigur că nu. Mi s-a părut superb.

— Chiar este.

Ea dă afirmativ din cap şi se uită în sus la el.

— Doar că, ştiu şi eu, un ou… este cam straniu.

El caută o explicaţie.

— Este un simbol al perfecţiunii, îi spune el, de viaţă nouă.

După o scurtă pauză, ea zice:

— Cred că înţeleg.

El se apleacă să o sărute şi crede că detectează un parfum străin, ceva vărătic şi somptuos, ca o loţiune antisolară.

— Kath, putem face dragoste în seara asta? şopteşte el. Mi-e dor de tine.

— Nu cred.

Kathy îşi întoarce capul într-o parte. Ce sunt acelea, lacrimi? Sau îi strălucesc în ochi reflexiile geamului de la capătul patului? Rămâne tăcută o vreme şi Edward aşteaptă, nesigur de ceea ce va urma, sperând să primească un răspuns mai clar. Începe să-l doară braţul şi să se simtă penibil, aşa că se lasă înapoi pe spate cu un suspin.

În clipa următoare, vine spre el, deasupra lui, îşi scoate cămaşa de noapte albă şi lungă şi se apleacă atât de mult, încât îi atinge obrajii cu părul scurt, apoi, înainte ca el să apuce măcar să o sărute, se ridică, iar faţa îi este foarte departe de el. În pofida acestei distanţe, se mişcă în adâncul ei cu un profund sentiment de uşurare, dă drumul respiraţiei suspendate şi îi vine să râdă în hohote de bucuria contactului, de noua apropiere sexuală de soţia lui. Reuşeşte totuşi să-şi reţină râsul – ar putea s-o ofenseze pe Kathy – şi împreună se ridică şi se prăbuşesc în tăcere, respiraţia lui devenindu-i din ce în ce mai zgomotoasă, până când se eliberează, în cele din urmă, în noapte.

Ea coboară apoi de pe trupul lui şi îi întoarce spatele. Edward se încolăceşte pe spatele ei, iar satinul cămăşii de noapte se interpune ca un obiect nedorit, dar nu mai are când să o roage s-o dea jos fiindcă îl ia somnul.

Când Edward se trezeşte în dimineaţa următoare, Kathy s-a dat deja jos din pat şi a plecat să o ducă pe Helen la serviciu. Oul este aşezat pe noptieră, memento al comuniunii consumate noaptea trecută, şi Edward simte un junghi în inimă gândindu-se că, într-adevăr, Kathy se apropie de menopauză. Nu s-a mai gândit la acest lucru niciodată până acum.

Când ajunge la facultate, Camilla îl aşteaptă în faţa biroului; lucrarea ei pare să fi luat foc în servietă, îi simte căldura lângă picior când îi spune bună ziua şi o pofteşte să între. Edward speră că fata nu va zăbovi prea mult, pentru că el trebuie să se ducă până la cancelarie înaintea cursului şi să-şi dezmorţească trupul istovit cu o ceaşcă de cafea, un pahar de apă şi măcar o aspirină. Cavitatea bucală, stomacul şi toată cuşca pieptului îi sunt arse şi uscate ca un deşert şi încă o dată Edward regretă că a băut atât de mult vin seara trecută.

— Am trecut să văd dacă aţi recitit lucrarea mea, spune Camilla.

„Da, am citit lucrarea ta, vrea el să-i spună, dar nu, nu o poţi primi înapoi.” În schimb, îşi aşază servieta pe birou, o descuie – ce altceva ar putea să facă? — Şi iată lucrarea, o pot vedea amândoi, cu prima pagină mâzgălită de un scris ca de om nebun.

Camilla pare a nu băga de seamă decât nota maximă.

— Mulţumesc, spune ea când el i-o înmânează, iar faţa copilăroasă

i se destinde în cel mai larg zâmbet pe care l-a văzut el vreodată.

Apoi, fără să fie prevenit, se trezeşte cu braţele ei în jurul gâtului, cu corpul fetei izbit de al său cu o forţă ce-l face o clipă să ameţească sub impact. Apoi îi simte trupul şi îl compară cu al lui Kathy, volumul generos al sânilor revărsaţi peste haina lui faţă de curbele ascetice ale soţiei.

— Mulţumesc, şopti ea din nou lângă gâtul lui, în timp ce Edward a rămas locului cu braţele atârnate, străduindu-se să-şi dea seama ce ar trebui să facă în faţa acestei călduri, a acestui spectacol de gratitudine.

O prinde cu mâinile de talie gândindu-se că ar putea să o tragă mai aproape, că fata nu s-ar supăra, însă o îndepărtează blând, dar ferm.

— Este munca ta, îi spune el. Nu ai de ce să-mi mulţumeşti.

Cu un ochi se uită direct în ochii lui, celălalt trage spre steagul rusesc de lângă fereastră. Se uită într-

adevăr la el? Nu este sigur.

— Nu daţi multe note maxime, domnule doctor Larkin. Cunosc foarte bine care sunt pretenţiile dumneavoastră. Mă simt într-adevăr foarte, foarte flatată.

— Ei bine, spune el închizându-şi cu un gest scurt servieta, apoi înconjurând biroul şi luând loc pe scaun, scrii foarte bine.

— Credeţi? întreabă ea aşezându-se pe birou şi continuând să-l privească cu un singur ochi.

Acum este sigur că se uită fix la el.

— Da, zice el, căutând cuvinte cu care să o scoată din încăpere. Foarte bine.

Fata nu se mişcă, rămâne cocoţată pe birou, cu una din fese turtită pe suprafaţa netedă din lemn de mahon. Lui Edward îi vine un gând, i se conturează brusc şi limpede în minte cum că poate fata aceasta vrea mai mult de la el decât o simplă notă. Îmbrăţişarea ei a fost un pic prea lungă pentru a fi şi castă şi iat-o cum stă acum aici fără să scoată o vorbă, aruncându-i ceea ce el crede a fi o privire fierbinte, deşi, cu ochiul acela leneş, este greu să-ţi dai seama.

Edward ştie că unii dintre colegii lui se culcă din când în când cu câte o studentă şi încearcă să-şi închipuie cum ar fi să încuie uşa biroului şi să o dezbrace pe fata aceasta pe loc. Până aici n-ar fi prea rău – deşi are neapărat nevoie de o cană de cafea dar pe urmă ar trebui să-şi scoată şi el hainele, iar tot ce-şi poate imagina după această parte a scenariului este râsul ei. Fata nu poate avea mai mult de nouăsprezece ani. Cum ar putea să nu râdă de grăsimea de pe burta lui, de firele rare de păr roşu de pe piept, de pistruii răspândiţi pe spate şi pe umeri după anii de pedeapsă îndurаţi sub soarele acestui deşert?

Apoi, ea nu este decât un copil. Edward nu este neapărat împotriva noţiunii de relaţie extraconjugală, dar nu ar vrea să aibă lângă el doar un trup; el vrea o minte complet formată, o fiinţă umană care are experienţa deplină măcar a unui colţ de lume, pe

cineva care cunoaşte atât corvoada, cât şi fericirea de a avea copii, o femeie care a trăit perioada acelei plictiseli ce pătrunde până în măduva oaselor, făcându-le casante la orice atingere. Doreşte pe cineva care cunoaşte toate acestea, nu altă adolescentă pe care să o adauge pe lista oamenilor cu care are de-a face zi de zi.

— Camilla, spune el, de această dată ferm, profesional. Mai am ceva treabă de făcut înainte de a intra la curs.

— Oh.

Fata se ridică repede în picioare.

— Sigur, domnule profesor Larkin. Atunci, ne vedem mâine?

El dă din cap afirmativ şi ea iese din birou făcându-i cu mâna, o fluturare, o privire rezervată ce-l izbeşte pe Edward prin eleganţă, prin limpezime şi echilibru, care nu are nimic în comun cu vârsta ei fragedă, astfel încât imaginea îl urmăreşte toată dimineaţa.

După cursuri, se duce să o ia pe Helen de la piscină. Nu ştie cum, dar reuşeşte să ajungă cu o jumătate de oră mai devreme şi ezită între a aştepta în maşină ascultând ştirile sau a intra în curte cu speranţa că Helen va putea pleca acum. N-a mai fost în incinta piscinei de vara trecută, aşa că se hotărăşte să-şi asume această tentativă riscantă de a se duce să îl salute pe şeful lui Helen şi să arunce o privire pentru a-l cunoaşte pe acest personaj Miles, care a ţinut-o pe fiica lui într-o seară atât de târziu, încât a fost pedepsită să nu mai iasă nicăieri o săptămână întreagă.

Şezlongurile şi ambele bazine sunt împânzite de lume şi Edward îşi duce mâna streaşină la ochi pentru a o zări pe Helen, pe care o identifică imediat, răstignită într-un scaun de salvamar, cu picioarele depărtate, atârnate în aer dincolo de marginea platformei. Toată ţinuta ei este diferită de aerul îngrijit cu care stătea cocoţată acolo vara trecută şi Edward se hotărăşte să-i ceară lui Kathy să stea de

vorbă cu Helen despre eleganţa poziţiei pe care trebuie să o adopte ca femeie.

Miles trebuie să fie băiatul care prezidează peste celălalt bazin şi Edward simte instantaneu că îl detestă. În primul rând, claia aceea bizară de păr, aerul prostesc de superioritate cu care cercetează piscina de dedesubt, ca şi când ţi-ar face o favoare dacă ar catadicsi să-ţi salveze viaţa. Cu toate acestea, urmează colegiul şi învaţă destul de bine, pregătindu-se pentru medicină, după cum spune Helen, ceea ce este mai mult decât poate Edward să afirme despre Leo şi despre mult iubitele lui tobe. Dar Edward are o afecţiune inexplicabilă pentru Leo: este vorba, poate, de propriile lui rădăcini în lumea muncitorilor în salopetă – tatăl lui conducea un camion; mama controla cărţi de joc să nu aibă defecte –, care îl ajută să stabilească o relaţie de solidaritate cu prietenul lui Helen. La alt motiv datorită căruia să se simtă legat de acest băiat nu se poate gândi.

Helen nu poate pleca mai devreme dacă trebuie să supravegheze mulţimea aceea de oameni din apă, aşa că Edward traversează curtea şi se îndreaptă spre umbrela roşie şi pupitrul în care îşi lasă Helen lucrurile. Se opreşte la jumătatea distanţei. Nu e Kathy cea care stă sub umbrela roşie? Pe partea cealaltă a pupitrului, vizavi de şeful lui Helen? Edward îşi umbreşte cu mâna ochelarii de soare cu dioptrii ca să reducă intensitatea luminii şi vede că este vorba, într-adevăr, de soţia lui. A încurcat el zilele? Era rândul lui Kathy să o ia pe Helen? Nu crede; nu-i stă în fire să uite. Apoi îi încolţeşte în minte o idee trăsnită: poate a venit să-l întâlnească chiar pe el; poate a vrut să-i facă o surpriză soţului ei. Dar ideea este absurdă. Peste o jumătate de oră va fi acasă, şi pe urmă, stabileşte el, ea pare atât de comod instalată în acest tablou, încât îţi dai seama cu uşurinţă că se află aici de ceva vreme, bea dintr-un pahar un lichid gălbui – limonadă? — Şi discută cu şeful lui Helen. Cum zice că-l cheamă? Gerald, Jerry… Nu, ceva mai modern şi mai preţios. Gerard. Acesta este numele. Gerard.

Când Edward ajunge la umbrelă şi păşeşte în umbra ei, Kathy ridică spre el o privire evident uimită.

— Am greşit eu ziua? întreabă el imediat. Era rândul tău s-o iei pe Helen?

— Hmm.

Se bâlbâie şi apoi zâmbeşte.

— Ştii, n-am fost prea sigură dacă era rândul meu sau nu, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să vin să verific.

El îşi dă seama imediat că minte, dar tot nu înţelege de ce.

— Dar ai venit foarte devreme.

— Şi tu la fel, spune ea, apoi face un gest cu mâna spre şeful lui Helen.

— Ai făcut cunoştinţă cu Gerard, nu-i aşa?

Bărbatul de la pupitru – mai scund decât el, constată Edward, dar şi mai solid, mai negru – se ridică în picioare şi îi întinde mâna.

Edward îi întinde şi el mâna, dar după aceea trebuie să se abţină să nu-şi şteargă palma de pantalonii costumului.

— Da, ne-am mai întâlnit. O dată sau de două ori, cred.

— Vara trecută, spune Gerard şi încuviinţează cu o mişcare viguroasă din cap.

Pe Edward îl deranjează foarte mult faptul că nu poate vedea ochii bărbatului. Niciodată nu i-au plăcut ochelarii cu lentile reflectorizante. Chiar anul acesta, când şi-a cumpărat Jenny o pereche, a pus-o să-i ducă înapoi. Kathy a spus că ei îi plac, îşi aminteşte Edward şi nu se poate abţine să nu se gândească, brusc, că soţia lui se face astfel vinovată de ceva.

— Doriţi o limonadă? întreabă Gerard.

— Numai dacă este foarte concentrată, răspunde Edward automat, apoi se gândeşte că poate a fost nepoliticos.

— Poftim? întreabă Gerard ridicând o sprânceană, iar Edward bagă de seamă că, rostit de el, acest cuvânt are o rezonanţă străină.

Poftim nu este un cuvânt uzual în mediul ochelarilor de soare cu lentile reflectorizante şi al şepcilor pe care scrie Dunes.

— Dacă este concentrată, repetă Edward mai clar. Nu-mi place limonada când este prea dulce.

— Încearc-o pe-a mea, spune Kathy.

Soarbe o înghiţitură din paharul soţiei, apoi se strâmbă.

— Mult prea dulce. Dar, oricum, îţi mulţumesc, Gerard.

Nu este sigur, dar Edward are impresia că simte o urmă de alcool în gustul rămas în gură. Imposibil. Kathy nu pune gura pe vin, darămite pe băuturi mai tari! Şi totuşi pare mai relaxată stând rezemată în scaunul înalt, pivotant, cu ochelarii de soare negri acoperindu-i jumătate din figură. N-a mai văzut-o de mult simţindu-se astfel, în elementul ei.

Tocmai când el se întreabă dacă ar trebui să ia loc sau nu, apare Helen sub umbrelă.

— Tată, spune ea, ignorând-o pe mama, ca şi când nici n-ar fi observat-o măcar. Sunt gata să mergem.

Kathy se ridică în picioare, în timp ce Helen îşi scoate sacoşa din pupitrul lui Gerard. Edward îşi ia rămas-bun de la Gerard, la fel şi Kathy – Helen nici nu se uită la el –, apoi traversează toţi trei incinta şi ies spre parcare.

— Nu-i aşa că-i nostim? întreabă Edward, uitându-se la soţia şi la fiica lui. Să fim amândoi aici în acelaşi timp. Poate ar trebui să ne ducem undeva, la o îngheţată, ce ziceţi?

— Mie nu mi-e foame, răspunde Helen.

— Atunci, poate să bem ceva?

— Vreau să mă duc acasă, mă aşteaptă Leo la el.

Edward încearcă un schimb de priviri cu Kathy, ridică din sprâncene şi îşi ţuguie buzele ca şi când ar vrea să întrebe *ce-i cu ea.* Dar Kathy nu-i aruncă decât o privire fugitivă, insuficientă pentru a o recepţiona pe-a lui şi a-i înţelege semnificaţia, înainte de a se uita la şirurile înfierbântate de maşini.

— Bine, vrei să mergi cu mine sau cu mama? o întreabă Edward pe Helen.

— Cu tine, spune ea şi se îndreaptă spre maşina lui.

Edward se apleacă să o sărute pe Kathy pe obraz. Simte din nou mirosul străin de loţiune antisolară.

— Ne vedem acasă?

— Sigur, răspunde ea nepăsătoare ca o adolescentă, apoi se duce în direcţia opusă, spre Honda.

În maşină cu Helen, virând la stânga pe Strip, Edward încearcă o întrebare.

— Aşadar, cum ţi se pare Gerard? Am observat că nu prea sunteți amici.

— Îl urăsc din adâncul sufletului, spune Helen cu o voce atât de lipsită de emoţie, încât Edward împietreşte, afectat de ea mai mult decât de conţinutul cuvintelor. În pofida aerului condiţionat care îi suflă în faţă, Edward simte o slăbiciune din cauza căldurii. Cerul arde deasupra maşinii cu o intensitate albastră, atât de pură şi de feroce, încât pare viu. La semaforul de la Caesars Palace aruncă o privire spre fiica lui. Profilul ei este încremenit şi gânditor, părul umed îi atârnă pe gât ca nişte tentacule. Hotărăşte că nu poate lăsa expresia urii ei să-i despartă, că trebuie să spună ceva, că trebuie să între în rolul de tată înainte de a fi prea târziu şi de a se transforma pur şi simplu într-un străin.

— Care este problema, Helen? începe el. S-a întâmplat ceva în ultimul timp?

Când ea rămâne tăcută, el continuă:

— Ai necazuri cu Leo?

Se întoarce spre el şi asemănarea ei izbitoare cu Kathy îl sperie o clipă. Este aceeaşi tristeţe, stabileşte el, pe care a văzut-o atât de des la soţia lui. Nimic nu e atât de grăitor ca o sprânceană încruntată sau colţurile gurii lăsate, poate doar o anumită flacără hăituită în colţul ochilor, acel auriu-verzui care îl face întotdeauna să se gândească la apa unui heleşteu.

— Draga mea, spune el, ce este? Despre ce este vorba?

— Despre…

Se poticneşte, apoi încearcă a doua oară.

— Despre mama şi…

Se opreşte din nou şi se întoarce cu faţa spre geam.

— Despre mama şi mai ce? întreabă el, simţind cum îngrijorarea îl copleşeşte ca un fior rece pe şira spinării.

— Nimic, zice ea dând din cap. Eu şi mama nu ne împăcăm prea bine în ultimul timp. Este o problemă care mă sâcâie.

— Bine, cel puţin asta se vede cu ochiul liber, răspunde el cu oarecare uşurare. Presupun că este normal. Îi este greu să te vadă cum creşti.

— Corect, spune Helen cu un sarcasm care îl îngrozeşte.

Dar aproape au ajuns acasă şi nu are idee cum să contracareze mânia sau disperarea fiicei lui. Este vorba despre frământările adolescenţei? Când virează şi intră pe strada lor, apoi pe aleea din faţa casei, încearcă să-şi aducă aminte cum era el la şaisprezece ani. Era fericit, nu-i aşa? Detaliile vieţii lui de fiecare zi păreau nemaipomenite, abundau de posibilităţi. Sau nu este decât imaginea acelor vremuri văzute din perspectiva prezentului? Verile grele din Ohio, când hoinărea pe străzi cu prietenii, când muncea o parte din zi umplând sacoşe la băcănie şi petrecea în fiecare seară cel puţin o oră visând la sărutul unei fete.

Helen sare din maşină de îndată ce el a oprit motorul şi Edward se uită după fiica lui cum intră pe terasa îngustă de cărămidă şi apoi în casă. Kathy încă nu a ajuns, se întreabă ce o reţine. Se gândeşte din nou la Helen îmbrăcată în rochia de mireasă şi înţelege că fiica lui a ajuns mult mai departe cu Leo decât ar vrea el să creadă, destul de mult încât să se ducă cu gândul la o rochie albă, lungă. Ea n-a pierdut timpul, i se pare lui Edward, visând la sărutul unui băiat. Realizează cu surprindere că în ziua de azi o mulţime de copii sar peste perioada de curiozitate şi nerăbdare prin care ar trebui să treacă, peste lunile, poate chiar anii când ar trebui să spere la o privire, la o atingere şi, în final, la un sărut. Îşi aminteşte anii când un sărut era tot ce putea spera mai mult şi râde

zgomotos în maşină rememorând ultimele trei luni din propria viaţă, cât a aşteptat cu nerăbdare să facă dragoste cu nevasta.

Primul lui sărut a fost stângaci, cum se întâmplă pentru majoritatea oamenilor probabil. O fată, pe nume Rebecca Fructman, l-a scos din sala de dans a şcolii şi s-a rezemat de un zid, sub el, aşteptând. Totul s-a petrecut atât de repede, încât nici n-a ştiut prea bine ce să facă. Apoi s-a adunat, a tras adânc aer în piept, a sărutat-o cu toată delicateţea de care a fost în stare – ceea ce n-a însemnat mult – şi totul s-a sfârşit prea rapid, apoi au revenit în sala de gimnastică ca şi când ar fi fost o seară obişnuită, numai că nu fusese. El se schimbase pentru totdeauna.

Aude o bătaie în geam, tresare şi ridică privirea – este Kathy. Râde încă o dată că l-a găsit aici, visând la trecut; el se dă jos din maşină. În urma ei, gazonul se întinde ca un covor pătat cu verde şi maro, iar ţârâitul cicadelor încinge aerul în jurul lor. Poate primi un sărut oricând doreşte acum, nu-i aşa? Deşi, dacă s-ar gândi să se aplece spre ea, să-şi deschidă buzele peste ale soţiei exact acolo, pe aleea pentru maşini, ştie că ea îşi va ţine probabil buzele strânse sau va întoarce faţa în altă parte. De fapt, a trecut mult de când au făcut altceva decât să-şi atingă buzele uscate, închise. Nici măcar noaptea trecută, în pat, nu s-au sărutat.

— Ce faci aici, ud de transpiraţie? vrea ea să ştie.

— Cred că pe Helen o supără ceva, îi spune ea. Încercam să mă gândesc ce anume.

Ea dă din cap afirmativ şi spune:

— Am băgat şi eu de seamă. Poate doar preocupările obişnuite, de adolescentă. O să crească şi o să-i treacă.

— Zilele trecute, când m-am dus să cumpăr oul pentru tine, am prins-o probând o rochie de mireasă.

Iată, a spus-o. Îl surprinde cât de eliberat se simte numai pentru că i-a transferat lui Kathy jumătate din povară.

Ea se încruntă şi îşi potriveşte ochelarii de soare.

— Ce dracu' are de gând?

Edward se retrage un pas înapoi când o aude vorbind astfel. N-a auzit-o niciodată folosind un cuvânt mai dur decât „fir-ar să fie "sau „naiba".

— *Kathy,* o admonestează el.

— Scuză-mă, spune ea. Mă necăjeşte ce aflu.

— Ştiu.

O cuprinde cu braţul şi o conduce spre uşă.

— Nu trebuia să-ţi spun. Probabil că nu este nimic grav.

Helen trece pe lângă ei când dau să între. Pleacă.

— Mă duc la Leo, le aruncă peste umăr, apoi uşa de la intrare se închide, iar el şi Kathy rămân singuri; tăcerea profundă a casei se pogoară peste ei ca o mustrare, ca un avertisment.

A doua zi, Edward este încă în stare de agitaţie gândindu-se la Helen în rochia aceea, la Kathy cu paharul de limonadă sub umbrela roşie, la Gerard aşezat vizavi de ea. Dar, ia stai, chiar trebuie să fie îngrijorat din cauza lui Gerard? I se pare imposibil să fie Kathy atrasă în vreun fel de el. Nu este seducător, deşi ştie că există femei cărora le place aspectul lui de buldog, de necioplit. Este evident că omul n-a urmat colegiul dacă lucrează la piscină, iar Kathy apreciază educaţia. Doar este profesoară, pentru numele lui Dumnezeu!

În maşină, cum iese de pe alee în drum spre serviciu, se hotărăşte să facă un ocol. Este devreme, aşa cum pleacă de obicei, şi nu vrea să rişte să o întâlnească pe Camilla înainte de începerea cursului de azi, mai ales acum, când fata a citit însemnările trăsnite pe care le-a făcut pe lucrarea ei. În plus, simte că tentaţia pentru fata aceea creşte; o mică crevasă din mintea lui a început să se lărgească într-un spaţiu în care încape gândul la ea – unduirea graţioasă, ochiul leneş, ghinionist, felul în care s-a cocoţat ieri pe biroul lui, ca o pasăre recunoscătoare şi iubitoare.

Cum străbate meandrele de străzi din cartier, fără să urmărească o anumită ţintă, se trezeşte conducând maşina în partea opusă universităţii, spre zona veche

a oraşului, dincolo de Teatrul Huntridge, traversând Charleston, în aglomeraţia de suburbii şi magazine ce înconjoară Liceul de Stat din Las Vegas. Când ajunge în dreptul şcolii, Edward o cercetează din adăpostul tăcut al maşinii şi o găseşte pustie şi aridă, ca un oraş părăsit. Şcolile i se par întotdeauna părăsite în lunile de vară. Anul viitor, Helen va intra în etapa finală a studiilor la această şcoală şi, digerând această revelaţie, Edward se întreabă dacă a fost un tată bun. Cine să fi ştiut că avea să fie atât de greu? Desigur, Jenny va fi abia în anul doi, ceea ce îl mai descarcă un pic de presiunea care a început să i se acumuleze în piept. Este pe punctul de a izbucni în plâns? Va plânge că fiica lui cea mare va pleca de acasă? De când a devenit atât de sentimental?

Trece de şcoală şi se îndreaptă spre Las Vegas Boulevard. Lasă în urmă o bancă, o berărie AW, o benzinărie, toate magazinele care fac din Las Vegas un loc obişnuit. Apoi dă peste o capelă de oficiat căsătorii, imagine care îl aruncă înapoi, în oraşul în care trăieşte. În faţa clădirii scunde şi albe, cu o turlă de pe care s-a jupuit vopseaua şi cu vitraliul împopoţonat din fereastră, cu reclama care anunţă că „aici s-a însurat Axei Rose “, Edward se întreabă ce efect va avea acest oraş, sau a avut deja, asupra vieţii fetelor lui. *El* şi-a petrecut anii de formare în Ohio, aşa că el poate considera bizară o căsătorie oficiată într-una dintre clădirile acestea fusiforme, ostentative. Dar poate că lui Helen i se pare normală. Poate că pentru fiica lui ideea de a-ţi uni viaţa cu a altuia este la fel de neînsemnată ca aceste capele decrepite. El s-a considerat întotdeauna capabil să o ferească de valorile neînsemnate ale acestui oraş, dar poate că s-a înşelat în tot acest răstimp.

Următoarea clădire după capelă poartă un nume cunoscut, Câştigaţi Timp. Este magazinul tatălui lui Leo, îşi dă el seama, trage automat pe dreapta, într-un spaţiu liber de lângă trotuar, şi coboară. Intră pe uşa de sticlă într-o încăpere îngustă şi veche, plină ochi cu ceasuri neobişnuite şi inundată de sunetele titanice

ale unei sonate de Bach. Leo stă în spatele tejghelei şi pare a fi singura fiinţă din magazin.

Băiatul întinde mâna în spate şi dă muzica mai încet, apoi îi zâmbeşte emoţionat lui Edward.

— Domnule Larkin, cu ce ocazie pe aici?

— Ai ales o muzică frumoasă, îi spune Edward şi se apropie de tejghea. Bach?

— De fapt, este Händel.

— Ah, uneori îi confund pe aceştia doi. Desigur, nu cred că l-am auzit vreodată pe Händel ascultat atât de tare.

— Tata este în pauză şi acum e singura ocazie când pot asculta muzică.

Ridică din umeri.

— Uneori, uit de mine.

— N-am ştiut că-ţi place atât de mult muzica clasică.

— Îmi place toată muzica, spune Leo, apoi nuanţează. Mai puţin reggae, care mă plictiseşte de-mi dau lacrimile.

Amândoi rămân tăcuţi o clipă, apoi Edward priveşte cu mai multă atenţie în jur. Magazinul este, fără niciun dubiu, deprimant şi îl compătimeşte pe Leo că trebuie să-şi petreacă zilele în acest loc întunecos, în timp ce Helen este înconjurată de apă şi de palmieri, acolo sus, în tronul ei.

— Ce intenţii ai pentru anul viitor? întreabă Edward, revenind la Leo.

— Mă duc la universitate cu o bursă Pell. Nu v-a spus Helen?

Adevărul este că nu, dar Edward zice:

— Oh, desigur, uitasem. Este foarte interesant.

El ridică din umeri.

— Este mai bine decât în hruba asta.

Edward îi zâmbeşte înţelegător, apoi trage aer în piept şi îl întreabă scurt:

— Tu şi Helen aveţi de gând să vă căsătoriţi?

Leo pare speriat de întrebare. Îşi trece mâna prin părul lăţos, apoi îşi îndeasă amândoi pumnii în buzunarele pantalonilor.

— Hmm, nu ştiu. Aş vrea să mă căsătoresc cu fiica dumneavoastră. Aş dori să am acelaşi lucru ca dumneavoastră şi doamna Larkin. Într-un final, adică. Ştiu că aşa ceva se construieşte în timp.

Edward încuviinţează dând din cap, pe jumătate mulţumit de acest răspuns, pe jumătate îngrijorat. Se bucură că propria lui căsnicie pare intactă şi sănătoasă, dezirabilă pentru un outsider, chiar dacă *el* îi ştie punctele slabe: relaţia lui extraconjugală de anul trecut; prăpastia pe care a început să o sape Kathy între ei. Sau poate că aceste fisuri au existat de la bun început?

— Ar fi bine să mai aşteptaţi, îi spune el lui Leo şi îşi dă seama cât de prost trebuie să sune acest sfat.

— Mă tem că, dacă aştept prea mult, îi mărturiseşte Leo, ea se va îndepărta de mine. Nu întâlneşti în fiecare zi o fată ca fiica dumneavoastră.

Edward zâmbeşte şi dă din cap aprobator. A simţit şi el acelaşi lucru în privinţa lui Kathy, deşi el avea douăzeci şi cinci de ani la vremea aceea, nu optsprezece. Ea i s-a părut un înger, îmbrăcată în rochia de culoarea lavandei şi aşezată la maşina de scris în biroul de înscrieri, un înger inabordabil, capricios – poate chiar unul *iute ca mercurul* şi totuşi un înger. Iar acum, cine era ea? O persoană pe care el a iubit-o, dar pe care nu a reuşit totuşi să o cunoască. Faptul că a văzut-o ieri la piscină lângă Gerard i-a amintit acest lucru.

— Înţeleg, îi spune lui Leo, apoi adaugă: ar trebui să plec, altfel nu mai ajung la timp la curs.

Îşi iau rămas-bun. Pe urmă Edward iese în căldura de afară, pe trotuarul arid, crăpat, trece pe lângă capela pentru căsătorii care îi aminteşte tot ce a crezut el că va fi căsnicia lui şi nu a fost. Vopseaua scorojită şi terasa mică şi dărăpănată par să-şi bată joc de el şi să-i spună: „iată adevărul căsniciei tale; nu te minţi singur numai pentru că ceremonia s-a desfăşurat într-o cuviincioasă biserică episcopală din apropierea unui lan incandescent de porumb”.

Parcurge distanţa scurtă până la capelă pe aleea de maşini şi peste parcela de iarbă, până ce ajunge la o

fereastră care nu are vitraliu, ci un geam transparent, care pare chiar proaspăt spălat. Îşi pune mâinile la ochi şi priveşte înăuntru la ceea ce presupune a fi un soi de sală de aşteptare. Există un birou şi o secretară în spatele lui; stă de vorbă cu o pereche de tineri îmbrăcaţi în jeanşi şi tricouri albe. Deşi este aproape ora prânzului, într-o zi de lucru, alte două perechi aşteaptă la rând în spatele lor. Evident, îşi dă seama Edward, oamenii mai sunt încă nerăbdători să se căsătorească, în ciuda tuturor avertismentelor că mariajul este o instituţie delicată şi precară.

Următoarea pereche la rând este tot de tineri, poate chiar de vârsta lui Leo. Se ţin de mână, în timp ce ea îşi tot potriveşte fusta mini; băiatul priveşte fix înainte, într-un fel de contemplaţie senină sau poate copleşit de un inevitabil sentiment al destinului. Le urmează un cuplu mai vârstnic, de peste patruzeci de ani. Poate sunt la a doua căsătorie sau poate – şi aici Edward îşi îngăduie un gând mai optimist – amândoi au aşteptat până au găsit persoana potrivită, cea cu care sunt siguri că îşi pot petrece tot restul vieţii. Bărbatul îşi ţine braţul nonşalant pe umerii femeii, nu posesiv şi nici exagerat de protector, doar o blândă aducere aminte a prezenţei lui. Femeia l-a cuprins cu braţul de mijloc şi, din când în când, îşi lăsă capul de umărul lui. Par uşor buimăciţi. Un pachet de ţigări iese din buzunarul de la piept al bărbatului. Ea are firul bine dus la ciorap, deşi, din poziţia lui Edward, s-ar putea să fie doar un efect de lumină. Cu toate acestea, emană un anumit aer de fericire, de nerăbdare.

Bărbatul întoarce capul spre Edward şi privirile li se întâlnesc prin geam. Edward ridică mâna în semn de salut şi bărbatul răspunde gestului, ceea ce o face pe viitoarea lui mireasă să arunce şi ea o privire spre geam. Nedorind să se dea în spectacol – un bărbat singuratic spionând prin fereastra unei capele de căsătorii –, Edward se îndepărtează de clădire şi se întoarce pe trotuar.

Stând lângă maşină, priveşte în lungul bulevardului Las Vegas. În depărtare se zăresc

siluetele tuturor cazinourilor care formează porţiunea denumită Strip. Mai aproape se văd mai multe capele pentru căsătorii, presărate ici şi acolo pe marginea străzii, ca nişte confetti vechi. În lungul acestei străzi, meditează el, se căsătoresc oamenii. Este destul de aproape de Câştigaţi Timp şi acordurile muzicii clasice se aud rostogolindu-se pe sub uşă şi prin fereastra cu un singur geam a clădirii. Este un sunet melancolic, estompat de peretele de beton al magazinului şi de ropotul traficului pe strada din faţa lui. Dar îl face totuşi pe Edward să simtă cum i se umflă pieptul, cum i se îndreaptă coloana, fie cu speranţă, fie de resemnare. Nu ştie sigur.

Năpârlirea

Relaţia sexuală cu Gerard este diferită de tot ce a cunoscut Kathy până acum. Este un eveniment preponderent fizic, dar nu numai. Îl consideră o conversaţie între părţile trupului, un dialog ce trece dincolo de membre şi de piele, devenind un discurs mai profund, fără cuvinte. Şi totuşi, niciunul din ei nu vorbeşte, de fapt, în timpul actului propriu-zis.

Lui Edward, Kathy îi spune uneori să-şi ia cotul de pe părul ei sau să nu se lase prea greu peste ea, dar cu Gerard îşi pierde cuvintele, pierde limbajul însuşi şi uneori, în ritmul mişcărilor comune din patul dublu, ea se uită peste umărul lui, la tencuiala alburie a tavanului, cu senzaţia că pluteşte, cu sentimentul că s-a lepădat total de ea însăşi.

La sfârşit, el îi şopteşte la ureche. „Mai vrei? “o întreabă de multe ori. „Eşti fericită? Îl Habar nu are ce să răspundă la aceste interogatorii. Este fericită? O întrebare uriaşă doar ca să afle dacă a avut orgasm. De obicei, zâmbeşte şi dă afirmativ din cap, neîndrăznind să dea un răspuns ferm, dar nu-şi dă seama de ce urmează întotdeauna şi mai multe atenţii. El îi parcurge trupul, de sus în jos, până ce ea se înalţă şi mai sus, până-n tavan, mai aproape de noua Kathy, o persoană în acelaşi timp cunoscută şi complet străină.

După aceea, dacă mai au timp, el adoarme. Kathy urmăreşte cum i se destinde figura pe curba albastră a pernei. Nu sforăie, dar respiră zgomotos din cauza unei alergii, iar cutele de pe frunte şi din jurul ochilor i se adâncesc acum, iar restul trăsăturilor nu se modifică. În momentele acestea de odihnă este mai bătrân, mai străin şi necunoscut, şi exact în aceste douăzeci de minute de odihnă Kathy simte vinovăţia trădări.

În timp ce el doarme, ea iese din cameră şi se plimbă prin restul căsuţei lui, căutând un obiect nou care să-i spună mai multe despre Gerard. Prima oară când au făcut dragoste n-a îndrăznit să se mişte după ce au terminat. Când el s-a trezit, ea s-a dus la baie şi a rămas uimită de mulţimea fotografiilor lipite pe pereţi. La început, a îngrozit-o faptul că oamenii aceia se uitau toţi la ea când s-a aşezat pe toaletă, mai ales pentru că mare parte din privitori erau femei tinere. Dar pe urmă Gerard, văzându-i aerul dezgustat la ieşirea din baie, a condus-o înapoi, înăuntru şi i-a explicat că un perete era rezervat fotografiilor familiei, iar altul vieţii lui de la serviciu. O explicaţie de bun-simț– emoţionantă chiar, a cugetat ea –, care a demistificat şi a făcut inofensiv tabloul inundat de soare al tinerilor salvamari zâmbitori, răsfiraţi pe un perete întreg, şi rândurile de oameni ce semănau cu Gerard şi priveau îndureraţi de pe partea opusă.

Prima pătrundere în universul lui a sporit dorinţa în Kathy; la a doua vizită la el acasă, a descoperit un bilet fixat pe frigider în care scria: „Nu uita s-o iei pe Christy “. Nu l-a întrebat nimic, dar în a treia zi de dragoste, Gerard i-a povestit despre fata lui, Christy, iar uşurarea adusă de explicaţia nesolicitată i-a arătat lui Kathy că s-a implicat în această relaţie mai mult decât îşi dăduse seama.

Într-una dintre după-amiezile următoare, a găsit o punguţă cu marijuana într-un sertar de la bucătărie – cel puţin, asta a crezut ea că era –, o verighetă de aur în dulapul de medicamente – cu o muchie teşită, ca şi când ar fi fost izbită de un perete din beton sau

strivită pe podea sub furia unui toc? — Şi un bon oferit de VISA pentru cumpărături la magazinul de sport Nordic Track, valabil încă. Astăzi ia în primire livingul. Este dezbrăcată, dar storurile sunt trase şi, cum se plimbă prin cameră, simte covorul gros şi portocaliu zgâriindu-i tălpile. O atrage un bufet vechi din lemn de cireş, aşezat în spatele unei perechi de scaune simple; Kathy îşi plimbă palma pe suprafaţa netedă, fără fir de praf, surprinsă că Gerard are o piesă de mobilier atât de frumoasă într-o casă în care majoritatea lucrurilor sunt de proastă calitate. Deschide un sertar şi găseşte un teanc de hârtii, note de plată şi bonuri pe care le apreciază a fi neinteresante după ce le cercetează rapid. Înainte de a deschide al doilea sertar, se opreşte să pândească un zgomot care ar trăda trezirea lui Gerard, dar numai pulsaţia ritmică a aparatului de aer condiţionat tulbură liniştea casei. Sertarul următor pare a fi gol, dar, când îl împinge să-l închidă, un obiect se rostogoleşte din partea din spate apărând în câmpul ei vizual şi lui Kathy i se taie răsuflarea: încă un ou. Acesta este din cristal cu multiple faţete; îl ridică şi îl priveşte în lumina estompată, admirând culorile întrepătrunse în adâncul lui, care aruncă un curcubeu pe perete.

— Mi l-a dat fosta.

Aude vocea lui Gerard dintr-un colţ al camerei. Kathy simte că roşeşte.

— Scuză-mă, căutam… hmm, ceva de scris.

— Nu trebuie să te simţi prost!

Străbate încăperea şi îşi petrece braţul peste umerii ei goi. Poartă pantaloni scurţi şi şlapi.

— Nu este vreun obiect sacru sau ceva de genul acesta.

Ea râde; îi vine să-i povestească despre oul pe care l-a primit de curând de la Edward, apoi se răzgândeşte.

— Îmi amintesc că, atunci când l-am primit, mi s-a părut un cadou foarte neobişnuit, mai ales dacă este oferit unui bărbat, înţelegi? Dar a început să-mi placă. Este chiar frumos, nu crezi?

Ia oul din mâna ei şi îl răsuceşte cu degetele lui arse de soare.

— Da, este, murmură Kathy.

Gerard trage al treilea sertar şi scoate un pix pe care i-l întinde:

— Poftim!

Ea se uită la pixul cu pastă albastră şi se întreabă ce ar putea face cu acest instrument, aşa dezbrăcată cum este, când în preajmă nu se zăreşte niciun petic de hârtie.

— Mulţumesc, spune, apoi lasă braţul în jos, strângând pixul între degete, ca şi când i-ar fi într-adevăr util.

— Trebuie să mă întorc la piscină, îi spune Gerard. Vrei să vii şi tu, să mai stai pe-acolo?

— Ar fi mai bine să nu.

— Cum vrei, zice el, apoi pune oul la loc în sertar, o ia pe Kathy de mână şi o conduce înapoi, în dormitor.

Începe să se îmbrace, îşi trage pe ea lenjeria, lângă un afiş uriaş cu o imagine din Hawaii înfăţişând siluetele unui bărbat şi a unei femei, conturate pe fundalul soarelui la asfinţit. O oglindă atârnă de sus până jos pe peretele opus şi Kathy îşi surprinde imaginea în timp ce se îmbracă, ceea ce o face să tremure uşor de jenă. În poziţia aceasta aplecată i se balansează pieptul, iar creţurile de piele din talie şi de pe şolduri, adunate treptat după vârsta de patruzeci de ani, îi amintesc că nu mai este tânără, că are un soţ şi fiice, o altă viaţă în afara dormitorului acestuia, unde este nevoie de puţină curăţenie. Este rândul ei să o ia pe Helen de la Dunes în seara aceasta şi, până ce vor ajunge ele acasă, Edward şi Jenny vor fi sosit deja, o vor aştepta pe Kathy să le pregătească masa de seară, apoi se vor aşeza cu toţii în jurul mesei din lemn de tec, aşa cum au făcut mulţi, mulţi ani la rând.

Gerard este aşezat pe pat, îşi scoate pantalonii scurţi, apoi îmbracă slipul negru de baie.

— Îmi place sutienul tău, îi spune arătând cu o mişcare a capului dantela roşie pe care tocmai şi-a pus-o. Este nou?

— Nu.

Minte şi îşi scutură capul, trăgându-şi grăbită fusta lungă şi tricoul fără mâneci, înainte de a încălţa sandalele. Se duce la fereastra de lângă pat şi întredeschide storurile. Soarele este sus pe cer, înfierbântat, o realitate pe care ea a uitat-o în răcoarea estompată a acestei încăperi.

Gerard apare pe neaşteptate în spatele ei, îşi lipeşte pieptul gol, acoperit de un păr des, de bluza ei de vară şi îi cuprinde talia cu braţele.

— Pentru mine este nou, cu siguranţă.

La atingerea lui, vinovăţia pe care o simte de când a acceptat relaţia intimă dintre ei o părăseşte şi se evaporă în încăpere. Sângele i se învolburează fierbinte şi întunecat sub piele şi ea şopteşte abia perceptibil chiar şi pentru sine:

— De ce ţi-a oferit un ou fosta ta soţie?

Îi simte respiraţia pe obraz şi crede că n-a auzit-o şi că nu ştie dacă vrea să-i răspundă, să vorbească despre această femeie din trecutul lui îndepărtat. În cele din urmă, el îi spune cu o voce liniştită în care abia dacă ghiceşte o undă de tristeţe, melancolia şi puterea amintirii, pe care Kathy nu i-a mai auzit-o până acum:

— Nu mi-a spus niciodată, dar cred că întotdeauna a dorit să avem mai mulţi copii.

Camera se linişteşte în jurul lor. Apoi Gerard întreabă:

— Unde ai pus pixul acela?

Nu ştie cum, dar a rămas cu el în mână, aşa că îşi desface palma şi i-l oferă peste umăr. El îl ia, apoi îi coboară gulerul bluzei la spate şi Kathy simte că-i desenează ceva pe piele.

— Ce faci acolo? vrea ea să ştie.

— Nu te speria, va fi acoperit de bluză. Îţi scriu un bileţel.

Rămâne nemişcată, iar când el a sfârşit, o sărută pe gât la spate, apoi îi aşază bluza la loc.

În maşină, în drum spre casă, Kathy se gândeşte la Edward. El nu i-a scris niciodată un bileţel pe spate, n-a observat niciodată un sutien nou, nu i-a cerut

niciodată mai mulţi copii. Uneori, problema i se pare a fi aceea că nu-l interesează să afle mai multe despre ea. Desigur, o cunoaşte pe vechea Kathy – cea de pe vremea când au făcut cunoştinţă şi care lucra ca secretară la universitate –, dar nu cunoaşte persoana aceasta diferită care a devenit de atunci încoace, cea care evoluează de la o zi la alta.

Tocmai când intră în traficul de pe Maryland Parkway, îi dă prin minte că nici ea nu şi-a făcut timp să-l cunoască mai bine pe Edward. N-a avut niciodată curiozitatea de a-l descoperi dincolo de nivelul superficial. Când i-a spus el ceva, l-a ascultat? Bineînţeles că l-a ascultat. Detaliile copilăriei lui petrecute în Ohio se deapănă ca o poveste bine cunoscută în mintea ei. Ştie că preferă culoarea verde oliv, că îi plac Vivaldi şi Bach, ca şi ciupercile murate, cu brânză brie. Dar detaliile acestea nu par să pună în lumină profunzimile lui Edward. Iată de ce a început, presupune ea, să se furişeze la locuinţa lui Gerard. Nu că s-ar pregăti să-l transforme în soţ, nici vorbă, dar el îi oferă un fel de teren de exerciţiu, un teritoriu necunoscut pe care se poate aventura în căutarea unui drum alternativ, încercând să afle ce ar putea fi mai bun decât viaţa pe care a dus-o până acum.

Când ajunge acasă, locuinţa este pustie; Kathy pune poşeta jos, îşi scoate sandalele, apoi trece dintr-o cameră într-alta ca şi când le-ar vedea pentru prima dată. În baie îşi scoate bluza, ia o oglindă din dulap şi se întoarce cu spatele la oglinda de pe perete, folosind-o pe cea mică pentru a descifra ce i-a scris el pe gât. Scrisul lui Gerard este butucănos ca al unui copil, trădează emoţia prin lipsa de uniformitate; se apleacă spre oglindă, încercând să descifreze ce scrie, o sarcină nu lipsită de dificultate pentru că literele sunt mici şi întrerupte, ici şi acolo, de o adâncitură a pielii. În clipa următoare totuşi, mesajul devine clar: „CRED CĂ M-AM ÎNDRĂGOSTIT DE TINE”.

Rămâne câteva clipe cu privirea aţintită asupra cuvintelor, fără să respire, apoi pune jos oglinda de mână şi ia un burete de pe cadă. Îl udă în chiuvetă,

nehotărâtă. Ideea că apropierea lor ar putea însemna mai mult decât o simplă relaţie sexuală îi dă valoare – ceea ce îi uşurează sentimentul de vinovăţie – şi în acelaşi timp atinge un nivel de seriozitate pe care ea a sperat să-l evite.

Nu-l iubeşte pe Gerard. Ştie cu certitudine. Ar fi capabilă să-l iubească, decide în timp ce stoarce buretele şi pune puţin săpun lichid pe el, dar o surprinde conştiinţa faptului că evitarea acestui sentiment este cea mai înţeleaptă direcţie de acţiune.

De fapt, şi-a făcut singură o promisiune în acea primă duminică de iunie când a acceptat invitaţia lui la cafea. S-au dus la o cafenea intimă de pe Maryland Parkway, vizavi de universitate, şi chiar în timpul conversaţiei, Kathy şi-a dat seama că va sfârşi prin a se culca cu acest bărbat. În regulă, şi-a spus ea, sexul este permis. Numai să nu te îndrăgosteşti.

Gerard era teribil de atrăgător în ziua aceea în cafeneaua semiobscură, în care notele de jazz se despleteau în aerul din jur, iar studenţii de la mesele din apropiere sporovăiau despre cursuri şi întâlniri şi despre corvoada şcolii de vară. Locul era cam decrepit şi preţios, cu fotografii uriaşe de scriitori şi muzicieni acoperind pereţii de culoare vânătă, ca nişte zei şi zeiţe, dar toate acestea au favorizat forţa de atracţie a lui Gerard. Aflată exact vizavi de colegiul în care îşi petrecea timpul Edward, realmente pe domeniul lui Edward (e foarte probabil ca el să fi băut cafea aici nu doar o singură dată), Kathy putea acum să aprecieze contrastul desăvârşit dintre acest bărbat şi soţul ei. Iar acest contrast i-a plăcut; i-a plăcut mult.

Kathy era plictisită de costumele perfect călcate ale lui Edward şi de obrajii lui bărbieriţi impecabil. O obosea extrem felul în care le corecta gramatical pe fete (iar uneori chiar şi pe ea!) în timp ce luau cina. Imaginea lui citind în pat seara, picioarele albe acoperite de pijamaua în dungi, felul cum stătea rezemat de tăblia patului începeau să o deprime, fără a putea spune exact de ce, cu excepţia faptului că

obosise să-l vadă mereu în aceeaşi poziţie seară de seară; era obosită de monotonia întregii ei vieţi.

Gerard aducea un aer proaspăt. Pielea bine bronzată şi obrajii cu barba nerasă. Un tricou roşu marca Adidas asortat cu şortul de baie şi cu şlapii. Vorbea limba corect, dar nici pe departe perfect, iar Kathy nu-şi putea nici măcar imagina că el ar fi în stare să corecteze pe cineva. Şi mai era ceva la el, un fel de sexualitate mocnită a zâmbetului, care îi spunea că Gerard n-ar concepe niciodată dormitorul ca pe o cameră de lectură.

La un moment dat, în timpul conversaţiei din ziua aceea, el i-a luat mâna peste masă şi i-a spus:

— Ştii, am la mine acasă îngheţată cu bucăţi de ciocolată. Nu sună bine?

Atât de simplă a fost invitaţia, iar atingerea mâinii lui i-a făcut părul să i se zbârlească pe mâini.

În prima zi i s-a părut uşor să evite sexul. A fost teribil de nervoasă la atingerea buzelor lui – cu desăvârşire străină şi stingheră, a fost pe punctul să renunţe definitiv şi s-a dus neîntârziat acasă, cu ţinuta intactă. Dar apoi, s-a obişnuit cu el, într-un fel sau altul, şi le-a permis mâinilor lui cafenii să-i scoată bluza, apoi fusta, iar în cele din urmă a fost atrasă într-un fel de pace visătoare, dormitorul răcoros şi întunecat i-a calmat emoţia, până când a început să se simtă chiar bine. „Deci este posibil”, îşi aminteşte că s-a gândit: sexul fără povara îngrijorărilor pe care le implică de obicei.

Desigur, ulterior, în drum spre casă, îngrijorarea a copleşit-o, vinovăţia pentru ceea ce tocmai făcuse a determinat-o să parcheze Honda pe o stradă lăturalnică, să se oprească pentru câteva minute la umbra unui copac de la marginea drumului. „Edward ţi-a făcut şi el acelaşi lucru”, şi-a spus ea, dar conştiinţa acestui fapt nu i-a domolit pulsul. S-a gândit că suna ca un argument de şcolar, ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, şi s-a rezemat cu fruntea de volan, lăsând aerul ventilatoarelor să-i răcorească faţa înfierbântată.

În cele din urmă, a pornit din nou şi s-a îndreptat spre casă. „Nu voi amesteca acest fapt cu familia mea, a continuat ea să se încurajeze. Orice s-ar întâmpla cu Gerard nu va avea consecinţe – nu va permite ea acest lucru – asupra relaţiei cu Edward sau cu Jenny ori cu Helen. Va fi doar pentru mine."

Dar acum, când stă pe capacul lăsat al toaletei, cu inscripţia pe gât, înţelege că o asemenea delimitare nu este cu adevărat posibilă. Timpul cât stă cu el începe să se insinueze în viaţa pe care o împărţea cu familia. Simte emoţia după-amiezilor petrecute cu Gerard revărsându-se dintre pereţii lui cu stucaturi, croindu-şi drum prin oraş, peste asfaltul încins de pe Maryland Parkway, apoi traversând cartierul până în faţa uşii ei. Şi, cu toate acestea, Kathy nu se poate hotărî să spele înscrisul. Aruncă buretele înapoi în cadă, îşi ia bluza de pe suportul pentru prosoape şi o îmbracă la loc. Acţiunea, sau mai degrabă lipsa de acţiune, în urma căreia scrisul rămâne acolo unde este i se pare un risc şi continuă să colinde prin casă înconjurată de o inexplicabilă aură de exaltare.

Dormitorul lui Helen miroase vag a nămol şi Kathy se aşază pe patul ei dublu, nefăcut, lăsându-şi privirea să rătăcească pe scaunul multicolor, pe bibliotecă şi pe birou, pe comoda cu sertarele pe jumătate deschise, cu breteaua unui sutien negru atârnând dintr-unul ca un picior de insectă neajutorată. N-a mai intrat de mult în camera aceasta şi lui Helen nu i-ar plăcea să o vadă stând acolo acum. Dar rămâne pe loc, îşi strânge picioarele dedesubt încrucişându-le, absorbind fiecare detaliu. Pe măsuţa albă de împletitură de lângă pat se află un carnet galben. În ortografia de vrăbiuţă a lui Helen stă scris pe copertă: „Confidenţial. Vă rog să nu citiţi!" Nu există încuietoare, doar avertismentul insuficient al fiicei ei, astfel încât Kathy ia carnetul şi îl priveşte. Trebuie să fie un jurnal intim, cugetă ea, iar ideea că l-ar putea parcurge fără ca altcineva să o mustre i se pare extrem de tentantă. Îl aşază alături pe cearşafurile de culoare roşu-aprins, apoi se ridică în picioare şi îl priveşte de sus. Ce rău ar putea face?

Îl deschide cu unghia undeva pe la mijloc, apoi se îndepărtează, înainte să poată vedea ce este înăuntru, şi se duce în partea opusă a camerei. Prin peretele de ferestre, aşezată frumos pe o banchetă pe care Helen n-o foloseşte niciodată, Kathy are panorama dudului şi a ierbii uscate din curtea lor din spate. O pasăre colibri bea apă din sticla roşie cu sirop pe care au atârnat-o de o ramură exact în acest scop şi Kathy priveşte o clipă trupul mic, care palpită rapid înainte de a-şi trage sufletul; se întoarce lângă pat.

Cele două pagini vizibile în jurnalul deschis sunt goale, cu excepţia unui singur cuvânt, scris cu cerneală albastră şi urmat de un mare semn de întrebare: „CĂSĂTORIE?" închide repede jurnalul şi îl pune înapoi pe măsuţa de lângă pat. Căsătorie? Helen are abia şaisprezece ani. Un cuvânt ca acesta nu are ce căuta în vocabularul ei, iar Kathy se îngrijorează din nou de faptul că Hellen a fost văzută de Edward probând o rochie de mireasă.

Ar trebui să o întrebe pe Helen ce se petrece? Ar trebui să rişte un amestec în intimitatea fiicei ei? Kathy se aşază din nou, de această dată pe scaunul acoperit cu husă de pânză, gândindu-se cum ar putea să-i vorbească fetei ei despre Leo. Helen a avut o atitudine ostilă în ultima vreme, iar Kathy nu-şi dă seama dacă este vorba numai despre evoluţia toanelor de adolescent sau dacă ştie de Gerard. N-ar fi trebuit să petreacă atâtea ore cu el la piscină, în timp ce Helen supraveghea bazinele. Dar Helen ştie că ei sunt prieteni. Cel puţin, Kathy aşa şi-a justificat sie înseşi aceste incursiuni. Şi nu aşa procedează prietenii? îşi petrec timpul împreună, stând de vorbă?

Lasă capul pe spate cu un oftat şi studiază tavanul. Se întreabă ce naiba a crezut ea că făcea stând acolo şi dând frâu liber pasiunii pentru managerul piscinei, în văzut tuturor?

La ora cinci, Kathy se duce cu maşina să o ia pe Helen. O aşteaptă în parcare, cu privirea pironită pe pereţii albi şi copţi ai hotelului, învăluită în muzica pop şi în aerul artificial care încearcă să creeze iluzia că afară ar putea fi răcoare. Crainicul de la radio

distruge mitul anunţând temperatura acelei ore: 40 de grade.

Este cinci şi cinci deja, iar Kathy începe să se întrebe unde este Helen. Pe măsură ce petrece timpul aşteptând-o, nevoia de a intra în incinta piscinei, unde ştie că se află Gerard, aşezat chiar în clipa aceea sub umbrela roşie, creşte. N-au trecut decât două ore şi jumătate de când stătea lungită lângă el în grota verde şi răcoroasă care este dormitorul lui şi, cu toate acestea, dorinţa arzătoare de a-l mai vedea o dată astăzi ameninţă să depăşească atitudinea mai înţeleaptă de bună-cuviinţă. Manevrează cu înfrigurare butonul aparatului de radio în căutarea unei muzici acceptabile, dar nimic nu-i sună atrăgător, aşa că îl închide şi aşteptă în continuare în linişte. Din clădire ies alţi salariaţi, păşesc în lumina strălucitoare a soarelui şi sunt îmbrăcaţi în bluze polo de culoare maro şi în pantaloni albi, lungi sau scurţi, toţi au ochelari de soare şi îşi aprind ţigările cât străbat distanţa scurtă până la maşini. O limuzină albă intră în parcare şi o înconjoară lent, pe margine, înainte de a se opri lângă uşa cazinoului. Ferestrele negre, insuportabile îi dau lui Kathy senzaţia că este urmărită.

La cinci şi douăzeci şi cinci, Kathy hotărăşte că ar face mai bine să vadă ce are Helen de gând. Incinta piscinei încă zumzăie de oameni care înoată acum pe risc propriu, pentru că ambele scaune de salvamar sunt goale. Chiar şi spaţiul de sub umbrela lui Gerard este neocupat; cu toate acestea, Kathy se duce până acolo, pentru că îngrijorarea începe să i se acumuleze sub claviculă şi să urce spre gât. Se aşază în scaunul de la pupitru şi scrutează aglomeraţia din jurul bazinelor în căutarea unei figuri cunoscute. O chelneriţă se apropie, apoi se pierde în labirintul de şezlonguri, ca şi când i-ar semnala lui Kathy că nu este locul ei acolo. O fată în costum de baie negru dintr-o singură piesă se iţeşte din mulţime la capătul celălalt al bazinului, iar Kathy se ridică în picioare şi îi face cu mâna, sigură că este Helen; dar fata se întoarce cu faţa şi este atât de evident că nu e fiica ei,

încât Kathy nu poate înţelege cum a făcut o asemenea confuzie.

Se aşază din nou, este pe punctul să izbucnească în lacrimi – de fapt, chiar i-a alunecat o lacrimă de sub ochelarii de soare, când simte nişte mâini aşezându-i-se pe umeri şi aude vocea lui Gerard aproape de ureche.

— De două ori în aceeaşi zi. Cum am devenit atât de norocos?

Ea îl dă la o parte, îngrijorată că ar fi putut zări cineva acest simbol scurt al intimităţii lor, apoi se răsuceşte înspre el.

— Unde este Helen?

— A plecat mai de mult, cu Miles. Mi-a spus că n-ai nimic împotrivă, fiindcă nu trebuia să vii s-o iei.

Ridică din umeri şi îi arată palmele albe, ca şi cum ar spune; *n-am nicio vină.*

— N-am nimic împotrivă! Bineînţeles că am ceva împotrivă şi, mai ales, nu-mi place ideea că a dispărut undeva cu Miles.

— Este un copil cuminte. Nu-ţi face griji!

— Copil cuminte? Nu ştii că băiatul acesta este ceva mai mare decât fata mea şi că odată a ţinut-o până după miezul nopţii la Lake Mead, făcând Dumnezeu ştie ce?

Se ridică în picioare şi îşi trece mâna prin păr într-un acces de furie.

— Kathy, o linişteşte Gerard, potoleşte-te! Probabil că deja a ajuns acasă şi te aşteaptă.

— Tu cum te-ai simţi dacă ar face Christy aşa ceva? Să plece cu un bărbat necunoscut.

Gerard râde şi ea simte o pornire irezistibilă de a-i trage o palmă peste obraz sau un genunchi în vintre, ceva dureros şi dramatic, care să-i potolească râsul, să-i şteargă nonşalanţa.

— În primul rând, îi spune el, nu poţi să spui că Miles este un necunoscut. Lucrează aici de ani buni şi eu am mare încredere în el. În al doilea rând, Christy este practic femeie, la fel ca Helen, şi poate face ce vrea ea, din punctul meu de vedere.

Kathy îşi dă ochii peste cap sub ochelarii mari de soare.

— Femeie. Este abia la liceu, pentru numele lui Dumnezeu.

Nu-i este clar nici măcar ei dacă se referă la Helen sau la Christy, dar diferenţa pare neglijabilă, pentru că, într-adevăr, amândouă sunt la liceu.

— Stai jos, spune Gerard şi îi arată cu mâna scaunul de pe care tocmai s-a ridicat el. Aduc ceva de băut pentru amândoi.

Ridică mâna să cheme o chelneriţă, dar Kathy i-o trage înapoi.

— Nu te deranja, îi spune ea. Trebuie să mă duc s-o caut pe Helen.

Nu mai scoate niciunul niciun cuvânt, se privesc, şi Kathy se întreabă dacă aventura lor este pe punctul de a se încheia, dacă o simplă ceartă este suficientă pentru a anula o relaţie nouă şi neobişnuită de acest fel. Limitele sunt neclare, iar Kathy îşi dă seama că greşeşte chiar în clipa în care îi spune:

— Nu-mi vine să cred că ai lăsat-o să plece aşa.

— Kathy, doar nu sunt tatăl ei.

Răspunsul lui o readuce brutal în pielea ei cea adevărată, o aşază mai ferm pe terenul acestei piscine, încapsulată în temperatura de 40 de grade, în faţa unui bărbat cu zâmbet leneş de surfer şi ochi acoperiţi de ochelari de soare, cu care a făcut sex în urmă cu mai puţin de trei ore. Gerard vrea să o ia de mână, dar ea face un pas înapoi şi spune:

— Trebuie să plec.

Traversând incinta piscinei, îndreptându-se spre ieşire, Kathy simte privirea lui Gerard împungând-o prin bluză în spate, până la piele – pielea pe care a scris el –, şi trebuie să-şi ţină respiraţia şi să asculte ţăcănitul sandalelor pe beton pentru a nu se întoarce să alerge la el.

Când Kathy ajunge acasă, pe aleea de maşini este parcată o camionetă necunoscută, iar ea trebuie să oprească la marginea trotuarului.

Înăuntru, maşina este plină de cutii de răcoritoare Slurpee şi de casete cu muzică, iar pe bord zace

stingher, roz şi sfârâind, un tub cu gel de păr. Intrând în casa răcoroasă, Kathy aude râsul lui Helen răsunând cristalin în preajma bucătăriei; străbate holul de la intrare, în direcţia sunetului, cu un amestec de uşurare şi mânie trecându-i prin oase.

Miles este aşezat la masa din bucătărie. Helen se agită în jurul lui, se reazemă de bufet, îmbrăcată doar în costumul de baie şi bând cola dintr-o cutie. Scena este complet inocentă, numai că Helen este pe jumătate dezbrăcată în ochii lui Kathy, iar privirea lui Miles trădează interesul sexual pentru fiica ei. Când o vede pe Kathy în pragul bucătăriei, Miles îşi îndreaptă spatele pe scaun, apoi găseşte o soluţie mai bună şi se ridică în picioare, întinzând mâna.

— Bună ziua, doamnă Larkin, spune el zâmbind.

Îi dă şi ea mâna, fără tragere de inimă, şi murmură un salut stins. Helen rămâne în aceeaşi poziţie insolentă, rezemată de bufet, iar Kathy se întoarce spre ea, de această dată, incapabilă să-şi ascundă nemulţumirea.

— Mi-am făcut griji din cauza ta, îi spune ea.

— Am plecat mai devreme, îi răspunde ridicând din umeri. M-am gândit că nu e nicio nenorocire dacă mă aduce Miles acasă. Am încercat să te sun, dar, evident, n-ai fost acasă ca să răspunzi.

Este o notă de acuzare în tonul fiicei ei, deşi nu-i este clar de ce anume o acuză.

— Nu ştiu ce vrei să spui, răspunde Kathy, am fost acasă de la ora două.

Kathy se întoarce spre Miles acum.

— Vrei să ne ierţi, te rog. Trebuie să discut ceva cu Helen.

— Oh, desigur.

Împinge scaunul sub masă, cu intenţia de a lăsa ordine în jurul mesei, un gest care o surprinde pe Kathy ca deosebit de politicos. Să-l fi judecat greşit pe băiatul acesta?

— Miles, nu trebuie să pleci, îi spune Helen. Aşteaptă-mă afară! mai avem timp să mergem la lac.

— Nu – Kathy dă ferm şi supărat din cap către Helen –, categoric nu te duci la lac.

— Ar fi mai bine să plec şi eu acasă, spune Miles, retrăgându-se cu spatele spre uşă. Am să verific vremea, Hell. Bine?

Helen ridică din umeri, dar nu mai face altă încercare de a protesta; rămâne tăcută, cu privirea în podea, până ce aude uşa de la intrare deschizându-se, apoi închizându-se. Sunt faţă în faţă în bucătărie, amândouă în picioare, lângă bufet. Helen soarbe îndelung şi gălăgios din cola, iar Kathy face eforturi să nu arunce cutia din mâna fiicei ei cu o izbitură de palmă.

— Despre ce este vorba? o întreabă Kathy.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, pentru început, te-ai purtat foarte urât în ultima vreme cu mine. Ziua de azi nu este decât un exemplu. Şi ce ai de gând petrecând atât de mult timp cu Miles? Leo nu mai reprezintă pentru tine soarele de pe cer?

— Am crezut că nu vrei să mă leg prea serios de un singur băiat, spune Helen.

Kathy încearcă să-şi aducă aminte când a spus aşa ceva. Într-adevăr, a spus-o. Este mult de atunci, i se pare acum, într-o după-amiază de iarnă, când mâncau supă la masa din bucătărie şi Kathy a încercat să-i ofere un sfat înţelept, matern.

— Ei bine, este adevărat. Dar nu-mi place să nu ştiu unde eşti.

— Nici eu nu ştiu întotdeauna unde eşti *tu.*

— Asta este altceva şi ştii foarte bine.

Între ele se lasă din nou tăcerea şi Kathy se teme că Helen va pleca înainte de a sfârşi fiecare ce are de spus, că ea va rămâne cu resturile de la două discuţii neterminate, care vor continua să-i macine stomacul, mocnind ca tăciunii în cenuşă. Cuvintele lui Gerard îi vin din nou în minte: „Kathy, doar nu sunt tatăl ei “. Acest lucru îl face atât de atrăgător pentru ea? Faptul că nu are nicio legătură cu viaţa pe care o duce ea acasă?

— Mamă, spune Helen în cele din urmă, ştiu ce se petrece.

— Ce vrei să spui? întreabă Kathy şi îngrijorarea începe să-i fluture în piept. Ţine privirea în jos, îşi examinează unghiile, întinzându-şi degetele pe suprafaţa bufetului, apoi decide că ar face mai bine să se uite în ochii fiicei ei.

— Te-am văzut.

Helen începe să se înroşească la faţă, aşa cum i se întâmplă când stă să izbucnească în plâns, pe urmă însă dă din cap, ca şi când ar vrea să şi-l limpezească şi continuă:

— Te-am văzut acasă la Gerard. Ştiu ce se petrece.

Kathy nu poate să scoată niciun cuvânt, nici nu ştie ce să spună. Instinctiv, îşi acoperă cu palma partea din spate a bluzei în locul unde se află cuvintele scrise de Gerard, încercând să-şi amintească dacă putea fi văzută într-o clipă de neatenţie. A *existat* o asemenea posibilitate la un moment dat, a doua oară când s-a dus la el acasă. După ce au făcut sex, s-a îmbrăcat şi s-a dus la bucătărie, atunci a avut trecător senzaţia că era cineva în preajmă, poate la fereastră, dar ea era îmbrăcată din cap până în picioare şi n-a făcut decât să mănânce îngheţată, iar ferestrele străluceau într-o lumină orbitoare, aşa că n-ar fi putut vedea ceva limpede, chiar dacă ar fi îndrăznit să privească. Când a apărut Gerard, dezbrăcat şi cald încă după somn, ea s-a pierdut din nou într-un soi de fericire, de mulţumire de sine, un sentiment care licăreşte acum undeva în depărtare, ca o iluzie ce nu mai poate fi trăită a doua oară.

— Nu spui nimic? vrea Helen să ştie.

— Ţi-am mai spus, zice Kathy liniştită, că noi suntem prieteni.

— *Prieteni,* repetă Helen cu evidentă lipsă de încredere, cu un asemenea dispreţ în glas, încât Kathy îşi dă seama că trebuie să-şi modifice afirmaţia, să explice ceea ce a văzut Helen, astfel încât să transforme imaginea supărătoare pe care o avea despre mama ei, într-una binevoitoare.

— Nu este ceea ce crezi tu, îi spune Kathy fiicei ei. În plus, adaugă ea îndreptându-şi spatele şi ajungând la acelaşi nivel cu Helen, nu te priveşte pe

tine. Eu sunt mama. Eu sunt cea care trebuie să-şi facă griji pentru *tine,* nu invers.

Încearcă să zâmbească.

Helen se încruntă şi lasă privirea în podea.

— Cum spui tu, zice ea liniştită, apoi trece pe lângă Kathy şi iese din bucătărie.

Zgomotul uşii de la camera lui Helen, care se închide uşor, o îngrijorează pe Kathy mai mult decât dacă uşa ar fi fost trântită. El conferă schimbului de replici solemnitate şi adevăr, o calitate mai puţin iraţională decât a unui scandal înfierbântat. Trage scaunul pe care cu numai zece minute mai devreme a stat Miles şi se prăbuşeşte în el, îşi îngroapă faţa în palme ca şi când ar fi gata să izbucnească în plâns, dar ochii o ustură şi rămân uscaţi, agresaţi de lumina ce cade din tavan şi de soarele care asfinţeşte aruncându-şi razele prin ferestrele de deasupra chiuvetei. Ochelarii ei cu lentile negre uriaşe sunt pe bufet, aşa că se ridică, şi-i pune la ochi, pe urmă deschide frigiderul, scoate nişte legume şi nişte pui şi începe să pregătească masa de seară în lumina astfel estompată.

Seara, în pat, Kathy nu reuşeşte să adoarmă; ascultă respiraţia lui Edward şi încearcă să-şi dea seama dacă a adormit sau nu. Şi-o imaginează pe Helen în partea cealaltă a casei, întinsă de-a curmezişul patului dublu, având somnul liniştit şi lipsit de vise al celui care s-a eliberat de o povară, care s-a descotorosit de o acuzaţie pe care a construit-o în sine de o bună bucată de timp, cel puţin de o lună, poate mai mult? Kathy se culcă cu Gerard de cinci săptămâni, dar au existat indicii şi mai înainte, bineînţeles că au existat indicii ale afecţiunii lor reciproce. Iar fiica ei a fost de faţă, martoră la tot ce s-a întâmplat: vizitele lui Kathy la piscină; felul în care i se modifica glasul, devenind copilăros şi mai piţigăiat în prezenţa lui (de ce n-a fost capabilă să controleze acest lucru?); faptul că izbucnea des în râs când stăteau de vorbă, un râs care s-a auzit probabil pe partea cealaltă a bazinului, până la fiica ei, acolo sus, în scaunul ca un jilţ împărătesc.

Helen a rămas tăcută în timpul cinei, a mâncat puţin, apoi şi-a cerut scuze şi s-a ridicat înainte să fi terminat ceilalţi. Leo a venit să o ia la ora opt şi a adus-o înapoi la zece, iar Helen nu a făcut nicio referire faţă de nimeni – nici măcar faţă de Jenny – la ceea ce aflase cât lipsise de acasă. Cum stă aşa, întinsă sub tavanul tăcut, Kathy înţelege că Helen are relaţii sexuale, iar acum ea nici n-o mai poate sfătui sau acuza, nu mai are niciun fel de autoritate. Ce drept are o persoană adulteră să o judece pe alta?

Lângă ea, Edward tuşeşte încetişor şi Kathy se întoarce spre el, întinsă pe o parte, recunoscătoare că este încă treaz.

— Edward! îl strigă ea încetişor.

— Mmm?

— Helen este supărată pe mine şi nu pot să dorm.

Un tremur de pleoape, apoi el deschide ochii înainte de a se răsuci într-o parte, spre ea.

— De ce e supărată?

Lată ocazia, se gândeşte ea, de a se elibera de povară în întuneric, de a-i mărturisi soţului tot ce a greşit în vara aceasta. Dar el îi aşteaptă răspunsul cu atâta seninătate pe chip, o rămăşiţă a somnului, presupune ea, încât nu-i poate spune nimic. Apoi, ce rost ar avea? Numai ca să se simtă ea mai bine? Să-i provoace lui o durere?

— Nu ştiu de ce este supărată pe mine, spune Kathy în cele din urmă.

— Eu cred că ştiu, zice el.

Cu răsuflarea tăiată, aşteaptă cea de-a doua acuzaţie din ziua aceea.

— Probabil că nu-i place când îţi petreci timpul la Dunes. Este teritoriul ei, îţi dai seama? Trebuie să recunosc, şi mie mi s-a părut ciudat să te găsesc acolo zilele trecute.

O cuprinde un sentiment bine-venit de uşurare. Edward nu ştie.

— Nu mă duc foarte des, explică ea. Din când în când, ajung mai devreme, atâta tot.

— Ştiu, dar este la vârsta adolescenţei. Îţi mai aduci aminte când aveai tu şaisprezece ani? Sunt

convins că nu voiai să o ai pe mama ta lângă tine tot timpul.

Kathy încearcă să-şi amintească cum era mama ei când avea ea şaisprezece ani, dar nu ţine minte decât că stătea pe capota maşinii fumând, cu părul acoperit de o eşarfă roşie. Nu este o imagine legată de un moment anume, care pentru o clipă o linişteşte, dar apoi se transformă într-un alt soi de durere, mai familiară, aceea care de doi ani, cât a trecut de la moartea ei, revine periodic după două, trei luni.

Edward a închis ochii din nou şi ea îl priveşte călătorind înapoi pe tărâmul viselor, în lumina albastră răspândită de ceasul electric peste umărul lui. De afară se aude târâitul cicadelor vibrând în aerul de august; Kathy simte un neastâmpăr în mâini şi în picioare, o chemare spre contact, aşa că se apleacă peste cearşafuri şi îl sărută pe Edward pe umăr, apoi se apropie şi se lipeşte cu tot trupul, încă înfăşurat în cămaşa de noapte, de trupul gol al soţului ei. El deschide ochii şi zâmbeşte, apoi îi trage cămaşa peste cap şi trece deasupra. O clipă, Kathy se sperie că Edward ar putea vedea cuvintele scrise de Gerard, rămase încă pe spatele ei, dar el nu intenţionează să schimbe poziţiile, iar ea încearcă să se armonizeze în mişcare şi să uite ce are înscris pe piele.

Nu au nevoie de măsuri de precauţie. Edward a făcut vasectomie acum mulţi ani, după ce s-a născut Jenny, iar Kathy a aflat din incursiunile comune cu Gerard că ei îi place să simtă separarea prin prezervativ; bariera subţire răspunde nevoii ei de a-şi păstra trupul izolat. Ideea că în acest contact nu o desparte nimic de Edward, că pielea lui este înghiţită direct de a ei o tulbură, o face să resimtă încă o dată acelaşi sentiment primar, fără limite, pe care îl trăieşte ori de câte ori face dragoste cu el. Dar nu întreprinde nimic să-l întrerupă; va sfârşi ceea ce a început. Îi este datoare măcar cu atât. Kathy pune mâinile pe umerii soţului ei şi îl priveşte drept în ochi. „Iartă-mă “, încearcă ea să-i spună din priviri, odată cu mişcarea trupului. „Iartă-mă! “

Dimineaţa, Kathy o duce pe fiica ei la slujbă cu maşina; între ele domneşte o linişte ursuză. Tăcerea nu este însă nouă, astfel încât Kathy îşi îngăduie să creadă că Helen nu ştie, de fapt, despre relaţia ei amoroasă. Dincolo de portiere, cerul a căpătat obişnuita culoare albastră-cenuşie, iar peste munţii din dreapta se adună nori. Când Kathy virează să între pe Strip, fulgerul brăzdează cerul în faţă, oferindu-i un motiv de a se întoarce spre Helen.

— Probabil că azi veţi sta degeaba, spune ea. Se pare că stă să izbucnească furtuna.

Helen ridică indiferentă din umeri.

— N-am nimic altceva de făcut.

— Putem să facem ceva împreună. Să mergem la cumpărături. Să mâncăm împreună la prânz. Nu ştiu, orice vrei tu.

Helen se întoarce spre ea, şi Kathy vede, după ochii ei înroşiţi, că nici ea n-a dormit prea mult azi-noapte.

— Aş prefera să mă duc la serviciu, este tot ce spune.

— Ştii, pentru mine era întotdeauna un privilegiu să-mi petrec ziua cu mama.

— Mama *ta* nu se culca cu şeful *tău.*

— *Helen,* nu-ţi permit să-mi vorbeşti aşa, indiferent ce crezi că ştii.

Fiica ei se uită pe geam, aşa încât Kathy nu-i mai poate vedea faţa, ci doar un umăr acoperit de o cascadă de plete. Întoarce privirea spre drum şi opreşte la semafor, lângă fântânile de la Caesars Palace. Când era ea tânără, Evel Knievel a încercat să sară cu motocicleta peste fântânile acestea şi a ratat. La vremea respectivă, gestul

i s-a părut cutezător şi romantic, dar acum o surprinde ca o prostie incredibilă. Ce mecanism al minţii ei a reuşit să-i modifice atât de temeinic percepţia asupra lumii?

— Bine, spune Helen în cele din urmă, atunci poate n-am să mai vorbesc cu tine deloc.

— Draga mea – Kathy încearcă o nouă tactică te rog să nu te comporţi aşa. Ştii cât de mult te iubesc.

— Atunci de ce nu-mi spui adevărul?

Kathy reflectează puţin la aceste cuvinte. Poate ar trebui să-i spună. Nu asta ar însemna să respecte cadrul moral pe care a încercat să-l impună fetelor ei? Dar când, îşi imaginează cum ar suna cuvintele ieşite de pe buzele ei – „Ai dreptate, eu şi Gerard trăim o legătură amoroasă" –, distrugerea pe care ar provoca-o atmosferei din jur, aerului pe care îl respiră amândouă în maşina sufocantă, o surprinde – imensă, iremediabilă, o greşeală copleşitoare căreia relaţia lor nu i-ar supravieţui.

— Ţi l-am spus deja, zice Kathy în cele din urmă, apoi rămâne cu privirea pironită înainte, pe firma hotelului Dunes de care se apropie, în timp ce fulgerele continuă să străpungă dezordonat cerul.

La prânz, sună telefonul; Kathy ridică imediat receptorul, aşteptându-se să audă vocea lui Helen, pentru că plouă deja de o oră. În schimb, i se strecoară în ureche tonurile mai profunde, mai variate ale glasului lui Gerard.

— Am închis piscina, murmură el. Eşti liberă?

Nu se poate decide dacă să se arate supărată – n-a mai sunat-o niciodată acasă – sau recunoscătoare pentru orice formă de contact uman.

— Helen a plecat din nou cu Miles? întreabă Kathy.

— Da. Mă bucur că de data asta ţi-a spus.

Gerard râde, apoi adaugă:

— Iartă-mă pentru mica neînţelegere de ieri. Speram să te pot împăca azi, ce zici?

— Hmm.

Kathy se află la bucătărie şi se întoarce să se uite în curtea din spate, copleşită de ploaia torenţială. Casa o învăluie de parcă ar vrea să i se lipească de piele, să-i epuizeze voinţa de a respira.

— Bine. Sunt la tine într-o jumătate de oră.

Crede că îl aude zâmbind şi zgâriind receptorul cu obrazul stâng, cel în care i se adânceşte gropiţa.

— Abia aştept, este tot ce spune el şi apoi se aude declicul.

— Helen ştie despre noi doi, zice Kathy din prag.

Ploaia o bate în spate şi Gerard o trage înăuntru încruntând sprâncenele.

— Te udă, îi spune el. Mai bine scoatem hainele astea.

Zâmbeşte şi o trage mai aproape să o sărute pe obraz, înainte de a o conduce spre dormitor, în cealaltă parte a coridorului.

— N-ai auzit ce-am spus? întreabă Kathy păşind înăuntru şi aşezându-se pe marginea patului.

El dă din cap că da şi bate un ritm cu degetele pe buze, un gest pe care obişnuieşte să-l facă, a observat ea, când nu ştie ce să spună.

— M-am gândit că s-ar putea să ştie.

— Cum? De ce?

— Într-o zi, mi s-a părut că am zărit-o pe geamul de la bucătărie, dar totul s-a petrecut atât de repede şi soarele strălucea atât de puternic, încât mi-am închipuit că mi s-a părut, aşa că n-am vrut să te neliniştesc. În plus, ai văzut cum mă tratează la serviciu. Desigur, n-a fost niciodată prea drăguţă cu mine, aşa că toate astea nu înseamnă mare lucru, nu-i aşa?

Gerard încearcă să râdă, dar Kathy nu izbuteşte nici măcar un zâmbet, aşa că îl priveşte cum devine din nou sobru.

— I-am spus că nu este nimic adevărat, continuă Kathy calm. L-am spus că suntem doar prieteni. Aşa că ar fi bine să facem o schimbare, pentru ca acest lucru să fie adevărat.

— Kathy.

Se apropie şi se aşază lângă ea pe pat.

— Kathy, murmură el din nou, apropiindu-se cu intenţia să o sărute pe gât şi coborându-şi degetele pe mijlocul spatelui, prin bluza de bumbac, apoi sub betelia fustei, în căutarea unui petic de piele, pe care îl găseşte rapid.

Mâna lui este caldă pe coccisul ei rece şi Kathy se reazemă automat de el, nu doreşte decât să se debaraseze de veşmintele acestea incomode, înmuiate de ploaie şi să se strecoare sub cearşafurile lui. Dorinţa este un lucru atât de nou pentru ea, încât îşi

imaginează că ar putea exprima un sentiment mai profund, unul pentru care nu găseşte deocamdată cuvântul potrivit. „Este posibil să-l iubească?” se întreabă în timp ce-şi leapădă hainele, precum lăcustele carapacele, se gândeşte ea privind pieptul bronzat ce apare de sub tricoul roşu. Îi atinge pielea cu mâinile ei albe şi se întreabă dacă l-a iubit vreodată *c*u adevărat pe Edward. Cu siguranţă, niciodată n-a vrut să se despoaie şi să-şi lepede pielea pentru el, aşa cum doreşte pentru Gerard.

— Hai să nu folosim nimic azi, şopteşte el. Eu tocmai mi-am făcut analizele, iar tu sunt sigur că eşti ca şi nouă.

Ea râde, i se pare că vorbeşte ca un adolescent, tocmindu-se pentru ceva ce nu are dreptul să ceară.

— Nu cred, spune ea.

— Haide, te rog. Când este termenul? Nu este aproape?

De fapt, ar trebui să fie chiar mâine, dar asta nu trebuie să ştie el. De fapt, este chiar uluită că a întrebat-o.

— Asta nu te priveşte pe tine, îi spune ea.

Presupune că el nu va continua să insiste şi aşa este, el îi zâmbeşte şi ridică o sprânceană ca şi când ar spune: „dar nu mă poţi învinui că am încercat”, apoi se întoarce spre comoda de lângă pat, de unde scoate un prezervativ.

Astăzi se mişcă mai lent, potrivindu-şi ritmul cu ropotul languros al ploii pe fereastră, iar afişul hawaiian străluceşte, peste umărul lui Gerard, în lumina neobişnuită a furtunii. Scrisul i-a fost spălat de pe umăr de duşul de azi-dimineaţă, dar Kathy ştie că se află încă acolo, între ei, când se mişcă împreună sub cearşafuri, adâncind înţelesul ritmurilor împărtăşite, colorând după-amiaza cu umbra purpuriu-albastră a posibilităţii, frântura de imagine a unei vieţi pentru care ar putea opta Kathy. La urmă, umbrele s-au şters, iar când rămâne întinsă lângă bărbatul acesta, privindu-i faţa destinsă în somn, se hotărăşte că este mai bine să plece şi să nu mai revină niciodată dacă vrea să devină adevăr minciuna pe

care i-a spus-o fiicei ei. Se îmbracă în linişte lângă pat, nerăbdătoare acum să se regăsească în propriile haine, să redevină persoana care se ştie că este. El nu se mişcă, iar Kathy iese singură din dormitor, apoi din casă, în ploaie.

Helen se întoarce târziu, după ce au sfârşit masa de seară, după ce furtuna s-a oprit şi noaptea neobişnuit de umedă a făcut atmosfera plăcută pe terasă, o raritate în august. Kathy stă pe treptele din faţa casei şi aşteaptă. I-a minţit pe Edward şi pe Jenny spunându-le că ştie unde este Helen, că Helen a ieşit cu permisiunea ei şi că va reveni mai târziu, atâta tot. Dar habar nu are ce-i va spune fiicei ei când va veni acasă; ştie doar că simte nevoia să-i vorbească, să îndepărteze murdăria adunară între ele. Cum stă aşezată acolo, sfâşiată pe dinăuntru când de mânie, când de îngrijorare, nu-i rămâne decât să se întrebe ce emoţie va prevala când va sosi, în cele din urmă, Helen.

Camioneta lui Miles opreşte la marginea trotuarului când a trecut de nouă şi Kathy o vede pe fiica ei luându-şi rămas-bun – nu schimbă nicio atingere, niciun sărut cu băiatul acesta –, coborând din cabina înaltă şi traversând parcela de iarbă. Lumina este stinsă pe terasă, aşa că, ajungând lângă Kathy, Helen se opreşte brusc, surprinsă să o vadă şezând afară în întuneric.

— Bună, este tot ce spune Kathy.

— Bună, răspunde Helen, rămânând în continuare în faţa ei.

Este încă atât de copilăroasă, îşi dă seama Kathy, cu membrele ei lungi şi stinghere, cu genunchii răsuciţi spre interior, cu o cascadă de păr răvăşită în jurul feţei şi peste umerii înguşti care o înghite în tindele ei. Săptămâna aceasta, fiica ei pare să fi căpătat dimensiuni mai ample, a devenit adult în mintea lui Kathy, o fiinţă egală cu ea, capabilă să emită judecăţi; de aceea, se simte uşurată să constate că nu este chiar atât de schimbată, până la urmă, faţă de fiinţa pe care o ştia ea.

— Stai jos, zice Kathy.

Helen oftează, apoi se trânteşte lângă ea pe trepte.

— Vasăzică, presupun că am probleme mari, zice Helen.

— Nu, dă din cap Kathy.

Ţârâitul cicadelor palpită în aerul blând din jur; în rest, strada este pustie. Cerul este senin şi Kathy caută planeta Venus, vizibilă de obicei din acest unghi, dar în seara aceasta nu reuşeşte s-o găsească. De fapt., stelele sunt stinse, schiţe palide de lumină printre ulmii de pe parcela lor.

— Unde aţi fost? întreabă Kathy în cele din urmă.

— Ne-am plimbat cu maşina. Am stat de vorbă cu Miles.

— Ai stat de vorbă?

— *Da.*

Mânia îi tremură în glas, apoi se domoleşte.

— Am stat de vorbă.

— Despre ce?

Helen nu răspunde. Kathy aruncă o privire către profilul ei şi pentru o clipă este şocată de senzaţia că se vede pe sine la vârsta adolescenţei. Din profil şi în lumina crepusculară, diferenţele trăsăturilor şi ale coloritului sunt insesizabile. O seară de vară, de la şaisprezece ani, pluteşte până la ea prin profilul fetei, cu trăsături deplin conturate. Tatăl ei murise de mai bine de un an, iar mama plecase la o întâlnire, prima la care îndrăznise să se ducă după moartea lui; Kathy rămăsese pe verandă uitându-se după ea, încercând să stabilească dacă o ura pe mama sau nu. Când a oprit maşina, mama a coborât păşind pe trotuar, în rochia de vară roz, i-a alunecat piciorul pe tocul pantofului şi a căzut. În secunda aceea, orice urmă de ură pe care a putut s-o resimtă Kathy s-a şters. A alergat spre ea, peste parcela de gazon, în conul de lumină al stâlpului de pe stradă, şi, înainte ca bărbatul cu care se întâlnise să fi apucat măcar să coboare din maşină, a ajutat-o pe mama să se ridice. Poate că ar trebui să facă şi ea ceva la fel de dramatic, gândeşte cu un uşor zâmbet interior, să se arunce jos pe stradă sau să se urce într-un copac şi să cadă, să forţeze dramatismul momentului.

— Am vorbit, spune Helen în cele din urmă, despre faptul că Leo m-a cerut de nevastă.

Kathy încuviinţează dând din cap:

— Tu vrei să te măriţi cu el?

— Nu cred, dar nu sunt sigură.

Ridică din umeri.

— Acum ai să-mi interzici să mă mai întâlnesc cu el?

Kathy detectează un oarecare grad de speranţă în vocea fiicei şi zâmbeşte.

— Asta ar uşura situaţia, nu-i aşa?

— Poate că da sau poate că nu.

— Nu, nu-ţi voi interzice să te mai întâlneşti cu el. Ştiu că vei face ceea ce este mai bine.

În clipa când rosteşte aceste cuvinte, îşi dă seama că nu este sigură dacă sunt adevărate. De ce nu ar fugi Helen în toiul nopţii după iubitul ei? Nu este ceea ce ar fi făcut şi ea însăşi? Nu, de fapt nu este. Ideea acestei posibilităţi o sperie şi acum.

— De unde ştii că voi face ceea ce este mai bine?

— Am încredere în tine, asta-i tot, îi spune ea.

Cuvintele plutesc între ele şi Kathy regretă că nu le poate lua înapoi; odată lansate, o surprind ca o punere sub acuzaţie pentru propriile jumătăţi de adevăr. Înainte să apuce Helen să se agaţe de ideea de încredere, să o acuze din nou că se culcă cu Gerard, Kathy se ridică şi îşi scutură fusta.

— Hai să intrăm, spune ea.

Helen se ridică în picioare şi o urmează fără să scoată o vorbă.

A doua zi, Kathy constată că menstruaţia întârzie. Încearcă să-şi spună că nu este nimic deosebit, o duce pe Helen cu maşina la serviciu, face curăţenie în casă, citeşte, pregăteşte masa de seară pentru familie, dar ştie că lucrurile nu stau chiar aşa. Organismul ei a funcţionat întotdeauna ca un ceasornic şi, cum stă în seara aceea la masa din bucătărie, după ce toţi ceilalţi s-au dus la culcare, se întreabă dacă este însărcinată sau dacă menopauza îi face o surpriză crudă. Mai are alte semne? N-a suferit de valuri de căldură noaptea, nu are dureri de cap. Ce trebuie să mai verifice?

Habar nu are. Nu este încă prea tânără pentru a intra în această etapă?

Se ridică de la masa de bucătărie, stinge lumina, apoi îşi toarnă un pahar de chardonnay la lumina anemică a becului de la frigider şi revine la locul ei de la masă. Albastrul cerului se filtrează încă prin fereastră; Kathy bea vinul cu înghiţituri mici, aşteptând să-i coboare alcoolul în membre cu o întunecime mângâietoare.

Când se duce la culcare, Edward doarme adânc, aşa că se aşază cu băgare de seamă lângă el. Oul de cinabru primit de la el cu câteva săptămâni în urmă este lângă ea pe noptieră; Kathy întinde mâna, ia obiectul cioplit şi îl păstrează în palmă până ce o cuprinde o stare pe care nu o poate numi somn, ci doar o veghe mai calmă, scăldată în vise.

Doi

Noaptea este caldă şi tăcută când Helen iese în curtea întunecată din spate, îmbrăcată în halatul de vară, cu un prezervativ plin ascuns în căuşul palmei. Croindu-şi drum desculţă prin iarbă spre pubela de gunoi de la capătul frânghiei de rufe, stabileşte că trebuie să fie cel puţin ora 2.00, mai este destul până răsare soarele, deşi lumina lunii este mai mult decât suficientă pentru a o da de gol dacă s-ar trezi cineva – Jenny, tatăl sau mama ei – şi s-ar uita pe geamurile din spatele casei.

Pubela este plină, gata să fie ridicată miercuri, iar Helen nu vrea să arunce prezervativul chiar deasupra, aşa că ridică mai multe pungi de plastic legate la gură şi se pregăteşte să cuibărească dovada în spaţiul de dedesubt. Leo a vrut să ştie, pe bună dreptate, de ce n-a putut să-l arunce pur şi simplu la toaletă, dar casa lor este veche, judecând după standardele din Las Vegas, instalaţiile sunt imprevizibile şi ea se teme că un membru al familiei s-ar putea trezi şi l-ar găsi plutind în vas, ca o meduză artificială, urmând să o pună sub acuzare pentru infracţiunea de practicare a actului sexual pe furiş.

Când se apleacă să arunce prezervativul la gunoi, vede cu surprindere o cutie de carton subţire. Se dă puţin înapoi, pentru ca propria umbră să nu întunece cuvintele înscrise pe ambalaj, şi citeşte „EPA Test de Sarcină”. Înghesuie grăbită prezervativul între două pungi şi scoate cutia, o scutură şi îi goleşte conţinutul în palmă ca să-l cerceteze. Monitorul de plastic în formă de lingură a fost folosit, este evident, dar Helen nu ştie cum să interpreteze rezultatele, iar instrucţiunile nu sunt nicăieri. Este însărcinată persoana care a ascuns acest obiect sau nu este?

Primul gând îi zboară la Jenny, deşi se întâlneşte cu băiatul acesta nou, Ryan, abia de două săptămâni. Apoi, ideea că ar putea fi al mamei o face să simtă un nod în gât, o îneacă şi o sileşte să arunce cutia înapoi, unde a găsit-o. Acoperă testul cu pungile de gunoi, fixează capacul la loc pe pubelă şi se uită la ferestrele întunecate de la dormitorul părinţilor, la geamurile surorii ei, apoi la propria cameră, unde i se pare că vede conturul unui păr, strălucirea unui umăr întors. O urmăreşte Leo? îi face cu mâna, pentru orice eventualitate, apoi revine, călcând cu băgare de seamă pe iarbă, pentru prima oară conştientă că noaptea nu este deloc liniştiră. Mai curând, abundă de târâitul cicadelor, un zgomot cu care s-a obişnuit atât de mult, încât nici nu-l mai sesizează.

În patul ei dublu, Leo doarme pe spate, iar zumzetul lin al răsuflării lui o linişteşte pe Helen, care îşi scoate halatul şi se cuibăreşte lângă el. Vrea foarte mult să închidă ochii pur şi simplu şi să-l regăsească în somn; dar prezenţa lui este un pericol şi ştie că trebuie să-l pună să se îmbrace şi să plece pe fereastră, înainte de a se trezi cineva.

— Leo!

Îi rosteşte numele în şoaptă, lângă pielea fină de pe piept, iar el se trezeşte instantaneu.

— Iartă-mă, şopteşte. N-am vrut să adorm.

— Trebuie să pleci.

În mod surprinzător, el nu obiectează, se ridică în capul oaselor, se freacă la ochi, apoi sare din pat să-şi strângă lucrurile de pe jos. Se îmbracă fără o vorbă.

Lângă pat este o fereastră mare şi Helen se ridică în genunchi, peste cearşafuri, şi o deschide ca el să poată fugi. Este prima oară când vine noaptea la ea în cameră şi, aşteptându-l să plece, Helen simte cum i se adună broboane de sudoare pe spate şi pe braţe.

Leo se târăşte peste pat, apoi scoate un picior pe fereastră, înainte de a se întoarce spre ea cu un zâmbet neaşteptat. A fost un cadou pentru el, îşi dă ea seama. Nu actul sexual, ci riscul pe care şi l-a asumat primindu-l aici.

— Să mă visezi, îi spune el, apoi o sărută şi pleacă în noapte.

În schimb, ea o visează pe mama, umflată, cu o sarcină înaintată, bălăcindu-se în piscina de la hotelul Dunes, iar pe Gerard privind-o de sub umbrela roşie cu mulţumirea unui viitor tată.

A doua zi dimineaţa, în maşină, Helen trage cu ochiul la mijlocul mamei, în căutarea unui semn de îngroşare. Au trecut două săptămâni de când Helen a acuzat-o că se culcă cu Gerard şi de atunci au existat atât de puţine dovezi care să-i susţină afirmaţia, încât Helen a început să creadă că mama ei a pus capăt relaţiei. Sau poate a greşit ea de la bun început? Amintirea mamei stând desculţă în bucătăria lui Gerard şi mâncând îngheţată, forma bronzată şi dezbrăcată a lui Gerard încovrigată în spatele ei au început să capete ambiguitatea unui vis şi uneori îi vine greu să se convingă că a fost într-adevăr martora acestei scene.

— La ce te uiţi? vrea să ştie mama când intră cu maşina pe Strip.

— La nimic.

— Am ceva pe bluză?

Mama se uită în jos, spre abdomen, şi îşi netezeşte hainele.

— Nu.

Aruncă o privire spre cazinourile pe lângă care trec, spre munţii tăiaţi în spatele lor, ca o promisiune de ceva real, tangibil şi făcut de mama natură, spre deosebire de clădirile acestea şubrede şi încărcate de neoane care le înconjoară.

— Te-ai gândit vreodată să mai faci un copil? întreabă Helen.

— Poftim? Nu crezi că tata şi eu suntem cam bătrâni pentru aşa ceva?

Mama râde, dar râsul i se pare lui Helen forţat şi puţin cam nervos.

— În ziua de azi, multe femei fac copii după ce au trecut bine de patruzeci de ani. Nu-i aşa?

— Cred că da.

— Aşa că tu şi tata… de ce nu?

Mama nu se uită la ea, dar Helen crede că detectează o încleştare a degetelor pe volan.

— În primul rând, tu şi sora ta ne sunteţi mai mult decât de ajuns. În plus, eu sunt practic în pragul menopauzei.

— Ce este aceea?

— Uit uneori, spune mama, dând din cap şi zâmbind, cât eşti de tânără.

— Ah, menopauză. Ştiu ce vrei să spui.

Într-adevăr ştie. Deodată cuvântul îi vine în minte, familiar.

— Nu-i aşa că unele femei înnebunesc când se întâmplă acest lucru?

Mama râde.

— Atunci, eu trebuie să fiu deja în mijlocul acestei situaţii, spune ea înainte de a da drumul aparatului de radii), punând punct astfel discuţiei.

Miles se află în parcare când intră ele, bea suc de portocale dintr-o sticlă de plastic şi se reazemă de perete, lângă uşă. Când Helen coboară din maşină, ridică sticla într-un gest de salut şi îi adresează un zâmbet pe care ea nu prea ştie cum să-l interpreteze.

— Ce faci aici? vrea ea să ştie când se apropie de el.

— Te aştept pe tine, micuţă *fiancée*[13].

O numeşte aşa de când i-a spus că Lei) a cerut-o în căsătorie şi Helen începe să regrete că i-a făcut confidenţe, pentru că el a transformat ideea căsătoriei cu Leo într-o glumă. În coridorul răcoros ce duce spre piscină, Miles o trage de cot şi o întoarce cu faţa la el, apoi se apleacă şi o sărută pe buze. Nu s-a mai

întâmplat nimic fizic între ei după noaptea de-acum două luni, când au făcut sex la Lacul Mead, şi nu este sigură cum vrea să răspundă acestui sărut, aşa că la început nu face nimic şi îngăduie propriilor buze să rămână liniştite sub ale lui. Dar imediat începe să le răspundă fără să se gândească, bucurându-se pentru o clipă de gustul lui de portocală, înainte să o cuprindă vinovăţia şi să-l îndepărteze.

— Ce-i asta? întreabă ea.

— Cum adică?

Miles zâmbeşte, privind-o de sus.

Un cuplu cu un câine ciobănesc alb apare la intrarea în incinta piscinei şi se apropie de ei; sub o pereche de ochelari albi uriaşi, femeia spune dând din cap:

— Imaginează-ţi, să nu dea voie cu câini la piscină. I-ai *văzut* pe *oamenii* de acolo?

Bărbatul, înalt, bronzat, fără niciun muşchi profilat pe trupul îmbrăcat în slip de baie Speedo, nu răspunde.

Helen şi Miles nu scot niciun cuvânt până când perechea trece de ei şi intră în parcare; apoi izbucnesc în râs, amândoi în acelaşi timp. De această dată, când Miles se apleacă să o sărute, se hotărăşte să nu-şi mai bată capul cu semnificaţia atenţiilor lui; de fapt, încearcă să nu-și facă griji pentru nimic.

Desigur, nu este capabilă de acest lucru. Supraveghează bazinul cocoţată în scaun, încercând să-l ignore pe Gerard, care stă în locul obişnuit, sub umbrelă, şi scrie o carte poştală. Miles este aşezat în celălalt scaun de salvamar, prezidează peste bazinul cel mare, iar Helen se uită o clipă la el, observă cum şi-a expus trupul, plin de încredere în sine, lăsat mult pe spate, cu un picior aruncat peste braţul lateral al scaunului. Postura lui pare să spună: „Această muncă este uşoară pentru mine. Încercaţi să vă înecaţi. Nu este nicio problemă să vă salvez”. Helen se străduieşte să şi-l imagineze pe Leo urcat într-un scaun de salvamar şi stabileşte că şi el ar sta exact cum stă Miles acum, dar s-ar vedea că siguranţa de sine ar fi doar o stratagemă. Stinghereala ar ieşi într-

un fel sau altul la iveală, poate într-o bătaie nervoasă de picior sau în darabana degetelor. Imaginea o face să zâmbească şi îşi aminteşte, cuprinsă de un val de căldură, imaginea trupului lui alb sub ea în pat, azi-noapte, când a trecut ea deasupra, pândind cu o jumătate de ureche sunete de paşi în casa adormită.

Ernie, fata cea nouă (Helen se gândeşte încă astfel la ea, deşi lucrează de aproape trei luni acolo), este liberă săptămâna aceasta, fapt pentru care Helen este recunoscătoare, deoarece, de când Miles s-a despărţit de Ernie, în urmă cu aproximativ o lună, fata a privit-o pe Helen cu un dispreţ rece, învinovăţind-o în mod evident de răceala lui. Helen a vrut să discute cu ea despre acest lucru, să-i explice situaţia, dar nici ca nu înţelege chiar totul, aşa că s-a mulţumit să evite să-i vorbească. Gestul i se pare acum laş; cum stă rezemată în scaun, soarele îi explodează pe umăr atât de feroce, încât ea îl ia drept o pedeapsă pentru păcatele nemărturisite.

Stropi de apă urcă de jos până la ea, udându-i picioarele goale cu o senzaţie răcoroasă; când se uită în jos, Helen descoperă o mamă cu fiica ei, să tot aibă opt sau nouă ani fetiţa, plutind împreună pe o saltea.

— Sarah, cere scuze că ai stropit salvamarul, spune mama.

Dar, înainte să Îi apucat fetiţa să ridice capul, Helen strigă în jos:

— Nu mă deranjează stropii. Apa este plăcută.

— Vezi, îi spune fetiţa mamei, am ştiut că-i este cald.

Trec de ea plutind pe apă şi mama îi face lui Helen un semn cu mâna, apoi se uită din nou la fiica ei. Un vers din poezia pe care a citit-o aseară îi vine lui Helen în minte: „Toată viaţa suntem doi, dar unul este dat la o parte”. Aşezată pe scaunul de acasă, l-a interpretat ca pe un vers dedicat exclusiv îndrăgostiţilor, iar când l-a lăsat pe Leo să se strecoare în camera ei, a încercat să retrăiască sentimentul de ataşament profund şi devotament pe care i l-a sugerat poezia. Acum, îşi spune însă că

versul s-ar putea referi la naştere, la faptul că părăseşti trupul mamei pentru a ieşi în lume, dar întotdeauna păstrezi o parte din ea, fie că vrei, fie că nu.

Poezia a fost scrisă de un bărbat, Stanley Plumly, dar are şi el o mamă, se gândeşte Helen. Probabil că recunoaşte şi el sentimentul la fel ca ea, acum, când stă nemişcată în soarele acuzator şi simte mişcările mamei pe parcursul zilei.

Pentru că săptămâna aceasta le lipseşte un salvamar, Gerard se urcă în scaun la amiază, ca să-şi poată lua ea pauza de prânz. Helen încearcă să facă schimbul fără să-l atingă, fără să-i vadă măcar faţa, dar pare un lucru imposibil. Când se întâlnesc la mijlocul scării, braţul lui Helen se loveşte de al lui, iar când îşi mută privirea de la treapta pe care păşeşte spre locul de care trebuie să se prindă cu mâinile, constată că Gerard se uită la ea, cu ochelarii de soare ridicaţi în vârful capului, din scaunul în care şi-a ocupat poziţia.

— Helen, întreabă el zâmbind, de ce mă urăşti?

Este cât pe ce să cadă de pe trepte la auzul acestor cuvinte, dar reuşeşte să-şi fixeze bine picioarele goale pe metalul fierbinte şi să-l privească, la rândul ei, drept în ochi, cu un calm concentrat.

— Nu sunt imbecil.

El continuă să zâmbească.

— Din când în când, reuşesc să citesc oamenii.

— Cred că ştii de ce aş simţi ceea ce simt.

Poftim, a făcut-o, a spus ceva suficient de vag încât să-şi rezerve o portiţă de scăpare, dar în acelaşi timp care să-l şi acuze pe jumătate. O priveşte uitându-se în jos, iar ea aşteaptă, anticipează o negare imediată şi totală. Nu asta fac adulţii, se gândeşte ea, să nege ceea ce este evident şi adevărat ca să protejeze psihicul ei fragil de adolescentă? Pentru că el nu spune nimic, ea coboară mai departe pe scară, dar vocea lui o opreşte înainte de a pune piciorul pe platformă.

— Poate sunt îndrăgostit de ea, zice el liniştit.

Se uită din nou la el, dar constată că ochelarii de soare şi-au reluat locul la ochi, aşa că nu le poate citi expresia.

— Păi…

Se poticneşte, simte în gât bătăile inimii, se gândeşte că trebuie să spună ceva, orice, dar ce?

— Ei bine, asta nu este o scuză.

Încheie stângaci, apoi păşeşte pe platforma piscinei, se îndreaptă spre pupitru, îşi ia mâncarea pregătită pentru prânz şi pleacă mai departe, intrând în cazinou fără să se uite înapoi.

La o masă de lângă nişte geamuri cu vitralii care dau spre piscină, Helen despachetează un sendviş cu friptură de curcan şi începe să mănânce, li tremură mâna, bagă ea de seamă, când duce sendvişul la gură, iar pielea neacoperită i s-a zbârlit la fiecare centimetru. În spate se aude clinchetul aparatelor de jocuri mecanice; Helen închide ochii şi încearcă să-şi imagineze că sunetul provine de la un cârd de gâşte, că bazinul din spatele geamului este un heleşteu şi că ea nu locuieşte în acest oraş, ci în cu totul alt loc, într-o localitate plină de verdeaţă, luxuriantă şi vie, nu ca acest deşert pe jumătate mort, cu tot desfrâul şi farmecul lui simulat.

Helen deschide ochii şi priveşte afară, nu ştie sigur de ce simte cu atâta putere, în ultimul timp, că nu vrea să mai trăiască în acest loc. Încă un an de şcoală, apoi încă o vară şi pe urmă va pleca la colegiu, cât mai departe. Dar astăzi clipa aceasta i se pare foarte îndepărtată. Un bărbat se apropie de ea şi se apleacă să o întrebe:

— Îmi dai voie să mă aşez lângă tine?

Este bătrân, mai bătrân decât tatăl ei sau decât Gerard, şi poartă un costum albastru cu dungi subţiri. Helen presupune că lucrează undeva prin cazinou, poate la recepţie, şi se simte ofensată că încă un bărbat dă dovadă de imperfecţiune, de lipsă de judecată.

— Te simţi chiar atât de singur? întreabă ea cu o voce mai copilăroasă decât ar fi intenţionat.

Adevărul este că nu doreşte decât să afle ce îl motivează. De ce l-ar interesa o adolescentă.

— Ce spui?

Bărbatul îşi îndreaptă spatele şi se încruntă.

— De ce ai vrea să stai lângă mine?

El arată cu o mişcare a capului spre celelalte mese şi Helen îi urmăreşte privirea. Toate mesele sunt ocupate, iar el duce în mână o tavă de la bar pe care se răceşte mâncarea. Roşeşte şi se întoarce din nou spre el.

— Bineînţeles. Stai jos. Oricum, eu eram pe picior de plecare.

El îşi trânteşte tava pe masă în spaţiul liber de vizavi de ea, apoi se aşază şi, fără a ridica privirea, începe să mănânce chili dintr-un vas de plastic.

Helen l-a ofensat şi încearcă să-şi dea seama dacă ar trebui să-şi ceară scuze, dar nu-i vine în minte niciun cuvânt potrivit situaţiei, aşa că rămâne tot acolo, bea apă din sticlă şi priveşte pe fereastră, îl vede pe Gerard întinzându-se în scaun, ridicând ambele braţe deasupra capului, răsucindu-se într-o parte şi în cealaltă înainte de a lăsa mâinile în jos şi a-şi scutura umerii. „Poate sunt îndrăgostit de ea. “Ideea aceasta nu-i trecuse prin minte lui Helen, care îl credea incapabil de un sentiment atât de pur. Sau poate că greşeala ei, se gândeşte acum, constă în faptul că a presupus că există sentimente pure. Nu se întrepătrund toate? Iubirea şi gelozia, pasiunea şi mânia… Este posibil să simţi un singur lucru, unul adevărat?

Se întoarce din nou spre bărbatul aşezat la masa ei, privindu-l o clipă înainte de a-l întreba:

— Ai avut vreodată o relaţie extraconjugală?

El ridică privirea uluit. Are ochii limpezi, dar subliniaţi de cearcăne negre, ceea ce îi dă un aer fragil:

— Eu nu sunt căsătorit, îi răspunde el, apoi surâde afectat şi adaugă: dar tu?

— Nici eu nu sunt căsătorită.

— Ah, dar nu trebuie să fii căsătorit ca să trădezi pe cineva, nu-i aşa?

Soarbe dintr-o cană de cafea, apoi se lasă pe spătarul scaunului şi îşi încrucişează braţele la piept cu un aer de satisfacţie.

— Îmi dau seama după faţa ta că ai trădat. Nu trebuie să spui nimic.

Ea se gândeşte imediat la noaptea petrecută cu Miles la lac, la buzele lui de azi-dimineaţă, pe coridor. Cu ce este ea mai presus decât mama?

— Ai dreptate, îi spune bărbatului. Nu sunt cu nimic mai bună decât o adulteră. Un adulter? În fine, nu ştiu ce cuvânt ar trebui să folosesc. Eu sunt aceea.

— Oh – se apleacă el înainte zâmbind –, nu fi atât de dură cu tine însăţi! Eşti abia adolescentă. Toţi avem nevoie de timp ca să învăţăm.

— Nu, scutură Helen din cap. Nu este o scuză.

El râde, de această dată în hohote şi cu exuberanţă, iar ea simte nevoia imperioasă să-i astupe gura cu palma şi să-i spună să tacă. Râsul lui este pentru ea o bătaie de joc, o zeflemea la adresa tinereţii ei şi a lipsei de experienţă, a lipsei ei de consideraţie pentru Leo şi Ernie, pentru Gerard şi mama şi. Chiar pentru Miles; ia în derâdere alegerile proaste pe care le-a făcut în această vară, când şi-a lăsat trupul să se detaşeze de inimă şi de minte, de conştiinţă şi să hoinărească fără scop în zilele fierbinţi şi fragile, de parcă ar fi fost unul străin. Helen se încruntă şi se uită în altă parte, apoi se ridică.

— Îmi cer scuze, zice bărbatul uitându-se în sus la ea. Numai că eşti atât de serioasă… Ar trebui să înveţi să devii mai senină. Lumea nu este atât de importantă cum o consideri tu.

„Greşeşti, gândeşte ea, ai uitat.” Helen ar vrea să-i spună acest lucru, dar nu zice nimic, se mulţumeşte să dea din umeri, îi oferă o jumătate de zâmbet, apoi se întoarce şi pleacă, aruncă la coşul de gunoi punga în care a avut mâncarea, înainte de a ieşi din nou în căldură.

Când Helen deschide uşa pupitrului ca să-şi strecoare sacul la locul lui, cartea poştală pe care o scria Gerard de dimineaţă zboară afară şi ea se apleacă să o ridice, apoi îşi dă scama că Gerard nu o

poate vedea din poziţia în care se află, aşa că o cercetează rapid. Este imaginea hotelului Dunes, cu reclama strălucind plângăcios în lumina asfinţitului, deasupra unui şir de maşini cu farurile aprinse, în mişcare. Este adresată unei persoane pe nume Kyle din San Diego şi începe cu un nevinovat „Salut, prietene, ce mai faci?" Dar rândul următor îi taie respiraţia: „Am întâlnit o doamnă extraordinară. Singura problemă este că e măritată. Încerc să o conving să vină cu mine într-un weekend la plajă. Dacă reuşesc, trecem pe la voi la un cocktail. Transmite-i sărutări lui Annie". Helen strecoară vederea înapoi pe raftul de sus, unde îşi ţine Gerard lucrurile, apoi se îndreaptă, cu picioarele tremurându-i, şi se prăbuşeşte pe scaunul lui.

— Hei, Helen.

II Aude pe Miles strigând de pe partea cealaltă a bazinului cu apă.

— Aş putea beneficia şi eu de o pauză azi?

Helen se uită în sus şi ridică un deget ca să-i arate că are nevoie de încă un minut; apoi sare în picioare, îmbrăcată în costum de baie, străbate distanţa scurtă până la bazinul lui Miles şi plonjează în capătul adânc.

Astăzi o ia de la serviciu Leo. O aşteaptă în Nova, bătând cu degetele în volan cu multă vervă şi energie un ritm de tobe, aşa cum nu La văzut manifestându-se de o bună bucată de vreme. Helen se strecoară pe locul liber din faţă şi lasă geamul în jos înainte de a se apleca să-l sărute. El deschide buzele peste ale ei cu infinită tandreţe, îi dă părul la o parte de pe frunte, apoi o eliberează cu o apăsare subtilă a degetelor în spatele urechilor. Helen îşi aminteşte ce a învăţat odată de la o verişoară însărcinată, că există în spatele urechilor pruncilor un loc pe care, dacă îl atingi pe ambele părţi, îi obligi să deschidă gura ca să-i poţi hrăni.

— Mi-a fost dor de tine azi, îi spune el.

— Eşti bine dispus, răspunde ea, apoi îi zâmbeşte şi se aplecă pe umărul lui, cuprinsă brusc de un sentiment de recunoştinţă pentru prezenţa lui acolo,

pentru că acum se duc împreună undeva, la el acasă ori la plimbare cu maşina, ca să fie numai ei doi.

— Azi am primit cărţile de şcoală. Şi partiturile de orchestră. Şi ştii mai ce? Universitatea din Las Vegas recomandă un curs în străinătate, la care pot să mă înscriu şi eu. Aş putea să plec să cânt la tobe în Mexic sau în Germania un semestru. N-am ştiut că au atâtea cursuri grozave. Mi-ar plăcea teribil să plec din oraşul acesta pentru o vreme.

După ce intră în traficul de pe Strip, îi aruncă o privire şi adaugă:

— Poate ai reuşi să vii şi tu. Cred că programele sunt mai ales în timpul verii.

— Pare perfect, spune ea. Păcat că mai este atât de mult până atunci.

— Păi, nu chiar atât de mult. Doar un an şcolar, cred.

— În clipa asta mi se pare foarte mult, spune ea şi priveşte pe geam la parada de palmieri uriaşi şi la trotuarele încinse, la soarele care se reflectă cu atâta intensitate în ferestrele cu oglinzi ale cazinourilor, încât are impresia că sunt otrăvitoare, contaminate de la deşeurile radioactive de la Nevada Test Site[4].

Restul distanţei până la casa lui îl străbat în tăcere, ascultând radioul. Este fixat pe postul universităţii, care transmite muzică clasică la ora aceasta, iar Helen se reazemă de spătarul scaunului şi lasă viorile să i se urce pe braţe şi pe trunchi, apoi să se strecoare prin pielea caldă de pe gât, unde muzica vibrează puţin şi o adoarme. A trecut ceva timp, îşi dă seama abia acum, de când n-a mai dormit fără să se trezească o noapte întreagă.

Acasă, se retrag în răcoarea întunecoasă a camerei lui, în care setul de tobe prezidează ocupând o jumătate din spaţiu, ca un fel de insectă preistorică ale cărei membre strălucesc în pofida storurilor trase la ferestre. Helen îşi plimbă degetele pe clopoţeii de vânt, apoi se dezbracă şi se aşază pe pat, lăsându-şi privirea să hoinărească pe copertele de albume atârnate de-a lungul unui perete şi ascultând ecoul clopoţeilor în cameră.

— Ştii, îmi place foarte mult camera ta, îi spune ea.

— Harababura asta?

Leo îşi azvârle lenjeria, pe urmă se aşază dezbrăcat lângă ea, pe pat.

— Da, poartă foarte mult amprenta ta. Nimic nu este străin. Nimic nelalocul lui. Îţi dai seama?

— Abia aştept să mă mut la cămin, spune el ridicând indiferent din umeri, apoi se întoarce spre ea şi se apleacă să-i sărute clavicula.

— Nu te superi dacă azi doar dormim? întreabă ea. Aş vrea să mă întind pur şi simplu pe pieptul tău şi să moţăi. Sunt foarte, foarte obosită.

El se îndepărtează şi se încruntă, iar ea se aşteaptă să-l audă protestând; în schimb, el încuviinţează cu un gest simplu din cap şi spune:

— Da, sună bine.

Seara, la cină, mama anunţă că în weekend se duce la San Diego să-şi vadă o veche colegă de colegiu. Helen o fixează cu privirea, apoi se uită în partea cealaltă a mesei, la tatăl ei care, fără să aibă vreo reacţie, continuă să mănânce friptură de miel şi brânză feta.

— Nu te duci şi tu, tată? vrea să ştie Helen.

Tatăl ridică ochii din farfurie.

— Nu, în weekendul acesta trebuie să corectez lucrările de absolvire.

— Putem să venim noi, Jenny şi eu? întreabă Helen.

— Eu nu vreau să merg, zice Jenny.

— Atunci… doar eu?

Oferă această alternativă ezitând. Chiar vrea să petreacă cinci ore în maşină, numai cu mama ei?

— Poate data viitoare. Eu şi Alice avem o mulţime de lucruri să ne povestim. N-am mai văzut-o de mult. Plănuim să sărbătorim împreună intrarea în menopauză.

La aceste cuvinte, tatăl ridică din nou privirea şi soarbe îndelung din vin înainte de a întreba:

— Deci s-a oficializat?

— Aşa se pare, spune mama ridicând din umeri. Presupun că acum sunt o femeie bătrână.

— Termină, Kath.

Tatăl râde, întinde mâna peste masă şi o aşază peste mâna ei.

O surprinde pe Helen să constate că este prima oară când îi vede atingându-se după o lungă perioadă de timp. De ce n-a băgat de seamă până acum cât de rar îşi manifestă ei afecţiunea?

— Este adevărat, Edward. Am trecut de prima tinereţe.

Mama zâmbeşte spunând aceste vorbe, dar lui Helen i se pare că detectează o notă clară de tristeţe în tonul ei, în ţinută, în felul în care învârte vinul în pahar înainte de a lua o înghiţitură.

— Eu cred că ar fi grozav să nu existe ciclu, spune Jenny. Cum poate fi asta ceva rău?

Părinţii ei râd, dar Helen nu găseşte nimic amuzant în conversaţie şi îşi cere scuze, ridicându-se de la masă.

Nu poate să doarmă. Lumina lunii pătrunde în spirale prin broderia perdelei; dudul zgârie la fereastră în ritmul regulat al rafalelor de vânt. Este trecut de miezul nopţii, se apropie de ora unu, în casă este întuneric şi linişte, toată lumea doarme.

Mama va pleca peste trei zile să petreacă sfârşitul de săptămână la San Diego cu Gerard. Helen vede de pe acum frânturi de imagini ale acestei excursii. Gerard o va aştepta pe mama să vină să-l ia vineri după-amiază, pe scările de la intrare, cu o geantă de voiaj lângă el, cu şapca trasă bine pe ochi, ca să se protejeze de soarele ofilitor. Traversând deşertul, se vor opri de câteva ori pe drum, poate la Barstow, ca să mănânce ceva în maşină – ceea ce tata nu ar permite niciodată. Îşi vor petrece timpul la plajă, serile în restaurantele scufundate în semiobscuritate, cu nisip împrăştiat pe podea ca praful de stele. Se vor săruta cu mare râvnă pe stânci, deasupra oceanului. Vor face vizite unor străini şi îşi vor lua câte un cocktail. Vor dormi în acelaşi pat.

Helen se întoarce pe partea cealaltă în propriul pat, cu stomacul frământat de îngrijorare. N-a vorbit nimănui despre relaţia extraconjugală a mamei, nici măcar surorii ei sau lui Leo, şi se întreabă cât timp va mai reuşi să păstreze informaţia numai pentru ea, ce cuvânt sau ce privire va provoca inevitabila fisură prin care informaţia se va strecura în exterior şi va produce daune. A crezut că se terminase. Sau poate a sperat, pur şi simplu, că afirmaţiile ei, acuzaţiile au însemnat ceva pentru mama. Ideea că mama s-ar putea duce la San Diego într-adevăr ca s-o vadă pe prietena ei Alice se învârte în conştientul lui Helen cu o undă de speranţă. Dar vede din nou cartea poştală şi ştie că ar fi o coincidenţă prea mare.

Helen azvârle cearşaful, se dă jos din pat şi se îmbracă, scoţând din dulap o rochie albă cu bretele şi trăgând-o pe ea de jos în sus, apoi leagă şireturile unei perechi de sandale argintii, pe care le are de câteva luni şi care nu sunt încă uzate. La baie, îşi dă cu puţină apă pe faţă şi se fardează, îşi perie părul, îşi dă cu deodorant sub braţ, apoi vorbeşte cât poate de încet la telefonul din bucătărie, care se află la celălalt capăt al casei faţă de dormitorul părinţilor.

Leo are telefon în propriul dormitor şi ridică receptorul la primul zbârnâit.

— Ce s-a întâmplat? întreabă el, înainte de a apuca ea să spună altceva decât un „bună, eu sunt “.

Iar Helen se gândeşte că exact aceste cuvinte le-ar folosi şi mama ei dacă ar răspunde la telefon în mijlocul nopţii.

— Nu s-a întâmplat nimic, îl linişteşte ea. M-am gândit.

Face o pauză şi se uită în jur, la dulapurile întunecate din bucătărie, la paharul care străluceşte lângă chiuvetă, pe jumătate plin cu apă. Este într-adevăr în stare să rostească motivul pentru care l-a sunat?

— Ce-i? întreabă el familiar, cu vocea atât de apropiată de urechea ei, încât Helen are impresia că el se află lângă ea.

— M-am hotărât, vreau să mă mărit cu tine. Da, da, mă voi mărita cu tine.

El tace câteva secunde, apoi Helen îi aude răsuflarea suspendată revărsându-se vibrant prin legătura telefonică.

— Adevărat?

— Da. Vino să mă iei cât de repede poţi!

— Stai! Vrei să spui… acum?

Dă din cap că da, apoi îşi dă seama că el n-o poate vedea.

— Nu vreau să mai aştept nicio secundă. Ne putem duce la capela aceea deschisă permanent, de lângă magazinul tatălui tău, pe urmă plecăm în California sau altundeva în luna de miere.

Închide ochii şi aşteaptă răspunsul, dându-şi seama pentru prima oară cât de repede îi bate inima, câte lacrimi i s-au adunat în gât şi în piept.

— Rine, spune el. În douăzeci de minute sunt la tine.

Fără să aprindă lumina în cameră, împachetează un costum de baie şi un rând de haine în sacoşa de gimnastică. Apoi aranjează patul şi scrie un bilet pe care îl aşază pe pernă. Pe el este scris simplu: „Am fugit “. Aruncă o privire prin cameră întrebându-se dacă va reveni vreodată sau dacă s-a terminat. Probabil nu va mai putea trece nici pragul terasei după ce mama va descoperi ce a făcut. Pe noptieră se află jurnalul ei intim şi trei cărţi de poezie, pe care le ia şi le aruncă în sacoşă, apoi deschide fereastra şi sare afară, în noapte, să-i aştepte pe Leo.

Chiar şi la ora aceasta târzie, la capela de căsătorii este coadă. Leo poartă hainele lui cele mai bune: pantaloni negri, o cămaşă albă de costum şi cravată îngustă cu dungi albastre. Are părul pieptănat îngrijit, cu cărare într-o parte şi bine lipit de cap. Helen nu este obişnuită să-l vadă astfel şi felul cum arată, ca un străin, în lumina de neon neprietenoasă a sălii de aşteptare de la capela de căsătorii, o face aproape să renunţe. Dar îşi vorbeşte sieşi, încercând să se calmeze. „Este tot Leo, se îmbărbătează în mintea speriată. Este tot băiatul pe care îl iubeşti.”

Două perechi sunt înaintea lor la rând, ambele cu vârste mai mari decât a lui Leo, deşi nu cu mult. Nimeni nu mai poartă rochie sau cravată. Nimeni nu se mai ţine de mână, dar una dintre femei şi-a băgat palma în buzunarul de la spate al jeanşilor logodnicului. Toţi par obosiţi.

— Arăţi superb, îi şopteşte Leo.

Ea zâmbeşte.

— Ai emoţii?

— Deloc..

Îi strânge mâna, iar ea îi răspunde la fel imediat.

— Nu avem nevoie de analize medicale, nu-i aşa?

— În Nevada, nu.

Se gândeşte la biletul lăsat pe pernă. Mama va fi cea care îl va găsi. Ea verifică în fiecare dimineaţă dacă Helen s-a trezit; deodată, simte un fior de regret strecurându-i-se în piept pentru că nu a scris mai mult. Totuşi, ce-ar fi putut să adauge? Ce cuvinte ar reuşi să explice gestul ei de acum? *Toată viaţa suntem doi, dar unul* este *dat la o parte. /Aerul şi focul nepotrivit. /Bucuria nepotrivită.* Nu-şi aminteşte versurile mai departe.

Leo o trage mai în faţă. Au ajuns în faţa funcţionarului de la recepţie. Al doilea cuplu deschide uşile capelei, se strecoară înăuntru să-şi aştepte rândul şi Helen trage cu ochiul la preotul urcat pe un podium, în faţa căruia stă prima pereche, ţinându-se de mână. Deasupra lui străluceşte un vitraliu înfăţişând-o pe Fecioara Maria, iluminat la această oră târzie de o lumină provenită dintr-o nişă, presupune Helen, deşi nu detectează sursa. Pruncul Iisus stă culcat pe spate în braţele mamei, amândoi ignorând miraculos ceea ce îi aşteaptă.

Uşa se închide şi Helen se uită în jos la funcţionarul de la recepţie, un tânăr cu părul ţepos impregnat cu gel, care emană miros de tutun şi acadele. Leo completează nişte formulare şi bărbatul ridică privirea la Helen, îi face cu ochiul. Ea îi întoarce un zâmbet şters, neştiind cum să înţeleagă semnul cu ochiul; apoi îşi mută privirea spre fereastra înaltă de lângă ei, deşi nu reuşeşte să vadă decât

propria imagine în rochie albă zgâindu-se înapoi la ea. Ar fi fost mai frumos dacă ar fi acum îmbrăcată în rochia de mireasă pe care o încerca atunci când a prins-o tata la Caesars Palace. Chiar şi în reflexia din fereastră se vede că rochia aceasta albă de în este şifonată şi că a uitat să-şi pieptene părul la spate. Brusc, regretă că nu se află aici sora ei, tatăl, chiar şi mama. Niciodată, visându-se mireasă, nu şi-a imaginat că va fi singură. Singură, desigur, cu excepţia lui Leo.

— Câţi ani ai, îl întreabă funcţionarul de la recepţie pe Leo.

— Optsprezece.

— Şi tu?

— Optsprezece.

— Daţi-mi actele de identitate, spune el întinzând mâna.

Leo scoate portofelul şi îi întinde bărbatului carnetul de conducere. Acesta îl cercetează amănunţit, apoi spune:

— Mulţumesc.

— Eu l-am uitat pe-al meu.

Bărbatul dă din cap încet şi ridică din umeri, arătându-i palmele deschise.

— Trebuie să-l văd.

— Oh, o clipă.

Se face că şi-a amintit unde l-a pus şi iese din capelă alergând spre Nova, parcată lângă bordură. „Toate este suficient să ai şaisprezece”, se gândeşte ea în timp ce scoate legitimaţia din portofel, apoi încuie maşina la loc, simţind cum vântul o bate peste picioarele şi braţele goale, aruncându-i părul în ochi şi în gură. Nu are ce să facă, va trebui să-i arate funcţionarului permisul, cu speranţa că legea este de partea ei. Sau poate că semnul cu ochiul a însemnat ceva. Poate o va lăsa să se strecoare numai pentru că o place.

Înăuntru, Leo o aşteaptă lângă ghişeu, bătând un ritm cu degetele pe picior. Ea îi întinde funcţionarului permisul, el se încruntă, pe urmă râde.

— Văd că ai pierdut doi ani alergând până la maşină.

— Alerg destul de repede, îi spune ea zâmbind, dându-şi seama că este o afirmaţie prostească, dar sperând că este suficient de simpatică şi cochetă pentru a-şi atinge scopul.

Funcţionarul râde din nou şi ea face la fel, simţind trupul lui Leo încordat lângă ea.

— Îmi pare rău, dar, dacă ai şaisprezece ani, îţi trebuie încuviinţarea părinţilor.

— Bine – se gândeşte rapid –, putem să ne căsătorim acum şi să aducem încuviinţarea după aceea?

El dă din cap că nu şi îi restituie permisul.

— Îmi pare rău, drăguţo.

Cuvântul *drăguţa* o scoate din sărite, pentru că îi arată clar că el este adult, iar ea doar un copil. Până atunci, şi-l imaginase aliat.

Helen roşeşte şi se uită în jos la carnetul de şofer, la propria figură reflectată în luciul suprafeţei laminate. Imaginea este negativă, zâmbetul prea exuberant, ochii de o bucurie juvenilă, prostească. Ce a făcut-o să fie atât de fericită în ziua aceea?

— Hai să mergem, Helen.

Leo o ia de braţ şi ea se lasă târâtă afară din capelă, înapoi pe trotuar.

— Acum ce vrei să facem? o întreabă el.

Este atât de calm, văzut din afară, încât nu-i vine a crede că este Leo cel adevărat. S-a aşteptat de la el la mânie, la disperare, măcar la câteva lacrimi de furie, dar figura lui este placidă şi blândă. N-a ţinut cu tot dinadinsul să se întâmple acest lucru, îşi dă ea seama. Nici el nu este pregătit.

— Cred că ar trebui să mă duc acasă, spune ea.

El încuviinţează cu o mişcare elegantă şi simplă a capului, apoi îi deschide uşa maşinii şi o ajută să urce.

La marginea străzii ca îi dă un sărut scurt, apoi coboară, îşi ia sacul de sport, îi face un semn cu mâna şi închide portiera cu cât mai puţin zgomot. Casa este cufundată încă în întuneric şi Helen se

strecoară în curtea din spate, se caţără pe geamul camerei ei, pe care l-a lăsat uşor crăpat, parcă prevăzând cum se va sfârşi noaptea. Odată ajunsă înăuntru, închide geamul şi îl blochează, apoi îşi scoate rochia albă şi o agaţă în dulap, îşi aruncă sandalele din picioare, îşi pune o cămaşă de noapte din bumbac şi se aşază pe patul încă desfăcut.

Biletul este vizibil chiar şi în lumina obscură. Un mesaj crud, dureros, pe care l-a lăsat ca să o lovească pe mama ei, se gândeşte ea acum. Deşi acesta nu a fost singurul scop. A vrut să fugă cu Leo, să schimbe viaţa pe care a dus-o până acum, să treacă de la o viaţă lipsită de responsabilităţi şi de decizii la alta plină de iubire şi de sinceritate. Dragoste şi sinceritate. Cuvintele înseamnă ceva pentru ea, deşi nu chiar ceea ce au însemnat în trecut. Praful acestei veri s-a aşezat peste ele cu o oarecare permanenţă.

Helen rupe biletul şi îl aruncă la coş, apoi dă la o parte cuvertura şi se cuibăreşte dedesubt, pregătindu-se, speră ea, pentru un somn fără vise.

Cartea a treia

Ultima vară

Bătăile inimii

Edward îşi verifică pulsul în fiecare dimineaţă întins în pat, cu două degete apăsate pe artera de la gât, ţinându-şi ceasul suspendat în aer, deasupra capului. În fiecare dimineaţă, pulsul este exact de şaptezeci şi opt de bătăi pe minut. După ce îşi face duşul şi se bărbiereşte, după ce îmbracă o cămaşă albă curată, cravată albastră şi costum, bătăile au ajuns la optzeci şi nouă, iar când îşi ia rămas-bun de la Kathy sărutând-o – pe buze, dacă îi permite ea, dar de obicei îi întinde doar un obraz bronzat –, ritmul inimii galopează la nouăzeci şi cinci.

Este din cauza căldurii, se linişteşte el pe drum spre serviciu. Vara aceasta s-a făcut cald mai devreme decât de obicei. În iunie au fost mai multe zile cu 44 de grade şi uneori peste. Este din cauza căldurii şi a unei oarecare îngrijorări, trage el concluzia, parcând în spaţiul ce-i este rezervat la

universitate şi coborând din maşină în mantia aerului uscat, vibrant. Helen – primul copil şi, în secret, cel preferat de el – pleacă la sfârşitul lunii august la colegiu. Iar Kathy, a început el să aibă o bănuială serioasă, este îndrăgostită de altcineva.

„îndrăgostită. Ce termen demodat! Îl Se dojeneşte singur în timp ce urcă treptele spre birou. „Poate că doar face sex, fără orice fel de sentiment.' Ideea îl îngrozeşte şi mai tare. Gândul la Kathy, soţia lui maiestuoasă ca un iris, care şi-ar putea dărui trupul altuia doar pentru plăcerea carnală – plăcere carnală, alt termen învechit – face să-i crească pulsul din nou.

În faţa uşii biroului îl aşteaptă o colegă. Anne Collins, profesoară de istoria Franţei, specializată în Evul Mediu târziu. Stă rezemată de perete într-o poziţie pe care ar adopta-o şi fata lui, Helen, cu braţele încrucişate la piept şi un picior îndoit şi rezemat de perete. Este atitudinea unei femei mult mai tinere, meditează el – e ceva de fetiţă, ceva încântător în piciorul astfel sprijinit – şi îi vine în minte petrecerea de anul trecut de la facultate, când el a băut prea mult vin şi i-a vorbit acestei femei, pe o canapea mai retrasă, despre probleme intime pe care acum nu şi le mai aminteşte. Cu siguranţă că gesturile ei l-au atras, felul în care reuşea să-i aducă aminte de tinereţe prin anumite atitudini, pentru că acum, ajungând lângă ea pe coridor, femeia lasă piciorul în jos, se întoarce cu faţa la el şi rămâne nemişcată, lipsită de farmec, purtându-şi din nou vârsta adevărată, care trebuie să fie, presupune el, cam de patruzeci şi şapte.

— Am sperat că vei trece pe aici înainte de ore, îi spune ea când Edward o salută, descuie apoi uşa şi o pofteşte să între. Am o mică problemă.

— Cu ce te pot ajuta?

Deschide braţele într-un gest care, speră el, evocă generozitate, pentru că tonul fals degajat al vocii i se pare evident. Ceea ce ar dori el acum ar fi să-şi ia o cană de cafea din cancelaria facultăţii şi să o soarbă liniştit şi singur o jumătate de oră, adunându-se înaintea primului curs din ziua aceasta.

Ea se aşază pe scaunul din faţa biroului, îşi pune un picior peste celălalt, legănându-l agitată în sus şi în jos, transformându-se din nou în fiinţa mai tânără şi mai atrăgătoare.

— Ai copii adolescenţi acasă, nu-i aşa?

El râde.

— Parcă ai vorbi despre o colecţie.

Remarca nu o face să zâmbească, aşa că el adaugă pe un ton mai serios.

— Aşa este. Două fete. Şaptesprezece şi cincisprezece ani.

— Cred că fata mea a lucrat cu una din fiicele tale la hotelul Dunes, anul trecut. Ernestine îţi spune ceva? Bine, i se spune Ernie.

Nu este un nume de care să-şi aducă aminte că l-ar fi auzit, dar, vrând să fie cooperant, dă din cap afirmativ şi spune:

— Îmi sună cunoscut numele.

Fără vreun avertisment, Anne lasă capul în jos, îşi acoperă faţa cu mâinile şi Edward se sperie că femeia ar putea izbucni în plâns. Se uită la dunga perfectă a cărării ce împarte în două părul încărunţit şi lung până la bărbie şi trage adânc aer în piept. În clipa următoare, femeia ridică ochii şi îi spune:

— Fiica mea este însărcinată.

Edward se aşază în scaunul de la birou şi dă din cap, neştiind ce să-i răspundă. De ce îi spune lui ceva atât de intim despre familia ei? S-au apropiat la petrecerea aceea mai mult decât şi-a dat el seama? De atunci au stat rareori de vorbă şi doar cât să schimbe câteva cuvinte de politeţe.

— Îmi pare rău, zice el în cele din urmă.

— Speram…

Se opreşte şi respiră adânc.

— Speram să vorbească Helen cu ea. Ernie nu are multe prietene şi întotdeauna am considerat că fiica ta are capul pe umeri.

— Să vorbească cu ea despre ce?

Îi dă prin minte că această fată, Ernie, ar putea să-i bage în cap cine ştie ce idei fiicei lui şi îi vine să-şi măsoare pulsul, dar se abţine.

— Oh, ştiu şi eu? Pur şi simplu să stea de vorbă cu altă fată de vârsta ei, o fată drăguţă ca Helen ar putea să o ajute. Bineînţeles, are de gând, ştii… să nu-l păstreze. Oh, Doamne, nu pot nici să rostesc cuvântul. Ţii minte, probabil, că sunt catolică.

— Corect.

— Dar, bineînţeles, exact asta ar trebui să facă. Va avea bursă la Universitatea din Santa Barbara din toamnă.

— Pare cea mai bună decizie.

— Atunci, îi spui lui Helen despre treaba asta?

El înţelege că nu are cum să spună nu, aşa că încuviinţează dând ferm din cap şi îi promite că aşa va face.

Uşurarea care îi destinde trăsăturile este aproape palpabilă şi îi readuce culoarea în obraji, iar Edward îşi permite gestul de a-şi pune două degete pe gât ca să simtă sângele pulsându-i cu putere sub piele.

În aceeaşi seară, înainte de masă, îi vorbeşte lui Helen despre dorinţa lui Anne aşteptându-se la o ripostă. Aceasta este ultima vară pe care Helen o petrece cu Leo şi le-a spus tuturor din familie, şi nu doar o singură dată, că vrea să stea lângă el cât mai mult posibil. Helen tocmai toarnă apă rece de la frigider în pahare când el îi spune despre sarcina lui Ernie şi înmărmureşte cu cana de ceramică în mână, rostind un abia şoptit „vai! “Apoi umple restul paharelor şi pune cana înapoi în frigider, după care se întoarce şi întreabă:

— Cine este tatăl?

— Nu mi-a spus.

— Nu poate fi… hmm.

Îşi freacă bărbia.

— Nu poate fi Miles.

— Mama ei nu mi-a spus cine este băiatul.

— Dar nu înţeleg de ce ar vrea să vorbesc eu cu ea. N-am fost tocmai prietene.

— Mama ei crede că tu eşti un om cu capul pe umeri, că poţi să-i redai încrederea sau să-i dai un sfat bun. Dacă nu vrei să te amesteci, să ştii că nu eşti obligată.

— Ba da.

Dă încet din cap, ca şi când ar lua o hotărâre.

— Ba da, am s-o fac. Fir-ar să fie, adică iertare, vai de mine, nu-mi vine să cred.

— Îţi dai seama, este o poveste foarte tristă.

O cuprinde cu braţul pe după umeri, iar ca se lasă trasă într-o scurtă îmbrăţişare paternă, în timp ce inima îi bate regulat ca a unei păsări lângă pieptul lui. Ritmul ci este mai lent decât al lui şi încă o dată Edward este pe punctul să-şi ia pulsul, dar se abţine.

— Vă întâlniţi mâine la prânz.

Seara, după cină, Edward pleacă la plimbare cu Kathy. A trecut ceva vreme de când n-au mai făcut acest lucru, de când nu s-au mai plimbat unul lângă celălalt prin cartierul în care locuiesc de cincisprezece ani. Situaţia vecinilor a început să se degradeze, îşi dă el scama. Mai multe maşini parcate pe stradă sunt învechite, pe o peluză zace chiar un Camaro fără faruri acoperit cu o prelată, iar pe trunchiul unui copac, la capătul cvartalului de locuinţe, cineva a scris cu vopsea „Ron o iubeşte pe Julie “.

— Ce-o să se aleagă din cartierul acesta? întreabă el, încercând pentru a doua oară azi să abordeze un ton degajat.

Kathy ridică din umeri, gest pe care l-a împrumutat de la Helen, şi spune:

— Poate ar trebui să ne mutăm.

Cotesc la capătul unui imobil şi pornesc pe altă stradă. Ultimele zvâcniri roşiatice ale apusului încep să se dizolve pe un cer mai întunecat.

— Ar fi cam exagerat. Aş zice că declaraţia de dragoste ar trebui acoperită cu vopsea maro şi cu asta basta!

— Este şi aceasta o opţiune.

Pentru un scurt interval de timp, continuă să meargă fără să scoată niciun cuvânt, deşi Edward simte o nevoie disperată să vorbească, să sfărâme tăcerea şi să pătrundă în confortul cuvintelor, aşa că îi povesteşte lui Kathy despre Anne Collins şi despre fiica ei însărcinată, despre rugămintea lui Anne şi

despre faptul că Helen a fost de acord să o întâlnească pe Ernie.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că nu este vorba de Helen!

— Da, avem mare noroc.

Kathy se opreşte în mijlocul trotuarului, în conul de lumină al unui stâlp de pe stradă, şi se apleacă să-şi strângă bareta sandalei. Când se ridică, Edward o priveşte în ochi sperând într-un semn care să-i arate că poate să o sărute. În ultima vreme au trăit de parcă nici n-ar fi fost căsătoriţi, ci doar prinşi încă o dată în hora întâlnirilor. Felul de a îi al soţiei este mult mai închis acum şi el se teme că va fi respins, de aceea se hotărăşte să renunţe la sărut. Observă pentru prima oară un lanţ nou la gâtul ei, un şir de zale mari şi argintii care se pierde în bluza de culoarea rubinului.

— Ce colier este acela? întreabă el, arătând cu o mişcare a capului spre obiectul de la gâtul ei. E nou?

— Oh, dă Kathy din umeri iarăşi. Nu-i mare lucru.

— Arată-mi-l şi mie.

Edward zâmbeşte şi toţi nervii de-a lungul braţelor şi de-a curmezişul pieptului îi zvâcnesc de teamă.

Ea trage lanţul afară, iar el vede că nu este nici pe departe o bijuterie, ci un fluier din oţel inoxidabil ce-i atârnă până la brâu şi sclipeşte în lumina de pe stradă cu o îndârjire ce-l face pe Edward să-şi ţină respiraţia. Unde a mai văzut fluierul acesta?

— Este al lui Helen, spune ea. Pentru piscină. L-am găsit în maşină şi mi l-am pus la gât. Am uitat să i-l dau înapoi.

O explicaţie rezonabilă, decide Edward, dar povestea îi rămâne totuşi în minte ca un ghimpe în timp ce îşi continuă plimbarea. Kathy îl ia de mână şi atingerea ei, răcoarea neaşteptată a palmei ei în mâna lui fierbinte, îl îngrijorează şi mai mult. Kathy nu este genul de femeie care să ţi se agaţe de braţ sau care să te ţină de mână. Când merge pe stradă, i-a spus acest lucru de mai multe ori, are nevoie de propriul spaţiu. Cu toate acestea, Edward îi păstrează mâna într-a sa, gândindu-se că ar putea fi la ea un proces de schimbare, atâta tot. Se întâmplă lucruri

neobişnuite. Când vede desenul în graffiti de pe alt palmier, mesajul înscris cu aceleaşi litere mici şi butucănoase precum cel dinainte, se animă de o voioşie unică, o senzaţie de eliberare străbătându-i brațele și picioarele. Şirul cuvintelor îi trimite totuşi un fior rece în trup şi îl face să-şi ducă mâna la piept când îl înţelege, în speranţa că soţia lui nu a sesizat cuvintele de pe copacul de vizavi: „Julie nu vrea decât să i-o tragă lui Ron “.

Noaptea, în pat, cercetează cu privirea tavanul, căutându-şi consolarea în întunecimea de deasupra. Kathy doarme pe partea ei de pat, întoarsă cu spatele, respirând într-un ritm calm şi seducător; intimitatea atmosferei îi provoacă o durere acută în piept. Dacă el ar face infarct chiar în clipa aceasta, ea s-ar trezi? Ar scoate el vreun sunet, ar striga de durere ori i s-ar bloca pur şi simplu respiraţia, ar fi în stare să tragă suficient aer în piept cât să producă măcar un scâncet sfâşietor? Până dimineaţă n-ar mai fi decât Lin cadavru înţepenit sub privirea radioasă a ochilor verzi ai soţiei.

Kathy a râs de inscripţia în graffiti de pe copac, a râs din toată inima, apoi şi-a acoperit gura într-o veselie poznaşă şi a spus:

— Se pare că Ron şi Julie trebuie să facă ordine în relaţia lor.

Şi când te gândeşti că el voise să-i distragă atenţia de la cuvintele acelea, să-i protejeze sensibilitatea deosebită. Edward se întoarce pe o parte, cu faţa spre curba proeminentă a spatelui ei, vizibilă în semiîntuneric. Lumina străpunge storul lamelar de la capătul patului şi îi cade pe ceafă, unde fiecare oscior al coloanei ei vertebrale se citeşte prin piele ca o suită de insule înlănţuite. Atinge uşor bumbii aceştia sperând că ea se va trezi şi îi va spune ce este cu fluierul aşezat acum pe noptieră, că îi va explica toate micile schimbări prin care a trecut în ultimul an.

În unele privinţe, a devenit mai atentă cu el, aşa că nu se prea poate plânge. Este mai probabil să fie ea cea care ia iniţiativa pentru contactul sexual, deşi acesta a rămas în continuare un eveniment rar. Calcă

mai puţin apăsat, cu degetele întinse înainte, urmează o *u*şoară ridicare de pe călcâie, când muşchiul gleznei i se reliefează senzual pentru o clipă. A început să poarte culori mai pronunţate, ceea ce lui Edward i se pare provocator. Bluza de culoarea rubinului din seara aceasta, o fustă de culoarea prunei care i se opreşte la genunchi, sandale din satin de culoarea ciocolatei. Hainele albe şi bej sunt treptat date la o parte. Apoi este faţa. A fost întotdeauna un far discret, o floare numai pentru el, dar acum fiecare zâmbet are cel puţin trei semnificaţii; fiecare privire poartă greutatea unei întregi conversaţii.

Se întoarce pe partea cealaltă oftând, un oftat zgomotos cu care speră că o va trezi pe Kathy, dar şi aceasta este o schimbare în atitudinea ei: a început să aibă somnul mai adânc. Ceasul digital îi arată în cifre albastre ora 2.00 noaptea; Edward închide ochii, încearcă să adoarmă. Simte sângele curgându-i prin vene, pulsându-i în tâmple, la încheietura mâinii, în spatele genunchilor goi. Este pe cale să înnebunească?

Nu, este ceva normal, îşi spune singur. Când bărbatul este îngrijorat că soţia are o relaţie amoroasă, se poate aştepta să-i crească tensiunea, să-şi simtă sângele înfierbântat. Edward trage adânc aer în piept, apoi expiră numărând de câte secunde are nevoie pentru a-l elimina complet, o metodă de calmare, pe care a învăţat-o mai de mult. Dar după cinci respiraţii de acest fel îşi dă seama că de data aceasta nu va funcţiona, că somnul va fi la fel de greu de atras ca şi răspunsurile pe care le doreşte şi totodată nu le doreşte.

A doua zi, la amiază, o ia pe Helen ca să o ducă la întâlnirea cu Ernie. Ernie n-a vrut să revină la locul fostei ei slujbe, aşa că Edward a consimţit să acţioneze ca un fel de intermediar şi să o transporte pe fiica lui de la piscină la un mic restaurant de vizavi de Universitate. Anne va veni să le ia la ora unu şi să o ducă pe Helen înapoi la Dunes.

Fiica lui are o atitudine stoică în maşină, are părul pieptănat pe spate, în şuviţe ude, ordonate, ce-i

conferă un aer bătrânicios, de femeie fățarnică şi tăcută, greu de înţeles. Când va veni Anne să o ia, se gândeşte el, părul i se va fi uscat şi i se va învolbura în valurile moi cu care este el obişnuit. Observă că Helen nu poartă nimic la gât şi îl cuprinde un val de linişte la gândul că fluierul rămas acum pe noptiera lui Kathy îi aparţine într-adevăr fiicei sale.

— Unde ţi-e fluierul? întreabă el, virând pe Maryland Parkway.

— I l-am împrumutat lui Miles. Şi l-a uitat pe-al lui.

Lui Edward îi creşte pulsul.

— Nu ai mai multe?

— Nu.

Virează la stânga sa pentru a intra în parcarea restaurantului. La ghereta unde se preiau comenzile, se află o fată brunetă, care ridică mâna în semn de salut când se opresc.

— Mulţumesc că m-ai adus, spune Helen, fără vrei) intenţie de a coborî din maşină.

Are emoţii?

— Să ştii, Helen, dacă nu-ţi vine să vorbeşti cu ea despre acest subiect, chiar nu eşti obligată s-o faci. Putem lua masa toţi trei împreună sau pot s-o duc cu maşina la mama ei, la birou, iar tu rămâi să mănânci ceva.

— Nu.

Clatină din cap.

— Vreau să vorbesc cu ea.

În clipa următoare coboară din maşină, îşi pune picioarele lungi şi bronzate pe asfalt, ducând după ea mirosul de loţiune antisolară şi clor. El aşteaptă şi se uită prin geamul maşinii după Helen cum intră pe uşa restaurantului şi se duce spre Ernie. Fata se ridică în picioare şi Edward se străduieşte să distingă forma rotunjită a pântecului sub tricoul gri; dar abdomenul este plat sub învelişul de pânză şi el îşi aduce aminte că este nevoie de câteva luni până să se vadă dovezile vieţii dinăuntru.

Revenit la birou, mănâncă un ou răscopt adus de acasă, a cărui coajă zace împrăştiată pe birou, ca

şrapnelul. Bea cafea din termos şi admiră steagul rusesc, prin care răzbate imaginea curţii şi a oamenilor care o străbat. Vede un student de acum doi ani, Cari, care îi face cu mâna când trece prin dreptul ferestrei. Edward îi răspunde fluturând şi el din mână, apoi pleacă de la fereastră, amintindu-şi că băiatul acesta a fost odată îndrăgostit lulea de Helen. Spre uşurarea lui, n-a ieşit nimic de-aici. Ea a rămas îndrăgostită constant de Leo, ceea ce i-a îngrijorat la un moment dat pe el şi pe Kathy, dar acum acest lucru i se dezvăluie ca o binecuvântare. O fiică nu învaţă arta fidelităţii de la o mamă infidelă, nu-i aşa? Cu siguranţă, aventura lui Kathy este doar o închipuire de-a lui.

Adună resturile de coajă de ou în palmă şi le aruncă în coşul de lângă birou, apoi se ridică în picioare şi îşi netezeşte cămaşa. Cursul începe în zece minute, aşa că îşi strânge însemnările şi îşi mai verifică o dată pulsul – optzeci şi patru – înainte de a ieşi pe coridor.

Seara, la masă, încearcă să stoarcă informaţii de la Helen.

— Aşadar, cum a fost la prânz? o întreabă el.

— Bine.

Helen ridică din umeri, iar el îşi dă seama că nu va fi treabă uşoară să scoată ceva de la ea.

Mănâncă ceva cu totul nou astă-seară. La început a fost un fel spaniol, numit *ceviche,* peşte crud în sos de ulei şi lămâie, neobişnuit de înviorător – Jenny chiar a cerut încă o porţie –, iar acum Kathy le umple farfuriile cu *paella,* un fel de mâncare pe care l-a încercat cândva la Madrid, cu o prietenă din vremea colegiului, dar de atunci n-a mai avut ocazia să mănânce aşa ceva. Gustul condimentat al orezului îi evocă imediat imaginea fetei cu care era prieten la douăzeci şi doi de ani, amestecul de pistrui şi sprâncene asimetrice, seara în care i-a spus că nu o iubea, iar ea a plâns în baia hotelului în care locuiau.

— O masă grozavă, îi spune el lui Kathy când ea revine la loc, vizavi de el, şi ia o gură de vin.

— Mulţumesc.

Astă-seară nu poartă fluierul, dar arc pe mână o brăţară de argint care lui nu i-a plăcut niciodată. Este prea groasă şi butucănoasă pentru încheietura ci fină, iar hieroglifele care înscriu probabil numele ei i se par la fel de grosolane şi obscene ca desenul în graffiti.

— Eşti într-un fel de etapă spaniolă?

Edward îi zâmbeşte de pe partea opusă a mesei, iar ea îi răspunde schiţând un zâmbet vag.

— Cam aşa ceva, cred.

El se întoarce din nou spre Helen.

— Aşadar, a fost bine la prânz. Mai exact, ce înseamnă asta?

Încă o ridicare din umeri.

— Nu ştiu. Este o problemă a ei personală, tată.

— Oh, da.

Nu-şi dă seama dacă răspunsul este unul raţional sau dacă îl înfurie. Ezită între a accepta spusele ei şi a mai pune o întrebare, când sună telefonul.

Jenny sare să răspundă, traversând distanţa scurtă până la bucătărie atât de repede, încât Edward îşi aminteşte că fata are un prieten nou, un băiat pe care el nu l-a întâlnit încă şi care se numeşte, ca toate lucrurile ciudate, Brazii. Gravitatea faptului care îl îngrijorează îl face să se înece cu *paella* rămasă în gât şi trebuie să dea peste cap tot conţinutul paharului de vin, în patru înghiţituri mici, dar eficiente.

— Tată.

Are vocea sugrumată de dezamăgire.

— Pe fine te caută. Cineva pe nume Anne Coli ins.

De obicei, nu-i place să răspundă la telefon când este la masă, dar curiozitatea este prea mare pentru a renunţa la acest apel, aşa că se ridică şi preia receptorul de la fiica lui.

— Bună seara, Anne.

O salută din pragul bucătăriei, privindu-le între timp pe cele trei femei din familia lui, care continuă să mănânce.

— Cum a decurs prânzul? Ştii ceva?

— Helen nu ţi-a spus cum a fost?

Vocea ei îi curge în ureche precum apa rece ca gheaţa şi Edward îndepărtează uşor receptorul înainte de a-i răspunde simplu:

— Nu.

— Ei bine, să-ţi spun *eu* atunci că ideea de a o pune pe fiica ta să stea de vorbă cu a mea a fost cea mai proastă pe care am avut-o vreodată. Nu ştiu ce tupeu are, dar…

— Ce vrei să spui?

Ridică şi el tonul, ca să-i arate că şi el este pe cale să se supere. Nu-i place că ea pare să o critice pe Helen, când de fapt Helen i-a făcut o favoare.

— Helen a reuşit să-i bage în cap lui Ernie că ar trebui să păstreze copilul.

— Chiar aşa?

Se uită la Helen, care a devenit atentă şi îl priveşte cu ochi mari, din locul în care este aşezată la masă, cu furculiţa suspendată în aer.

— Nu-i adevărat.

— Ba este. Te rog să mă crezi. Acum Ernie refuză să întrerupă sarcina.

— Păi…

Caută ceva liniştitor de spus.

— Ei bine, poate că este mai bine aşa, date fiind convingerile voastre religioase. Poate că adopţia este o soluţie mai bună până la urmă.

— Nu, nu înţelegi. Intenţionează să-l păstreze. Să crească ea însăşi copilul. Şi totul numai pentru că fiica ta i-a spus că, dacă îşi pune în minte acest lucru, este în stare.

— Hmm.

Nu ştie ce să mai zică.

— Păi bine, în general este un sfat bun, dar înţeleg de ce eşti supărată.

— Supărată este *foarte puţin* spus.

— Anne, ascultă.

Edward coboară glasul, se fereşte de privirea înspăimântată a lui Helen şi dispare în bucătărie.

— Îmi pare rău. Trebuie să fie vorba despre o neînţelegere. Voi sta de vorbă cu Helen în seara asta.

Promite să-i telefoneze mai târziu, apoi îi spune la revedere şi revine la masă. *Paella* i s-a răcit în farfurie şi, când ia o înghiţitură, trebuie să facă eforturi ca să nu se strâmbe de dezgust.

— Presupun că ştii despre ce a fost vorba, îi spune lui Helen.

Ea încuviinţează dând din cap cu seriozitate şi priveşte în farfurie.

— Ce se petrece? vrea să ştie Kathy.

El îi explică rapid situaţia. Jenny scoate un fluierat slab, apoi se uită la Helen şi îi spune cu un sarcasm pe care Edward nu l-a mai auzit la ea până acum.

— Bine jucat.

— Helen, unde ţi-a stat mintea? întreabă el, dar, când ea îşi încruntă sprâncenele de parcă ar avea o durere şi se uită la el peste masă, Edward regretă imediat tonul acuzator.

— Nu ştiu. Nu mi-ai spus decât să stau de vorbă cu ea. Asta am făcut.

— Cu siguranţă, femeia aceasta nu o poate învinovăţi pe Helen pentru opţiunile fetei ei, spune Kathy.

— Ei bine, se pare că exact asta face, pentru că, înainte de a lua prânzul cu Helen, Ernie avea de gând să facă un avort.

— Îl iubeşte pe tatăl copilului, spune Helen, cu atâta linişte în glas, încât Edward are impresia că nici nu a vorbit.

— Poftim?

— Ai auzit foarte bine, intervine Kathy.

— Ce legătură are faptul că îl iubeşte pe tatăl copilului? întreabă el. Mai ales dacă tatăl are şaptesprezece ani.

— Nu poate ucide ceva ce este al lui, îi spune Helen.

— Nu vreau să intru într-o dezbatere despre „când începe viaţa “, îi spune el, dar cred că *a ucide* este un cuvânt mult prea greu pentru această situaţie.

— Este ceea ce a vrut ea de la bun început, zice Helen. Nu eu am convins-o ce să facă.

— Chiar aşa, interveni Jenny. Ce este ea, un fel de spălător de creiere? Hai, tată. Nu e vina lui Helen.

Înţelege că toţi de la masă sunt împotriva lui, şi nu fără temei, aşa că se lasă pe spătarul scaunului cu paharul de vin în mână şi spune:

— Bine, aşa este, numai că eu sunt cel care trebuie să-i explic toate astea mamei ei, care este foarte furioasă.

Când, în cele din urmă, se duce la culcare, aproape de miezul nopţii, somnul îl ocoleşte. Kathy este trează şi ea – îşi dă seama după cum respiră – aşa că şopteşte:

— Acela nu era fluierul lui Helen.

— Ce? murmură ea.

Fluierul nu se mai află pe noptieră, dar Edward nu-şi poate lua gândul de la el.

— Al cui era fluierul pe care îl purtai?

Kathy se întoarce într-o parte, cu faţa spre el, şi îşi pune palma deschisă pe pieptul lui.

— L-am găsit în maşină. Am presupus că era al lui Helen.

Îşi plimbă palma în sus şi în jos, ca şi când ar vrea să-l liniştească.

— Ce te-a apucat?

Iată ocazia, se gândeşte el, întrebarea care i-ar permite să se destăinuie, să-şi exprime frământarea. Dar ştie cât de respingătoare poate fi gelozia, aşa că, o prinde de încheietura mâinii şi îi trage braţul peste umărul lui, sperând că ca se va apropia, ceea ce şi face, apăsându-şi trupul de al lui şi sărutându-i urechea, apoi gâtul, apoi umărul. Ce-l îngrijorează atât de tare? O sărută pe frunte cu băgare de seamă, un gest pe care îl simte paternal, încearcă să adune mai multă pasiune când îi descoperă buzele în întuneric, dar sărutul ei

se pare străin; buzele ei au devenit subţiri şi străine pentru el; îşi imaginează că în seara aceasta se întredeschid sub ale sale numai ca să-l potolească, ca să-i ostoiască neliniştea. Aşa că se desprinde şi îi desface braţul din jurul gâtului, dar cu blândeţe, ca gestul să nu i se pară ei drept o acuză. I-ar pune o

întrebare care să lase calc deschisă adevărului, una care să n-o forţeze să mintă, aşa cum presupune că s-a întâmplat chiar acum când a întrebat despre fluier. Dar nu-i vine în minte nimic inofensiv. Chiar şi banala întrebare „cum ţi-a mers azi? “i se pare inoperabilă în spatele cortinei de duplicitate. Rămâne o clipă tăcut, apoi, într-un târziu, întreabă:

— Crezi că fata asta, Ernie, ar trebui să păstreze copilul?

— Doamne sfinte, nu ştiu.

Se aruncă înapoi, pe spate.

— Nu, probabil că nu. Dar pot să înţeleg de ce doreşte să facă acest lucru. Nu-mi imaginez cum ai putea renunţa la un copil. Gândeşte-te cum ar fi viaţa fără Jenny sau fără Helen. Ar fi cu totul diferită şi îngrozitoare, nu crezi?

— Vom vedea cum este viaţa fără Helen la sfârşitul verii.

— Ei, nu tocmai.

— Mi se pare important faptul că pleacă la şcoală. Poate ar fi trebuit să o îndemnăm să se mărite cu Leo şi să rămână aproape de casă.

Kathy râde; rămân o vreme tăcuţi, în întunericul decupat în jurul lor de formele familiare ale dormitorului. Au trăit împreună în această casă, au dormit unul lângă celălalt în această încăpere din al doilea an al căsătoriei şi Edward are impresia că întotdeauna au existat necunoscute între ei, o permanentă ceaţă le-a învăluit limbajul şi părţi ale trupului, iar ei nu au reuşit încă să o dizolve complet. Au existat totuşi şi perioade scurte de timp când aceste legături s-au limpezit, când ceva – un oftat comun în toiul nopţii, piciorul ei peste al lui înainte de a adormi – a anulat distanţa dintre ei cu o strălucire fulgerătoare, orbitoare. Râsul ei de acum este un asemenea moment, iar Edward o prinde de mână sub cearşaf, dorind să se dilate timpul şi să-l cuprindă, să-l închidă ermetic în siguranţa pe care o caută.

— Asta te-a preocupat în ultimul timp? îl întreabă ea. Faptul că Helen pleacă şi ne lasă?

— Da.

Este pe jumătate o minciună şi Edward îşi retrage mâna, întorcându-se pe partea cealaltă, cu spatele la soţia lui.

Anne îl aşteaptă în faţa biroului când ajunge la serviciu. Nu i-a mai telefonat aseară, aşa cum promisese, şi, apropiindu-se pe coridor de silueta elegantă, cu braţe înţepenite, încearcă să inventeze o scuză, să găsească acele cuvinte ce ar putea cât de cât să o liniştească.

— Îmi pare rău, n-am mai sunat, zice imediat ce ajunge lângă ea. Când am încheiat discuţia cu Helen, trecuse de zece şi m-am gândit că era prea târziu.

Ea îl urmează în încăpere şi se aşază pe scaunul din faţa biroului. Edward îşi scoate sacoul – este atât de cald astăzi încât abia a reuşit să se îmbrace apoi se aşază pe partea cealaltă, întorcându-se cu faţa spre ea, peste teancurile ordonate de lucrări pe jumătate corectate.

Anne oftează şi îşi dă părul la o parte de pe frunte.

— Nu-i nimic. M-am dus la culcare devreme şi am dormit buştean.

— Foarte bine, foarte bine. Probabil că a fost ceea ce îţi lipsea.

— Ei bine, spune ea şi se uită la el.

— Ei bine…

Întoarce palmele deschise spre ea, aşteptând-o să continue.

— Se pare că voi fi bunică, şi nu mama cea mândră a unei studente la colegiu.

— Nu poţi fi şi una, şi cealaltă?

— Nu. Cred că Ernie ar trebui să amâne plecarea la şcoală în această situaţie. Vreau să stea acasă cu mine.

— Ştii – zâmbeşte blând –, până aici nu sună rău.

Când ea tace, el se ridică în picioare şi spune:

— Dau o fugă până în capătul coridorului, după nişte cafea. Ar trebui să fie proaspăt făcută la ora asta.

Găseşte două căni de cafea curate în cancelarie, le umple, apoi revine în birou şi îi oferă una lui Anne.

Ea o primeşte zâmbind; în loc să se aşeze la locul lui de la birou, Edward se sprijină pe marginea lui, aşteptând să se răcească lichidul ca să-l poată bea. Stau la mai puţin de un metru distanţă unul de celălalt acum şi îi simte parfumul. Crede că este cel pe care îl folosea şi fosta lui prietenă, cea din excursia la Madrid, şi încearcă să dezgroape din memorie marca acestuia. Este dulce şi are totodată un iz de mosc, ceea ce crede că se numeşte parfum floral. Are un nume nostim, îşi aduce el aminte, unul de care el şi femeia aceea obişnuiau să râdă, pentru că ea şi-l pulveriza în spatele genunchilor înainte de a ieşi din hotel.

Laptele Raiului, nu, poate Rai Lichid? Nici aşa. Nectarul Raiului. Asta este.

— Te-ai dat cumva cu Nectarul Raiului? o întreabă pe Anne cu un zâmbet conspirativ.

Ea râde.

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre parfumul tău. Nu aşa se numeşte?

— Nu.

Râde din nou.

— Ce nume! Al meu se cheamă pur şi simplu Crin de pădure.

— Şi acesta este frumos.

Anne soarbe o înghiţitură de cafea, îşi pune un picior peste celălalt şi îl leagănă pe cel de deasupra înainte şi înapoi, aşa cum face de obicei, ca o fetiţă.

— Mă simt uşor stânjenită că îmi cunoşti toate secretele acum. Te rog să nu mai povesteşti nimănui despre Ernie.

— Sigur că nu.

— De ce nu-mi spui şi tu un secret de-al tău, în compensare?

Zâmbeşte uitându-se la el şi Edward remarcă pentru prima oară că are dinţi perfecţi.

Se gândeşte ce ar putea să-i spună. Că bănuieşte că soţia lui are o aventură amoroasă? Că acum doi ani a avut şi el una? Că aproape ar dori să fie şi fata lui gravidă, ca să rămână acasă?

— Am găsit, zice el în cele din urmă. Mi-am făcut un obicei bizar din a-mi verifica pulsul ori de câte ori sunt singur. Şi nu este de două ori acelaşi.

Surâde afectat, încercând să abordeze un aer nostim, cam aşa cum ar face un profesor excentric dintr-un film.

Dar ea nu răspunde cum a sperat el. Se încruntă şi spune vădit îngrijorată:

— Vai, Edward. Dacă inima bate neregulat, trebuie neapărat să te duci la medic. Nu mai suntem la vârsta adolescenţei, îţi dai seama.

La ora cinci, se duce cu maşina să o ia pe Helen de la Dunes. Aerul condiţionat îl izbeşte în faţă, iar la radio se transmit ştiri. Hotelurile de pe Strip se văd prin parbriz apropiindu-se în viteză; în spatele lor sunt munţii, duri, strălucitori şi aparent la fel de intangibili ca luna în mijlocul lanţurilor de malluri, cazinouri şi magazine universale, deşi în realitate se află la numai o oră distanţă de mers pe şosea. Au trecut luni bune de când n-a mai urcat acolo, luni bune de când aerul nu i-a mai oferit un dram de răcoare. Ar trebui să-şi ducă familia pe Mount Charleston în weekendul acesta, la picnic, deşi nu-şi poate închipui că fetele ar fi încântate decât dacă şi-ar putea aduce şi prietenii, iar Edward nu ştie dacă ar digera patru ore întregi lângă Leo şi lângă Brazii, în special dacă ar fi silit să le vadă pe fiicele lui gudurându-se pe lângă ei.

Parcarea de la Dunes este plină, dar Edward reuşeşte să găsească un loc chiar lângă intrarea piscinei. Cum i-ar zice Helen? Parcare de vedetă rock. Aşa ar denumi ea acest loc privilegiat. Îşi dă. Seama că a început să apeleze din ce în ce mai mult la diferitele expresii ale lui Helen, pe care le foloseşte ca şi când ar fi ale lui, cel puţin în gând. „Este ceea ce se întâmplă când urmează o despărţire iminentă”, se întreabă el?

A ajuns cu zece minute mai devreme şi se hotărăşte să între în incintă ca să o ia pe Helen chiar de acolo. Când pătrunde în coridorul răcoros ce duce spre bazine, simte teama frământându-i stomacul,

deşi nu-i poate stabili cauza logică. Odată ajuns pe platforma piscinei, în explozia de soare şi căldură, îşi simte pulsul inimii accelerându-se; îşi slăbeşte cravata şi se îndreaptă spre pupitru şi spre umbrela roşie. Şi-a lăsat sacoul, în maşină, aşa că îşi rulează mânecile de la cămaşă în timp ce o caută pe Helen. O găseşte cocoţară în scaunul alb, făcându-şi vânt cu un petic de hârtie şi cu cozorocul tras până la marginea ochelarilor de soare. Gerard stă sub umbrela roşie, priveşte în direcţia opusă, spre bazinul cel mare peste care prezidează acum Miles; Edward se duce să stea lângă el, la umbră.

— Salut, zice el când se apropie.

Gerard se întoarce, mirat pentru o clipă, apoi îi întinde mâna.

— Îmi pare bine să vă văd. Edward, nu-i aşa?

Edward acceptă gestul şi dau mâna, palmele umede unindu-se în mod neplăcut, iar parfumul de loţiune antisolară şi de colonie urcă până la nasul lui Edward. Dedesubt zace mirosul uşor afumat de sudoare, care îl face să se strâmbe şi apoi să încerce să ascundă grimasa sub un zâmbet.

— Cum vi se potriveşte munca de manager al piscinei? întreabă Edward, gândindu-se că nu este ceea ce ar întreba de obicei. De unde a căpătat aşa, dintr-odată, tonul acesta fals jovial.' Acest fel insipid de a adresa întrebări unui bărbat?

— O, bine.

Gerard ridică din umeri.

— Nu e o ştiinţă despre rachete. Şi nici istoria Rusiei, de pildă. Asta predaţi la universitate, nu-i aşa?

— Exact, răspunde Edward, întrebându-se de unde ştie Gerard acest lucru şi totodată nesigur dacă este flatat sau luat peste picior.

— Pun pariu că e foarte interesant.

— Păi, presupun că sunt şi asemenea momente.

— La fel şi în slujba mea. Credeţi-mă.

Îi face cu ochiul, transmiţându-i un mesaj indescifrabil care îi întoarce lui Edward stomacul pe dos.

— Sunt convins.

Helen apare pe neaşteptate lângă Edward.

— Am venit, spune ea.

El se întoarce spre ea şi rămâne surprins de fluierul care se leagănă la gâtul ei, atârnat de lanţul argintiu. Este identic cu cel pe care îl purta Kathy.

— Bună, draga mea.

Miles li se alătură în adăpostul umbrelei roşii; Edward observă că şi el are fluier. Gerard se ridică şi îşi scoate cămaşa, lăsând să se vadă propriul fluier, pe părul des şi cafeniu de pe piept.

— E timpul să intru în apă, spune el dând din cap. O seară plăcută tuturor! Bine?

Edward salută înclinând capul, derutat de acest trio de lanţuri şi fluiere identice, simţindu-se ameţit şi supraîncălzit. Îl bate gândul că soţia lui a purtat fluierul lui Gerard, dar se scutură repede de el, nedorind să lase această idee să-i pătrundă în minte. Dar, după ce se urcă în maşină, în bâzâitul constant al aerului condiţionat, ştie că, dacă ea se întâlneşte într-adevăr cu alt bărbat, acela ar putea fi Gerard. Vara trecută ideea i s-a părut imposibilă, dar acum nu mai este sigur de nimic în privinţa soţiei lui.

— Tată, ce se întâmplă? îl întreabă Helen când ies din parcare şi intră în trafic.

Îngrijorarea ei îi aduce încă o dovadă că anumite lucruri nu sunt deloc în regulă. Să fie că la curent cu ceea ce se petrece?

— Îmi este cam cald, atâta tot, spune el şi adaugă: ce face Gerard în extrasezon? Ai idee?

— Cred că lucrează la un club de golf sau altundeva la fel de neinteresant. Nu ştiu. Cui îi pasă?

Vorbeşte pe un ton iritat, iar el îşi aminteşte că vara trecută Helen spunea că-l urăşte pe omul acesta din adâncul sufletului.

— Este căsătorit?

Ea oftează adânc.

— Divorţat, cred. Vrei să nu mai vorbim despre el, te rog?

Face o scurtă pauză, apoi adaugă:

— Pur şi simplu nu vreau să mă gândesc la nimic legat de muncă dacă nu sunt acolo. Atâta tot.

El încuviinţează dând din cap şi continuă să conducă spre casă; în gât îi urcă un gust amar, de fiere. Când ajung, aleargă repede înăuntru şi vomită în chiuveta de la bucătărie, apoi se spală pe faţă cu apă şi curăţă locul. Îşi toarnă un pahar cu apă minerală şi rămâne lângă bufet, uitându-se în curte; ar vrea să vină Kathy acasă, să-l găsească aici şi să-l întrebe ce s-a întâmplat, dar în casă nu este nici Lin zgomot – Helen nici măcar nu l-a auzit –, aşa că termină de băut apa singur, apoi se duce să se întindă pe pat.

Sâmbătă, când se trezeşte, patul este deja gol pe partea lui Kathy; se dă jos repede şi porneşte să o caute prin casă. Aseară, la cină, nu părea nimic în neregulă. Când a văzut că el nu se simţea bine, Kathy a pregătit una dintre mâncărurile lui preferate, rizoto cu brânză de capră (deşi cina grea nu prea i-a priit la stomac). Era îmbrăcată în vechea ei paletă de culori – o bluză albă fără mâneci şi o fustă lungă bej, puse în valoare de sandale negre – şi nu avea bijuterii, cu excepţia unei broşe de chihlimbar pe care i-a făcut-o el cadou cu mulţi ani în urmă. După masă, s-au uitat la o reluare din *Capodoperele teatrului,* apoi au mâncat puţin şerbet de zmeură şi au băut cafea decofeinizată şi s-au dus la culcare. Au stat de vorbă pe întuneric despre noul iubit al lui Jenny. A venit pentru prima oară în casa lor aseară, ca să o ia la film, şi amândoi au fost plăcut surprinşi de comportamentul lui politicos şi manierat şi încântaţi de claia de păr roşu şi cravata neagră şi subţire.

Edward a adormit aproape convins că nu există o relaţie extraconjugală decât în imaginaţia lui, nicio schimbare în femeia aceasta dragă, minunată, dar faptul că nu a mai găsit-o lângă el dimineaţă – când, de obicei, se trezeşte mai târziu decât el – i-a stârnit din nou colecţia de îngrijorări.

O găseşte în curtea din spate, bând cafea şi privind în gol, după câte îşi dă el seama, contemplând intens şirul de leandri. Este deja îmbrăcată – într-o rochie

nouă, dreaptă, de culoare albastru păun – şi nici măcar nu-l aude când se apropie.

— Te-ai trezit devreme, spune el când ajunge lângă ea, iar ea tresare, varsă cafeaua pe mâini şi în iarbă, pe urmă se întoarce spre el încruntată.

— Fir-ar să fie, este tot ce spune, lingând stropii de cafea de pe degete.

— Iartă-mă!

Se simte stânjenit în halatul lui de bumbac, cu părul răvăşit şi gras, în comparaţie cu părul ei proaspăt spălat şi coafat şi faţa deja machiată.

— De ce eşti aşa gătită?

— Iau masa de prânz cu Jan.

— Este ora nouă.

Ea ridică din umeri, iar el îşi aduce aminte de Helen.

— M-am trezit, aşa că m-am pregătit. În plus, trebuie să fac şi câteva drumuri înainte.

— Drumuri?

— Trebuie să duc o carte înapoi la bibliotecă, pe urmă să cumpăr flori pentru Jan. Nora ei a născut de curând.

— Chiar aşa?

— Ţi-am spus.

El dă din cap afirmativ, dar nu-şi aminteşte să-i fi spus că Jan a devenit bunică; pe de altă parte, trebuie să recunoască faptul că i se întâmplă des să uite. De fapt, Kathy i-a descris programul unei zile tipice. De multe ori face diverse drumuri sâmbăta, apoi se întâlneşte cu prietenele, aşa că de ce se simte el rău stând aici, în picioare? De ce trebuie să se abţină să nu-şi măsoare pulsul, care pare să fi crescut de parcă tocmai ar fi înotat cincizeci de bazine?

— Hai să mergem înăuntru, zice Edward. E cald.

Ea încuviinţează dând din cap şi îl urmează prin iarba fragilă şi îngălbenită, care îi trosneşte sub paşi ca nişte coji de ouă. „Calc de parcă aş vrea să nu supăr pe nimeni, se gândeşte el, strâmbându-se şi trăgând cu urechea la trosnetul de sub papuci. Am devenit ridicol.”

Hotărârea s-o urmărească nu o ia dintr-odată. Iau micul dejun împreună, fiecare citind bucata lui de ziar, şi singurul zgomot în jur este crănţănitul cerealelor. Helen apare şi ea pe la nouă şi jumătate, bea un pahar de suc de portocale, pe urmă ia o banană şi anunţă că se duce cu bicicleta la Leo, unde avea să mănânce chifle cu scorţişoară. Edward se gândeşte să-i interzică – aproape ca un test, să vadă dacă mai avea vreo putere de acest fel –, dar se mulţumeşte să-i spună să fie atentă, pe urmă revine la ziarul lui. Încearcă să citească pagina de sport, dar nu este atent la nicio informaţie; în schimb, face scenarii despre cum ar putea să o urmărească pe soţie, fără a fi descoperit. Kathy îi cunoaşte maşina, bineînţeles, dar nu se va aştepta ca el să fie în spatele ei. Atât timp cât rămâne la o distanţă rezonabilă, crede că ar avea şanse să reuşească. Dar, dacă ea o să-l vadă, ce-i va spune? Soarbe o înghiţitură de cafea şi cântăreşte întrebarea. Va trebui să-şi aleagă o destinaţie pe acelaşi traseu şi să pretindă că se duce acolo; cât de greu ar fi să facă acest lucru?

— Unde vă întâlniţi să luaţi masa? o întreabă pe Kathy.

— Hmm… ridică privirea. La Middle Eastern, lângă universitate.

— Fac salate greceşti excepţionale.

— Probabil că asta voi mânca.

La zece şi treizeci, când Kathy pleacă, Jenny încă mai doarme, aşa că Edward îi scrie un bilet – „Am plecat. Mă întorc repede. Tata “– şi i-l lasă pe masa din bucătărie. Urcă grăbit în maşină şi iese în stradă, dar Kathy nu se mai vede. A fost păcălit chiar atât de repede? Pe urmă se hotărăşte să o ia înspre bibliotecă, sperând să o prindă din urmă. Desigur, îşi dă seama că, dacă ea a hotărât să cumpere mai întâi flori, n-o s-o mai găsească. Cealaltă posibilitate – aceea că minte – îi stă ca un ghem în gât, dar îşi propune să nu permită deocamdată gândului să prindă contur. Biblioteca este alegerea cea mai bună. Este mai aproape de casă, o distanţă scurtă, direct pe Maryland Parkway, înspre Charleston, şi integrată în

complexul Charleston Piaza Mall, ceea ce îi oferă lui o mulţime de scuze dacă va fi cumva deconspirat.

Zăreşte Honda înainte de a ajunge la bibliotecă; capota albastră străluceşte la semafor, aşa că rămâne şi el cu câteva maşini mai în spate, străduindu-se să zărească creştetul brunet, pe care îl descoperă balansându-se în stânga şi în dreapta, probabil în ritmul muzicii. Se uită la celelalte maşini din jur cu senzaţia instantanee că este caraghios. Niciunul dintre aceste personaje nu se află într-o misiune de inducere în eroare. Îşi domoleşte vina, spunându-şi că au şi ei slăbiciunile lor. Femeia din dreapta fumează. Bărbatul din stânga pare curat şi vioi, dar Edward este sigur că are şi el propriile cotloane întunecate. „Nimeni nu este perfect", îşi spune. Şi, la acest gând, lumina semaforului se schimbă, iar el porneşte în urmărirea subtilă păstrând distanţa, în timp ce Kathy se îndreaptă spre bibliotecă.

Când maşina ei intră într-adevăr în parcarea bibliotecii, îl inundă un val de uşurare. Parchează şi el, la mare distanţă, şi o priveşte coborând cu o carte verde în mână. A aflat destul? N-ar trebui să fie liniştit văzând-o că se duce, cu spatele drept şi plină de graţie, spre uşa bibliotecii? Numai că, aşteptând, cu ochii la un băiat singuratic care se dă cu skateboardul în jurul unui stâlp, îndoiala îi persistă în suflet.

Câteva minute mai târziu, Kathy iese cu mâna goală şi revine la maşină, ţinându-şi părul ridicat la ceafă. Edward se lasă mai jos pe scaun, sudoarea i se adună la tâmple, aşteptându-se să privească în direcţia lui. Parcarea este destul de goală şi, în pofida distanţei, maşina lui ar fi uşor de identificat. Kathy poartă ochelari de soare, dar nu-şi mută privirea de la obiectivul ei, propria maşină. Închide portiera şi pleacă.

În parcarea magazinului alimentar, Edward este mai puţin nervos. Aglomeraţia maşinilor îl fereşte de ochii ei, iar gloata de oameni care intră şi ies îi obturează vederea, astfel încât se teme să n-o piardă din vedere pe Kathy la ieşire. Dar iat-o, traversează

platforma asfaltată cu un buchet de trandafiri roşii-portocalii pe care abia îl ţinea în mână, iar Edward nu poate să nu admire imaginea ei, culoarea uluitoare a florilor pe fondul albastru al rochiei, părul negru lucios şi ochelarii negri asortaţi, felul îngrijit şi drept în care îşi ţine capul, ca şi cum ar fi un obiect preţios care trebuie să stea la vedere. Totuşi, trandafirii i se par cumva nepotriviţi, cu cât se gândeşte mai bine. Sunt trandafirii o floare adecvată pentru o prietenă? Nu ştie.

O urmăreşte pe Maryland Parkway. Kathy se îndreaptă spre restaurantul Middle Eastern. „Te rog, fă să fie Jan acolo, să o aştepte", aproape că se roagă. Cu siguranţă nu lui Dumnezeu, se gândeşte el, analizându-și ruga mai atent, pentru că el se consideră ateu. Dacă ar trebui să descrie cum funcţionează universul, ar inventa un întreg păienjeniş de cauze şi efecte, de nuanţe mute de gri şi albastru, punctate ocazional de fire de bucurie de un roz strălucitor, dar nu ar exista un supraveghetor în sine, ci doar o mulţime de conştiinţe discordante, toate concurând pentru un loc care să fie numai al lor. N-ar exista nici definiţii absolute ale binelui şi ale răului, ci doar situaţii care ar fi gestionate mai bine ori ignorate complet. Dacă la restaurant se va afla Gerard, şi nu Jan, el ce va face? li va trage un pumn în nas? Îl va umili cu măiestria lui în folosirea cuvintelor? Va plăti consumaţia pentru toţi trei?

În faţa lui, strada pare să dea în clocot din cauza căldurii şi Kathy forţează trecerea pe galben, în timp ce el rămâne să aştepte schimbarea culorii roşii a semaforului. Departe, în dreapta, se văd cazinourile, mohorâte, toropindu-se la soare, oferind imaginea unui oraş condamnat. În stânga se află Boulevard Mall, un cinematograf, o megalibrărie, care i se par respingătoare. În faţă vede din nou maşina lui Kathy, se apropie de clădirea care găzduieşte restaurantul Middle Eastern. Edward se întăreşte pentru ceea ce va vedea acolo, hotărându-se să nu decidă cum va reacţiona decât la momentul potrivit.

Dă drumul aparatului de radio cu speranţa că se va calma, dar în interiorul maşinii izbucneşte un marş pretenţios, care îi irită şi mai mult nervii, aşa că se grăbeşte să-l oprească. Mai rămâne un singur cvartal şi pe urmă va afla. Ce, adevărul? Posibil. Sau Jan va fi acolo şi atunci el nu va afla nimic, ci doar că azi Kathy a spus adevărul. În spatele lui răsună un claxon, îşi dă seama că merge foarte încet, aşa că apasă acceleraţia, fără să-şi ia ochii de la maşina lui Kathy, care este în faţă.

Ce va face el dacă Gerard va fi cel care o aşteaptă? se întreabă Edward din nou zărind restaurantul în faţă, pe dreapta. Kathy a ajuns aproape de intrarea în parcare; Edward trage adânc aer în piept, apoi expiră lent. Nu-şi poate imagina viaţa fără această femeie, chiar dacă uneori o simte complet străină. Adevărul este că o iubeşte şi că vrea să fie fericită. Desigur, dacă a fi fericită înseamnă a se culca şi cu alt bărbat, acest lucru nu-l poate admite. Gândul la pielea ei de culoarea caramelului atinsă de altul îi aduce gust de fiere în gură, dar speră să nu vomite din nou.

Priveşte concentrat maşina care ajunge în punctul unde trebuie să vireze ca să între în parcare, dar, spre marea lui uimire, Kathy trece mai departe, continuându-şi drumul spre universitate. Ceasul arată amiaza, ora obişnuită pentru masa de prânz, aşa că nu crede că a ajuns ea prea devreme. Atunci ce face? O urmăreşte mai departe, trec de gazonul îngălbenit al campusului, de înşiruirea de restaurante fast-food, înghesuite unul într-altul, de magazinele de discuri şi de atelierele de copiatoare, de semaforul de la Flamingo Road, de Tropicana şi merg mai departe. Accelerează şi se apropie, mai că ar dori să fie văzut în oglinda retrovizoare. Kathy virează şi intră într-un cartier necunoscut, cu case ieftine, ornate cu stucaturi şi cu maşini vechi, de mari dimensiuni; apoi o urmăreşte pe o stradă aproape pustie, dorindu-şi ca ea să îşi ridice privirea şi să-i remarce prezenţa, pentru a nu se mai duce acolo unde intenţionează să se ducă, astfel încât el să nu fie obligat să afle cu certitudine ce caută soţia lui aici.

Dar Kathy merge mai departe, fără să aibă habar că maşina lui este cu numai câteva zeci de metri în urmă, apoi virează din nou, într-o fundătură. Edward opreşte maşina în mijlocul străzii, incapabil să continue. Nu există alte maşini în jur, aşa că rămâne o clipă exact în locul unde se află. Strada pe care a dispărut ea se numeşte Elysian Court, poate citi numele din acel loc, iar acesta pare a-l lovi cu o forţă fizică. *Elysian,* recită Edward în gând, „un loc sau o stare de fericire ideală". „Ce nume absurd pentru un colţ atât de mizer! Îl gândeşte el, privind mai atent în jurul lui din mijlocul străzii. Locuinţa de lângă el seamănă perfect: cu toate celelalte: o construcţie cocoşată de culoare bej, ca o casă de fermă, cu obloane modeste, coşcovite şi cu un mic bloc de beton pe post de treaptă la intrare. Gândul că ea intră într-una din aceste case, pentru a face orice o face, îi produce o nemăsurată agitaţie şi tristeţe.

Mai rămâne o clipă, apoi vede în oglinda retrovizoare o maşina apropiindu-se, aşa că face o întoarcere de 180 de grade în mijlocul drumului şi revine în mare viteză pe Maryland Avenue; roţile se frământă în ritmul bătăilor inimii, sudoarea îl învăluie când încearcă – să tragă aer în piept, apoi să-l expire. Iese din nou din şosea, intră în alt cartier şi trage pe dreapta. Deasupra lui se desface un palmier, acoperindu-l cu un petic de umbră deprimantă; un labrador, aparent fără stăpân, leneveşte pe trotuar, lângă el.

Edward îşi reazemă fruntea de volan, iar durerea îi explodează în piept cu asemenea sălbăticie, încât nu-şi dă seama dacă este pe cale să izbucnească în plâns sau să facă infarct, ori ambele lucruri. Nu poate respira şi îi este prea cald. Nu acestea sunt semnele morţii iminente? Imaginea propriei persoane murind în acest loc, la numai câteva case distanţă de soţie şi de iubitul ei, îl surprinde prin patetism şi îl obligă să râdă. Bea apă din sticla de pe scaunul pasagerului, inspiră adânc şi rar de două ori, iar durerea începe să-l lase. Încă o respiraţie şi ritmul inimii încetineşte. Câinele se ridică de pe trotuar şi vine şchiopătând să-

şi lipească botul negru de geam, cu atâta înţelegere în ochii trişti, încât Edward râde din nou – încetişor –, apoi îi face cu mâna câinelui, care scoate un lătrat şi se întoarce să se întindă la loc pe trotuar.

Edward oftează adânc, apoi dă iarăşi drumul la radio. Muzica este mai atrăgătoare acum, un duet armonios de pian şi oboi, care îi face durerea mai intensă, dar şi mai uşor de suportat, o integrează în ţesătura mai amplă a lumii înconjurătoare. Este o durere, îşi dă el seama, pe care au împărtăşit-o mulţi bărbaţi şi multe femei înaintea lui, o durere pe care el însuşi i-a provocat-o lui Kathy în trecut, pentru că ca a ştiut, cu siguranţă, despre flirtul lui. Simpla rostire în gând a cuvântului *flirt* îl face să se simtă mai bine, ridică greutatea de pe cartierul acesta murdar şi de pe imaginea lui Kathy intrând într-una din case cu rochia ei superbă şi ducând în mână explozia de trandafiri. Dă radioul mai tare şi iese cu maşina în strada principală, apoi se îndreaptă spre casă, în acompaniamentul muzicii.

Feţe de turcoaz

Helen habar nu are de ce a convins-o pe Ernie să păstreze copilul. Dacă ar fi *ea* în situaţia lui Ernie şi pântecul ei ar începe să se rotunjească datorită copilului lui Leo, Helen nu ar proceda la fel. Îşi acoperă ochii şi recunoaşte pentru sine că ea ar pune capăt sarcinii cât ar putea de repede. Trebuie să se gândească la colegiu – s-a înscris deja la o şcoală destul de prestigioasă din Midwest apoi este vârsta (şaptesprezece ani), temperatura variabilă a dragostei pentru Leo, atâţia factori care ar uşura decizia. Cu toate acestea, a sfătuit-o pe Ernie să ducă sarcina la termen, să crească singură copilul.

Va fi fată, crede Helen, privind de sus apa turcoaz a piscinei. Nu-şi dă seama de unde ştie acest lucru, dar ştie. Copilul lui Ernie va fi o fetiţă. Iar ea poate deveni un fel de mătuşă onorifică, nu-i aşa? îi va aduce porumb proaspăt din Midwest, îi va scrie poezii stupide după ce îşi va fi terminat temele, va sta

cu ea când va veni în vacanţa de Crăciun. Doar este într-un fel răspunzătoare de viaţa acestui copil.

Este ora patru şi piscina e goală. Gerard lipseşte astăzi, se ştie că s-a dus la doctor, dar Helen bănuieşte că este cu mama ei. Relaţia lor nu a continuat în timpul şcolii, este aproape sigură de acest lucru, dar, când a început vara, micile semne au reapărut. Când se lasă seara, mama se aşază lângă piscină şi bea gin tonic, ca şi când habar nu ar avea de caniculă; priveşte la tufele de leandru peste iarba îngălbenită. De asemenea, pregăteşte pentru cină mai ales mâncăruri spaniole, iar Helen, deşi nu crede că Gerard este spaniol, face o legătură directă între acest meniu şi influenţa exercitată de el.

Apoi, mai sunt şi schimbările pe care le vede la Gerard. A renunţat la şapca pe care scrie Dunes şi părul îi stă neted şi e lucios, ca un mândru coif. A înlocuit ochelarii de soare cu lentile reflectorizante cu o pereche de Ray-Ban şi şi-a făcut un obicei din a folosi loţiuni antisolare foarte eficiente şi din a sta la umbră, ca să se bronzeze mai puţin decât se obişnuise Helen să vadă anul trecut; tot este uşor măsliniu, dar nu se apropie în niciun caz de obişnuitul lui maro ca nuca. Toate aceste schimbări fizice i-ar fi pe plac mamei, iar când îi vede împreună, aşteptând-o pe ea sub umbrela roşie, Helen nu poate să nu remarce că par a forma un cuplu reuşit, ajuns la apogeul vârstei mijlocii.

Miles veghează acum de deasupra celuilalt bazin. Aspectul lui s-a schimbat şi mai mult decât al lui Gerard. Revenit după al treilea an la colegiu, Miles afişează o tunsoare cu creastă pe mijlocul capului şi Lin inel de argint în urechea stângă, iar când ea l-a luat peste picior pentru aceste lucruri, s-a înfuriat, reacţionând ca şi cum s-ar fi abţinut de la Lin gest de violenţă până atunci ascunsă. De asemenea, a luat obiceiul să stea toată ziua cu căştile în Lirechi, astfel încât, ori de câte ori ea încearcă să-i vorbească, el nu face decât să ridice din Limeri, arătându-i că nu aude, apoi îi întoarce spatele, în timp ce din urechi i se

revarsă sunete sparte, stridente, trenând după el ca un bocet capricios.

Şi totuşi Helen îl găseşte atrăgător. Nu-i vine să creadă, dar în noua lui personalitate găseşte ceva neobişnuit de tentant. Nemaipunând la socoteală că par să o atragă toţi în vara aceasta – băiatul care îi vinde sandvişuri la prânz, bărbatul cu părul arămiu care ţine barul cu acoperiş de papură, mexicanul slab care locuieşte la hotel şi care stă chiar acum întins pe şezlong la picioarele ei. Toţi o atrag, toţi îi spun să-l părăsească pe Leo înainte de a pleca la colegiu. Pe de altă parte însă, în vara aceasta este mai îndrăgostită ca niciodată de Leo, iar vechea dilemă interioară începe să o înnebunească puţin.

După orele de muncă, Helen se duce cu maşina la Ernie acasă, şofând singură. În fine, Helen a primit în folosinţă o maşină (cel puţin pentru o parte din timp) – sedanul Honda Civic albastru cu geamuri fumurii al mamei – şi este încântată să conducă neînsoţită, să coboare temperatura dată de aerul condiţionat până ce pielea i se face de găină, croindu-şi între timp drum printre hoteluri şi apoi în cartierul lui Ernie. Ca de obicei, la ora aceasta, Ernie este singură acasă şi o conduce pe Helen dincolo de holul de la intrare, bine iluminat, traversând sufrageria cu tavan înalt până în camera ei, o încăpere întunecoasă, cu draperiile trase la geamuri, care conţine un fotoliu ca o pernă umflată, un pat dublu uriaş nefăcut, o combină muzicală şi un televizor mic, întotdeauna pe MTV. Când intră Helen şi se aşază pe marginea patului, ecranul de mici dimensiuni arată două femei disperate, cu şuviţe despletite de păr roz, pe o pistă, sub burta unui avion gigantic. Un rock pe care Helen nu-l recunoaşte izbeşte colţurile camerei.

— Arăţi altfel, spune Helen când Ernie se aşază lângă ea.

Nu este vorba despre pântec, care a rămas plat, dar nici nu poate preciza ce este.

Ernie clipeşte des:

— Lentile de contact colorate.

— Oh, corect. Verzi. Arată grozav.

— Am vrut să am ochi ca ai tăi, cu puţin galben în centru, dar nu se fac lentile în două culori.

— Oh.

Rămân o vreme cu privirea aţintită pe succesiunea rapidă de imagini de pe ecran. Apoi încep să sporovăiască. Ernie se ridică de pe pat, dă sonorul televizorului mai încet şi se cufundă în fotoliul cu perle de polistiren. Aceasta a devenit poziţia lor preferată în timpul conversaţiilor. Helen – picior peste picior pe marginea patului, Ernie – mai jos, lângă ea, cu genunchii strânşi la piept. Peste o lună sau două, se gândeşte Helen, Ernie nu va mai putea sta în poziţia aceasta.

— Mi-a trimis Gerard un cec, spune Ernie. Zice că sunt nişte restanţe din salariu pe care mi le datora, dar nu-mi datora nimic din câte ţin eu minte. Crezi că ştie?

— Eu nu i-am spus.

— Presupun că vorbele circulă oricum.

— Cât ţi-a trimis?

— 50 de dolari.

Ridică din umeri.

— E un gest frumos, până la urmă. Eşti sigură că n-ai spus nimic? Nu mă supăr. Nu mai este un secret.

— Bineînţeles că n-am spus nimic.

— OK, nu te supăra. M-am gândit că poate…

Ridică din umeri din nou.

Helen ştie că nu i-a spus nimic despre Ernie lui Gerard, dar încearcă să-şi aducă aminte dacă i-a vorbit despre copil lui Miles. Poate că o dată a lăsat să se înţeleagă ceva. Crede că ar fi putut face acest lucru acum o lună, înainte să se fi împrietenit cu Ernie. Gândul îi provoacă un spasm în stomac, aşa că se ridică în picioare ca să nu se mai gândească şi trage draperia cu o mişcare bruscă. Piscina lui Ernie, largă şi strălucitoare la început de amurg, fixată în sol ca o bijuterie, o face pe Helen să zâmbească. Faptul că Gerard s-a gândit că cincizeci de dolari ar fi putut s-o ajute pe fata aceasta pare o naivitate drăguţă; iată un cuvânt pe care nu l-ar fi asociat niciodată cu Gerard!

În drum spre casă, Helen ascultă muzică, priveşte cum coboară soarele printre colţii inegali ai munţilor. Nu l-a mai văzut pe Leo de două zile şi începe să-i simtă dorul, dar în seara aceasta el este din nou la repetiţiile de vară cu orchestra, aşa că ea se duce acasă apucând-o pe un drum ocolit, prin cartiere noi, şi reuşeşte în cele din urmă să se rătăcească într-o fundătură. Trage pe dreapta pentru a se orienta şi a stabili pe unde ar trebui să meargă. Nu este greu deloc când munţii sunt puncte de reper. Ar trebui să ţină direcţia formei singuratice, frumos desenate a vârfului Sunrise, spre dreapta. Ştie acest lucru. Dar faptul că se află în locul acesta îi provoacă o senzaţie plăcută, crede ea, dându-i alura unui om pierdut, fie şi numai pentru o secundă.

De aceea se preface că nu observă muntele şi priveşte simplu în jur. Casele din cartier sunt construcţii ample cu stucaturi, adevărate conace, cu acoperişuri de ţiglă roşie şi cu alei de intrare lungi, sinuoase. Este o zonă mai nouă din Las Vegas, iar ca nu s-a mai aventurat pe aici niciodată. Nu se zăreşte nici ţipenie de om. Este prea cald, decide Helen din răsfăţul răcoros al maşinii. Trotuarele au o culoare proaspătă, gri-deschis, iar iarba pajiştilor este încă verde smarald, lucru inexplicabil în mijlocul lui iulie. Helen suspină, apoi lasă geamul în jos şi căldura năvăleşte instantaneu în maşină.

— Mama face sex cu Gerard, spune ea către nimeni, către liniştea acestei oaze.

Cuvintele i-au stat pe buze toată ziua, se simte mai bine după ce le-a dat drumul, aşa că mai încearcă o dată, de această dată mai tare, realizează că se poartă nefiresc, dar nu-i pasă, speră să alunece uşor dincolo de normalitate, să piardă certitudinea faptului că mama ei comite o faptă rea.

În dreapta apare o pată de culoare; Helen ridică geamul cu speranţa că nu a auzit-o nimeni şi se întoarce spre casa lângă care s-a oprit. O fată subţire, în pantaloni scurţi iese pe verandă şi în clipa următoare Helen îşi dă seama că este sora ei. Jenny face cu mâna spre cineva dinăuntru – Helen nu

desluşeşte cine ar putea fi persoana din umbră –, apoi se duce în partea laterală a casei, de unde îşi ia bicicleta rezemată de zid. Încalecă pe şa şi porneşte pe aleea lustruită, virează la dreapta în capătul ei şi trece în viteză pe lângă maşina lui Helen, fără să-i arunce măcar o privire.

Helen este prea surprinsă pentru a reuşi să strige după ea. Face o mişcare cu intenţia să claxoneze, dar se gândeşte că ar putea să o sperie pe Jenny şi să o facă să cadă; pe urmă, există ceva secretos în înclinarea corpului ei, încovoiat protector peste ghidonul bicicletei, iar în secunda următoare a dat colţul fundăturii şi a dispărut din câmpul vizual.

Are Jenny un prieten în cartierul acesta? Helen nu-şi aduce aminte, dar nu crede. Şi ştie că Brazii locuieşte în partea cealaltă a oraşului. Prin urmare, ce face sora ei aici? Va trebui să o întrebe, atâta tot. Este foarte simplu. O va întreba diseară.

Scara au la cină încă un fel de mâncare spaniol, ceva cu peşte şi măsline care îi provoacă lui Helen o furnicătură în gât. Tata este tăcut – de fapt, în ultima vreme a fost mereu tăcut –, bea vin roşu, învăluit într-un aer gânditor, atât de cufundat în el însuşi, încât cămaşa albastră-deschis pare un al doilea strat de piele, subţire, indispensabil supravieţuirii. Ştie, se gândeşte Helen, uitându-se la el cum mănâncă peştele şi cum încuviinţează cu o mişcare vagă din cap când mama îl întreabă:

— Îţi place, Edward?

Bineînţeles că ştie ce se petrece.

Mama, pe de altă parte, arată de parcă ar sta să se ridice din scaun, să plutească şi să planeze deasupra mesei. Pielea ei este de un roz bronzat, frumos pusă în evidenţă de bluza de culoarea irisului. I-a crescut părul, observă Helen, şi îi cade acum pe umerii goi cu o senzualitate mătăsoasă. Cum de trădarea o face atât de frumoasă?

Jenny habar nu are, gândeşte Helen auzind-o povestind din nou despre Brazii, băiatul cu care este prietenă deja de un an de zile. Helen s-a gândit mult dacă să-i spună lui Jenny ce se întâmplă sau nu, dar

nevoia de a o proteja iese întotdeauna învingătoare; de asemenea, a fost pe punctul de a-i spune lui Leo, de multe ori, dar nu a făcut-o. Infidelitatea nu este Lin subiect pe care ar dori să-l discute cu el, sub nicio formă. Spectrul lui Miles ar putea apărea din nou, ca să le distrugă pacea fragilă.

Când Jenny a terminat ce avea de spus despre cel mai recent proiect al lui Brazii – o formaţie de alămuri a adolescenţilor, al cărei şef este tatăl îi vorbeşte lui Helen cu o blândeţe care o surprinde pe fată:

— N-am mai avut plăcerea să-l întâlnim pe Leo de o bună bucată de vreme.

— Obișnuiai să crezi că stă prea mult pe-aici, îi aminteşte Helen, apoi zâmbeşte, ca să-i arate că nu are resentimente.

— Ah, da, când dragostea abia înflorea şi nu vă mai săturaţi unul de celălalt. Acum sunteţi, practic, un cuplu căsătorit de mult.

— Numai că are de gând să termine cu el în vara aceasta, intervine Jenny, apoi îşi acoperă gura cu mâna. Nu trebuia să spun?

Helen ridică indiferentă din umeri.

— Numai să nu-i spui lui Leo. Cine ştie? Poate mă răzgândesc.

— Oh, Helen, sper să nu faci asta, zice mama. Trebuie să mai cunoşti şi alţi oameni.

— Eu nu văd de ce, intervine tatăl. Dacă iubeşti pe cineva, iubeşti şi gata. Asta este.

— Până acum nu gândeai aşa.

— De unde ştii ce gândeam eu şi ce nu?

Se reazemă de spătarul scaunului ca şi când nu ar fi decât o discuţie filosofică, dar Helen vede că mama strânge din buze, pregătită de ceartă dacă se va ajunge la această situaţie.

Broboane de sudoare se adună între sprâncenele lui Helen când spune:

— Hei, ce-ar fi să nu mai vorbim despre asta. Nu trebuie să vă amestecaţi toţi în sentimentele mele.

Râde şi speră ca altcineva de la masă să preia pretinsa ei bună dispoziţie, să o ridice la un nivel

real; dar ceilalţi par să recunoască adevărul din spatele râsului, aşa că discuţia se mută pe subiecte *n*eînsemnate – munca tatălui, apoi vremea, pe urmă filmul pe care l-a văzut Jenny aseară – până când stomacul lui Helen se linişteşte, iar ea poate termina de mâncat.

A doua zi, Gerard revine la muncă, iar când soseşte, flutură în mână carnetul de cecuri. Miles este deja în apă, îşi face încălzirea de dimineaţă, şi nu se zăreşte niciun oaspete al hotelului. Astăzi nu poate ignora prezenţa lui Gerard. Helen trebuie să-şi lase sacul în dulap şi să semneze tabelul de prezenţă, iar ambele operaţiuni au loc exact acolo unde stă el.

În această dimineaţă, în drum spre serviciu, tatăl a întrebat-o de ce s-a angajat în acel loc şi cu aceeaşi slujbă pentru al treilea an consecutiv dacă, în mod evident, nu-i mai face plăcere. Întrebarea a şocat-o. Care ar fi motivul pentru care şi-a ales să lucreze din nou aici, când simpla vedere a lui Gerard, care se scarpină pe gât acum, aplecându-se mai mult peste carnetul de cecuri şi forţându-şi privirea prin ochelarii de vedere cu rame aurii – ochelari de vedere! Nu i-a mai văzut până acum – îi repugnă?

— Îmi place foarte mult, l-a minţit ea.

— Nu s-ar zice.

S-a gândit ce să spună, ceva inofensiv, care să nu trădeze dezgustul pe care i-l provoacă Gerard. În preajma tatălui trebuie să evite orice referire la el.

— Cred că încep să am emoţii pentru şcoală şi să fiu nerăbdătoare. Să nu mă înţelegi greşit, dar ştii, este stresant. Plus că îmi va lipsi mult Leo. Şi tu, de asemenea.

Aceste din urmă cuvinte le-a rostit cu un ton plin de speranţă, cu gândul că l-ar putea împiedica să mai insiste în cu întrebările această direcţie.

— Şi mie îmi va fi foarte dor de tine, i-a spus el întorcându-şi o clipă faţa spre ea.

Ochii lui albaştri erau blânzi şi puţin apoşi în spatele ochelarilor, iar Helen s-a temut că tata ar fi putut izbucni în plâns.

— Foarte mult dor.

El şi-a întors privirea la drum.

— Foarte, foarte mult dor.

Într-adevăr, de ce s-a hotărât să revină? se întreabă ea trecând fără să se grăbească printre şezlongurile galbene, imaculate. Această parte îi place cel mai mult, momentul când ajunge dimineaţa la rândurile ordonate de scaune, când soarele încă blând – cel puţin prin raportare la standardele deșertului – învăluie curtea cu o strălucire albă, liniştită. Palmierii s-au înviorat după odihna şi întunericul nopţii, iar oaspeţii hotelului încă nu au venit, aşa că pe lângă bazine sunt numai salariaţi ca ea, oameni pe care a ajuns să-i cunoască destul de bine în timp, îndeplinindu-şi îndatoririle pe parcursul celor trei veri: Jackie, barmaniţa care aduce băuturile şi care uneori îi oferă lui Helen Lin cocktail cu kiwi după ce şi-a terminat programul dacă trebuie să aştepte până vine cineva să o ia; Rex, managerul barului de la piscină, care nu se supără dacă Helen ia o băutură cu Jackie; Horatio, omul de serviciu, cel care mătură lună podeaua de lemn în fiecare dimineaţă şi îi povesteşte lui Helen despre vechiul Las Vegas, oraşul în care oamenii se îmbrăcaţi elegant şi ieşeau la plimbare şi căruia el îi duce dorul.

Apoi sunt bazinele. Îl preferă pe cel ca o clepsidră, deşi este foarte frumos şi cel în formă de lacrimă, iar în momentul acesta, când numai Miles tulbură apa cu mişcările lui, le admiră în mod deosebit limpezimea şi culoarea, felul în care modelele albe desenate de lumina soarelui se deschid şi se închid pe suprafaţa lor, în mişcare. Felul în care imaginea lor turcoaz se asortează cu nuanţa cerului de deasupra. Toate acestea îi plac. Numai Gerard murdăreşte peisajul, iar ea nu şi-a dat seama cât de pregnantă este prezenţa lui decât după ce a acceptat slujba. În plus, poate ar fi mai bine să-l ţină sub observaţie, pentru orice eventualitate. Poate, prin simpla ei prezenţă, va reuşi să limiteze daunele produse de el familiei ei, aducându-i aminte că mama ei are o fiică şi că nu este o femeie singură, fără să ducă grija altuia.

— Bună dimineaţa, Helen, îi spune el când ea se apropie.

— ’Neaţa, mormăie ea, intrând în zona protejată de umbrelă şi îndesându-şi sacul înăuntrul pupitrului.

Semnează tabelul de prezenţă şi aruncă o privire fugară peste carnetul de cecuri de alături. Soldul indicat este 76,01.

— E sfârşit de lună, zice el când ea ridică privirea. Întotdeauna îmi rămân puţini hani înainte de ziua de salariu. Pun pariu că tatăl tău nu are asemenea probleme.

— Nu ştiu.

Nu s-a gândit niciodată la acest lucru. Tata munceşte, desigur, şi îşi ia salariul o dată sau de două ori pe lună, nu este prea sigură de câte ori, dar ideea că suma din contul lor bancar ar putea creşte sau scădea dramatic la anumite intervale de timp n-a preocupat-o niciodată.

— Crede-mă pe cuvânt, îi spune Gerard. El nu are asemenea probleme. Şi pot să pun pariu pe tot salariul tău că niciunul dintre cecurile lui n-a fost niciodată refuzat de bancă, de când a început el să muncească.

Helen ridică din umeri şi mai spune o dată, prosteşte:

— Nu ştiu.

Se întoarce cu spatele şi îşi scoate bluza şi pantalonii scurţi, pregătindu-se să între în apă.

— Ce face Ernie? o întreabă el.

— Bine.

— Biata copilă, spune el cu voce scăzută.

Helen se întoarce din nou cu faţa spre el.

— De unde ştii tu despre Ernie?

— Oh.

Helen îi sesizează ezitarea, buzele i se strâng într-o linie albă-roz.

— Nu-mi amintesc de unde. Zvonurile circulă, nu-i aşa? Las Vegas nu este un oraş prea mare.

Brusc, Helen îşi dă seama de unde a aflat el de sarcina lui Ernie. Trebuie să-i fi spus mama ei. Ideea că mama nu numai că se culcă cu acest bărbat, dar îi

face şi confidenţe şi îi vorbeşte despre viaţa fiicei ei riscă să o dezlănţuie, aşa că se apropie grăbită de bazinul gol şi sare în apă.

Odată încheiată ziua de muncă, Ernie vine să o ia. Părul ei arată altfel astăzi, o nuanţă de şaten-auriu mai deschisă, mai apropiată de culoarea lui Helen. De asemenea, l-a lăsat să crească. Helen observă acest lucru pentru prima oară. Buclele închise la culoare, cândva ridicate în vârful capului, îi ajung acum la umeri şi se unduiesc în şuviţe mai scurte în jurul bărbiei.

— Ţi-ai vopsit părul! exclamă Helen când se urcă în maşina lui Ernie.

Nu-i vine nimic altceva în minte să spună.

— Da. Aveam o culoare tare plictisitoare. Castaniu-închis, fără strălucire, fără nimic. Sper să crească lung cât al tău până la sfârşitul verii.

— Îţi stătea bine cu părul scurt, spune Helen.

— Pe naiba!

Îşi dă ochii peste cap.

— Arătam ca un băiat.

— Nu cred că era chiar aşa.

Se duc la Boulevard Mall să-şi cumpere Ernie haine de gravidă, deşi sarcina nu este vizibilă încă. Dar, când ajung şi intră pe coridoarele răcoroase ale complexului comercial, Ernie trece de vitrinele pe care scrie „Maternitate” şi se duce la buticurile pentru adolescenţi. În cele din urmă, cumpără doar o bluză, copia exactă a celei pe care o poartă de obicei Helen, şi un tricou galben fără mâneci, pe pieptul căruia pluteşte o planşă de surfing.

— Sper că nu te superi, zice Ernie plătind deja pentru bluză şi ridică spre Helen ochii fals verzi.

De fapt, pe Helen chiar o deranjează acest gest, iar schimbările pe care le face Ernie încep să o tulbure. Presupune că ar trebui să se simtă flatată, dar de fapt este stânjenită. Gândul la o fată însărcinată care va arăta exact ca ea îi zbârleşte pielea pe braţe.

— Trebuie să-i dau telefon lui Leo, zice Helen uitându-se la ceas.

Este şase fără un sfert.

— Mă tem că voi întârzia.

Este aşteptată la el acasă pentru masa de seară peste un sfert de oră şi este o ocazie rară, pentru că mama lui pregăteşte ceva special şi a invitat-o pe Helen în vizită. De ce a acceptat să meargă la cumpărături cu Ernie? Acum îi este limpede că a încercat să înghesuie prea multe activităţi în aceeaşi zi, dar acest lucru o ajută să nu se mai gândească, o împiedică să mediteze închisă în camera ei la vreo poezie nouă, scrisă parcă special pentru ea.

Se îndepărtează puţin de Ernie şi se întreabă: ar putea fi contagioasă situaţia în care se află o altă persoană, o prietenă? Nu că i-ar trece prin minte că s-ar putea trezi cu o sarcină, dar i-a venit ideea că ar putea să adopte o altă personalitate, să se transforme într-o persoană diferită, care nu este la fel de vigilentă ca tine, o persoană care uneori uită de contracepţie, spunându-şi că în acest moment al ciclului şansa de a rămâne însărcinată este minimă.

— Hai să plecăm, zice Ernie. Te duc la Leo la timp, nu-ţi face griji!

Helen încuviinţează şi, cum se deplasează cu viteză pe Maryland

Parkway, depăşind câte o maşină şi intrând în faţa alteia, în slalom, Helen trage concluzia că a fi însărcinată chiar în momentul acela nu este cea mai rea dintre situaţiile la care s-ar putea gândi. Ar avea un sentiment de siguranţă, ştiind exact ce ar avea de făcut: să mănânce bine, să facă exerciţii fizice cu măsură, să încerce să-l iubească pe Leo suficient de mult încât să-l accepte ca tată. Iar după ce se va fi născut copilul, cine ar mai avea timp de gândire? Cine ar mai avea timp să-şi facă griji că mama s-a îndrăgostit sau nu de şeful tău? Cui i-ar mai păsa?

Mama lui Leo a pregătit cheeseburgeri pentru cină şi o salată din roşii foarte mici şi varză chinezească, o legumă pe care mama ei nu o acceptă în gospodărie. Dar lui Helen i se pare foarte bună, dulce şi crocantă, trosneşte uşor în dinţi, iar cheeseburgerul este de asemenea delicios, iar chifla, moale şi albă, este presărată cu seminţe de susan.

— Ne vei lipsi foarte mult la toamnă când vei pleca, îi spune Lily, mama lui Leo.

— Ştiu, răspunde Helen luând o gură de pepsi. Şi voi mie.

Leo, cu în faţă, încuviinţează dând din cap; este neobişnuit de tăcut astă-seară, de aceea Helen încearcă să umple atmosfera vorbind despre cum a fost ziua la piscină. Adevărul este că nu are multe de spus, aşa că mai înfloreşte puţin, inventând o poveste despre o femeie pe care au apucat-o durerile facerii pe marginea bazinului şi dând detalii despre venirea precipitată a soţului ei de la cazinou. Creează un rol chiar şi pentru ea: a chemat taxiul şi a ajutat-o pe femeie să se concentreze asupra unui flacon cu loţiune antisolară Panama Jack şi să respire, cât timp soţul ei a adunat lucrurile din cameră.

Într-adevăr *a fost* o femeie gravidă la piscină astăzi, dat a stat întinsă, liniştită şi retrasă, cu faţa atât de bine acoperită de o pălărie de paie, încât Helen nici măcar n-a putut să spună dacă adormise sau nu. Pe Lily o interesează povestea; dar Leo pare că nu ascultă, iar când Helen termină de vorbit, i se face ruşine. Ce a determinat-o să mintă în halul acesta? N-a mai făcut aşa ceva niciodată.

— Când am intrat în travaliu la naşterea lui Leo, mă aflam într-un autocar al companiei Greyhound. Mă întorceam de la sora mea, din Oregon. Ştii, nu mi-au permis să mă urc în avion cu sarcina atât de avansată, dar mai aveam încă două săptămâni până la termen şi m-am gândit că va fi totul în regulă. Au fost nevoiţi să oprească la graniţă, şi o fostă asistentă medicală m-a ajutat să intru într-un hotel.

— Nu mi-a povestit nimeni până acum această istorie, spune Helen dând din cap. Extraordinar!

— Nu s-a întâmplat chiar aşa, mamă, intervine Leo.

— De unde ştii? încă nici nu te născuseşi. Adică, nu tocmai.

— Tata mi-a spus că ai apucat să ajungi la un spital din Barstow, cu destul timp înainte.

— Tatăl tău habar n-are ce spune.

Lily râde, apoi împinge farfuria din faţa ei, se lasă pe spate şi îşi aprinde o ţigară.

— Eu vă cred, spune Helen, deşi nu e sigură dacă este adevărat sau nu.

Toţi cei de la masă mint în seara aceasta?

Când, mai târziu, tace sex cu Leo, prezervativul pe care îl folosesc se rupe, iar ei nu-şi dau seama de acest lucru decât atunci când el se desprinde şi se întinde pe spate alături.

— Fir-ar să fie, exclamă Leo când vrea să-l scoată şi înţelege ce s-a întâmplat. La vârf are o gaură mare, cu marginile ferfeniţă şi amândoi rămân cu privirile pironite pe prezervativul subţire spart, care zace în palma lui Leo ca o bucată de algă sau poate ca o meduză moartă, ceva ce a avut cândva viaţă, dar pe care, este clar acum, a pierdut-o. La combină se aude muzică clasică şi deodată un val de viori discordante se abate asupra lor ca un pâlc de albine.

— La naiba, la naiba, la naiba! se vaită el, acoperindu-şi faţa cu mâna liberă, apoi încearcă să se ridice din pat ca să vină lângă Helen, care a rămas întinsă pe spate şi îşi acoperă protector sânii, pentru că simte cum începe să fiarbă mânia în el, i se adună în capul pieptului, apoi radiază în braţul drept care izbeşte prezervativul de perete. Obiectul se lipeşte de coperta unui album cu Iron Maiden, apoi alunecă şi cade pe covor, în spatele bateriei.

— Leo.

Helen se ridică în capul oaselor şi îşi strânge genunchii la piept.

— Nu te speria! Nu e chiar atât de grav…

— Cum poţi să spui aşa ceva? Nu este grav!

Se freacă pe faţă cu ambele mâini, apoi întreabă:

— Când ai avut ultimul ciclu?

— Hmm, acum două săptămâni, cred. Nu sunt sigură.

— Grozav. Este cum nu se poate mai bine. Exact când îmi mergea bine, rămâi tu însărcinată.

— Leo, fii serios. Nu cred că sunt însărcinată. Şi pe urmă, chiar dacă aş fi, ne căsătorim. Ce zici? Credeam că asta vrei şi tu. Poţi veni cu mine la

şcoală sau nu mă mai duc eu, nu sunt obligată. Putem călători sau altceva de genul acesta, să vedem lumea.

Se aşază lângă ea pe pat şi îşi priveşte genunchii.

— Ascultă, Helen, ştiu că asta am plănuit vara trecută, dar cred că suntem totuşi prea tineri pentru căsătorie. Nu crezi? Aşa ziceai.

Într-adevăr, aşa a crezut. El are perfectă dreptate. Dar atunci de ce simte că un val de durere începe să o ardă în gât şi pe pântecul gol? De ce i se pare că vorbele lui anunţă despărţirea?

— Poate că m-am răzgândit.

— De ce, din cauza fetei ăsteia, Ernie? Vrei să fii la fel ca ea, sau ce?

Vorbeşte cu dispreţ şi Helen, surprinsă, se trage la distanţă.

— Nu, este tot ce reuşeşte să îngaime.

Se aude o bătaie în uşă, energică şi insistentă; Helen şi Leo se uită unul la celălalt, între ei se ţese instantaneu frica, făcând-o pe Helen să se simtă o clipă din nou legată de el, pe urmă însă Leo se ridică şi traversează distanţa până la uşă, rupând legătura.

— Da! răspunde el din spatele uşii, încă dezbrăcat, cu pielea colorată în portocaliu palid de unica lampă, aflată pe noptieră.

— A sunat tatăl lui Helen, spune Lily prin uşă, iar vocea abia i se desluşeşte peste volumul muzicii. O cheamă acasă. Este destul de târziu, dragul meu. Nu mi-am dat seama că Helen este încă la noi.

— Bine, îi răspunde Leo. Tocmai aveam de gând s-o duc acasă.

Helen se ridică şi începe să se îmbrace. Abia acum observă că a trecut de ora unsprezece şi a promis că va fi acasă la zece. Presupune că vor ţipa la ea când va ajunge, probabil o vor pedepsi, dar acum nu-i pasă.

Leo se îmbracă şi el. Apoi străbat locuinţa fără să scoată o vorbă, până la uşa de la intrare. Lily nu se vede nicăieri, este întuneric peste tot, iar când trec pe lângă bucătărie, Helen simte miros de hamburger şi de ţigări; pe urmă ies în aerul călduţ de afară.

În Nova lui Leo este cald şi umed ca într-un incubator şi Helen lasă geamul în jos pentru ca aerul nopţii să pătrundă din mers; cicadele ţârâie spre ea de pe asfaltul trotuarelor şi din iarba îngălbenită a parcelelor de gazon. La marginea drumului, Leo se apleacă să o sărute, apoi spune:

— Iartă-mă pentru adineauri. Sunt îngrijorat, atâta tot.

— Ştiu, spune ea întorcându-se să se uite spre casă.

În living luminile sunt încă aprinse şi vede o umbră mişcându-se în spatele draperiilor.

— Şi eu sunt.

Înăuntru, o găseşte pe mama citind pe canapeaua îngustă de lângă ficus. Helen închide uşa de la intrare cât poate de încet, pregătindu-se în sinea ei pentru o mustrare sau o pedeapsă.

— Îmi pare rău că am întârziat, îi spune mamei, păşind pe covor şi apropiindu-se de silueta ci tăcută. Lumina lămpii pluteşte prin părul maniei, se revarsă pe claviculă şi de sub gât în jos. Este frumoasă şi de neatins, ca un tablou de muzeu, iar Helen nu-şi poate închipui cum poate ca lăsa un bărbat ca Gerard să o atingă.

În cele din urmă, mama ridică privirea părând pentru o secundă complet rătăcită, nu vede casa din jurul ei, a uitat că are o fiică adolescentă care nu a respectat ora de venire acasă.

— Ah, bună, spune ca, apoi se încruntă. Cât ai întârziat?

— Nu prea mult, zice Helen, stabilind în sinea ei că nu este o minciună prea mare, doar timpul este relativ, nu-i aşa?

— În ordine, răspunde mama ridicând din umeri, apoi revine la carte, un volum albastru-închis, cu coperte cartonate, al cărui titlu rămâne indescifrabil în poala mamei.

Helen stă pironită locului, incapabilă să se ducă în camera ei. Mama ridică din nou ochii:

— Te-ai distrat bine?

— Nu tocmai.

— Hmm, vrei să vorbim?

Închide cartea şi bate cu palma locul de lângă ea.

Helen cântăreşte oferta, revăzând în minte descrierea zilei: „La început, am muncit lângă bărbatul cu care te culci tu, pe urmă am fost la cumpărături cu o fată care arată din ce în ce mai mult ca mine. Am spus numai minciuni cât a durat cina, fără vreun motiv anume, pe urmă am făcut sex cu Leo şi s-a rupt prezervativul, aşa că s-ar putea să fiu însărcinată.11

— Nu, dă din cap Helen. A fost o zi plictisitoare, atâta tot.

Ducându-se la baie, Helen trece pe lângă uşa lui Jenny şi îşi aduce aminte că nu a întrebat-o ce căuta ieri în cartierul acela bogat, dar în camera ei este întuneric acum, aşa că va trebui să mai aştepte cu întrebările. Se spală pe faţă cu apă călduţă, se spală pe dinţi, apoi se întinde pe pat şi adoarme imediat.

A doua zi, la slujbă, Helen îşi duce mereu mâna la pântec; materialul lycra moale al costumului negru se simte întins, plat şi liniştitor sub mâna ei. Sunt puţine şanse să fi rămas însărcinată, îşi spune. A verificat calendarul azi-dimineaţă şi a văzut că urmează să-i vină ciclul la sfârşitul săptămânii, aşa că, până la urmă, nu este la mijlocul perioadei, cum a crezut. S-a gândit să-i telefoneze lui Leo ca să-l liniştească, dar s-a răzgândit, lăsându-l, dintr-un motiv sau altul, să se mai frământe puţin. Pe urmă, ciclul ci n-a fost niciodată prea regulat, aşa că o posibilitate există încă.

Azi este aglomeraţie la piscină şi Helen trebuie să se forţeze pentru a se putea concentra asupra oamenilor de la picioarele ei, oamenii de a căror viaţă răspunde. Un grup de doamne cu părul alb calcă apa împreună la capătul adânc, stând de vorbă. Un bărbat de vârstă mijlocie încearcă să înoate de la un capăt la celălalt al piscinei, pe lângă margine, chiar sub scaunul lui Helen, dar trebuie să se oprească pentru a evita doi copii cu colaci, ale căror mame nu-şi dau seama că stau în calea lui. Helen se gândeşte să le ceară să se dea la o parte, dar îi lipseşte energia.

Ridică privirea şi cercetează platforma din jurul bazinelor. Gerard se află la locul lui obişnuit, bea cola light şi citeşte o revistă. Miles, morocănos, stă cu ochii aţintiţi pe aglomeraţia din bazinul de care se ocupă. Şezlongurile nu mai sunt dispuse în şiruri ordonate, au fost scoase din aliniament de oamenii care încearcă să se aşeze în cel mai potrivit unghi faţă de soare, iar în jurul barului cu acoperiş de stuf s-a creat aglomeraţie. Dincolo de bar, Helen vede altă mulţime de oameni ieşind pe uşile întunecate ale cazinoului, oprindu-se ca să se adapteze la soare, punându-şi mâinile streaşină la ochi pentru a se apăra de lumina puternică, apoi apropiindu-se de bazine.

Helen se uită din nou la bazin, se asigură că totul este în regulă, apoi ridică iar privirea. Din cazinou mai iese un grup şi lui Helen i se pare la un moment dat că o vede pe Jenny. Chiar *este* Jenny – este sigură acum –, îmbrăcată într-o rochie albă, cu ochelari cu rama în degradeuri. Helen îi face cu mâna, dar sora ei n-o vede pentru că îşi caută ceva în geantă, aşa că Helen se uită din nou la piscină, o aşteaptă pe Jenny să se apropie şi pentru prima oară în ziua aceea se simte bine – o surprinde valul de plăcere care a cuprins-o la vederea surorii ei. Se gândea cu groază că va mânca singură la prânz în cazinou, dar acum situaţia s-a schimbat.

Dar, când ridică din nou privirea, Jenny este de negăsit, iar Helen se întreabă dacă nu cumva i s-a părut că a văzut o fată semănând cu Jenny, deşi este o explicaţie care nu o mulţumeşte. Bineînţeles că a fost sora ei; ar recunoaşte-o pe Jenny chiar dacă i-ar vedea numai cotul! Toate că s-a dus mai întâi la toaletă. Oricum, până la pauza de prânz mai are douăzeci de minute. Aşteaptă uitându-se la bazin, apoi la oamenii de pe margine şi din nou la bazin, dar când vine amiaza, sora ei tot nu a apărut, aşa că Helen îl aşteaptă pe Gerard să vină să o schimbe, pe urmă îşi ia pachetul de prânz şi se duce înăuntru să mănânce.

La sfârşitul programului, Helen se apleacă să-şi scoată sacul din pupitru, iar când se ridică, îl găseşte

pe Gerard în faţa ei. Şi-a ridicat ochelarii de soare în vârful capului şi îşi muşcă buzele ca şi când ar fi pe punctul de a lua o decizie.

— Tot să te întreb ceva, Helen?

Are o ezitare în voce, străbătută şi de lin tremur abia perceptibil, dar Helen îl aude şi acest lucru o opreşte, îi înfioară pielea pe braţ.

— Presupun că da.

— Crezi că… hmm – se freacă pe o sprânceană – cum să-ți spun? Crezi că părinţii tăi au o căsnicie reuşită?

— Nu-mi vine să cred că mă întrebi aşa ceva.

Helen se trage un pas îndărăt, dar nu se întoarce să plece.

— Haide, doar te-ai maturizat! Ştim amândoi că înţelegi ce se petrece.

Gerard oftează şi duce mâna la ochelarii de soare, dar îi lasă unde sunt, pe cap.

— Mama ta m-ar omorî dacă ar afla că vorbesc cu tine despre acest lucru, dar nu ştiu la cine să mă duc. Trebuie să ţin situaţia sub control într-un fel sau altul, înţelegi? Este ea fericită acasă, iar eu nu sunt decât un divertisment… sau sunt cu totul altceva?

Helen simte că i-a îngheţat sângele în vine. Ceva rece şi greu îi apasă plămânii şi nu are aer ca să-i poată răspunde, deşi nici nu ştie ce i-ar spune, chiar dacă şi-ar recăpăta suflul să poată vorbi.

— Vai de mine, eşti albă ca varul! Uite – Gerard trage un scaun stai jos!

Îl ascultă fără să se gândească, apoi se reazemă de spătar şi închide ochii.

— Îmi pare rău, Helen. Doamne sfinte, te rog să mă ierţi! A fost o idee proastă să te întreb aşa ceva. N-am vrut să fiu lipsit de delicateţe, numai că… nu mă mai ţin nervii. Nu m-am gândit că nici pe tine nu te mai ţin.

Helen deschide ochii şi simte că sângele începe să circule din nou, de această dată cu viteză prea mare, aşa că o cuprinde un val de căldură şi obrajii îi iau foc.

— Nu mi-au cedat nervii, îi spune ea.

— Ba da, draga mea. Şi este de înţeles, având în vedere situaţia.

Helen se ridică, îşi dă părul după ureche.

— Du-te dracului, apoi vrea să treacă pe lângă el, dar el îi blochează calea şi îşi încleştează mâinile pe braţele ei, fără să o strângă tare, ci doar uşor, ceea ce o enervează şi mai tare.

Atingerea lui pare grijulie şi fermă – *de părinte* – şi ea îşi smulge braţele din mâinile lui şi spune aproape plângând:

— Da, sunt foarte fericiţi. Părinţii mei se iubesc atât de mult, încât mi se face greaţă. Ar trebui să-i vezi când sunt împreună; parcă ar fi nebuni.

Miles apare imediat lângă ei, cu coama de păr atât de înţepenită cu gel, încât Helen aproape că nu-l recunoaşte. Îşi scoate căştile, îşi aşază walkmanul pe pupitru şi spune:

— Hei, ce s-a întâmplat?

Helen simte că-i curg lacrimile pe obraji şi le şterge cu mâna.

— Nimic, spune ea, apoi trece pe lângă Gerard şi se îndreaptă spre ieşire, cu picioarele tremurând la fiecare pas.

A doua zi, marţi, dă telefon la serviciu să anunţe că este bolnavă.

— Nu pari bolnavă, îi spune mama punându-i o palmă rece pe frunte. Mai exact, ce se întâmplă?

— Mă doare stomacul.

— Ei bine, eu trebuie să fac nişte cumpărături.

Mama se îndepărtează câţiva paşi şi duce mâinile la gură.

— Te descurci puţin singură? Vrei să-ţi aduc ceva?

— Nu te deranja, zice Helen, incapabilă să-şi ascundă meschinăria din glas.

„Nu te deranja nici să te întorci! Îl ar vrea să spună, dar se abţine.

După ce pleacă mama, Helen se aşază la masa din bucătărie, cu un pahar de suc de portocale şi o carte de poezii. Mai poartă încă halatul verde de bumbac şi n-a făcut duş de ieri-dimineaţă, aşa că părul îi miroase puternic a clor, iar pielea conţine un amestec

untos de loţiune antisolară şi somn. N-o doare stomacul, dar nu se poate întoarce la Dunes. De fapt, s-ar putea să se hotărască să-i fie rău toată vara.

După o jumătate de oră, vine Jenny, gata îmbrăcată într-un tricou negru cu răscroiala rotundă şi o fustă de culoarea lavandei, cu părul ud după duş şi lipit de cap. Sora ei n-a fost la masă aseară – de fapt, fiecare a mâncat resturi, separat –, iar ea s-a întors târziu de la întâlnirea cu Brazii, după ce Helen se culcase deja.

— Ascultă, începe Helen, ce făceai ieri la Dunes?

— N-am fost la Dunes.

Jenny îşi toarnă un pahar de suc de portocale şi rămâne să-l bea în picioare, lângă frigider.

— Ba ai fost, te-am văzut.

— Crezi că te mint? nule Jenny, fără să o privească în ochi.

— Cred că nu. Oh, şi te-am văzut zilele trecute într-un cartier bogat, un fel de cartier al universităţii. Acolo ce mai făceai?

— Nu ştiu despre ce cartier vorbeşti.

— Nu-mi amintesc numele străzii. Era o casă elegantă, cu acoperiş din ţiglă roşie şi o curte uriaşă, într-o fundătură. Erai cu bicicleta.

— Hmm…

Închide frigiderul împingând uşa cu şoldul.

— Nu-mi spune nimic!

— Acum chiar cred că minţi.

Helen rosteşte acuzaţia cu un ton senin şi zâmbind, încercând să înăbuşe povara întunecată pe care o simte cuprinzându-i pieptul.

— Crezi că nu ştiu cum arăţi, sau ce?

— Multă lume seamănă cu mine.

— Bine.

Helen se ridică în picioare şi îşi strânge halatul.

— Minte-mă! Fii şi tu precum ceilalţi! Te potriveşti perfect cu restul familiei.

Jenny pune paharul gol pe bufet şi îşi încrucişează braţele la piept; pare mică şi supusă şi deodată nefericită.

— Ce vrei să spui? Cine minte?

— Nimeni. Las-o baltă!

— Spune-mi!

Helen dă din cap.

— Nu pot.

Helen pretinde a fi bolnavă tot restul săptămânii, deşi, când nu este mama acasă, de multe ori vine Ernie să o ia şi se duc împreună la o îngheţată ori să înoate în piscina ei. Leo n-a mai dat telefon din seara în care s-a rupt prezervativul, Jenny este tăcută şi evazivă, iar Helen îi evită pe ambii părinţi şi începe să simtă că Ernie este singura ei prietenă. A mai avut prietene, se gândeşte Helen stând întinsă pe spate la marginea piscinei lui Ernie, dar, după ce a legat relaţia cu Leo, multe au fost date la o parte, iar unele s-au implicat în propriile relaţii cu băieţii la fel de profund ca Helen cu Leo. Mai sunt câteva fete cu care se întâlneşte ocazional, prietene din copilărie cărora ştie că le poate telefona oricând, dar, într-un fel, doreşte să se debaraseze de cât mai multă lume; vrea să lase în urmă cât mai puţine prietene de care să-i fie dor după ce pleacă la colegiu, la sfârşitul lunii august.

— Am mai primit un cec de la Gerard, anunţă Ernie ieşind la suprafaţă în piscina de lângă ea.

Stă cu braţele sprijinite pe margine şi cu bărbia rezemată de mâinile împreunate.

— De data aceasta, însoţit de un bilet. Citeşte-l şi spune-mi ce crezi! E pe masă.

Helen se ridică de pe prosop şi traversează platforma până la masa de sticlă, adăpostită sub o umbrelă la fel de verde ca sticla. Se aşază, ridică biletul – o felicitare cu urarea „Să te faci bine repede", tipărită cu litere roz pe un fond argintiu – şi citeşte mesajul adresat de Gerard. „Dragă Ernie, bineînţeles că nu eşti bolnavă, dar probabil că nu te simţi chiar în apele tale în această perioadă. Ştiu că treizeci de dolari nu mai înseamnă mare lucru în ziua de azi, dar te rog să-ţi cumperi ceva drăguţ sau poate ceva pentru copil. Ştii, nici fiica mea, Christy, nu a fost un copil planificat, dar pentru mine reprezintă luna de pe cer şi toate stelele. Treci pe la mine într-o zi. Al tău, Gerard R. "

Helen pune felicitarea pe masă şi rămâne în loc, la umbră. De ce Dumnezeu îi trimite Gerard bani lui Ernie? Mai ales, se întreabă Helen, când treizeci de dolari reprezintă aproape jumătate din ce mai avea el în cont zilele trecute. Nu pentru că ar avea bani cu ghiotura.

Singurele explicaţii pe care le găseşte sunt la fel de sordide. Este adevăratul tată al copilului lui Ernie. Dar Helen ştie că acest lucru nu este posibil. Helen l-a întâlnit pe tată de mai multe ori până acum. Numele lui este Kelly şi este în ultimul an la şcoala unde învaţă Ernie. Un băiat cu voce blândă şi cei mai uluitori ochi pe care i-a văzut vreodată la un om în carne şi oase. Mari, ca albastrul apei, de o culoare atât de intensă, încât Helen îşi închipuie că a hipnotizat-o pe Ernie, făcând-o să accepte relaţii intime neprotejate şi să rămână gravidă.

A doua bănuială a lui Helen: Gerard s-a culcat şi cu mama lui Ernie şi vrea să-i cumpere fetei tăcerea. Dar o simplă privire spre mama lui Ernie face ca ideea să o se pară ridicolă. Este încărunţită şi preţioasă şi îşi petrece tot timpul fie predând cursuri la universitate, fie închisă în biroul de acasă, lucrând la o carte despre Ioana dare. De fapt, tot acolo este şi acum. Helen a auzit ţăcănitul tastaturii calculatorului, la care lucra ea când au trecut pe lângă uşa închisă, în drum spre piscina din exterior.

Este posibil să fie doar o încercare a lui Gerard de a fi drăguţ? Iată singura explicaţie rezonabilă de până acum.

Îşi întinde picioarele şi se uită în jur. Cicadele şi-au lepădat carapacele de-a lungul zidului de cărămidă transparentă ce ascunde grădina lui Ernie de vecini, semn că se apropie sfârşitul verii, că nu peste mult timp va fi departe de oraşul acesta şi de oamenii din el; în curând va învăţa într-o şcoală din Ohio, cu ferestre înalte străjuite de grilaje din fier forjat, cu pardoseală de lemn şi oameni necunoscuţi *a*şezaţi în băncile din jur, ca un strat suplimentar de confort, un scut care o va ascunde pe cea care a fost ea până

acum. La şcoală va putea să fie cineva cu totul nou, cineva care va şti ce să facă în fiecare situaţie.

Ernie înoată din nou de la un capăt la celălalt al bazinului şi Helen urmăreşte ridicarea ritmică a braţelor, gândindu-se că fata din apă va fi în curând mamă şi într-o zi va face ceva care îl va răni pe copilul ei; s-ar putea îndrăgosti de un bărbat care nu va fi soţul ei sau nu va avea niciodată soţ, iar acest lucru va provoca el însuşi o anumită durere. Oricare ar fi situaţia, peste şase luni, Ernie va fi legată de o altă fiinţă pentru tot restul vieţii; cel mai mic lucru pe care va alege să-l facă va afecta această fiinţă, fie că va fi cu intenţie, fie că nu.

Vineri, în a patra zi de când Helen absentează de la muncă pretextând că e bolnavă, la vremea amiezii trece pe la ea Miles. Helen este singură acasă. Aşezată pe canapea, citeşte şi mănâncă un sendviş cu brânză, când îl aude bătând la uşă. De această dată, părul nu-i mai stă ca o creastă fixată cu gel, ci îi pică leneş peste tâmplele rase, aşa că Miles arata aproape la fel ca anul trecut.

— Mi-am făcut griji pentru tine, îi spune el.

— Chiar aşa? întreabă ea, apoi adaugă un mulţumesc, înainte de a-l pofti să între cu un gest amplu al mâinii şi de a închide uşa.

— Deci, ce-i cu boala aceasta misterioasă care te ţine la distanţă?

Miles zâmbeşte uitându-se de sus la ea, iar Helen se aşteaptă să simtă din nou vechea emoţie, dar nimic.

— Oh, începe ca, încercând să se hotărască dacă să-i spună o minciună sau nu.

Adevărul este că se simte prea obosită să mintă, prea obosită de pendularea înainte şi înapoi prin jungla vieţii ei interioare pentru a face şi acest efort.

— Nu sunt bolnavă, îi spune ea, apoi îl conduce în bucătărie, îl poftеşte să se aşeze şi toarnă două căni de ceai.

— Este din cauza lui Gerard, nu-i aşa? continuă Miles imperturbabil.

— Nu ştiu.

Helen ridică din umeri şi soarbe din ceai, încercând să-şi ascundă faţa pe după ceaşcă, deoarece crede că exprimă prea mult. Probabil că se citeşte clar pe faţa ei că Gerard este cauza absenţei.

— Cel puţin, mama ta este sănătoasă, priveşte lucrurile în felul acesta, afirmă el.

— Ce naiba vrei să spui?

— I-am văzut împreună, îi spune el, zilele trecute, la el acasă.

— Şi arăta sănătoasă într-un mod special.7 îl împunge Helen cât mai sarcastic cu putinţă.

Miles oftează şi se freacă pe frunte.

— Am vrut să spun… hmm, n-am spus nimănui până acum, dar mama mea este foarte bolnavă. Adică atât de bolnavă, încât probabil că va muri. Are cancer la sân şi nu l-a depistat la timp.

Helen încuviinţează solemn din cap, dar nu scoate niciun cuvânt. Un timp rămân tăcuţi, doar privindu-se. Acum, că a fost dezvăluit secretul fiecăruia, le-a mai rămas ceva de zis? se întreabă Helen. Ce şi-ar mai putea spune?

— Îmi pare rău, articulează ea în cele din urmă. Este îngrozitor.

Şi încearcă să-şi spună singură că, într-adevăr, cancerul *este* mai rău, mult mai rău, totuşi o parte din ea, o parte mică şi meschină, pe care nu o controlează în întregime, crede că este mai bun. În moarte există demnitate, o descongestionare a spaţiului, dar adulterul nu oferă decât ruşine şi încurcături.

— Acum sunt în drum spre ea, mă duc s-o văd, îi spune el lui Helen. Am lipsit toată noaptea, am fost la lac şi nu am ajuns acasă încă.

Ia o înghiţitură de ceai, pe urmă întreabă:

— Vrei să vii cu mine?

Helen are toată ziua la dispoziţie, vastă şi complicată, aşa că ridică din umeri şi zice:

— OK.

Camioneta lui miroase a apă de lac şi a loţiune antisolară, iar Helen vede că Miles păstrează încă pe bord tubul roz cu gel de păr. Pahare de apă minerală folosite se adună în jurul sandalelor lui Helen, aşa că

ridică picioarele pe banchetă, încrucişându-le. Miles introduce o casetă în aparat în timp ce maşina înaintează pe Maryland Parkway şi Helen se aşteaptă să audă ceva răguşit şi punk, adecvat noului său stil, în schimb din difuzoare răzbate Neil Young, cu o voce scăzută şi tristă, cântând despre tinereţe cu o distanţare visătoare pe care Helen speră să o atingă şi ea într-o bună zi.

N-a mai fost niciodată acasă la Miles până acum şi nu are idee la ce să se aştepte, deşi, parcurgând oraşul, îşi imaginează că trebuie să fie ceva în genul casei lui Leo, înghesuită şi întunecoasă, la care se adaugă povara suferinţei emanând din camera din spate, cu flacoane de medicamente împrăştiate pe dulapurile din bucătărie şi pe jos, cu o cană cu suc de portocale lăsată să se încălzească pe o masă de plastic, într-un colţ al camerei de zi. Nu-şi dă seama de ce a acceptat să se ducă.

— Ce face Leo? întreabă Miles după un timp.

— Mă ignoră, cred, spune ea, apoi adaugă: este foarte ocupat cu o orchestră de vară, la universitate.

— Păcat de Ernie!

— Da. De fapt, ea pare să fie fericită.

Miles iese din Maryland Parkway şi intră într-un cartier care ei îi pare cunoscut. Cu cât merg mai departe, cu atât casele devin mai mari şi mai impozante, până când Helen îşi dă seama că se află în cartierul în care s-a rătăcit săptămâna trecută. În cele din urmă, virează la stânga, intră într-o fundătură şi parchează la capătul unei alei arcuite; Helen nu poate să mişte, nu poate să vorbească şi nici măcar să respire. Este exact casa din care a văzut-o ieşind pe sora ei.

— Vino, o îndeamnă el sărind din maşină, dintr-odată vesel şi stăpân pe situaţie.

Helen nu se mişcă, aşa că Miles înconjoară maşina, vine lângă ea şi se apleacă înăuntru pe geamul deschis.

— Ce te reţine? o întreabă.

— Nimic, spune ea, încercând să se elibereze de imagine: Jenny ieşind, spunând la revedere cuiva

dinăuntru, apoi urcându-se pe bicicletă şi rulând chiar pe această alee.

Helen îşi desface centura de siguranţă şi coboară din camionetă. Îi pasă, se întreabă ea, dacă sora ei se întâlneşte cu Miles? De ce i-ar păsa? Este pur şi simplu secretul, stabileşte ea. Faptul că sora ei obişnuieşte să mintă, exact la fel ca toţi ceilalţi.

În realitate, casa miroase frumos înăuntru – un amestec neobişnuit de crini şi de ciocolată –, iar holul de la intrare este răcoros şi tăcut, dominat de o oglindă bogat ornamentată, cu ramă de argint. Helen nu se poate abţine să nu se privească în ea când intră; stabileşte că arată rezervată şi obosită, cu părul nepieptănat, cu haine – pantaloni scurţi destrămaţi pe margini şi maiou – nepotrivite pentru întâlnirea cu o mamă bolnavă.

La ieşirea din hol, plafonul se înalţă deasupra lor, făcând legătura între o seric de camere înşiruite una după alta – sufragerie, cameră de zi, bucătărie deschise toate şi îmbietoare, zugrăvite în nuanţe răcoroase de verde. Miles o conduce pe un coridor dincolo de camera de zi, spre un dormitor din spatele casei, dar, înainte de a deschide uşa, se întoarce şi spune:

— Trebuie să te avertizez că nu arată prea bine, iar uneori poate fi inconştientă, depinde de zi.

Helen consimţi dând din cap:

— Bine.

O femeie foarte subţire zace într-un pat de spital aşezat lângă o fereastră în bovindou. Priveşte afară la piscină şi la grădina amenajată cu pietre, dar, când Miles închide uşa în urma lor, femeia se întoarce şi zâmbeşte. Capul îi este acoperit cu o eşarfă portocalie, la ochi are o pereche de ochelari rotunzi cu ramă argintie, iar pe buze e dată cu un ruj de culoarea zmeurei. Poartă o bluză roşie cu mâneci în clopot, iar picioarele îi sunt acoperite de o pătură din petice. Impresia generală este aceea a unei ţigănci bolnave, care îşi petrece convalescenţa într-un hotel de lux. În încăpere se simte, fără urmă de îndoială, mirosul bolii, deşi este dominat de acela al citricelor,

pentru că, vede Helen acum, în colţul opus al camerei se află o soră medicală care curăţă o portocală, o femeie hispanică care salută cu o înclinare a capului şi le zâmbeşte, iar lui Miles îi face cu ochiul parcă spunându-i „îmi pare bine să te văd “.

— Miles, exclamă femeia din pat împreunându-şi mâinile, am crezut că m-ai uitat cu totul.

— Am venit cu o prietenă.

Se apleacă să o sărute pe obraz, apoi se îndreaptă şi înclină capul spre Helen.

— Jenny, spune mama lui zâmbind. Pari mai înaltă.

Miles se înroşeşte puternic şi dă din cap, ca şi când ar vrea să o facă să tacă.

— Ea este Helen.

— Ei bine, seamănă perfect.

Îşi împreunează mâinile din nou, nu chiar aplaudând, dar aproape.

— Este sora lui Jenny, explică Miles.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spune Helen întinzând mâna.

Mama lui Miles are mâna rece şi uscată, iar Helen îi simte oasele fiecărui deget: când se ating.

— Sora ta este o fată teribil de drăguţă, îi spune ea lui Helen. Probabil că o divinizezi. Oh, şi felul cum vorbeşte despre mama voastră! Nu pot decât să sper că Miles mă va lăuda la fel când nu voi mai fi.

— Mamă, nu vorbi aşa, zice Miles încetişor.

— Dar spun adevărul.

Helen schiţează un zâmbet, dar pare unul fals şi prostesc, aşa că se reţine şi priveşte pe fereastră. Un tânăr în tricou roşu tunde tufişurile din spatele piscinei şi Helen îl urmăreşte o clipă; ritmul regulat al mişcărilor lui de braţe o liniştеşte puţin. Miles şi mama lui stau o vreme de vorbă; Helen se preface că ascultă, încuviinţând din cap în momentele potrivite, speră ea, dar îi este greu să lase deoparte gândurile – la sora şi la mama ei, la Leo şi la prezervativul rupt şi la moarte; acum trebuie să se gândească şi la moarte. Moartea mamei unui prieten, un prieten care are aproximativ vârsta ei, trebuie să însemne ceva. Poate

este un avertisment, se gândeşte Helen, uitându-se la faţa trasă, îmbătrânită, un avertisment că trebuie să-şi iubească mama indiferent ce s-ar întâmpla, pentru că mâine ar putea să moară. Helen încearcă să simtă că-i creşte sub piele o nouă preţuire pentru mama ei, preţuirea pe care se pare că o simte Jenny, dar ea nu simte nimic nou, după câte îşi poate da seama, ci doar vechea dragoste dintotdeauna, acum vătămată de o rană, o dragoste care a devenit aproape insesizabilă sub straturile roşii şi vinete.

Pe drumul spre casă, în camionetă, Helen aşteaptă de la Miles să-i explice despre ce este vorba. Vrea să-l acuze de ceva, nu este sigură de ce anume, dar el pare gata să izbucnească în plâns, aşa că ea îşi reţine cuvintele, se uită pe geam la maşinile care se deplasează odată cu ei, la toate figurile încordate, nefericite, când traficul începe să se aglomereze. Acesta este viitorul care ne aşteaptă ca adulţi, se întreabă ea, să trăim împreună plictiseala blocajelor de circulaţie, întorcându-ne de la o slujbă care, în marele plan al universului, înseamnă foarte puţin? Iar dacă aşa stau lucrurile, să nu ne mai mirăm. Să nu ne mirăm că oamenii înșeală, mint şi caută sexul şi dragostea în cât mai multe locuri posibile. Îl iubeşte sora ei pe Miles? ar vrea să ştie. Despre acest lucru este vorba?

În cele din urmă, nu mai suportă tăcerea, aşa că îşi drege glasul, trage aer în piept şi spune:

— Nu trebuie să ascunzi ceea ce este între tine şi sora mea. Nu tânjesc după tine, să ştii.

Zâmbeşte, încercând să pară la fel de degajată cum îi este vocea.

— Poftim?

Miles îi aruncă o privire, apoi dă din cap.

— Nu, nu este vorba despre aşa ceva. Am angajat-o să-i citească mamei de două ori pe săptămână. Am rugat-o să nu-ţi spună. Nu ştiu de ce. Acum mi se pare o prostie.

— Oh, exclamă Helen, dar nu-şi găseşte următoarele cuvinte, cele care i-ar ajuta să râdă pe seama confuziei.

Simte un fel de despovărare – măcar are o explicaţie –, dar tot o stăpâneşte o uşoară stare de panică, una de care nu a fost capabilă să se elibereze complet în ultimul timp.

— Deci, ai crezut că eu şi Jenny avem o relaţie incendiară, nu-i aşa?

Zâmbeşte.

— Nu crezi că e cam mică pentru mine?

— Nu ştiu. Nu mai ştiu ce să mai cred despre nimic.

Trec pe lângă universitate acum, care pare o mică oază de copaci şi clădiri curate şi simple în mijlocul puzderiei de malluri şi restaurante fast-food care o împresoară. Tatăl ei trebuie să fie chiar acum într-una dintre clădirile acestea, se gândeşte ea, predă cursul despre filmul rusesc. Studenţii se plimbă pe pajişti, par a se simţi în largul lor chiar şi pe căldura sufocantă a verii.

— Hei, acela nu este Leo? întreabă Miles arătând cu degetul spre un băiat care sade cu picioarele încrucişate sub un dud.

— Da, zice Helen fără să-şi ia privirea de la el în timp ce se apropie.

Leo îşi loveşte ritmic piciorul gol cu două beţe de tobă, urmărind cu privirea în pământ măsurile pe care le exersează şi dând uşor din cap în sus şi în jos, în timp ce părul i se leagănă peste faţă, înainte şi înapoi, odată cu mişcarea.

— Vrei să te las aici? întreabă Miles.

I se pare că îl vede pe Leo de la o distanţă ciudată, o distanţă mai mare decât aceea la care se află camioneta când trece pe lângă el pe stradă. Leo arată fericit, absorbit şi frumos, iar Helen se simte cotropită de iubirea pe care i-o poartă, ca şi cum ar fi fost injectată brusc cu un ser, unul care îi aleargă prin vene şi o calmează, ţinându-i panica sub control. Cum poate să-l părăsească pe băiatul acesta, se minunează ea acum, şi să se ducă la o şcoală îndepărtată şi străină, o şcoală plină de băieţi banali, care nu vor şti nimic despre viaţa ei în acest oraş, care nu vor şti nimic despre *ea* de fapt, pentru că ea,

cea pe care vor dori ei să o cunoască, a fost creată de tot ceea ce este aici, de caniculă şi de cazinouri, de piscine şi de cerul senin, de viaţa părinţilor şi a surorii ei, dar şi de Leo?! Nimic din toate acestea nu va putea fi comunicat altcuiva.

Acum trec pe lângă el şi Miles o întreabă încă o dată:

— Să opresc?

Helen oftează şi scutură din cap.

— Nu, nu vreau să-l deranjez.

Şi nu-l deranjează. Leo este perfect pentru ea acum, aşa cum stă singur sub copac. Dacă se va opri, vor trebui să stea de vorbă despre seara aceea, despre motivele pentru care el nu i-a telefonat şi nici ea nu l-a căutat pe el, de fapt. Nu, mai bine să-l lase acolo unde se află, pentru cât mai mult timp posibil.

Când ajung la Helen acasă, maşina mamei ei este parcată pe alee. Helen îl sărută pe Miles pe obraz, îi spune la revedere, apoi intră, nesigură de ceea ce îi va spune mamei, dar dornică să-i spună ceva, dornică să iasă din mocirla în care simte că s-a scufundat, să se elibereze de panica paralizantă care o împiedică din ce în ce mai mult să acţioneze, să trăiască viaţa de zi cu zi în normalitate.

O găseşte în camera de zi, uitându-se pe fereastră şi văzându-l, din locul în care este aşezată pe canapea, pe Miles cum pleacă.

— Bună, zice Helen luând loc pe scaunul de lângă ea.

Mama se întoarce.

— Bună, îi răspunde cu voce slabă.

Rămân tăcute, iar Helen îşi construieşte între timp mai multe introduceri: „Trebuie să nu te mai întâlneşti cu Gerard; îl răneşti pe tata prin ceea ce faci; adevărul este că mă răneşti pe mine – nu-ţi dai seama cât de mult rău îmi faci? “Dar nimic nu pare potrivit şi, în timp ce Helen încearcă să dea frâu liber cuvintelor şi să şi le organizeze, începe mama să vorbească.

— Presupun că ţi-a spus Miles că ne-am întâlnit ieri întâmplător.

Helen dă din cap că da.

— Uite, Helen, încerc să pun ordine în treaba asta şi îmi pare rău că nu am fost sinceră până la capăt cu tine, dar n-am vrut să-ţi faci griji. În plus, este o problemă personală şi nu-i deloc treaba ta. Nu vreau să ţi se pară că sunt meschină, dar acesta este adevărul. Nu toate aspectele vieţii mele te privesc pe tine.

Are o privire puţin sfidătoare, dar şi tristă, se gândeşte Helen, tristă, speriată şi foarte obosită. Cearcăne negre i se întind sub ochi şi o clipă Helen se teme că mama ar putea fi bolnavă, iar în aceeaşi clipă îşi dă scama că acest lucru ar fi mult mai rău, să o vadă pe mama zăcând în pat, încercând să poarte o conversaţie lejeră ca şi când nu s-ar întâmpla nimic.

— Spune ceva, Helen, te rog.

— Şi eu am minţit într-o anumită privinţă, mărturiseşte ea, încercând să vorbească pe un ton limpede şi calm.

— Nu-mi spune nimic, zice mama repede. Nu vreau să ştiu.

— Ba da, cred că ar trebui să ştii. Hai să dăm cărţile pe faţă!

Mama scutură ferm din cap, fără să scoată vreun cuvânt. Se uită în jos, la mâinile pe care şi le ţine în poală, apoi din nou la Helen, parcă ar implora-o să nu vorbească, cu un aer îngrijorat pe chip.

— Fac sex cu Leo. De doi ani. Te-am minţit până acum în această privinţă. Te-am minţit în faţă de fiecare dată când m-ai întrebat.

Helen aduce în discuţie acest subiect ştiind că o va răni şi aşteaptă, aşteaptă un sentiment de triumf sau cel puţin o oarecare uşurare.

— Bine, zice mama. Este corect. Presupun că nu-i treaba mea, oricum. N-ar fi trebuit să te întreb aşa ceva niciodată.

— Bineînţeles că ar fi trebuit! strigă Helen ridicându-se în picioare în faţa ei, cu mâinile şi picioarele tremurând. Bineînţeles că ar fi trebuit!

Se aşază pe canapea şi începe să plângă atât de violent, încât nici ei nu-i vine să creadă că poate

scoate asemenea sunete. Cu siguranţă altcineva, nu ea, ci vreun străin se dă astfel în spectacol. Aşteaptă braţele mamei să o cuprindă, să o strângă şi să o mângâie, pentru ca ea să le poată alunga, să-i spună să plece, pentru că nu are nevoie de ea. Dar mama stă pur şi simplu acolo, fără să se mişte, apoi se ridică şi pleacă spre dormitorul ei. Helen aude uşa închizându-se, aşa că se întinde pe canapea şi priveşte cerul prin geamul cu perdea de dantelă, dorind să fie altă fiinţă.

Ritmuri de tobe

Ideea începe să-i răsune în minte cu subtilitatea sunetelor armonioase ale clopoţeilor de vânt, este mai mult un zgomot de fond deocamdată. Stă aşezat pe gazon la universitate şi exersează pe picior un ritm nou; o aude repetându-se la fiecare câteva minute sau cam aşa ceva, ori de câte ori tobele fac o pauză: „desparte-te de Helen! “

Nu i-a dat telefon de cinci zile, un adevărat record şi, cu fiecare zi în care nu vorbesc, gândul se intensifică, astfel încât acum răsună mai puternic decât mesajul clopoţeilor de vânt, este mai aproape de sunetul spart al tobelor: „desparte-te de Helen, desparte-te de Helen!”

„De ce s-ar gândi la aşa ceva? “se întreabă el. Este în continuare îndrăgostit de ea; ca să spună adevărul, imaginea ei, ce-i apare în gând acum, când se ridică de pe gazon şi se duce înapoi la repetiţia orchestrei, îi frige inima, îi trimite un fior din piept spre gât şi înapoi. Dar acum cinci seri, când s-a rupt prezervativul, s-a produs o schimbare între ei. A simţit-o cu toată intensitatea acolo, în dormitorul lui strâmt şi oribil, dar mai puţin în maşină, unde vântul, cântând prin geam cu o jale ce i-a adus lacrimi în ochi, a limpezit aerul între ei, readucând vechile obişnuinţe. Şi iubirea lui a revenit, dorul, dorinţa de-a o avea pe Helen aproape cât mai mult posibil.

Pe urmă a trecut o zi fără să dea niciunul telefon. Apoi a mai trecut încă una. Şi în fiecare zi și-a

amintit ce se întâmplase în camera lui, groaza şi în acelaşi timp mânia violentă cu care a privit prezervativul rupt, când a simţit ce ar fi putut să implice pentru el acest lucru, iar aceste gânduri l-au făcut să păstreze tăcerea.

Oricum, ea îl va părăsi. Dacă îşi imagina cândva că ar putea continua această relaţie la distanţă, cât timp va fi ea plecată la colegiu, acum nu mai nutreşte asemenea speranţe. Nu, deşi ea i-a spus că voia să se mărite cu el, chiar şi în pofida vizitei nocturne la capela de căsătorii din vara trecută, el cunoaşte adevărul, iar adevărul este că ea va pleca, va creşte, se va schimba, va întâlni un alt băiat, apoi încă unul şi încă unul, până când se vor aduna cu toţii în trecut ca o distribuţie de figuranţi, fără a fi vreunul actorul titular în filmul vieţii ei. Iar el va fi unul printre cei mulţi. Bineînţeles, va fi avut un rol ceva mai important – primul prieten, prima iubire –, dar nu va fi suficient. Pentru Helen nu va fi niciodată suficient, înţelege acest lucru; fragmente mici de îndoială încep să se ridice la suprafaţă în fiecare zi acum şi în curând se vor acumula, cu putere de convingere. Atunci, va fi *el* cel care va pleca.

În sala de repetiţii plutesc spre el note discordante şi răguşite. Flaute şi clarinete, scâncetul tânguit al viorilor, o tubă într-un colţ, trompete şi tromboane. Toate se acordează, pregătindu-se să mai parcurgă partitura o dată sau de mai multe ori astăzi. Va urma o pauză, apoi masa de seară la asociaţia studenţilor, pe urmă din nou repetiţii, până la opt; după aceea se va duce acasă, unde se va convinge singur, încă o dată, că va fi prea târziu să-i mai dea telefon lui Helen.

Îşi ocupă locul în spatele timpanului şi îşi întinde încheieturile şi mâinile înainte să apuce ciocanele de lemn. Încăperea este aproape plină acum, deşi dirijoarea, o femeie acerbă şi pretenţioasă, cu un păr roşu strălucitor, de care s-au îndrăgostit puţin cam toţi din orchestră, inclusiv tetele, încă nu a revenit din pauza de prânz. Leo îşi acordează tobele, apoi priveşte în jur. Şi-a făcut câţiva prieteni, pe ceilalţi

toboşari şi pe unul dintre trombonişti, cu care a stat în acelaşi cămin anul trecut; dar sunt o mulţime de fete drăguţe, iar el n-a vorbit cu niciuna până acum.

Una dintre flautiste i se pare cunoscută. Se gândeşte la acest lucru de câteva săptămâni, dar nu-şi dă seama unde a întâlnit-o. Este grăsuţă într-un fel plăcut şi are braţe scurte şi puternice, care ţin flautul cu o uşurinţă delicată. Părul castaniu foarte închis şi tuns drept

i se leagănă în jurul gâtului. Leo s-a surprins admirându-i gâtul alb şi dezgolit – niciun os nu iese în evidenţă, spre deosebire de gâtul lui Helen – în pauzele dintre măsurile pe care trebuie să le execute. Are faţa rotundă şi plăcută, nefardată, cu excepţia rujului roşu-închis, care este nelipsit. A ales să-şi pună în evidenţă partea cea mai frumoasă, se gândeşte Leo privind-o cum stă de vorbă cu fata din dreapta ei.

Nu are buze deosebit de pline; dar arcuirea din partea de sus este aproape perfectă, iar când vorbeşte, cum face acum, buzele sunt o pată de culoare pe o figură de altfel palidă.

Directoarea, domnişoara Sullivan, vine ţinând în mână un pahar de la 7-Eleven, din care bea cu paiul.

— Gata, oameni buni, zice ea cu glas tare, schimbând paharul cu bagheta de dirijor şi urcând la pupitru. Să mai parcurgem o dată bucata de Copland şi încercaţi să n-o mai sabotaţi atât de mult de această dată!

Din partea trompetiştilor răsună hohote de râs.

— Oh, da, este chiar de râs ce muzicieni proşti suntem.

După această remarcă, zâmbeşte strâmb, nu prea încurajator, ci doar puţin, apoi bate ritmul cu bagheta şi au început.

Pe drum spre cantina din campus, Leo se hotărăşte să stea de vorbă cu flautista pe care i se pare că o cunoaşte şi să afle, dacă este posibil, cine este. I se pare un noroc incredibil că nu este însoţită în seara aceasta, că merge separat de ceilalţi flautişti, aşa că Leo întinde pasul să o ajungă din urmă.

— Bună, salută el.

— Ei bine – ridică privirea spre el şi zâmbeşte mă întrebam când te vei hotărî să vorbeşti cu mine.

Tot nu-şi dă seama de unde o ştie, iar acum pare să fi fost şi nepoliticos, aşteptând atât de mult până să-i vorbească.

— Am fost împreună la cursul de istorie, nu-i aşa?

Ea dă din cap că nu.

— Eu nu am început încă să învăţ aici. La toamnă intru în primul trimestru. Am întrerupt un an ca să lucrez.

— Foarte bine, zice el trăgând de timp.

„Cine este? Cine este? “

— O să-ţi placă aici.

— Nu ştii cine sunt, nu-i aşa?

— Îmi amintesc. Mai lasă-mă să mă gândesc un minut.

— Cred că arăt într-adevăr schimbată, aşa că testul nu este tocmai corect. Uite, am să-ţi dau un indiciu.

Trage un lanţ subţire de aur, ascuns sub tricoul roşu, apoi îl lasă să atârne pe deasupra.

Pandantivul este un cuvânt scris cu litere cursive şi Leo se apleacă să-l citească, apoi se trage înapoi, tresărind cu surprindere.

— Traci! spune el. De la Dunes. Nu se poate să fii tu.

— Nu-mi mai vopsesc părul şi nu mă mai fardez aşa puternic. Şi – ridică din umeri şi se încruntă – m-am îngrăşat puţin. După ce m-am lăsat de fumat.

— Arăţi nemaipomenit.

Leo îi zâmbeşte deschis, ca să-i arate că nu minte. Merg pe o potecă acum, mărginită de o parte şi de cealaltă de iarba verde-deschis şi de duzi. Cei mai mulţi dintre instrumentişti se află înaintea lor. O briză de seară le flutură părul, răcorindu-i după arşiţa soarelui ce nu a coborât încă decât până la jumătatea orizontului şi prezidează peste campus cu intensitatea galbenă obişnuită. Dintr-un motiv sau altul, Leo este deosebit de fericit că a aflat cine este fata şi, dintr-un impuls de moment, îi ia mâna şi i-o strânge în timp ce se deplasează, apoi i-o eliberează cu blândeţe.

Ea râde.

— Am crezut că mă eviţi.

— Bineînţeles că nu, spune el, gândindu-se că vocea îi sună nes inter, deşi nu avusese intenţia asta.

Îi vine ideea că s-ar putea ca ei să nu-i facă la fel de multă plăcere să-l întâlnească. Până la urmă, el a ademenit-o, apoi i-a spus de Helen, după care a mai întâlnit-o de câteva ori. Au petrecut câteva după-amiezi în dormitorul lui, sărutându-se şi ascultând muzică, scoţându-şi una sau două haine, până când el s-a simţit atât de vinovat, încât a doua oară a spus stop. Dar asta a fost acum doi ani, în vară, iar lui i se pare că au trecut un milion de ani de atunci.

— Păi, îmi pare bine că am ajuns să vorbim până la urmă, zice ea zâmbind. Trebuie să le ajung din urmă pe prietenele mele.

Arată cu degetul un grup de fete dinaintea lor.

— Am promis că iau masa cu ele.

— OK.

Leo încuviinţează dând din cap, apoi o priveşte puţin cum aleargă în faţa lui, gândindu-se că poate este pregătit acum pentru o prietenă ca ea, pentru cineva total diferit de Helen.

După ultima repetiţie de seară, se duce acasă cu maşina, regretând că nu doarme tot la cămin sau că nu are propriul apartament, ceea ce ar fi şi mai bine. În fiecare seară când se retrage acasă – casa mamei lui, aşa o consideră acum –, i se pare că a făcut un pas înapoi, de la viaţa lui cea nouă în cea veche.

În timpul şcolii a stat singur în cameră. A dat norocul peste el, noroc, pentru că aproape toţi ceilalţi locuiau câte doi. El avea două paturi lipite lângă fereastră, un birou cu rafturi deasupra, fixate în perete, un scaun pivotant moale şi un mic frigider într-un colţ. Leo păstra ordinea şi nu-şi adusese multe lucruri, doar un set de tobe pe care exersa. (Dar folosea mai ales instrumentele din sala orchestrei.) Cărţile pentru cursuri erau aliniate în ordine pe rafturi, iar pe birou avea un blocnotes, câteva pixuri într-un pahar, un walkman cu CD-uri (cadou de la Helen) şi o plantă mică, pe care a cumpărat-o la

reduceri, din campus, deşi, când i-a spus Helen cum se numea – Dieffembachia –, i-a părut rău că o luase. Totuşi, o uda o dată pe săptămână, apoi a dus-o în camera lui din casa mamei, unde planta a continuat să crească, iar acum o considera un simbol al revenirii lui,

promisiune că în curând va avea din nou propriul loc.

N-a pus niciun tablou pe pereţii camerei de cămin, niciun covor pe podea, nu a ţinut în frigider decât un sfert de litru de lapte, iar unul dintre colegii de la tobe, Evan, şi-a făcut obiceiul de a-l striga Leo Călugărul, o poreclă pe care el o considera prefăcut a fi o eticheta stupidă, dar care îi plăcea de fapt, pentru că întotdeauna i s-a părut că ducea o viaţă dezordonată – o aglomeraţie de tobe, prezervative, haine şi sex –, total antimonastică, iar ideea că s-ar putea schimba, că s-ar putea elibera de trecut îl tăcea să se simtă curat, talentat şi fericit.

Leo îşi parchează Nova pe alee, în spatele maşinii mamei, apoi intră prin uşa laterală, aşteptându-se să simtă mirosul de fum şi să audă la televizor obişnuitele prostii. În schimb, aude discuţia animată a două voci care răzbat din camera de zi: a mamei lui şi a lui Helen. Se opreşte în semiîntunericul din bucătărie, le ascultă preţ de câteva secunde, deloc dornic să apară şi să le vadă stând împreună aşteptându-l.

— Cred că acum aud prima dată acest lucru, exclamă Helen, dar Leo nu a prins despre ce este vorba şi se simte la voia întâmplării aici, în întuneric, implicat doar într-o frântură din viaţa acestei fete – *prietena lui.*

Pe neaşteptate, îi vine ideea că aşa percepe de multe ori prezenţa lui Helen, ca şi când ar auzi doar jumătate din conversaţie. Helen îi alocă de fiecare dată porţiuni restrânse din propria-i fiinţă, iar lui Leo se pare că există straturi peste straturi, pe care nu-i va fi îngăduit nici măcar să le zărească vreodată. La fel, îi trece prin minte că exact în aceasta constă o parte din puterea ei asupra lui, ceea ce îi stârneşte o

puternică dorinţă chiar în acest moment, când ascultă din bucătărie.

— Leo, tu eşti? strigă mama, iar el este obligat să apară de după colţ, să între în lumina obscură din living.

— Bună, zice el.

Stau fiecare în câte un capăt al canapelei, răsucite una spre cealaltă, deşi acum au întors capul spre el. Instinctiv, se duce să se aşeze lângă Helen pe canapea, pune mâna pe piciorul ei gol, îi simte căldura în palmă, un memento al căldurii de afară.

— Tocmai mă duceam să mă culc, îi spune mama ridicându-se. Poartă halatul de bumbac de culoarea lavandei peste o cămaşă de noapte de vară, iar când se apleacă să-l sărute pe Leo pe obraz, el simte mirosul prea dulce, de liliac, al pudrei ei de talc.

— Noapte bună, le spune ea celor doi, care apoi rămân singuri. Leo îşi retrage mâna de pe piciorul lui Helen, îşi dă seama că poate nu este bine primită, având în vedere că nu şi-au mai telefonat.

— Iartă-mă că nu te-am sunat, îi spune el.

De ce este el întotdeauna primul care vorbeşte?

Ea ridică din umeri.

— Eşti ocupat.

Ciudat, dar faptul că nu este supărată îl dezamăgeşte:

— Nu chiar atât de ocupat.

— Şi eu aş fi putut să sun.

— Adevărat.

O vreme, rămân uitându-se unul la celălalt, iar Leo încearcă să stabilească dacă acesta este momentul potrivit şi dacă ar trebui să se despartă de ea chiar acum şi cu asta basta, dar ea îl ia de mână, zâmbeşte şi este atât de frumoasă, încât ideea de a o părăsi i se pare o prostie. Cel mai mult o iubeşte noaptea, când părul îi este răvăşit şi fardurile de peste zi s-au estompat, lăsându-i uneori dâre negre şi senzuale sub ochi. Are pielea caldă şi arămită de soare după o zi întreagă petrecută lângă piscină şi miroase a clor, un miros de curăţenie pe care îl asociază întotdeauna cu ea, deşi presupune că toţi cei care înoată miros la fel.

— Azi mi-a venit ciclul, îi şopteşte.

El expiră adânc şi se reazemă cu capul de spătarul canapelei.

— Slavă Domnului! exclamă, apoi râde. Cred că m-am purtat prosteşte în seara aceea. Am stricat afişul albumului, ştii?

Râde şi ea.

— Vai de mine! Ţi-ai ruinat colecţia de Iron Maiden.

— Nu-i bai! Le-am dat jos pe toate aseară. Pereţii sunt complet goi. Este mult mai bine aşa.

— Va trebui să-ţi cumpăr o reproducere după Miro sau altceva care să-ţi înviioreze camera.

Miró. Despre ce vorbeşte? Deşi este cu un an în urma lui la colegiu, ştie mult mai multe decât el. În loc să mai spună ceva, o strânge cu capul la pieptul lui şi rămâne atârnat de ea. Cu părul ei mirosind a clor sub obrazul lui, cu toracele palpitând în ritmul respiraţiei în braţele lui, Leo ştie că nu va fi niciodată în stare să fie el cel care pleacă.

A doua zi la prânz, Leo face o deplasare până la mall. Helen va împlini optsprezece ani la sfârşitul verii, iar aseară a hotărât că ar face mai bine să înceapă să-i caute un cadou de pe acum, pentru că nu are nicio idee ce să-i ofere. Dacă va căuta cadoul timp de o lună, nu va avea cum să greşească. Trebuie să fie ceva neobişnuit, se gândeşte el, un dar care să dezvăluie într-o manieră frumoasă, perfectă toate complicatele sentimente de dragoste ce-l pătrund când se gândeşte la ea.

Ducându-se spre maşină la ieşirea din sala de repetiţii, o vede pe Traci. Mănâncă un sendviş aşezată sub un copac. Se duce la ea să o salute şi, răspunzând unui impuls de moment, o întreabă dacă vrea să vină cu el. Ea acceptă, apoi se ridică din iarbă să-l urmeze, iar el simte că pluteşte când traversează parcarea, dar, când urcă în Nova, căldura îi copleşeşte, îl apasă cu toată greutatea şi îl face să se întrebe de ce Dumnezeu a invitat-o pe Traci să vină cu el. Mai bine să-i spună totul de data aceasta, se hotărăşte, lăsând în jos geamul de la maşină pe partea

lui şi ieşind din parcare, ca mai bine să o treacă pe lista prietenilor, înainte de a face ceva stupid şi lipsit de delicateţe.

— Vasăzică, exclamă el, de această dată ar trebui să-ţi spun de la bun început că tot mai am o prietenă.

— OK.

Traci priveşte afară pe geam, aşa că el nu-i poate vedea expresia, iar vocea nu are inflexiuni, pare fericită, lipsită de mirare.

— Dar la sfârşitul verii va pleca la colegiu în Ohio.

— Grozav, spune ea, apoi se întoarce spre el. Şi eu am un prieten. De fapt, deocamdată nu suntem chiar prieteni apropiaţi, dar îmi place de el şi cred că sentimentul este reciproc.

— Cine este?

— Unul dintre trompetişti.

Zâmbeşte, iar Leo observă încă o dată că doi dintre dinţii din faţă sunt puţin suprapuşi. I s-a părut ceva atrăgător prima oară şi tot aşa i se pare acum.

— Nu vreau să-ţi spun despre cine este vorba, pentru că s-ar putea să nu iasă nimic.

— Mi se pare corect, zice Leo.

Sunt cinci trompetişti, iar Leo nu reuşeşte să-şi amintească figurile lor. Mai târziu, îl va cerceta pe fiecare în parte.

Boulevard Mall nu este prea aglomerat şi, când trec de uşile turnante, îi împresoară un curent de aer rece, care îi readuce lui Leo buna dispoziţie. O muzică apoasă, îmbietoare pluteşte peste capetele lor şi Leo recunoaşte melodia, un cântec rock pe care dansa în ritm de slow la începutul liceului. Faptul că îl aude acum, transformat într-o piesă instrumentală inofensivă, îl ajută să se liniştească, să creadă că va putea ţine situaţia sub control: să fie prieten cu Traci.

Se opresc lângă o vitrină cu planul mallului, în efortul de a-şi petrece acea oră şi jumătate cât mai înţelept posibil.

— Să zicem, pentru că eşti fată, spune Leo zâmbind, care ar fi cadoul perfect pentru aniversarea lui Helen de optsprezece ani?

— Nu ştiu. O bijuterie? Un parfum?

El dă din cap că nu.

— Nu foloseşte niciuna, nici alta.

— Dar ce, este un fel de călugăriţă?

Traci îi face cu ochiul, semn că glumeşte, presupune el, dar gestul îl irită, îl face să flirteze. O prinde de mijloc cu un braţ şi o strânge lângă el râzând.

— Da, este, e bine că pleacă la sfârşitul verii şi că pot să-mi găsesc pe altcineva, altfel aş muri din lipsa contactului fizic. Oamenii au nevoie de contact ca să supravieţuiască, ştii. A existat un studiu, făcut pe copii mici.

— N-am auzit niciodată de un asemenea studiu, zice ea desprinzându-se de el.

Râd împreună, apoi se uită din nou în jos, la plan, dar Leo nu dă atenţie listei de magazine. Se gândeşte în schimb la cum i-a simţit talia în mână, bine conturată şi puternică, în ciuda faptului că este grăsuţă. Există ceva aproape tangibil între ei acum, se gândeşte Leo.

[1] Se pare că ar fi o culoare, o serie de nuanţe de roşu-portocaliu, linii în zigzag care unesc trupul ei de al lui.

— Mi-a venit o idee, spune ea întorcându-se cu faţa la el. Ce-ai zice de un animal de casă?

El dă din cap gândindu-se.

— Da, poate un câine. Cred că întotdeauna şi-a dorit un câine. Bineînţeles, probabil că nu-i vor da voie cu el la cămin, şi atunci unde se duce?

— Ar putea fi ceva mai mic. Poate un peştişor… sau o şopârlă!

— Foarte romantic, zice Leo. Poftim, Helen. Uite o şopârlă care să-ţi spună cât de mult însemni tu pentru mine.

Traci râde.

— Hai să mergem, să ne uităm măcar.

El încuviinţează şi se îndreaptă amândoi spre magazinul de animale de companie, unde se cântă altă muzică, sau nici nu este muzică, sunt sunete – valuri care se rostogolesc şi se retrag, strigăte de

pescăruşi. Căţelandri cu un aer disperat se zgâiesc la ei din cuşti, iar Traci şi Leo trec în grabă pe lângă ei şi se duc în spatele magazinului, unde sunt ţinute animalele mici. Peştii sunt superbi, înoată placizi în acvarii, dar Leo nu-şi poate îndepărta sentimentul că oferindu-i lui Helen un peşte ar spune ceva negativ despre calitatea pasiunii lui, căci aude deseori expresia „alunecoasă ca un peşte" la ceilalţi toboşari când vorbesc despre o fată care nu cedează. Desigur, nu-i poate explica acest lucru lui Traci, aşa că o ia de braţ şi o trage spre păsări.

Leo se gândeşte să-i ofere lui Helen o pasăre afectuoasă, un papagal, dar aluzia i se pare prea evidentă şi aproape o rugăminte plângăcioasă – „te rog, nu mă uita când pleci!" Papagalii sunt nostimi, dar agresivi; în clipa următoare, Leo vede exact ceea ce i-ar plăcea să-i ofere, un canar. Pasărea este micuţă şi galbenă şi stă singură în colivie, cântă atât de poetic, încât Leo îşi dă seama pe loc că aceasta este fiinţa potrivită pentru Helen. Un dar din lumea cântului, se gândeşte Leo. Ceva să-i amintească de el, dar nu într-un mod prea direct.

Nu o poate cumpăra acum – mai sunt câteva săptămâni bune până la ziua lui Helen, iar ea ar vedea-o în camera lui –, aşa că îi spune lui Traci că se duce să vadă dacă poate rezerva canarul.

— Mă îndoiesc că se poate, îi spune ea. Nu e ca şi când ai cumpăra o cămaşă sau altceva. Nu poţi să pui deoparte o pasăre.

— Bineînţeles că se poate, zice el, apoi o apucă brusc de mână şi o trage după el, înspre partea din faţă a magazinului, pe lângă şopârle şi şoareci, prin raionul de hrană pentru animale, înainte de a coti, prea grăbit şi ciocnindu-se de cineva.

Femeia pe care a lovit-o se întoarce încruntată, apoi îl vede şi zâmbeşte.

— Leo, exclamă ea.

Este mama lui Helen, doamna Larkin.

— Ah, bună ziua, spune el dând drumul mâinii lui Traci, dar este prea târziu. Ochii doamnei Larkin au lucit instantaneu în direcţia mâinilor împreunate.

— V-o prezint pe prietena mea, Traci.

I-o arară cu mâna.

— Cântă cu mine în orchestră, la flaut. Traci, dânsa este mama lui Helen.

Traci întinde mâna politicoasă şi cele două femei îşi strâng mâinile.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spune Traci pe un ton care sună mai manierat, mai *elevat* decât s-ar fi aşteptat Leo.

— Hei, Kath, aud din partea cealaltă a magazinului şi toţi trei se întorc. Ce zici de acesta?

Văd un bărbat care ţine ridicat un pudel alb, foarte mic şi este un bărbat pe care Leo ştie că l-a mai văzut, dar pe care nu-l recunoaşte imediat. Pe urmă se luminează: bărbatul acesta este Gerard, şeful lui Helen.

— Vin într-o clipă, îi spune ea ridicând un deget. Vrea să-l ajut să aleagă un căţel pentru fiica lui, explică ea dând din umeri.

Doamna Larkin le spune la revedere, apoi străbate încăperea pardosită cu linoleum şi se duce lângă Gerard, unde Leo o vede spunând ceva în timp ce se încruntă şi dă din cap că nu. Gerard înapoiază câinele unui băiat îmbrăcat într-un halat albastru; pe urmă se întorc amândoi şi ies din magazin. Nu se ating şi nu merg aproape unul de celălalt, Leo nu-i vede nici măcar vorbindu-şi din nou înainte de a dispărea după colţul magazinului; cu toate acestea, simte că între ei există ceva. Îşi aminteşte deodată că Helen a văzut-o pe mama ei la o petrecere la Gerard, cu doi ani în urmă. Leo nu şi-a amintit deloc acest lucru până adineauri şi se întreabă dacă nu cumva cei doi au o relaţie şi dacă Helen ştie sau nu despre ea. Iar dacă ştie, de ce nu i-a încredinţat şi lui secretul?

— Haide, vino să ne interesăm de canar, îi aminteşte Traci, pe urmă întreabă: nu te simţi bine?

— Hmm…

Se uită în jos, spre ea.

— Da, mi s-a părut ciudat. Dacă mama lui Helen are o legătură extraconjugală?

Traci ridică din umeri.

— N-ar fi o premieră absolută în istoria planetei.

— Da, dar, ştiu şi eu! Părinţii lui Helen sunt… eu am crezut că sunt deasupra situaţiilor de acest gen. La ei acasă totul pare mereu perfect.

Îşi dă singur seama cât de naiv sună ceea ce spune, dar nu se poate stăpâni.

— Vreau să spun că, într-un fel, am privit întotdeauna mariajul lor ca pe unul exemplar.

Traci îi aruncă o privire serioasă şi înţelegătoare, dar îl bate pe umăr:

— Ar fi mai bine să ne întoarcem, zice ea, altfel domnişoara Sullivan ne arată ea nouă.

— Bine, aprobă el, iar când Leo îşi aduce aminte că nu a mai întrebat de canar sunt deja în maşină, la jumătatea drumului spre campus.

În seara aceea, când ajunge acasă, puţin după ora şapte, casa este pustie. Îşi pregăteşte singur un sendviş cu şuncă şi îl mănâncă stând în picioare la bucătărie, uitându-se pe fereastră la iarba îngălbenită şi arsă de soare, la palmierul de lângă alee gata să se usuce, la Nova lui, care începe să arate învechită; vopseaua se scorojeşte pe la roţi şi n-a mai spălat-o de săptămâni întregi. Presupune că mama lui a plecat la o întâlnire şi ideea îl deprimă. Noul ei prieten – un dentist de data aceasta, cu dinţi de un alb strălucitor, cu umeri lăsaţi, care îl fac să arate mai bătrân decât este – îl descurajează. După părerea lui, bărbatul acesta, Ray Washburn, crede că dinţii lui impecabil de albi îi estompează toate defectele cu strălucirea lor stridentă.

Când termină de mâncat sendvişul, ridică receptorul să o sune pe Helen, dar, după ce formează primele trei cifre, îşi dă seama că nu poate continua şi pune receptorul înapoi în furcă, pe peretele bucătăriei. Dacă vorbeşte cu ea, va dori să-i spună că a văzut-o pe mama ei azi şi crede că nu este o idee bună, aşa că iese din casă şi porneşte pe jos spre magazinul Odyssey Records.

Fraza obsesivă începe din nou, în ritmul paşilor, creşte în intensitate şi adâncime, astfel încât Leo îşi imaginează acum o tobă bas care îi spune: „desparte-

te de Helen, desparte-te de Helen!” De ce îi mai stăruie această idee în minte, ar vrea să ştie, când seara trecută, pe canapea, lângă Helen cea reală, şi-a dat seama că nu va putea nici măcar să ia în seamă o asemenea mişcare pripită? „Este vorba pur şi simplu de instinctul de conservare?” se întreabă el. Este doar avertismentul raţional al sinelui, cel care a suferit din iubire şi care îi spune să se retragă înainte de a-l părăsi ea pe el, când va trebui să facă faţă simultan durerii *şi* ruşinii? Dacă ar pleca el, cel puţin şi-ar păstra demnitatea.

Trece de ultimele case şi iese în spaţiul deschis al parcării, în care se află magazinul Mart şi cel care vinde îngheţată de vanilie, Luv-it, şi, văzând bine cunoscuta casă albă a îngheţatei – insistă să-i spună îngheţară, căci ce altceva este desertul pe care îl vând ei acolo? —, gândurile la Helen îl bombardează şi mai intens. Au stat împreună pe banca de afară de nenumărate ori, vorbind despre muzică sau despre colegii de la şcoală ori despre familiile lor, despre poezie sau despre dragoste – cât de mult se iubesc unul pe celălalt s-au şi certat uneori, în legătură cu cine ştie ce, de obicei cu gelozia lui, presupune el, şi cu iritarea pe care gelozia lui i-o producea ei. Amintirile acelor supărări îl fac pe Leo să zâmbească atunci când trece pe lângă bancă, pe care stă chiar acum altă pereche, un cuplu de vârstă mijlocie care mănâncă îngheţată cu sirop, fără să-şi vorbească, dar mulţumiţi, după cât se vede.

„Nu fi nebun, îşi spune singur trecând de Luv-it şi apropiindu-se de semaforul de la Las Vegas Roulevard. Nu-ţi place să te cerţi cu Helen”, încearcă să-şi reamintească, dezgropând din memorie toate momentele când gelozia – din cauza lui Miles sau a altui băiat care s-a uitat la ea prea lung – l-a ros pe dinăuntru făcându-l să simtă un nimic, o absenţă. Cât aşteaptă la semafor, se întoarce şi priveşte din nou banca, rămasă goală acum, şi încearcă să se imagineze stând pe ea cu Traci. Imaginea este plăcută, picioarele ei albe şi pline sunt aşezate frumos unul peste celălalt, în timp ce Traci mănâncă

o îngheţată cu căpşune pe baton de zahăr, cu mâna liberă aşezată pe genunchiul lui, poate exersând absent câteva măsuri de muzică pentru flaut, deşi nu este sigur că aşa ceva ar fi posibil cu o singură mână. „S-ar şi certa ei doi?” se întreabă. Ar arde în trupul lui aceleaşi vâlvătăi cunoscute, lăsându-l carbonizat în interior, îmbolnăvit de cenuşă? Nu crede; dintr-un motiv sau altul, se aşteaptă ca eventuala gelozie pentru Traci să fie mai puţin intensă, fie şi pentru faptul că nu mai este dispus să o lase să se înrădăcineze atât de adânc în el însuşi. Doar are aproape douăzeci de ani şi este la colegiu de-acum. Leo decide pe loc, aşteptând verdele la semafor, că nu se va mai lăsa niciodată rănit cu asemenea ferocitate de gelozie.

Pe partea cealaltă a străzii, reclama luminoasă de la Odyssey Records aruncă raze roşii în lumina înserării, care este încă destul de puternică, pentru că soarele abia acum începe să coboare dincolo de munţi. Leo este din nou bine-venit la magazin; de fapt, vânzătorul care l-a bruscat vara trecută pentru caseta audio din buzunar a fost concediat în timpul anului şcolar. Vrea să asculte un toboşar marocan nou despre care a auzit, să cumpere un CD cu Thelonius Monk pe care l-a ascultat seara trecută şi eventual să ia ceva pentru Traci, o casetă prin care să-i mulţumească că l-a ajutat azi să caute un cadou pentru Helen. Asta este tot, un simplu dar în semn de apreciere a prieteniei ei.

În drum spre casă, o oră mai târziu, simte o fericire galbena crescând în el, bucuria pe care o trăieşte de fiecare dată după ce cumpără muzică. Când va ajunge acasă, va face floricele la cuptorul cu microunde, îşi va turna un pahar de suc de portocale – sau poate un pahar din vinul mamei, dacă ea nu a ajuns acasă încă –, apoi se va duce la el în cameră, îşi va pune căştile şi va asculta, va asculta noul CD cu Thelonius Monk de multe, multe ori, până se va sătura de el, iar mâine va fi gata să-l asculte din nou. Sacoşa de cumpărături de la Odyssey Records mai conţine şi o casetă pentru Traci, un flautist de jazz al

cărui nume Leo nu şi-l aminteşte în clipa aceasta, dar ştie că va fi tentat să o desfacă şi să o asculte, speră însă că se va putea abţine, ca să-i ofere cadoul intact.

Soarele a apus, dar cerul este încă puternic luminat de amintirea lui; în dreapta, dâre portocalii taie albastrul din ce în ce mai adânc, ca un banc de peşti aurii. Casele din partea stângă arată mai bine în semiîntunericul serii şi Leo reuşeşte să ignore suficient zugrăveala coşcovită şi perdelele îngălbenite de fum de ţigară şi de vechime. Desigur, sunt tot bondoace şi cu ferestre mici, flancate de peluze de iarbă meschine şi pleşuve, dar cui îi pasă cu adevărat, îşi spune Leo, pentru că în curând va fi plecat, se va vârî din nou în camera lui de cămin, va asculta toate CD-urile noi ce-i vor cădea în mână, ca şi când muzica ar fi religia lui.

Este atât de nerăbdător să între în casă şi să-şi asculte muzica, încât, atunci când o zăreşte pe Helen la o clădire distanţă, intrând pe aleea lui cu bicicleta, trăieşte o dezamăgire. Va trebui să amâne sesiunea de audiţii şi să pretindă că a cumpărat muzica de flaut chiar pentru el. Desigur, drept consolare, vor face sex, gândul acesta îl mai animă puţin, dar este totuşi dezamăgit.

Numai că, apropiindu-se de casă şi făcându-i fetei semn cu mâna, vede că pe bicicletă nu este Helen, ci sora ei, Jenny, şi Leo grăbeşte pasul, extrem de curios să afle ce face ea aici şi puţin îngrijorat totodată. Vine cu veşti proaste?

— Jenny, ce s-a întâmplat? o întreabă când ajunge la ea.

Figura de sub cozorocul şepcii în culoarea lavandei are aerul îngrijorat, aşa că Leo adaugă:

— S-a întâmplat ceva rău?

Jenny ridică din umeri exact ca Helen şi spune:

— Nu tocmai. Treceam pe-aici cu bicicleta şi m-am gândit, dacă tot sunt aici, să vin să vorbesc cu tine.

— Rine, sigur că da.

O conduce de la bicicletă la uşa de la intrare, unde se aşază amândoi pe treapta caldă de beton, cu faţa

spre stradă.

— Mă îngrijorează Helen, mărturiseşte ea. Se poartă ciudat în ultima vreme.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, nu s-a mai dus la serviciu de două săptămâni; pretinde că este bolnavă sau ceva de acest gen; dar mama ştie că nu este adevărat. Parcă nici nu se mai piaptănă şi îşi pierde timpul cu fata aceea, Ernie, ceea ce nu este normal, pentru că au început să semene una cu alta, cu excepţia pântecului, desigur. Cu mama este în permanenţă obraznică, iar mama pur şi simplu înghite! N-o pedepseşte pe Helen în niciun fel. Este foarte ciudat.

Deci Helen ştie despre mama ei, se gândeşte Leo. Mai mult ca sigur că ştie. Atunci, de ce lui nu i-a spus nimic? El nu ştie nici că Helen nu s-a mai dus la slujbă de atâta vreme. Lui nu i-a spus decât că şi-a luat două zile libere, susţinând că a avut dureri de stomac. Descoperirea adevărului îl dezolează, îl aşază la o distanţă şi mai mare de Helen, iar ritmul tobelor îi bubuie în trup pentru a doua oară în seara aceea: „desparte-te de Helen!”

— Tu ce crezi că se petrece? o întreabă pe Jenny.

— Nu ştiu. Mă tem să nu aibă vreo boală mortală sau ceva de felul acesta, iar mie nu-mi spune nimeni nimic.

Leo o cuprinde cu mâinile de umeri, într-un gest de afecţiune fraternă:

— Oh, nu cred că este bolnavă, Jenny.

— Atunci, despre ce este vorba?

Se întoarce cu faţa la el şi Leo vede că începe se semene teribil cu Helen, suficient de mult ca să-i facă inima să i se strângă de iubire:

— Cred că încearcă să te protejeze de ceva. Ştii tu, să fie sora mai mare şi bună, asta-i tot. Îţi va spune când va fi pregătită.

— De ce nu-mi explici tu despre ce este vorba, şi îţi promit că nu divulg nimănui.

Leo se gândeşte. Cum ar putea formula adevărul? „Cred că mama ta trăieşte cu managerul piscinei de la hotelul Dunes. “Bineînţeles că nu poate face acest

lucru. Ar răni-o profund, i-ar modifica imaginea pe care şi-a făcut-o despre părinţi, despre familie. Înţelegând acest lucru, Leo îşi dă seama cât de mult trebuie să sufere Helen, cum o schimbă ceea ce ştie, alterându-i peisajul interior, adâncul complicat al fiinţei ei cu relief accidentat, care devine din ce în ce mai mult un teren necunoscut.

— Nu am ce să-ţi spun, răspunde el.

— Bine, zice ea pe un ton sarcastic, apoi se ridică. Ştii, nu mai sunt copil. Pot suporta adevărul.

— Poate că da, zice Leo uitându-se în sus la ea şi zâmbind, dar de ce vrei să-l afli dacă este dureros?

— Vezi? Ştii tu ceva!

— Filosofam şi eu.

— Adevărul te va elibera, spune ea, apoi întreabă: de unde e vorba asta?

— Din Biblie.

— Oh.

Se uită în pământ, la propriile picioare şi la iarba ţepoasă, apoi continuă:

— Ei bine, nu sunt sigură de credinţa mea în Dumnezeu, aşa că probabil nu am dreptul să citez din Biblie.

Pe Leo îl surprinde tristeţea lui Jenny, determinată de faptul că nu are credinţă, chiar dacă nu este sigur că el însuşi are. Găseşte că a recunoaşte pierderea credinţei indică o uzură pentru care ea este prea tânără. Speră că Helen nu-i va povesti despre mama lor, ca să nu înrăutăţească situaţia. Se ridică în picioare şi o strânge pe Jenny la piept, o bate pe umăr şi o sărută pe creştetul capului acoperit cu şapcă.

— Nu-ţi mai face atâtea griji, îi spune el.

Rămâne atârnată de el o clipă, cu capul lipit de pieptul lui, pe urmă se retrage şi se urcă pe bicicletă.

— Nu-i spune lui Helen că am fost pe-a ici.

Apoi se încruntă:

— De fapt, nu-mi pasă ce-i spui. N-o minţi!

El încuviinţează dând din cap şi îi face cu mâna la plecare, o priveşte îndepărtându-se pedalând pe trotuar şi dispărând după colţ.

Leo ascultă o vreme discul cel nou, dar nu se poate concentra asupra muzicii ca de obicei, iar floricelele pe care a vrut să le facă s-au ars din greşeală, răspândind miros în toată casa. Vinul mamei i se parc amar, îl bea totuşi şi simte durerea de cap cum urcă de la gât în sus după ce îl termină.

Pe la miezul nopţii, încearcă să adoarmă – mama încă nu a venit acasă –, dar nu reuşeşte decât să zacă ţinându-şi ochii deschişi, fixând plafonul şi – gândindu-se la prăpastia dintre el şi Helen, o prăpastie pe care ea pare decisă să o adâncească. La ora unu este şi mai treaz, aşa că se ridică, se îmbracă pe întuneric, străbate casa şi iese pe uşa din faţă.

Îi trece prin minte să meargă pe jos, dar ceva îl trage spre promisiunea radioului din Nova şi, odată urcat, se simte aproape mulţumit pe scaunul de plastic foşnitor, cu mâinile aşezate uşor pe volanul cald; demarează ascultând o emisiune de noapte cu muzică de chitară, care îi place, dar pe care rareori rămâne să o asculte atât de târziu. Pe stradă încă mai circulă câteva maşini, iar el o ia prin spate, prin cartiere adormite, trece de curba de la Circle Park şi ajunge într-o zonă mai frumoasă, cu mai mulţi copaci şi cu parcele verzi îngrijite, fiecare casă vopsită într-o culoare diferită, ca un şir de cornete ele îngheţată sau de îngheţate pe băţ.

Casa lui Helen este bleu ca cerul, aproape gri, cu chenare albe şi un acoperiş compus din dealuri şi văi. Luminile sunt stinse; Leo parchează pe partea opusă a străzii, încuie şi rămâne puţin în linişte, deşi în acest moment al verii liniştea nu este niciodată absolută, pentru că cicadele continuă să se vaite toată noaptea.

S-a strecurat şi altă dată în dormitorul ei, aşa că nu are nevoie să-şi construiască un plan. Va intra pe la gardul cu lanţ din spate.

Prin urmare traversează curtea, se strecoară cu grijă prin tufele gardului viu şi pe lângă rodiu, după care găseşte în gard un suport pentru picior şi sare peste, în curtea din spate. Fereastra de la camera lui Helen este acum în faţa lui; începe de mai jos de brâu

şi se ridică până deasupra capului, este închisă bine, ca să nu iasă aerul răcorit, şi are draperiile trase, pentru ca Helen să nu vadă maşinile care trec pe stradă, deşi adevărul este că plantele şi rodiul ţin ascunse curtea din spate şi casa destul de bine.

Luna este la jumătate în noaptea aceasta şi aruncă o lumină de cretă peste peluză. La câţiva metri mai încolo se zăreşte casa vecinului, dincolo de gardul scund din lemn care separă cele două proprietăţi. Este locuinţa unei familii de oameni vârstnici, care au şi un baset, şi Leo se teme, la fel ca data trecută când a făcut această ispravă, că îl va auzi sau îl va simţi câinele şi că va lătra, dezvăluindu-le părinţilor lui Helen prezenţa lui nepoftită.

Bate în geam cu degetele, atât de încet, încât nu crede că Helen îl va auzi, chiar dacă are patul exact sub fereastră; dar în mai puţin de o secundă draperia este trasă la o parte, fereastra se deschide şi Helen iese afară, în noapte, complet dezbrăcată. Nicio urmă de răcoare nu pluteşte în aer – Leo chiar a transpirat –, dar goliciunea ei îl înspăimântă de moarte, iar ea trebuie să simtă lucrul acesta, pentru că în clipa următoare bagă mâna pe fereastră şi trage un halat galben din mătase, îl îmbracă şi îl leagă strâns în talie.

În ciuda faptului că Helen abia s-a trezit, Leo îşi dă seama că Jenny are dreptate într-o anumită privinţă: Helen nu s-a mai pieptănat de mult. Părul pare mai voluminos decât de obicei, i se înfoiază în jurul capului într-o claie rebelă, iar o buclă încâlcită a scăpat dintre celelalte şi i s-a aşezat pe gât ca laba unui mic animal. O dă la o parte nervoasă, apoi îl aşteaptă să zică ceva.

— Ce s-a întâmplat cu părul tău? este primul lucru care îi vine în minte, deşi după ce l-a rostit se simte jenat; n-a venit să discute nimicuri.

— Mă gândesc să-l fac afro, spune ea.

Minte, îşi spune el imediat, gândindu-se că este ultimul neadevăr rostit între ei.

— Helen.

Se apropie de ea şi vorbeşte foarte încet, aproape în şoaptă.

— Helen, de ce nu mi-ai spus despre mama ta şi Gerard?

Ea ridică din umeri şi se uită în altă parte, undeva spre stradă.

— Nu ştiu.

— Am crezut că a iubi înseamnă a nu avea secrete.

Imediat ce i-au zburat cuvintele de pe buze, ar fi dorit să le retragă; şi el i-a ascuns lui Helen multe lucruri, nu-i aşa? Dar s-a terminat; începând din acest moment, situaţia se va schimba.

— Cum ai aflat?

Ochii îi sticlesc uitându-se din nou la el.

— I-am văzut împreună. La mall.

— Grozav!

O şoaptă disperată.

— Acum îşi fac şi cumpărăturile împreună. Ce au cumpărat? O rochie de mireasă? Un pat? Un serviciu de masă?

El strânge din buze ca să-i arate că nici nu se gândeşte să râdă de această situaţie. Tot nu se ating şi el se întreabă de ce. I se pare nefiresc, aşa că vine cu un pas mai aproape şi o ia de mână; are mâna caldă şi fină, cu degete lungi şi subţiri. De multe ori are unghiile murdare şi îl surprinde că acest lucru îi inspiră dragoste, pentru că în rest este foarte curată şi proaspătă. Îi va fi dor de mâna ei, se gândeşte acum, strângând-o mai tare; îi va fi dor de multe lucruri după ce ea va pleca.

— Ar fi trebuit să-mi spui, zice el, iar vorbele îi ies mai aspre şi mai pline de reproş decât ar fi vrut..

— De ce? De ce ar fi trebuit să-ţi spun? În ce fel te-ar putea privi pe tine?

Îşi retrage mâna din mâna lui şi se întoarce lângă fereastră.

— Pentru că te iubesc.

— De-asta mergeai azi cu altă fată în maşină? Pentru că mă iubeşti atât de mult?

Leo este uluit, nu mai poate spune nimic, iar ea profită de tăcerea lui ca să adauge:

— Te-a văzut Ernie.

— Helen, nu este… începe el, încercând să inventeze o scuză elaborată, dar brusc se răzgândeşte. Nu este nimic între mine şi ea, este tot ce spune, deşi ştie că nici acesta nu este un adevăr deplin. Uite ce-i: Respiră adânc şi lasă ochii în pământ; dacă se uită la ea, nu va putea merge mai departe. Cred că ar trebui să ne despărţim.

Când îi aruncă o privire, Helen plânge, aşezată stingher pe pervazul ferestrei, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Nu scoate niciun sunet, dar i se scutură umerii; apoi îi scapă un hohot slab, care îl propulsează spre ea.

— Uită, spune el repede şi se aşază lângă ea, punându-şi o mână pe piciorul ei. Nu asta am vrut să spun. Uită!

— Asta ai vrut să spui, zice ea fără să-şi ia mâinile de pe faţă. Nu poţi lua înapoi.

— Ba da, pot. Chiar asta fac. Uită că am spus ceva!

— Nu.

Helen ridică faţa.

— Probabil că este o idee bună.

Iar la aceste cuvinte începe şi el să plângă, se ridică în picioare şi se întoarce cu faţa la perete, îşi reazemă capul pe braţul ridicat şi faţa de lemnul albastru ca cerul şi plânge, făcând cât mai puţin zgomot cu putinţă, dar plânge totuşi cu suspine. Helen este într-o clipă lângă el, îi cuprinde mijlocul cu braţele, îşi lipeşte obrajii de spatele lui. Este o presiune slabă şi caldă, ca şi când s-a aşezat acolo o pasăre, şi asta îl face să se gândească la canarul pe care vrea să i-l dăruiască şi plânsul i se înteţeşte. I-l va cumpăra totuşi, se hotărăşte el. Vrea să-i dăruiască acel canar.

Aud un zgomot în casă – poate o uşă care se închide sau un cot care loveşte zidul în somn – şi amândoi tac.

— Ar fi mai bine să pleci, zice Helen, apoi se desprinde de el şi se caţără înapoi în cameră pe fereastra deschisă.

În clipa următoare, scoate capul pe geam:

— Putem vorbi altă dată. Mâine.

Apoi închide fereastra şi el rămâne singur, în iarbă.

Sare gardul înapoi şi dă să traverseze peluza din faţă, când îşi aude numele strigat dinspre terasă. Se întoarce şi îl vede pe tatăl lui Helen, aşezat pe treptele de cărămidă roşie, îmbrăcat în pijama. Edward îl cheamă pe Leo făcându-i semn cu mâna, aşa că Leo se duce la el încercând să găsească o scuză care să explice situaţia, dar nu-i vine în cap nimic. Este prea obosit, prea trist şi obosit ca să inventeze ceva salvator.

— V-am trezit? întreabă Leo politicos ajungând în faţa tatălui lui Helen.

Întrebarea, odată rostită, sună ridicol.

Domnul Larkin dă din cap că nu.

— Ascultam emisiunea de chitară clasică, pentru că nu puteam să dorm şi îmi place; pe urmă mi s-a părut că aud maşina ta; are un zgomot special.

Un fel politicos de a spune că trebuie să-şi repare ţeava de eşapament, se gândeşte Leo, apoi se trânteşte pe scări, lângă tatăl lui Helen, brusc prea obosit pentru a mai rezista să stea în picioare.

— Am ascultat şi eu emisiunea venind aici, spune el.

Domnul Larkin încuviinţează cu o mişcare a capului şi Leo se întoarce spre el încercând să formuleze o scuză. Tatăl lui Helen arată obosit şi vulnerabil fără ochelari, deşi, de altminteri, este îngrijit şi proaspăt în pijamaua în dungi verde-deschis, cu părul blond şi rărit pieptănat cu cărare într-o parte, ferchezuit de parcă ar fi la miezul zilei, şi nu atât de târziu în noapte.

— Ştiu că n-ar trebui să mă aflu aici, spune Leo, dar am avut ceva de vorbit cu fiica dumneavoastră.

— Înţeleg.

Edward dă afirmativ din cap.

— Probleme importante ale inimii, probabil.

Leo izbucneşte, dându-şi seama pentru prima oară cât de încordaţi îi sunt toţi muşchii, ca ai unui răpitor

la pândă, pe punctul de a ţâşni în noapte şi de a înşfăca prada.

— Tocmai ne-am despărţit, îi spune tatălui ei.

Când îşi aude cuvintele, îşi dă seama că sunt adevărate, că, dacă ar mai sta de vorbă mâine, nu s-ar schimba nimic.

Edward se întoarce spre Leo şi se încruntă îngrijorat.

— Nu, spune el. Nu, trebuie să rezolvaţi situaţia, orice s-ar fi întâmplat.

Leo simte pentru prima oară un iz de băutură şi se gândeşte că ar putea fi o explicaţie pentru emoţia din vocea domnului Larkin.

— Nu putem, spune Leo simplu.

— Ai pe altcineva?

Leo dă din cap că nu, deşi imaginea lui Traci – adâncitura moale de la ceafa ei când cântă la flaut – îi apare în gând plutind; îşi dă seama că aşteaptă cu nerăbdare să o revadă, să-i dea caseta pe care i-a cumpărat-o azi.

— Numai că, spune Leo vrând, nu ştie nici el de ce, să fie cât mai onest, uneori mi se pare că nici n-o cunosc pe Helen. Are atâtea părţi ascunse şi este interesant şi chiar, ştiu şi eu, emoţionant, cred că s-ar putea spune aşa, însă lucrul acesta mă înnebuneşte. Vreau să ştiu totul despre ea, dar nu voi reuşi niciodată şi nu mai suport, înţelegeţi ce vreau să spun?

Domnul Larkin dă din cap că da.

— Da, Leo, înţeleg foarte bine, dar într-o zi vei vedea că este practic imposibil să înţelegi un om pe deplin, *oricine* ar fi el. Toţi avem părţi ascunse. Ne descurcăm cum putem cu ceea ce ni se dă, cu ceea ce desluşim stând de vorbă şi iubind… şi despărţindu-ne, într-adevăr. Uneori învăţăm multe dintr-o despărţire sau din necazuri, dacă vrei.

Îşi freacă barba, apoi adaugă zâmbind:

— Vorbesc ca un profesor bătrân şi depăşit?

— Nu.

— Dar, bineînţeles, tu şi Helen sunteţi adolescenţi, nu sunteţi căsătoriţi şi poate vi se pare normal să vă

despărţiţi, deşi pe mine mă mâhneşte.

Îl bate pe Leo uşor cu palma pe picior, apoi se ridică.

— Nu renunţa uşor, zice el, deşi n-aş spune că suntem la capătul unei nopţi bune.[5]

Leo se ridică şi el în picioare, derutat de felul de a-şi lua rămas-bun al domnului Larkin, pe care îl pune pe seama vinului şi a orei târzii. Dau mâna pe terasă, apoi Leo se urcă înapoi în Nova şi porneşte spre casă.

Pe la jumătatea drumului, îşi dă seama că domnul Larkin a citat un vers dintr-o poezie: „Nu pleca blând în noaptea adâncă “. Îşi urmează drumul prin cartier fără să-şi amintească restul versurilor, dar ţine minte că la un moment dat i l-a citit Helen; poate la el în cameră într-o zi, şezând pe podea cu picioarele încrucişate, lângă baterie? Vede imaginea aproape aievea şi îşi dă seama, în aerul nopţii ce freamătă deasupra, că, oricât s-ar simţi acum de stors, oricât de mult i s-ar părea că Helen a luat ceva din el şi el a luat ceva cu sine, provizia de cuvinte şi de imagini şi evantaiul de percepţii, de cunoaştere şi de sentimente ce ţâşnesc către el ori de câte ori se gândeşte la ea vor rămâne probabil undeva în adâncul lui până la moarte.

Un paradis gestionabil

Edward sau Gerard. Aceasta este alegerea pe care Kathy trebuie să o facă. Edward sau Gerard. Cu două zile în urmă, în grota răcoroasă care este dormitorul lui Gerard, Kathy a primit ceea ce crede a fi primul ultimatum din viaţa ei de adult:

— Părăseşte-l pe Edward sau te părăsesc eu pe tine!

Gerard era aşezat în căuşul adânc al unui fotoliu cu perle de polistiren, îmbrăcat doar într-o pereche de boxeri din satin negru şi purtând un lanţ de argint la gât (oferit chiar de Kathy în perioada de creştere juvenilă a relaţiei lor). Încă nu consumaseră intimitatea, se aflau abia în etapele de început ale unei după-amiezi împreună – dezbrăcatul lent,

întâmplător, pahare de ceai rece, conversaţie suprapusă pe muzica transmisă la radio. Pe urmă conversaţia a făcut o cotitură, dezbrăcatul s-a oprit şi Gerard a spus simplu:

— Te rog să-l părăseşti pe Edward; nu mai vreau să te împart cu nimeni. Nu mai pot face acest lucru.

Partea crucială a ultimatumului n-a fost rostită în realitate, dar certitudinea faptului că el urma să pună capăt relaţiei se poziţionase ferm între ei, în încăperea mică. Ulterior, aşezaţi unul lângă altul pe marginea patului, ea a spus:

— Am nevoie de câteva zile pentru a stabili ce vreau să fac.

El a consimţit dând din cap, cu buzele strânse, şi i-a spus liniştit:

— Bine.

Alegerea ar trebui să fie simplă, îşi spune ea acum, umblând prin bucătărie la lumina lunii. Edward este mai inteligent, oferă mai multă siguranţă financiară; într-adevăr, e chiar şi mai chipeş; pe urmă există, desigur, adevărata raţiune pentru care el ar trebui să fie alegerea evidentă: este tatăl celor două fiice ale ei. Îşi toarnă apă de la frigider, apoi o bea lângă chiuvetă, privind în întunericul curţii din spate. Încearcă să se vadă stând la fel, în bucătăria lui Gerard, ţinând în mână unul dintre paharele lui şi privind curtea din spatele casei lui. Diferenţele ar fi evidente chiar şi la lumina lunii. Gerard nu are un gazon adevărat despre care să vorbească, ci doar o dală de beton peste care prezidează frânghia de rufe şi o motocicletă veche la care meştereşte iarna şi la începutul primăverii, când este mai răcoare afară; Edward, pe de altă parte, îşi petrece această perioadă mai rece îngrijind atent un strat de lalele şi de guraleului (deşi vara, pe vremea aceasta, perioada lor de înflorire a trecut şi plantele s-au uscat), o muncă de Sisif în deşert.

În clipa aceasta, vede siluetele înalte şi negre ale tufelor de leandru, dudul în care e căsuţa roşie pentru păsările colibri, platforma podită cu lemn de esenţă roşie din partea stângă, masa cu blat de sticlă şi

scaunele galbene. Toate acestea îi aparţin şi ei şi iubeşte atmosfera lor. De fapt, perspectiva de a ţine în mână un borcan de gem pe post de pahar cu apă de la robinet şi de a privi afară la scheletul unei motociclete o deprimă peste poate.

Desigur, problema este mult mai complexă, depăşeşte chestiunea reşedinţei, îşi atrage singură atenţia; punând laolaltă salariul ei de profesoară şi pe al lui Gerard, şi-ar putea cumpăra o casă nouă, s-ar putea muta şi în alt oraş. Helen pleacă la colegiu oricum, iar Jenny o va urma curând. Cu toate acestea, Kathy este suficient de matură pentru a şti că felul în care aleg oamenii să trăiască, lucrurile pe care le-au construit în viaţă spune ceva despre caracterul lor. Iar alegerile nu se referă întotdeauna la bani. Şi Gerard îşi poate permite să cumpere bulbi de lalele şi un set de pahare frumoase de la Pier 1, aşa cum pot Edward şi ea. Şi el ar putea planta un dud şi să renunţe la motocicletă. Doar ea nu-i cere un castel.

Termină de băut apa şi se duce în dormitor pe întuneric. Este ora două noaptea şi Edward doarme, dar se urcă în pat făcând destulă gălăgie, trăgându-şi peste ea cearşafurile şi prefăcându-se că tuşeşte, pentru că vrea să-l trezească, vrea să stea de vorbă cu el chiar acum şi să vadă dacă ceva din ceea ce ar avea el de spus într-o conversaţie obişnuită de noapte i-ar putea sugera ce să facă, i-ar limpezi alegerea; dar el nu face decât să se întoarcă pe partea cealaltă, cu spatele la ea şi să respire mai adânc. Aşa că închide şi ea ochii şi încearcă să adoarmă.

În după-amiaza următoare, Gerard o aşteaptă la el acasă cu un buchet de garoafe şi cu un nou CD cu Lionel Richie.

— M-am gândit că aş face mai bine să încep să-mi pledez cauza, spune el şi o sărută pe obraz.

Au căzut de acord să se întâlnească în continuare, cât Kathy încearcă să-şi limpezească gândurile, iar sâmbăta s-au obişnuit să o petreacă împreună, pentru că Edward crede că ea urmează un curs de vară de literatură la colegiul local, care ţine aproape toată după-amiaza. Dintr-un motiv sau altul, minciuna

aceasta, în mod special, o doare cel mai rău, aruncă o umbră peste orele pe care le petrece la Gerard mai mult decât o fac restul neadevărurilor. Gândul la Edward, aflat acasă cu Helen şi cu Jenny, care cred că ea se află, studioasă, într-o clasă în care oamenii discută despre romane clasice, îi acoperă tot trupul cu o vinovăţie lipicioasă. Regretă că nu a ales măcar să inventeze alt subiect, pentru că acum, în fiecare sâmbătă când revine acasă, Edward vrea să ştie ce au discutat şi dacă îi place cartea pe care o citeşte. (Mai întâi a pretins că citea *Madame Bovary* pentru că pe aceasta o citise deja, dar curând şi-a dat seama de imensa prostie a alegerii şi a trecut repede la altă categorie, ca *Moby Dick.)*

Kathy îşi lasă geanta pe canapea, apoi ia în mână florile şi CD-ul, zâmbind. Garoafele sunt albe, cu margini impresionante, vopsite în albastru, iar ei nu-i plac deloc; totuşi, le miroase şi spune:

— Mulţumesc, apoi cere o vază în care să le pună, pentru că, oricum, nu le poate duce acasă.

Edward nu i-ar oferi niciodată flori vopsite, se gândeşte ea privindu-l pe Gerard cum caută un vas pentru flori. Edward ştie deja că florile ei preferate sunt calele. Desigur, nu-i cumpără niciodată, pentru că el consideră florile un cadou prostesc, dar nu este mai bine să primească garoafe vopsite decât să nu primească flori deloc?

Gerard renunţă să mai caute vaza şi scoate din fundul dulapului o halbă de bere, o umple cu apă, aşază garoafele înăuntru şi le pune pe masă, la bucătărie.

— *Voilà!* zice el, apoi o sărută din nou, de această dată pe buze. M-am gândit că ne-am putea duce la lac azi, spune el. Mi-a promis un prieten că-mi împrumută barca.

— Oh, mi-am uitat costumul.

A rugat-o să-şi ia costumul la sfârşitul acestei săptămâni, dar nu i-a spus de ce, iar ei i-a ieşit complet din minte.

— S-ar putea să mai am unul de-al Brendei, dacă nu te-ar deranja.

Ea îi aruncă o privire încruntată şi dă din cap spunând că nu.

Brenda nu mai este soţia lui de cinci ani, iar Kathy se miră că el mai păstrează printre lucrurile lui ceva atât de intim cum este un costum de baie.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Gerard spune:

— Nu-i plăcea deloc să înoate, iar eu nu obişnuiesc să arunc lucrurile.

Dar răspunsul nu face decât să-i ridice lui Kathy alte semne de întrebare. Dacă Brendei nu-i plăcea să înoate, de ce avea costum de baie, în primul rând? A renunţat definitiv la înot când l-a părăsit pe Gerard? A obligat-o el să înoate, pentru că era managerul unei piscine? Ea nu-i pune niciuna dintre aceste întrebări, în schimb spune:

— Pot să urc în barcă îmbrăcată cum sunt acum.

Poartă o fustă de bumbac într-o nuanţă roşie şi o bluză albă fără mâneci.

— Nu este nevoie să sărim în apă.

— Sau ne putem duce în larg şi facem baie dezbrăcaţi?

Se apropie dansând şi o ia în braţe.

Ea se leagănă înainte şi înapoi în braţele lui, apoi începe să danseze cu el în ritm de salsa, amintindu-şi brusc de ce l-ar putea alege pe Gerard, şi nu pe Edward: este mai vesel.

— De acord, spune ea lipindu-se de el. Hai să mergem!

Barca o surprinde pe Kathy prin frumuseţea proaspătă. S-a aşteptat la o vechitură, la o improvizaţie hodorogită, folosită pentru pescuit sau ceva de genul acesta, astfel încât, atunci când Gerard o trage spre debarcader, apoi într-o superbă vedetă rapidă Sea Ray, ea râde încântată:

— Ce prieten ţi-a împrumutat barca aceasta?

El ridică din umeri şi începe pregătirile de plecare.

— Un individ cu care jucam biliard. Îmi era dator de multă vreme.

O apărătoare de soare din pânză verde este întinsă peste scaunul şoferului şi al pasagerului şi această copertină, alături de curentul produs în mişcare, le

aduce o uşurare când ies în larg; dar ziua este fierbinte şi Kathy începe să se îngrijoreze, neştiind dacă şi-au adus suficiente lichide de băut. Gerard a umplut cu apă o sticlă de plastic de o jumătate de litru şi a pus câteva cutii de bere într-o cutie frigorifică, dar sub soarele acesta te poţi deshidrata uşor. O cuprinde brusc teama că ar putea fi găsită moartă lângă Gerard, în barcă, urmând să li se telefoneze lui Edward şi fiicelor ei. S-ar mai putea ciocni sau îneca; s-a expus tuturor dezastrelor posibile acceptând să iasă cu barca acestui prieten.

Şi cine este prietenul? încă nu ştie exact din ce îşi câştigă Gerard existenţa în timpul anului şcolar. Din septembrie până în mai nu s-au întâlnit practic deloc, iar, în cele câteva ocazii când s-au văzut, n-au vorbit prea mult despre munca fiecăruia. Ştie că el lucrează la un teren de golf, dar bănuieşte că ar putea face animaţie la mesele de joc sau altceva îndoielnic, deşi nu crede că este implicat într-o activitate total ilegală sau imorală. Să animi mesele de joc nu i se pare mare lucru, deşi, în acest oraş, tot ce are legătură cu jocurile de noroc poate face pulsul să se accelereze; începe să-şi imagineze că prietenul lui Gerard, proprietarul bărcii, este un fel de şef al Mafiei, care îl ajută pe Gerard să-i stoarcă de bani pe jucători.

— Deci, de ce îţi este dator acest prieten? îl întreabă ea.

— I-am salvat viaţa. Băuserăm amândoi – el mai mult – şi am venit să înotăm noaptea aici. A început să plouă şi era întuneric beznă, iar în cele din urmă am fost nevoit să-l trag afară.

Privea apa, dar se întoarce şi se uită la ea prin ochelarii de soare.

— Mi-a schimbat viaţa. Vorbesc serios.

— Îmi închipui.

Îşi întoarce din nou privirea spre lacul ce aleargă către ei şi intră sub barcă, pulverizând o ceaţă fină peste prora.

— M-a făcut să-mi dau seama că nu vreau să trăiesc doar ca să mă culc cu cine apuc şi să las să mi se întâmple diverse lucruri. Vreau să am un scop în

viaţă. Vreau să fiu în viaţă alături de oamenii care contează pentru mine. Acela a fost momentul când m-am dus din nou la tribunal ca să obţin custodia parţială pentru Christy. Şi s-a întâmplat exact înainte să te cunosc pe tine.

Kathy încuviinţează cu o mişcare a capului, apoi se întoarce să privească apa ce se apropie în viteză; nu ştie ce să spună. În depărtare se văd faleze roşii care, proiectate pe albastrul turcoaz al apei, par a fi un paradis palpabil, unul croit la scară umană, pe care îl pot ajunge şi de care se pot bucura înainte de a reveni la vieţile lor obişnuite.

— Hai să mergem acolo, spune ea arătând cu degetul drept în faţă.

— Unde crezi că ne ducem?

Gerard zâmbeşte şi măreşte viteza.

Pe lac nu e aproape nimeni, deşi spre dreapta, în depărtare, se văd siluetele albe ale câtorva bărci ridicându-se şi coborând lin după cum se mişcă apa. În direcţia spre care se îndreaptă ei nu este nimeni. Kathy scoate apa din cutia frigorifică, bea zdravăn, apoi îi dă sticla lui Gerard, iar el face acelaşi lucru, înainte de a i-o înapoia. Se poartă atât de firesc unul cu celălalt, se gândeşte ea bând din nou apă. În momente ca acesta, când sunt legaţi printr-o linie tăcută de serenitate şi cunoaştere, Kathy îşi poate imagina viaţa lângă Gerard. Dar nu-şi aminteşte dacă a trăit asemenea momente cu Edward. Acum se ciocnesc des unul de celălalt, îşi pun reciproc prea multe întrebări, vorbesc mai mult decât este nevoie.

Îl iubeşte pe Gerard? Iată întrebarea pe care o evită, cea pe care trebuie să o disece, deşi ştie, chiar dacă răspunsul este un da hotărât, că nu va călca neapărat în picioare alte considerente. Îi aruncă o privire scurtă şi îl vede fredonând, bătând ritmul cu degetele în cârmă. Părul negru îi flutură în jurul capului, eliberat de sub şapca unsuroasă; cutele tăiate adânc în marginea buzelor trădează numeroasele zâmbete oferite cu largheţe. Îşi aminteşte că la început i s-a părut cam ridicol – un playboy uzat care vânează fetişcane –, dar în ultimele două veri şi-a

schimbat impresia despre el. Acum detectează un miez adânc de bunătate, o disponibilitate emoţională care uneori o uimeşte şi, mai presus de toate, un talent de a se bucura pe care ar dori să-l aibă şi ea. El reuşeşte să se bucure de ceea ce are; nu simte la el niciuna dintre căutările permanente care îi strică ei fiecare zi.

Au ajuns aproape de faleze. Gerard frânează şi lasă barca să se apropie înaintând cu băgare de seamă; o dirijează spre stânga, într-un mic golf cu plajă stâncoasă şi Kathy bănuieşte că este zona în care vin fetele ei să înoate, deşi acum nu se vede nimeni. El opreşte motorul şi începe să-şi descheie nasturii de la cămaşă.

— Este timpul să nu mai fim cuminţi, spune el şi îi face cu ochiul.

— De parcă până acum am fost.

— Ce vrei să spui? întreabă el, apoi se încruntă şi zice: oh, la asta te referi. Cred că mi-am scos aceste lucruri din cap atât de bine, încât încep să cred într-adevăr că eşti soţia *mea.* Uneori mă gândesc şi la Helen ca la fiica mea. Trece prin dificultăţile anilor de adolescenţă, de aceea mă urăşte atât de mult.

Kathy râde, dar adevărul este că-i displace să-l audă vorbind astfel despre Helen, să facă legătura între el şi fiica ei într-o manieră mai profundă decât relaţia dintre angajator şi angajat. Încearcă să se scuture de iritare în timp ce el o ajută să-şi scoată bluza şi fusta, pe care le împătureşte apoi şi le aşază ordonat sub cârmă, unde nu se vor uda.

Se simte expusă, doar cu lenjeria intimă pe ea, sub umbrela strălucitoare a soarelui, dar nu-şi poate uda aceste articole de îmbrăcăminte dacă are de gând să se ducă acasă într-o oarecare aparenţă de normalitate; mai mult, Gerard este complet dezbrăcat şi aşezat în partea din spate a bărcii, pregătit să sară în apă, iar el o aşteaptă să-şi dea şi ea jos lenjeria şi să i se alăture. De fiecare dată când se află cu Gerard, se gândeşte ea acum, pare să existe un test într-o formă sau alta. Va fi în stare să o lase deoparte pe vechea Kathy, cea reţinută de temeri şi conştiinţă de sine, cu restricţii

legate de ceea ce poate să spună, să facă ori să fie? Văzută din această perspectivă, toată situaţia din prezent este o probă. Uneori ea trece examenul, se transpune în celălalt eu, cel care se simte mai uşor şi mai liber, fără a fi pe deplin străin sau nou. Vrea să între în pielea acestui eu şi astăzi, aşa că îşi desface sutienul, iese din slip şi se duce lângă Gerard pe puntea din spate, dar nu-i priveşte trupul, căci astfel şi-ar aminti să se ruşineze, ci apa lucitoare a lacului.

Sar amândoi deodată, deşi nu se ating, iar apa o învăluie complet, scufundând-o pe Kathy într-un cocon călduţ de linişte temporară. Când reapare la suprafaţă, Gerard este lângă ea, râde cu o bucurie curată.

— Este cam caldă, spune el, dar tot este mai bine decât pe barcă.

Ea zâmbeşte aprobator, apoi înoată spre larg, se depărtează de barcă, înainte de a se întoarce pe spate, ca să plutească închizând ochii de soare. Deocamdată, este pe deplin fericită; mintea a străbătut distanţa necesară pentru a se elibera complet de vinovăţie, este suficient de departe pentru a se distanţa de îngrijorările pricinuite de Helen, de Jenny şi de Edward, de gândul cum va reuşi să devină din nou prezentabilă după înot şi la ce va pregăti pentru cină şi chiar la ce vor discuta în jurul mesei de seară, pentru că începe să bănuiască faptul că toţi membrii familiei îi cunosc secretul.

Pluteşte uşor, ascultând clipocitul apei când se loveşte de barcă şi aude respiraţia lui Gerard undeva în apropiere. Îşi acoperă ochii şi îi deschide, apoi întoarce capul să-l vadă pe Gerard plutind la un metru de ea; dacă ar vrea, ar putea întinde mâna să-l atingă, dar deocamdată îi ajunge doar să-l ştie aproape, hotărăşte ea, doar să plutească unul lângă celălalt în apa caldă. Ceea ce simte este iubire? se întreabă ea. Sentimentul care creşte în ea chiar în acest moment? De unde această nevoie de a identifica fiecare sentiment, de parcă ar fi vorba despre entităţi separate, fără relaţionări între unele şi altele? De ce trebuie catalogat fiecare: aceasta este

dragostea, aceasta nu este decât plăcere în prezenţa cuiva, iar aceasta este doar o afecţiune puternică. De ce trebuie etichetat ceea ce simte şi depozitat în creier pentru o cercetare ulterioară?

Se întoarce invers şi începe să înoate spre Gerard, îl sărută pe pântec. El zâmbeşte, dar rămâne cu ochii închişi. Călcând apa, îl priveşte şi îşi dă seama că trebuie să stabilească cu certitudine ce simte pentru acest bărbat, pentru că are de făcut o alegere importantă. Iar dacă nu simte iubire, cum poate justifica alegerea lui?

De pe ţărm răzbate sunet de voci; se întoarce să se uite într-acolo, apoi se scufundă cât poate de repede, deşi de la depărtare – cât lungimea mai multor bazine – probabil este imposibil să se vadă că este dezbrăcată. Când s-a uitat spre plajă, a văzut un grup de adolescenţi înaintând pe nisipul plin de pietre, ducând cu ei o ladă frigorifică şi o combină muzicală. Nu poate rămâne prea mult sub apă – de fapt, deja nu mai are aer –, aşa că deschide ochii în lumina verde, neclară şi înoată cât poate de aproape de barcă. Iese la suprafaţă lângă scara din spate, se întoarce să-l caute pe Gerard, dar nu este nicăieri. Probabil s-a scufundat, îşi spune ea, aşa că îl aşteaptă să răzbată prin apa albastră şi să vină înot spre ea, dar el nu apare un timp care ei i se pare prea lung, aşa că se scufundă din nou şi deschide ochii, încercând să-i distingă forma. Apa este tulbure, nu se vede nici urmă de mişcare, ci doar zgomotul îndepărtat al celor de pe plajă, care sar în apă; iese din nou la suprafaţă şi înoată suficient de departe, dincolo de pupa, încât să-l poată căuta pe partea cealaltă, dar el nu este nici acolo.

Începe să-şi iasă din minţi de spaimă. Ar trebui să strige după ajutor? Adolescenţii, două fete şi doi băieţi, sunt suficient de aproape ca să o audă dacă ar striga, deşi par să-i ignore prezenţa; cele două perechi încep să se sărute şi să se stropească în apa puţin adâncă din apropierea ţărmului. Dacă el s-a înecat, se gândeşte cercetând apa să-i vadă capul ieşind la suprafaţă, ea ce va face? Cum se va

descurca să se ducă înapoi cu barca? Cum le va explica acestor adolescenţi că este complet dezbrăcată? Recunoaşterea faptului că primul ei gând este spaima pentru propria situaţie o îmbolnăveşte de ruşine, aşa că începe să-l strige pe nume, iar vocea i se frânge după ce strigă de trei ori:

— Gerard! Gerard! Gerard!

Adolescenţii privesc în direcţia ei, iar ea este pe punctul să le facă semn cu mâna să vină, când simte braţe cuprinzându-i mijlocul, apoi clipocitul scurt al unui cap care iese din apă în spatele ei. Se întoarce şi iată-l acolo, râzând, râzând de ea, iar ea îl plesneşte peste braţe să se elibereze, îi izbeşte picioarele cu picioarele ei şi începe să plângă.

— Kath!

Încearcă să o tragă spre el, dar ea se zbate, dând din mâini şi din picioare şi plânge.

— Kath, iartă-mă! A fost doar o glumă. Am fost dincolo de barcă. Kath, nu plânge!

— Du-mă acasă, spune ea, apoi înoată până la scară şi se urcă în barcă, iar odată ajunsă pe punte, îşi acoperă sânii şi abdomenul cum poate, deşi simte ochii adolescenţilor aţintiţi asupra ei, sfredelindu-i pielea delicată.

Nu va privi spre ei până ce nu va fi îmbrăcată, îşi spune. Este singura modalitate de a izbândi, să pretindă că este complet singură.

În câteva secunde, Gerard este şi el pe punte şi se îmbracă. Nu a adus prosoape, iar hainele alunecă greu; ici şi acolo se formează pete de umezeală, în locurile în care pielea atinge ţesătura. Nu vrea să se uite la Gerard, nici să vorbească şi, odată îmbrăcată cu lenjeria, apoi cu fusta, cu bluza, după ce-şi pune şi sandalele, scoate un pieptăn din poşetă şi se aşază pe scaunul pasagerului, şi-l trece prin păr şi priveşte spre faleză. De pe plajă răzbat strigăte de zeflemea – cel puţin aşa i se pare lui Kathy; se întoarce spre Gerard, care încă mai bâjbâie cu nasturii de la cămaşă, şi spune:

— Scoate-mă de aici, cu o furie controlată care îl face pe Gerard să renunţe la nasturi şi să pornească

imediat barca.

Ajunşi în larg, încetineşte şi se întoarce spre ea.

— Kathy, n-am vrut să te sperii. Nu m-am gândit că am stat ascuns atât de mult încât să te sperii cu adevărat. Încercam să ies din câmpul vizual al acelor copii şi mi-a venit ideea că ar fi amuzant să… nu ştiu. Nu ştiu la ce m-am gândit. Îmi pare foarte rău.

Ea dă din cap, încă refuzând să se uite la el, dar ceva mai liniştită acum, aici, în mijlocul lacului, cu vântul suflând de-a curmezişul prorei, răcorind-o, calmându-i nervii. Prima oară după mulţi ani se gândeşte la tatăl ei, la frumuseţea senină a chipului său deasupra gulerului alb al veşmântului clerical, la noaptea când a aflat avea pe atunci cincisprezece ani – că fusese împuşcat de unul dintre enoriaşi fără niciun motiv, pur şi simplu fiindcă bărbatul care a tras era instabil din punct de vedere psihic şi mânios dintr-o pricină oarecare. A purtat în ea această amintire tristă foarte mulţi ani, încât acum s-a sedimentat, un eveniment din trecut care reapare deasupra altor amintiri şi dincolo de ele, dar care nu mai ameninţă să o înăbuşe. Doar că, de fiecare dată când se întâmplă ceva şi o sperie – ziua în care Helen a căzut din dud şi a făcut comoţie, accidentul de maşină, deşi minor, al lui Edward, îndelungata luptă a lui Jenny cu pneumonia –, moartea tatălui îi redeschide rana din suflet şi Kathy abia mai poate respira de teama a ceea ce s-ar putea întâmpla, apoi amintirea momentului consumat o copleşeşte din nou.

— De ce faci atât de mult caz? o întreabă Gerard.

Are glasul schimbat şi acum pare deranjat. Kathy încearcă să-şi dea seama cum ar putea să-i arate de ce este ea foarte supărată, dar ideea de a exprima în cuvinte groaza pe care a trăit-o dând din picioare în apă, complet dezbrăcată lângă o barcă străină, pare să necesite o explicaţie despre trecut pe care nu doreşte să o ofere, o explicaţie pe care nu crede că ar putea să o dea nici dacă ar vrea. Povestea este prea lungă şi prea complicată, marcată nu numai de moartea tatălui ei, ci şi de cea a mamei, de temerile ei legate de

Helen, de Jenny şi de Edward, dar şi de angoasa ce o însoţeşte în surdină ori de câte ori dezvoltă o afecţiune pentru cineva. De aceea încearcă să zâmbească, chiar dacă se simte încordată şi falsă, iar lui Gerard îi spune:

— Cred că sunt puţin încordată, asta-i tot.

— Dar destinde-te, pentru numele lui Dumnezeu!

El îi zâmbeşte la rându-i şi o bate uşor cu palma pe genunchi.

— Sunt salvamar, ai uitat? Doar nu crezi că m-aş putea îneca.

Cât ţine drumul înapoi spre casa lui, cu maşina, vorbesc foarte puţin şi, odată ajunşi, Kathy se străduieşte să-şi îndrepte părul şi să aplice puţin ruj, ca să nu se vadă că a fost să înoate. Cu toate acestea, imaginea din oglinda băii este a unei femei bătute de vânt şi răvăşite; părul ar avea nevoie de puţină spumă ca să revină la coafura obişnuită, iar nasul şi fruntea arată arse de soare. Are aerul unei persoane care a făcut ceva ce n-ar fi trebuit să facă, crede Kathy.

La uşă, Gerard o sărută pe buze şi îi strecoară în mână CD-ul cel nou. Astăzi nici măcar n-au făcut dragoste, iar Kathy îşi dă seama că din acest motiv poate fi mai detaşată. Mânia provocată de dispariţia lui în apă nu a fost eclipsată de blânda plăcere carnală pe care i-o trezeşte el în trup când îi acordă timp.

— Încearcă să nu mă urăşti prea mult, îi spune el ţinându-i uşa să iasă.

Iar ei îi trece furia. Îi trece cu totul. Îşi dă seama că a avut probabil o reacţie exagerată, că el n-a făcut decât o glumă, fără nici cea mai mică intenţie să o rănească. Aşa că îl sărută din nou şi îi face cu mâna în semn de rămas-bun.

Când ajunge acasă, Edward, Helen şi Jenny sunt cu toţii înăuntru, urmăresc la televizor turneul de la Wimbledon.

— Cum a fost la curs? întreabă Edward de pe canapea. Săptămâna asta discutaţi despre C*rimă şi pedeapsă,* nu-i aşa?

Helen este aşezată pe fotoliu, iar Jenny s-a întins jos pe burtă; amândouă îşi întorc ochii de la televizor şi ridică privirea spre ea, aşteptând răspunsul. Kathy se face mică, copleşită de faptul că şi-a ales tocmai această carte la curs, cu toate că, la orice titlu s-ar gândi, fiecare pare să conţină un mesaj adresat direct ei, ca şi când i-ar cunoaşte secretul.

— A fost stresant, spune ea pentru toţi trei. Nu-mi mai place.

Edward pare a înţelege că vorbele ascund un cod, pentru că informaţia îl face să zâmbească, chiar dacă după aceea el adaugă:

— Păcat!

Kathy ştie că nu este bine ceea ce face. Nu este ea omul care să găsească scuze pentru propriile nesăbuinţe sau care să considere că regulile moralităţii sunt neclare ori că pot fi puse sub semnul întrebării. Ea crede că Dumnezeu există, deşi nu este convinsă că el este întotdeauna drept; înţelege că există lucruri evident bune şi lucruri evident rele şi că relaţia ei cu Gerard este, fără îndoială, o greşeală. Uneori se gândeşte la răul pe care îl face – soţului ei, fiicelor, lui Gerard, chiar şi solidului ei set de valori –, o dezgustă şi îi este ruşine, dar sub aceste sentimente există şi o exaltare inconfundabilă, un fior de triumf peste virtuoasele ei convingeri, care continuă să alimenteze relaţia. Este obositor, stabileşte ea, să faci întotdeauna ceea ce este bine şi drept, obositor să fii mereu cea care nu poate fi învinovăţită. Relaţia cu Gerard a făcut-o pe Kathy mai capabilă să accepte trădările lui Edward din trecut, iar acum îşi priveşte soţul cu o anumită camaraderie nerostită, cu o empatie mai profundă, ce completează golurile vechii lor iubiri şi, într-un fel, o readuce la perfecţiunea iniţială.

Aventura a ajutat-o pe Kathy şi să-şi înţeleagă mai profund fiicele. „Iată, aşadar, cum este “, îşi aminteşte că a gândit sărutându-l pentru prima oară pe Gerard – o stupiditate, în parcarea de la Luv-it, putea să-i vadă oricine –, iată cum este să-ţi simţi trupul mai puternic decât orice mesaj transmis de

creier. Săptămâna trecută, în după-amiaza în care Helen i-a spus că are relaţii intime cu Leo, Kathy a vrut să-i răspundă: „Nu-i nimic. Înţeleg. Tot mai cred că eşti prea tânără şi că trebuie să fii foarte, foarte atentă, ca să nu-ţi distrugi viaţa, dar cred că înţeleg”. În loc de aceasta, a fugit din cameră, incapabilă să scoată un cuvânt, prea surprinsă de disperarea pe care o revărsa Helen şi care umplea camera, tăindu-i lui Kathy respiraţia. Ceea ce face o răneşte pe fiica ei, îşi spune ea acum şi, cu toate acestea, i se pare teribil de greu să se oprească, să se întoarcă la vechea Kathy, la persoana, în primul rând, care nu ar fi făcut niciodată aşa ceva.

Este deja întuneric afară când Kathy stă pe verandă şi bea cu înghiţituri mici un gin tonic. Helen a plecat cu Miles şi cu Ernie. Jenny a ieşit cu Brazii. Edwards spală vasele în bucătărie, imediat în spatele ei, şi, chiar dacă ferestrele sunt închise, aude din când în când clinchetul argintăriei, robinetul când închis, când deschis. Aerul este încă fierbinte, deşi trebuie să fi trecut de nouă, iar ea îşi simte acele zonele din corp pe care le-a expus prea mult la soare azi – nasul, obrajii şi umerii – muşcate parcă de vântul fierbinte din mijlocul lacului.

Edward iese cu un pahar de vin în mână şi se aşază lângă ea la masă, amândoi cu faţa la parcela de gazon închisă la culoare. Kathy poate spune după poziţia corpului lui că el ştie, după felul cum rămâne puţin mai departe de ea, astfel încât nici braţele să nu li se atingă. S-a întrebat de ce nu spune el nimic, de ce nu i-a pus nicio întrebare sau nu a formulat nicio pretenţie. La început, s-a simţit jignită, spunându-şi că nu o iubea nici măcar atât cât să fie deranjat, dar a ajuns să vadă în tăcerea lui o dragoste demnă, mai blândă, mai matură, o iubire prin care doreşte să-i lase spaţiul necesar pentru a lua singură decizia.

În primul an de căsătorie, el ar fi făcut o scenă – ar fi izbit cu pumnul în uşa dulapului ori şi-ar fi azvârlit servieta în partea cealaltă a livingului dar nu şi acum. Sunt mai maturi acum, îşi spune ea, mai calmi, mai conştienţi de spaţiul necesar unui mariaj pentru a

înflori. Desigur, ceea ce fac ei acum nu este tocmai ceea ce ar numi ea a înflori; *a se veşteji* pare termenul mai adecvat.

— Mi-e dor de Leo, spune Edward.

Kathy râde vag:

— Şi mie.

— Sper că nu Miles îl înlocuieşte.

— Nu.

Rămân din nou tăcuţi, iar Kathy aruncă o privire spre profilul lui Edward. Observă pentru prima oară că este nebărbierit, iar în lumina strecurată prin ferestrele bucătăriei, bărbia şi obrajii îi par stropiţi cu o strălucire roşie-aurie. Este lucru rar pentru Edward să nu se bărbierească, chiar şi sâmbăta, iar această licărire de păr abia crescut îi spune că este afectat de acţiunile ei mai mult decât crezuse ea.

— Spălând vasele, mă gândeam, zice Edward, la vacanţa în care am dus fetele cu cortul la Zion. Îţi aminteşti?

Kathy încuviinţează dând din cap.

— Când urcam, iar Helen a căzut şi şi-a făcut tăietura aceea adâncă deasupra claviculei. Îmi amintesc că am avut senzaţia că şi-a tăiat gâtul, că piatra a fost atât de ascuţită, încât a omorât-o. Nu vedeam decât sângele, iar de la distanţă părea mai grav decât era în realitate. Îmi amintesc că m-am gândit, alergând spre ea, că aş fi dat orice numai să fie bine. Orice. Chiar şi pe tine.

Se uită la ea, apoi continuă:

— Adică nu voiam să mori tu în locul ei, dar, în fracţiunea aceea de secundă dinainte de a ajunge la ea şi de a-mi da seama că nu va păţi nimic, aş fi renunţat la căsătoria noastră. De bunăvoie, fără niciun fel de ezitare.

— Este de înţeles, spune Kathy.

Vrea să pună mâna pe braţul lui, într-un gest de consolare, dar se abţine.

— Întotdeauna m-am simţit vinovat pentru acest lucru. Fiindcă am avut acest gând. Iar acum Helen pleacă, iar eu nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Spune aceste ultime cuvinte încet, ca şi când s-ar simţi stânjenit, iar Kathy se uită în altă parte şi ia o înghiţitură zdravănă de băutură. Ar trebui să-i spună ceva liniştitor acum; ştie acest lucru. Să-i ia mâna şi să-i promită că, bineînţeles, ea va aici, se vor sprijini unul pe celălalt, să facă faţă plecării lui Helen, dar ea nu se mişcă, nu se întoarce să-l privească, fiindcă, dacă el îi vede ezitarea, pacea fragilă dintre ei s-ar putea nărui. Dar spune totuşi:

— O mai avem pe Jenny.

— Sigur că o avem; ştiu. Cred că devin sentimental prosteşte, dar îmi amintesc mereu că primii noştri ani cu Helen au fost cei mai frumoşi şi va fi foarte greu să n-o mai avem cu noi.

— Au fost ani grozavi, zice Kathy întorcându-se în fine să se uite la el.

Privirile li se întâlnesc, dar nu cu eliberarea şi înţelegerea definitivă pe care o vezi în filme; nu împărtăşesc un moment pur de iubire reaprinsă. Nu, această întâlnire a privirilor este mult mai complicată, împovărată de întâmplări, de vârstă şi de nesiguranţa care a existat întotdeauna în mariajul lor, cel puţin pentru Kathy. Cu toate acestea, nu este neplăcut acest schimb de priviri. Conţine o anumită energie a sentimentului, recunoaşterea unui trecut comun, care a inclus momente de bucurie reciprocă.

Edward o prinde de mână pe sub masă şi Kathy îi permite gestul. Rămân astfel unul lângă celălalt – aerul zumzăie în jurul lor din cauza căldurii şi a lăcustelor – să-şi termine băuturile şi să aştepte reîntoarcerea fetelor.

Ziua următoare este duminică, dar Helen trebuie să lucreze, iar Kathy o duce cu maşina la Dunes. Helen şi-a reluat activitatea imediat după ce s-a despărţit de Leo, iar Kathy, deşi nu reuşeşte să înţeleagă conexiunea – s-ar fi aşteptat de la Helen să însceneze o boală tot restul verii –, crede că este mai bine aşa. Ideea că fiica ei îşi va petrece toată vara în preajma lui Gerard o nemulţumeşte, pentru că îşi dă seama că mânia lui Helen va fi astfel realimentată, amintindu-i ei în permanenţă ce mamă denaturată este. Pe de altă

partea, slujba o va ţine ocupată pe Helen şi, privind situaţia dintr-o perspectivă mai egoistă, o va ţine departe de casă, astfel încât Kathy nu va fi mereu silită să iasă şi să stea departe.

— Tata este foarte trist că pleci atât de curând, îi spune Kathy în timp ce se deplasează pe Strip.

— Sunt sigură că şi tu eşti sfâşiată.

— Helen, bineînţeles că ai să-mi lipseşti. Ceea ce se petrece… spune ea căutând cuvintele potrivite, ceea ce se petrece între mine şi Gerard nu afectează cu nimic ceea ce simt pentru tine.

— Dar afectează ceea ce simt eu pentru *tine.*

— Ei bine, asta este altă poveste.

— Nu te îngrijorează niciun pic tata? N-ai observat cât de ciudat se poartă, se uită mereu în albumele vechi, face însemnări pe margine.

De fapt, nu a băgat de seamă aceste lucruri, dar spune:

— Tatăl tău va fi bine.

— Nu merită aşa ceva, ştii bine. O mulţime de femei ar fi bucuroase să fie cu el, iar el rămâne cu tine, care îl tratezi ca pe un gunoi. Nu merită aşa ceva.

Mânia se aprinde în pieptul lui Kathy când se opresc la semafor. În trecut, ar fi certat-o pe Helen pentru cuvintele urâte şi ar face acelaşi lucru acum, desigur; trage însă aer adânc în piept, se calmează şi îşi cântăreşte răspunsul. Se simte tentată să-i spună lui Helen că tatăl ei nu este nici pe departe perfect, că a avut el însuşi cel puţin o relaţie extraconjugală şi poate chiar mai multe. Vrea să-i spună că el este cel care a început, de fapt, că ea i-a fost profund fidelă până vara trecută, când s-a hotărât să zică „de ce nu? “măcar o dată, să descopere ce-i cu acest păcat.

Mai departe se vede firma hotelului Dunes. Peste puţin timp vor intra în parcare, Helen va scăpa din spaţiul închis al acestei maşini, iar Kathy va fi şi ea liberă; dar în momentul acesta, cât stau la semafor, distanţa pare imensă, iar Kathy simte mai mult ca niciodată povara de a avea copii. Sunt atât de multe situaţii de care trebuie să-i fereşti, se gândeşte ea

uitându-se la mulţimea de bărbaţi murdari şi cu ochi injectaţi din grupurile de turişti care se perindă pe trecerea de pietoni, la clădirile extravagante în care oamenii au fost la jocuri de noroc şi au băut toată noaptea şi în care vor continua în acelaşi fel. Gândul că trebuie să-şi protejeze fiica deopotrivă de ea însăşi şi de Edward, de greşelile pe care le-au făcut amândoi o epuizează.

— Ai dreptate, recunoaşte Kathy când se aprinde lumina verde a semaforului şi pornesc în trombă spre destinaţie. Tatăl tău nu merită acest lucru.

Revenind acasă, Kathy se închide în dormitor şi frunzăreşte unul dintre vechile albume de fotografii. Într-adevăr, Edward a făcut însemnări pe aceste pagini. Lângă o fotografie în care sunt toţi patru pe o plajă din La Jolla a scris: „O zi nemaipomenită, deşi ne arseserăm îngrozitor”. Lângă o fotografie în care sunt ei doi, la petrecerea de aniversare a zece ani de căsătorie, a mâzgălit cuvintele „ţine minte acest moment”. Îi cere ei să nu uite petrecerea desfăşurată în curtea casei unor prieteni, cu lumini întinse în copaci ca nişte licurici, sau îşi spunea singur că nu trebuie să uite seara aceea? Voia poate să-şi amintească lui însuşi că au fost perioade frumoase, să vadă dovada unei nopţi care ar putea şterge sau cel puţin alina durerea actualelor digresiuni ale soţiei? Pe următoarea pagină a albumului, lângă fotografia mamei lui Kathy, a scris un simplu şi plângăcios „de ce? “Iar acesta o face să-şi piardă suflul, să închidă albumul ruşinată şi să şoptească la repezeală „iartă-mă! “, cuvinte pe care i le adresează lui Edward sau mamei ei, poate amândurora, nu ştie cui.

Aşa ajunge să ia decizia – deşi răspunsul i-a stat, într-adevăr, pe vârful limbii în toată această perioadă – că îl va alege pe Edward. Sau, mai degrabă, în felul în care gândeşte ea, le alege pe fete sau le alege pe Helen şi jenny împreună cu Edward – *familia ei* –, înaintea bărbatului necăsătorit pe care nici nu crede că-l iubeşte, deşi este adevărat că ţine puţin la el, trebuie să recunoască. Trebuie să-l mai vadă o dată pe Gerard, îşi spune ea închizând albumul şi

punându-l la locul lui pe raft. Să mai facă dragoste o dată sub afişul din Hawaii, să încerce să-şi încrusteze sub piele noutatea pe care i-a adus-o el, astfel încât să nu piardă tot ce a câştigat, astfel încât vechea ei viaţă să nu o înghită din nou.

Restul zilei îl petrece în solitudine, citeşte ziarul de duminică, face curat în baie şi în bucătărie, schimbă saluturi scurte cu Jenny şi cu Edward când trec prin hol sau se întâlnesc în bucătărie, căci şi soţul, şi fiica ei par dispuşi să păstreze tăcerea. Decizia s-a cuibărit în pieptul ei ca o pasăre, la început liniştită, cu aripile strânse, dar pe la amiază aripile s-au dezmorţit şi au început să îi palpite în piept, astfel încât pe la cinci, când vine vremea să fie luată Helen, simte în interior un fâlfâit pe care nu-l poate stăpâni.

Edward este cel care trebuie să o ia pe Helen astăzi, dar Kathy se oferă să se ducă ea, explicând că vrea să iasă puţin. Îl vede pe el ezitând când îi dă cheile de la maşină şi, pentru prima oară de când se află în această situaţie, Kathy îi detectează urme de dispreţ şi de mânie în voce când îi spune:

— Bine, dacă vrei să te duci, nu mai sta.

Cuvintele au sunat ca o concediere, iar în maşină, traversând cartierul, lui Kathy îi vine pentru prima oară ideea că nu trebuie să-l aleagă pe niciunul din cei doi, că le poate spune pur şi simplu la revedere amândurora, ducându-se să trăiască singură. Conducând maşina, încearcă să-şi imagineze această situaţie, dar nu poate vedea decât o cameră zugrăvită imaculat în alb, decorată cu un pat pentru o persoană, un birou şi un raft de cărţi, un scaun și o plantă agăţătoare, singurul punct luminos din toată încăperea. Îi va trebui un frigider mic, presupune, poate şi o plită – ceva pe care să-şi facă ceaiul iarna dar atât. Viaţa ei ar fi debarasată de tot, ar păstra doar esenţialul. Le-ar preda elevilor răi, o dată la două zile s-ar întâlni cu Jenny seara, apoi s-ar întoarce să corecteze lucrările, să citească şi să se culce. Gerard şi Edward vor deveni amândoi nişte stafii în mintea ei, bărbaţi la care a ţinut cândva, dar ale căror

trăsături, obiceiuri şi gesturi se vor stinge în goliciunea albă a pereţilor.

Virează şi intră pe Strip zâmbind, apoi întinde mâna la butonul aparatului de radio şi opreşte cascada cântecelor de dragoste inutile. Munţii strălucesc azi în lumina amurgului, radiază ultimele raze de soare, conturând în fundal cazinourile ca pe nişte elemente ale trecutului, un oraş al cupidităţii, pe care îl distinge cu greu sub azurul cerului şi albul cu contur de lavandă al norilor, un oraş cu aspect sumbru şi meschin în faţa lanţului munţilor Sheep. Opreşte aerul condiţionat, lasă geamul în jos ca să pătrundă căldura şi vacarmul traficului, simţind imediat susurul sudorii alunecându-i pe piept şi pe faţă, numai că este purificator şi, într-un fel esenţial, senzual şi sănătos.

Pe măsură ce se apropie de Dunes, noţiunea de viaţă trăită în puritate, într-o cameră albă, începe să se disipeze, pentru că se gândeşte că-l va întâlni pe Gerard. Cum reuşeşte acest bărbat s-o facă pe ea să fie slabă? Este stupid şi leneş, iar noua frizură cu părul lins şi bronzul mai estompat îl fac să arate evident lipsit de clasă. Cu toate acestea, pe ea o domină; se simte atrasă de el, atrasă în mod inexplicabil, şi chiar în acest moment, când îşi imaginează mâinile lui bronzate alunecând într-o solemnitate tandră pe desenul urmelor de întindere a pielii ei de pe abdomen, îi stârnesc pasărea din piept să bată din aripi mai des, aşa că apasă acceleraţia şi măreşte viteza pentru a ajunge mai repede la el. „O ultimă după-amiază în dormitorul lui, îşi spune ea. Este tot ce vreau, apoi mă pot întoarce la Edward sau nu mă voi întoarce la niciunul, dar nu voi mai reveni la Gerard chiar dacă aş mai avea o singură după-amiază. “

O sirenă străpunge aerul şi Kathy se uită în oglinda retrovizoare, apoi vede că ambulanţa este în faţa ei; intră pe Strip din strada laterală care duce spre parcarea hotelului Dunes. Instantaneu, toate gândurile la Gerard şi la Edward dispar, iar ei îi rămâne doar firul panicii pure, groaza că i s-a

întâmplat ceva lui Helen. Mai are de străbătut doar distanţa a trei cvartale şi accelerează, tăind calea unei camionete şi furând galbenul la semafor înainte de a vira pe strada laterală, apoi în parcarea de la Dunes, unde domneşte liniştea. Şi totuşi de aici a ieşit ambulanţa, aşa că sare din maşină, străbate grăbită gangul răcoros, intră pe platforma piscinei şi se îndreaptă precipitat spre pupitrul dintre bazine, scrutând zona în căutarea lui Helen.

Ceva nu este în regulă, e sigură de acest lucru. Ambele bazine sunt pustii, iar oamenii stau adunaţi în grupuri, vorbind fără să facă zgomot. O femeie ţine lipit de ea un băieţel, cu capul îngropat în pântecul ei, cu braţele înconjurându-i mijlocul. Sub umbrela roşie nu se află nimeni, iar pupitrul pare abandonat, alb şi imaterial, cu un flacon de loţiune antisolară cocoţat deasupra. N-o vede nicăieri pe Helen, nicio figură familiară de altfel. Unde sunt Gerard? Miles? Cineva cunoscut? O ia la fugă până ajunge între cele două bazine.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă pe o femeie înfăşurată într-un prosop uriaş de plajă.

— A murit un individ, zice ea şi ridică din umeri ca şi când ar spune: „Nu ştiu mai mult de atât, aşa că nu mă întreba pe mine “.

Kathy se simte încurajată, pentru că „un individ” nu poate fi Helen, şi trage adânc aer în piept, îşi duce mâna streaşină la ochi şi cercetează zona în căutarea fiicei ei. O vede dincolo de bazinul cel mare, stând sub un palmier împreună cu Miles şi cu un bărbat îmbrăcat în cămaşă şi pantaloni albi, un medic. Miles a cuprins-o cu braţul, iar doctorul vorbeşte cu ea. Helen încuviinţează dând din cap la tot ce spune el, are un aer uluit şi pare pe punctul de a izbucni în plâns, îşi freacă sprâncenele cu două degete, aşa cum face întotdeauna când stă să plângă. Este udă leoarcă, are un prosop albastru înfăşurat pe umeri şi pare atât de tânără, de vulnerabilă, de fragilă cu părul lipit de cap, încât Kathy înconjoară piscina în fugă ca să ajungă la ea cât mai repede posibil.

Când Kathy se apropie de grupul celor trei, Helen se uită la ea şi îşi ia mâna de la ochi, o lasă în jos, apoi traversează spaţiul care le desparte şi i se aruncă în braţe, ascunzându-şi faţa în scobitura gâtului lui Kathy, tremurând, de frig sau de plâns, nu-şi dă seama, deoarece Helen nu scoate niciun sunet când Kathy o cuprinde în braţe, o strânge la piept cât poate de tare, simţind apa din costumul ei de baie pătrunzându-i prin haine şi mirosul de clor emanat de păr.

— Ce s-a întâmplat? îi întreabă ea pe Miles şi pe medic, peste capul lui Helen.

— Este Gerard, spune Miles liniştit. A făcut infarct.

— Trăieşte?

— Fiica dumneavoastră l-a tras afară din apă, îi spune doctorul. I-a făcut resuscitare până la venirea noastră, dar – ridică neputincios mâinile – n-am putut restabili bătăile inimii. Este în drum spre Sunrise Hospital acum. Dar fiica dumneavoastră a făcut o treabă nemaipomenită.

Pare stânjenit şi tânăr, nesigur pe ceea ce trebuie să spună.

— Îi putem da un sedativ dacă doriţi.

— Hmm… ezită Kathy, întrebându-se dacă este o idee bună sau nu. Nu, răspunde ea după aceea şi adaugă: îşi va reveni.

— S-a întâmplat în pauza de prânz, spune Miles. Îmi pare rău.

— Deci, mai are şanse, nu-i aşa? îl întreabă Kathy pe medic.

Atacurile de cord sunt periculoase, ştie acest lucru. Mulţi oameni sunt readuşi la viaţă de aparate, chiar dacă resuscitarea cardiopulmonară nu a dat rezultate. Defibrilator, parcă aşa se numeşte aparatul care l-ar putea salva.

— Se mai fac încercări?

— Da, dar… nu este prea bine. Am să telefonez şi vă ţin la curent cu evoluţia stării lui.

Medicul pleacă înspre hotel şi Helen se desprinde din îmbrăţişarea lui Kathy, se duce la un şezlong şi se

aşază, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Prosopul îi alunecă de pe umeri şi acum pare şi mai mică, iar Kathy încearcă să şi-o imagineze pe fata aceasta lungă, cu mâini şi picioare subţiri, *fiica ei,* trăgând afară din piscină un bărbat în toată firea. Miles şi Kathy se întorc să se ducă spre Helen, amândoi în acelaşi timp, dar Kathy ridică o mână înspre el şi spune:

— Lasă-mă singură cu ea!

Se duce şi se aşază lângă Helen, îi potriveşte prosopul la loc pe umeri. Oamenii părăsesc platforma piscinei sau se aşază la coadă la coliba cu stuf ca să-şi ia ceva de băut. Bazinele rămân goale, deşi acum pare că nu mai există motive, exceptând decorul ori poate teama. Apa placidă conţine acum ameninţarea morţii, deşi apa ca atare n-a avut probabil nicio legătură cu atacul de cord al lui Gerard. În pofida căldurii, Helen tremură, iar Kathy o trage lângă ea şi o sărută pe părul ud. Pare că nu mai plânge, dar rămâne cu faţa ascunsă în mâini. „Stăm aici până va fi pregătită să plecăm, îşi spune Kathy. Nu va face nimic care să o surprindă ori să o grăbească; pe urmă o va duce acasă, îi va face un ceai fierbinte şi o va băga în pat. Va sta lângă ea până va adormi, hotărăşte Kathy, aşa cum făcea când Helen era mică. “

Deodată, revelaţia faptului că Gerard ar putea fi mort îi provoacă o stare de slăbiciune, îi adună stomacul ghem, şocând-o. Cerul se întunecă şi capătă pete şi pentru o clipă are impresia că va leşina, aşa că închide ochii şi îşi reazemă capul de creştetul lui Helen, adunându-se în jurul speranţei că poate el va supravieţui, în ciuda predicţiilor sumbre ale medicului. Timpul se scurge, dar Kathy habar nu are cât a trecut şi curând zăreşte silueta albă a tânărului medic ieşind pe uşa hotelului şi venind spre ele.

Când el ajunge lângă şezlong, Helen înalţă capul pentru a auzi ce are de comunicat.

— Îmi pare rău, le spune el. Domnul Rasmussen a fost declarat mort când au ajuns la spital.

Helen consimţi dând din cap, apoi începe din nou să plângă, iar Kathy vrea cu fiecare fărâmă din corpul

ei să facă la fel, să se întindă pe şezlong şi să plângă. Dar nu o face.

— Aveţi idee cu cine trebuie să iau legătura? o întreabă el pe Kahy. Nu pare să ştie nimeni.

— Are o fată, îi spune ea. Christy Rasmussen. Locuieşte cu mama ei, Brenda, dar nu ştiu ce nume de familie foloseşte şi nu le ştiu numărul de telefon. Cred că fiica lui învaţă la Liceul Chaparral. N-am cunoscut-o, adaugă ea gândindu-se cât de ridicol este, cât de ciudat că timp de trei veri nu s-a apropiat de Gerard măcar atât cât să justifice o întâlnire cu fiica lui. În clipa următoare, recunoaşte absurditatea gândului că ar fi trebuit să o prezinte familiei – amanta lui? iubita lui?

Medicul îi mulţumeşte şi le lasă singure. Miles vine şi el, îi spune lui Helen că trebuie să se ducă să supravegheze piscina şi o roagă să-l cheme dacă are nevoie de el.

— Mulţumesc, îi răspunde Helen. Aşa am să fac.

— N-ar trebui să te duci şi tu acasă? îl întreabă Kathy. Şi tu trebuie să fii în stare de şoc.

— Nu ştiu dacă vă vine să credeţi sau nu, îi răspunde el, pentru mine este mai vesel aici.

Ridică din umeri şi le face semn cu mâna, apoi se duce în partea cealaltă a piscinei, la bazinul cel mare, în formă de clepsidră, se urcă pe scară şi se aşază în scaunul de salvamar.

O rafală neaşteptată de vânt se strecoară printre ei încovoind palmierii, iar Helen s-a uitat în sus la cer, apoi şi-a coborât privirea la Kathy. Are ochii umflaţi şi înroşiţi, iar irisul de un verde mai adânc, mai contrastant.

— N-am vrut să moară, spune Helen.

— Ştiu că n-ai vrut.

— L-am urât, dar am făcut tot ce am putut ca să-l salvez. Tot ce am putut. Pe cuvântul meu.

— Iubita mea.

Kathy dă din cap şi îndepărtează o şuviţă de păr de pe obrazul lui Helen.

— Ai făcut tot ce trebuia. Ai făcut tot ce ai putut.

— Tu nu ai de unde să ştii.

— Ştiu.

Dă din cap ferm.

— Ştiu.

Reuşesc până la urmă să ajungă la pupitru ca să ia sacul lui Helen, apoi să iasă din incintă şi să se urce în maşină. Până în cartierul lor, Helen a adormit deja, cu capul căzut în piept, cu mâinile împreunate în poală, ca şi cum s-ar ruga. Kathy trage pe alee şi opreşte motorul, încercând să nu facă zgomot. N-o poate lăsa aici, dar nici nu vrea să o trezească, aşa că rămâne şi ea pe scaunul de şofer, privind prin fereastra largă din faţă livingul pustiu al casei.

Deşi Helen doarme, Kathy refuză să plângă. Ştie că la ea nu este vorba doar despre puterea voinţei de mamă, ci despre un semn pe care nu l-a înregistrat clar pe scoarţa cerebrală referitor la realitatea morţii lui Gerard. Imaginea ambulanţei îi reapare în faţa ochilor, iar ea îl plasează pe Gerard înăuntru, întins pe o targă, părând, ar spune ea, că doarme, cu buzele moi şi uşor întredeschise, cu genele negre şi lungi etalate frumos, cu obrajii arşi de soare, cu semiluna palidă vizibilă sub bărbie. I se pare ireal – faptul că nu-l va mai vedea niciodată – şi se gândeşte că aşa se întâmplă probabil ori de câte ori decesul are loc subit. Îşi aminteşte că, după ce tatăl ei a fost ucis, îl aştepta mereu să se întoarcă acasă, să între pe uşa din faţă, să-şi lase zgomotos cheile pe masa de la intrarea în hol, în cutia cu mărunţişuri, să o strige să coboare ca să-şi mute bicicleta din drum. Aşa că o bună bucată de timp, îşi zice ea, îl va vedea pe Gerard sub umbrela roşie făcându-i semn să se apropie şi să stea de vorbă cu el; presupune că şi promisiunea după-amiezilor de sâmbătă petrecute împreună va mai rămâne cu ea o lună sau două, deşi fusese pe cale să le pună capăt chiar ea. Îl va vedea în continuare aşteptând-o pe treptele de la intrare ale casei lui cu un pahar de ice tea în mână şi făcându-şi vânt cu o revistă, apoi, când o vede, apropiindu-se, ridicându-se şi zâmbindu-i, ca şi când ea ar fi schimbat cu totul ziua pentru el, ca şi când ea i-ar fi putut dărui ceva foarte frumos care să alunge tot ce era urât în jurul

lui, ca şi când ea ar fi avut puterea să-i transfere viaţa într-un alt plan, unul mai încântător.

Maşina începe să se încingă, de aceea Kathy lasă geamul în jos, ceea ce nu remediază prea mult situaţia. În curând, va trebui să o trezească pe Helen şi să o ducă în casă, în răcoarea dormitorului. Se gândeşte să pornească din nou motorul şi aerul condiţionat, dar crede că astfel tot o va trezi, prin urmare decide să nu facă nimic şi să aştepte. Se uită la fiica ei, îi ascultă respiraţia profundă şi uniformă şi brusc o izbeşte amintirea felului în care o simţea pe Helen dormind când nu era decât un copilaş, grea şi tolănită, lăfăindu-se pe pieptul ei, rostogolindu-se pe ea, întinzându-şi picioarele grăsuţe ca şi când ar fi zăcut pe o plajă. Acum stă nemişcată, ghemuită în ea însăşi, iar Kathy se sperie că Helen s-a schimbat iremediabil, că fiica ei a preferat să se prăbuşească în faţa vieţii decât să înflorească în desfăşurarea ei. A distrus-o ea pe Helen? Alegerile proaste pe care le-a făcut ea au transformat-o pe Helen într-o persoană mai puţin importantă.

Dar fiica ei a încercat să salveze viaţa unui bărbat cu numai câteva ore în urmă. Ea a fost cea care l-a tras pe Gerard afară din piscină. O persoană rănită n-ar fi putut aduna atâta tărie morală; o persoană care plânge nu ar fi reuşit nici jumătate din ceea ce a făcut Helen azi.

Uşa de la intrare se deschide şi Edward iese pe terasă. I se pare ciudat să-l vadă – picioare albe ivite din pantaloni scurţi de weekend, încă nebărbierit, cu ochelarii puţin într-o parte; Kathy se teme să-i spună soţului ce s-a întâmplat. El îşi trece degetele prin păr, apoi îşi pune mâinile în şolduri şi vine spre maşină. Cine este bărbatul acesta? se gândeşte ea privindu-l venind. De ce este măritată cu el? Nu-şi aminteşte nici măcar un singur lucru pe care l-ar avea în comun, o singură zi care să fi strălucit orbitor în prezenţa lui. Nu doreşte să stea de vorbă cu el în clipa aceasta. Dar va fi nevoită. Va trebui să-i spună ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Kathy coboară din maşină exact când Edward ajunge lângă ea, apoi închide uşa în urma ei cât mai încet cu putinţă.

— Ce s-a întâmplat? o întreabă Edward, aplecându-se spre geam să se uite la Helen, care doarme în continuare, apoi îndreptându-se s-o privească în faţă pe Kathy.

Răspunsul lui îmi va spune cum să reacţionez, se gândeşte Kathy pregătindu-şi cuvintele. Răspunsul lui îi va spune dacă trebuie să rămână ori să plece. Kathy nu ştie care ar trebui să fie răspunsul corect, răspunsul acceptabil, dar ştie că de acesta depinde totul.

— Gerard a făcut infarct cu puţin timp în urmă, zice ea. Helen a încercat să-l salveze – l-a scos din bazin şi a încercat să-l resusciteze –, dar a murit. Gerard a murit.

— Doamne sfinte, este îngrozitor.

Edward face ochii mari şi se apleacă să se uite înăuntru, la Helen.

— Ea este bine?

— Cred că da.

Edward se îndreaptă din nou, încă o dată aflându-se faţă în faţă; o priveşte atent, în tăcere. Ea îl aşteaptă să i se adreseze ei, gândindu-se că este posibil să nu-i mai spună nimic niciodată, pur şi simplu să-i întoarcă spatele, dar sprâncenele lui se încruntă, iar el vine spre ea.

— Kathy.

O trage spre el, la pieptul lui, cu faţa mai sus de linia dură a claviculei.

— Kathy.

Numele ei rezonează în el, iar ea îi simte vibraţiile la gât.

— Iartă-mă.

Închide ochii şi se lipeşte de el, tot fără să plângă – va plânge mai târziu, singură –, dar simţind în membre cum creşte tensiunea trecând dincolo de ea, ca un cântec. Este cald să stea astfel lipită de Edward şi simte sudoarea acumulându-se acolo unde stă cu

fruntea lipită de gâtul lui; dar hotărăşte să rămână unde este, atât timp cât îi va îngădui el.

După încercarea nereuşită de a-l salva pe Gerard, Helen a rămas în pat trei zile. Kathy a îngrijit-o cum a putut mai bine, aducându-i pe tavă sendvişuri cu pâine prăjită şi brânză, struguri, unt de arahide şi gem, pahare cu lapte şi brioşe de ciocolată pudrate cu confetti de zahăr. A încercat să-i prepare şi să-i ofere toate mâncărurile care îi plăceau lui Helen când era mică. Fiica ei mânca puţin, apoi împingea tava la o parte şi se culca din nou, fără să scoată un cuvânt.

Kathy ardea de dorinţa de a se strecura în pat lângă ea, de a-şi încolăci trupul pe cel al fiicei sale, protector, astfel încât să absoarbă prin piele toate amintirile verii; apoi le-ar scoate afară din cameră şi le-ar arunca undeva departe. Dar tot ce a reuşit să facă a fost să se aşeze pe marginea patului şi să o întrebe pe Helen cum se simţea.

— Bine, venea întotdeauna răspunsul şi imediat devenea evident că între ele nu se va produce un schimb mai profund de cuvinte, pentru ca apoi totul să se scufunde înapoi, în vârtejul negru al neliniştilor ei.

Rămasă singură la ea în cameră, Kathy a reuşit în cele din urmă să plângă. Când Edward era la serviciu, Jenny la o prietenă, iar Helen a adormit, Kathy s-a încuiat pe dinăuntru şi a încercat să reverse dintr-odată toată durerea pentru Gerard. Nu există un loc, şi-a dat ea seama, zăcând cu faţa în jos pe pătura albastră de pe patul ei şi al lui Edward, în care să poţi plânge după o persoană de care familia nu ştie, chiar dacă Gerard nu mai era chiar un secret. Apoi a luat fluierul lui Gerard şi CD-ul cu Lionel Richie pe care i-l dăduse el şi le-a îngropat în curtea din spate. Gestul i s-a părut copilăros, în timp ce săpa cu mistria o groapă mică la rădăcina leandrului, dar important pentru a-şi lua rămas-bun printr-un soi de ritual, căci în momentul acela nu ştia că va participa la funeraliile lui.

Helen i-a cerut să se ducă. În a treia după-amiază, fiica ei s-a ridicat de bunăvoie din pat, a făcut duş, s-

a îmbrăcat şi şi-a pregătit un sendviş (un sendviş de oameni mari, cu friptură de curcan şi brânză Havarti), apoi a anunţat că se duce la Ernie. Înainte să iasă pe uşă, s-a întors spre Kathy zicând:

— Gerard va fi înmormântat sâmbătă. Vrei să vii cu mine?

— Bine, este tot ce a reuşit Kathy să rostească, prea şocată de solicitare pentru a putea spune mai mult.

La înmormântare, spre surprinderea lui Kathy, participă o mulţime de oameni. Are loc la o biserică catolică mare de pe Maryland Parkway, într-o zi extrem de călduroasă. Helen şi Kathy stau în partea din spate şi îşi fac vânt cu programele, în timp ce un preot tânăr rosteşte cuvinte blânde şi generalităţi despre Gerard şi despre Dumnezeu, cel de deasupra asistenţei.

După preot vorbeşte Christy, fiica lui Gerard. Este scundă şi brunetă, cu părul scurt şi ţepos vopsit cu un spray măsliniu, şi citeşte ceva de pe nişte hârtii.

— Tatăl meu a iubit animalele. (Kathy se gândeşte la broasca lui ţestoasă.) Tata nu punea mare preţ pe proprietăţile materiale. Tatălui meu i-a plăcut apa şi i-a plăcut să se afle în mijlocul oamenilor.

Toate acestea sunt rostite pe un ton plat şi metalic, cu ochii lăsaţi în jos, dar, spre surprinderea lui Kathy, când se uită la Helen, fiica ei plânge. Kathy îi cuprinde umerii cu braţul, dar Helen o dă la o parte şi se şterge la ochi cu dosul palmei.

Când vede că următorul vorbitor este Brenda, fosta soţie a lui Gerard, Kathy îi şopteşte lui Helen că are nevoie de aer şi se strecoară afară. Soarele este încă în ascensiune spre amiază, iar pe micul platou de beton din faţa bisericii nu există strop de umbră. Kathy îşi scoate ochelarii de soare din poşetă, şi-i pune la ochi, apoi se aşază pe o bancă de lângă perete şi priveşte circulaţia maşinilor. Dacă Gerard ar fi lângă ea acum, se întreabă Kathy, despre ce ar discuta? Despre coafura fiicei lui, hotărăşte ea. El ar spune că este nostimă, iar Kathy s-ar preface a fi de acord. Iar după aceea? Nu-şi poate imagina

conversaţia mai departe. Ar dori să se atingă unul pe celălalt, în ciuda căldurii; asta este tot ce ştie. Relaţia n-ar mai fi durat mult, stabileşte ea. Dorinţa puternică de contact, cu atât de puţine lucruri de spus care să o susţină. Dar poate că gândeşte aşa pentru a se simţi mai bine, ceea ce o surprinde ca un gest egoist, fiindcă, fiica ei este înăuntru, în biserică, şi plânge. „Simte-te prost, îşi spune singură. Ar trebui să te simţi prost."

De sub uşile bisericii răzbate muzică de orgă şi se aud oamenii ridicându-se în picioare şi începând să cânte, deşi cuvintele sunt înăbuşite de pereţii cu stucaturi şi de zgomotul maşinilor pe strada aglomerată, îşi aminteşte weekendul petrecut cu Gerard la San Diego; închide ochii, îngăduindu-şi să-l retrăiască pentru câteva momente, înainte să iasă fiica ei şi să împartă cu ea liniştea din maşină, în drum spre casă.

Excursia se terminase şi erau cu maşina pe drumul de întoarcere, străbăteau deşertul. La volanul Hondei ei era Gerard, se apropiau de Baker Grade, un deal dificil în mijlocul peisajului uscat şi pestriţ, în care toate maşinile trebuiau să oprească sistemul de aer condiţionat ca să nu se supraîncălzească motoarele. Chiar în clipa aceea, un curent de aer rece îi izbea peste mâini şi peste picioare, iar căldura intensă de afară nu era decât o teorie, o altă realitate de care scăpaseră pentru moment.

— Aşadar, a spus Gerard dând muzica mai încet şi punând o mână caldă pe genunchiul ei, ce ţi-a plăcut cel mai mult din excursia aceasta? Eu şi Christy aşa facem întotdeauna, a adăugat el. În drum spre casă, stabilim momentul care ne-a plăcut cel mai mult din excursie. Ne fixează vacanţa mai bine în memorie. Cel puţin aşa susţin eu.

— Hmm… a făcut ea, privind pe geam.

Munţii rămâneau în urmă în depărtare, cu nisipul lor roşu-arămiu în lumina amurgului. *Această parte,* ar fi vrut să-i spună, *drumul spre casă.* Dar nu a fost numai drumul spre casă, ci şi nerăbdarea de a-i vedea pe Helen, Jenny şi Edward, de a se afla din nou între

pereţii propriei case, o casă pe care o iubea, care îi oferea adăpost şi confort; era drumul spre casă, lăsând excursia în urmă, ţesută cu Gerard şi cu nopţile pe care le petrecuseră împreună, astfel încât ambele ar fi fost incluse în acelaşi spaţiu, în acelaşi timp. Cât timp dura ceea ce a simţit în această călătorie, Kathy avea să fie deopotrivă cea veche şi cea nouă. Trebuia să menţină acest echilibru, măcar pentru câteva zile.

Întotdeauna a considerat că partea cea mai dificilă a unei relaţii extraconjugale era dualitatea, încercarea de a trăi simultan două vieţi, păstrând-o totodată pe una separată de cealaltă. Şi probabil că acest lucru era şi mai dificil dacă erai îndrăgostită la nebunie de al doilea celălalt. Pe ea însă amestecul reuşea cumva să o facă mai disponibilă pentru soţul şi pentru fiicele ei, pentru momentele banale ale vieţii, îi crea un freamăt permanent şi delicat sub piele, o ajuta să aprecieze mai profund ceea ce avea.

S-a gândit însă că acest răspuns îl va ofensa pe Gerard, nu-i putea spune că momentul când lăsa în urmă prezenţa lui fizică era ceea ce aprecia mai mult, aşa că a minţit.

— Aş zice, cred, plimbarea pe plajă de aseară.

I-a zâmbit, apoi l-a întrebat:

— Dar ţie?

— Nu ştiu. Totul a fost grozav. Poate când am făcut dragoste pe balcon, a spus el făcându-i cu ochiul. Dar ştiu sigur care va fi cel mai rău moment – când ai să mă laşi la mine acasă, peste câteva ore.

Kathy a oftat şi a pus mâna pe genunchiul lui, încercând să-i arate că şi ea simte în acelaşi fel sosirea lor iminentă, dar adevărul era că răspunsul lui i-a provocat un fior de spaimă pe şira spinării. Într-o zi, el va dori mai mult, şi-a dat ea seama, mai mult decât va fi ea dispusă să ofere.

Uşile bisericii se deschid şi oamenii încep să iasă, ducându-şi mâinile streaşină la ochi şi discutând în şoaptă. Un bătrân trece pe lângă ea plângând şi Kathy se întreabă cine ar putea fi. Apoi un băieţel iese

râzând şi Kathy aude o voce de femeie strigând dinăuntru:

— Justin, rămâi pe loc.

Kathy se ridică în picioare şi o caută pe Helen în mulţime. Îi recunoaşte pe câţiva dintre participanţii la funeralii. Miles trece pe lângă ea punându-şi căştile walkmanului la urechi. Ernie apare în urma lui, ţinându-şi ambele palme larg deschise pe proeminenţa pântecului. Niciunul nu o vede pe Kathy, iar ea nu încearcă să le atragă atenţia. Se aşteaptă ca Helen să fie imediat în spatele lor, dar urmează o mulţime de alţi oameni, iar fata ei nu este printre ei.

Fiica lui Gerard iese cu paşi mari, ţinând de mână o femeie mai în vârstă, şi Kathy se lipeşte de zid, privindu-le cum se opresc la marginea platoului de beton să-i salute pe participanţi la plecare. Deci aceasta este Brenda. O femeie scundă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o rochie înflorată, în stil hippy, cu papuci cu talpă din plută. Are părul lung – castaniu-închis, încărunţit –, drept şi bogat, până în talie. Cerceii din mărgele îi ajung la umeri: are o figură stoică, uşor ridată, fără urmă de machiaj. Nu este în mod particular atrăgătoare şi arată de parcă ar fi picat din alt deceniu; dar are o vioiciune în mişcări când începe să discute cu altă femeie de vârstă mijlocie, care tocmai s-a apropiat de perechea mamă şi fiică, iar zâmbetul ei, când se iveşte, este atât de neaşteptat, încât lumina lui trecătoare reuşeşte să o facă şi pe Kathy să zâmbească. Vasăzică, se gândeşte ea, este una dintre acele fiinţe care devin deodată frumoase când zâmbesc. Acum şi-i poate imagina pe amândoi împreună: Brenda şi Gerard. Îi vede îmbrăcaţi în costume de baie şi aşezaţi în scaune pliante pe malul Lacului Mead, cu cincisprezece ani mai tineri, bând bere din cutii şi râzând.

Fiica însă este o anomalie. Cum a reuşit o femeie hippy cu un zâmbet strălucitor, înclinată spre lenevie pe plajă, să dea naştere acestei fiice acre, cu păr măsliniu, fixat cu gel într-o pădure de ţepi? Desigur, poate nu a fost întotdeauna atât de dură, îşi aminteşte

Kathy. Are totuşi un aer de seriozitate ce pare permanent, un sâmbure tare de mânie în adâncul privirii. Iar acum, că Gerard nu mai este, Kathy se aşteaptă ca acest sâmbure să se dezvolte, iar ea să crească supărată pe multe lucruri, printre care şi faptul că tatăl ei a murit când era încă mică. Mai târziu, desigur, mânia i se va potoli, lăsând în loc un simţ de orientare insuficient dezvoltat în căutarea fericirii.

Iar Brenda în ce fel va fi afectată? se întreabă Kathy. Nu s-a mai recăsătorit, din câte ştie ea. Poate a tânjit în continuare după Gerard. Până azi nu i-a dat niciodată prin cap acest lucru. „Absenţa lui va fi mult mai dureroasă pentru cele două femei, se gândeşte Kathy, decât va fi vreodată pentru mine. “Cercurile concentrice stârnite de moartea lui îi afectează pe mulţi, îşi dă ea seama, dacă te uiţi la câţi oameni au venit la înmormântare.

Se întoarce din nou să o caute pe Helen. Pe platoul de beton din faţa bisericii pare să se fi adunat întreaga congregaţie, grupurile pleacă în valuri spre maşini şi pe o parte şi pe cealaltă, dar nici urmă de Helen. Kathy aşteaptă câteva minute, apoi intră înapoi în biserică. Lumina i se pare obscură după ce a stat atât timp în soare; vocile de afară se aud bolborosind prin uşile închise, dar în rest este foarte multă linişte.

— Helen, rosteşte Kathy încetişor.

Preotul cel tânăr iese din spatele unei draperii de lângă altar:

— Vă pot ajuta cu ceva?

— Fiica mea. N-o găsesc.

Kathy şi preotul se apropie, înaintând pe culoarul dintre bănci până ce ajung unul în faţa celuilalt, în mijlocul bisericii. Este mai scund decât ea, are un păr blond şi rar care ei îi evocă un pui de găină şi o faţă blândă, deschisă, pe care Kathy o găseşte caldă şi atrăgătoare.

— Câţi ani are? vrea el să ştie.

— Oh, are şaptesprezece.

— Slavă Domnului!

Scoate un oftat.

— Duminica trecută s-a pierdut un copil mic, câteva ore bune. Locul acesta este destul de întins. Poate s-a dus la toaletă? zice el indicând un coridor în dreapta.

— Probabil că aveţi dreptate, spune ea, dar nu face niciun gest de a se îndrepta în direcţia aceea.

Se simte brusc extrem de obosită, aşa că spune:

— Scuzaţi-mă, părinte, şi se aşază pe banca cea mai apropiată.

El se aşază în strana din faţa ei şi încuviinţează, dând din cap.

— Cred că este din cauza căldurii. Şi a înmormântării, adaugă. A fost o zi plină de emoţii.

— În ce relaţie aţi fost cu decedatul? Cu Gerard.

Preotul se reazemă cu cotul de spătarul băncii, apoi îşi sprijină bărbia în palmă.

Kathy se gândeşte ce să răspundă. „El a fost secretul meu, încearcă în gând. A fost bărbatul care m-a făcut să nu rănesc fiica, să-mi rănesc profund întreaga familie, deşi nu el a fost de vină. Ci numai eu. “Dar, desigur, nu poate rosti aceste lucruri cu glas tare, aşa că zice:

— Am fost prieteni.

Preotul dă din cap gânditor.

— Eu l-am întâlnit o singură dată, spune el. Când a fost botezată fata lui, destul de recent de altminteri. Un botez târziu. Dar el avea scânteia vieţii, cum se spune.

Kathy nu se poate gândi cine a spus aceasta, nu este o expresie uzuală pentru ea, dar i se pare că i se potriveşte lui Gerard, că i s-a potrivit, şi zâmbeşte.

— Da, a avut-o.

— Mamă.

Kathy şi preotul se întorc în direcţia din care vine vocea lui Helen. Stă în umbra întunecată a coridorului care duce spre toalete.

— Sunt gata să mergem, spune ea.

Kathy îşi ia rămas-bun de la preot, apoi se duce spre uşă ca să i se alăture lui Helen şi ies împreună.

Implozii, mai rapide, mai lente

Hotelul Dunes şi cazinoul vor fi distruse prin implozie. Helen ştiuse de la începutul verii că urma acest eveniment, dar abia după ce a făcut Gerard infarctul, în urmă cu două săptămâni, au venit muncitorii să evacueze tot ce exista în hotel, astfel încât, în clipa aceea, cocoţată în scaun, Helen urmărea bărbaţii care treceau pe lângă ea cărând mobilier, aparate de jocuri mecanice şi mese de blackjack – evantaiele acelea verzi şi uzate – cu sentimentul că hotelul se închidea pentru că murise Gerard. Exodul obiectelor semăna cu o procesiune funerară, iar la sfârşitul săptămânii, când s-a închis şi piscina, ea a trăit o veritabilă uşurare părăsind definitiv incinta.

În acea ultimă zi a dus-o acasă Miles, iar când a întrebat-o ce credea despre distrugerea hotelului Dunes, ea a scos un hohot scurt de râs, care a sunat dureros chiar şi în urechile ei, şi a spus:

— Mi se pare simbolic.

Ce anume simboliza implozia, nu putea totuşi să spună cu exactitate. Acum stă pe marginea piscinei lui Ernie şi îşi leagănă picioarele în apă, meditând la toate acestea. Miles este şi el aici – toţi trei au devenit apropiaţi în aceste ultime săptămâni de vară –, iar Helen îl priveşte cum îşi pierde timpul pe trambulină, se aşază mai întâi în stând pe cap, apoi se dă peste cap şi sare cu picioarele înainte în bazin. Ernie pluteşte la capătul puţin adânc, proeminenţa abdomenului învelit în roşu aprins ridicându-se ca o insulă deasupra apei.

Implozie. Helen a căutat cuvântul în dicţionar când a ajuns acasă şi a găsit forma „a distruge prin implozie” adică a se prăbuşi în interior. Nu este ceea ce a făcut şi ea – s-a prăbuşit în sine – de la moartea lui

Gerard? Nu, a început cu mult înainte, se gândeşte, poate din ziua în care a văzut-o pe mama ei mâncând îngheţată la el în bucătărie. Dar metafora nu prea se potriveşte. Ea trăieşte de ceva vreme o prăbuşire

interioară lentă, în timp ce implozia este rapidă şi brutală, se termină în câteva secunde, nu este totuna cu măcinarea aceasta de ani de zile, care durează până moare omul în mâinile tale, determinând prăbuşirea completă a structurii tale interioare.

— Hei, strigă Ernie, ridicându-se brusc. M-am hotărât. Vreau să fiţi voi doi naşii.

— Grozav, zice Miles, care înoată până la Ernie şi îi atinge pântecul cu mâna.

Helen se gândeşte să protesteze – nu trebuie să fie căsătoriţi naşii? Dar, când nici măcar nu eşti sigur dacă într-adevăr crezi în Dumnezeu, acest lucru te descalifică? Ernie şi Miles par însă atât de fericiţi, cum stau în apă până la brâu, amândoi bronzaţi şi radioşi, zâmbind către ea, încât le spune:

— Sigur, aş fi onorată.

Acasă, mama pregăteşte cina, taie roşii galbene pentru un sos de macaroane. Cinele cu mâncare spaniolă au dispărut şi Helen s-a aflat în situaţia de a jindui după *paella,* dar a jurat că nu va mai mânca niciodată acest fel. Vrea să evite cu totul bucătăria, dar îi este foarte sete, aşa că intră şi îşi toarnă un pahar de ceai de la frigider.

— Ţie nu-ţi place tarhonul sau surorii tale? o întreabă mama în loc de salut.

— Mie, răspunde Helen, apoi adaugă: dar poţi să pui. Poate mi-am schimbat gusturile.

— Nu, se poate şi fără.

— Pune! Trebuie să mă învăţ să mănânc orice am în faţă. Ştii, când voi sta la cămin…

— Vei putea să alegi, îi spune mama lăsând jos cuţitul şi întorcându-se spre ea. Nu te duci la închisoare.

Mama s-a tuns din nou, are o coafură mai băieţească, părul mai scurt şi, după toţi anii aceştia, a renunţat brusc să se mai machieze, iar acum arată mai tânără, mai naturală şi mai robustă. Poate chiar aceasta este intenţia ei, îşi spune Helen, să ne facă să uităm că nu este chiar atât de nevinovată. Dacă aşa stau lucrurile, atunci a reuşit, cel puţin în faţa tatălui ei. Helen n-ar spune că între ei s-a aprins o nouă

poveste de dragoste, dar par a sta mai mult de vorbă, se ating mai mult. Aseară, în bucătărie, au mers până într-acolo încât au făcut câţiva paşi de dans când a început un cântec cu Eagles la radio.

Helen se uită la mama, care deschide un borcan cu tarhon şi presară puţin peste roşii.

— Cred că ar trebui să ne ducem cu toţii să vedem implozia hotelului Dunes mâine seară, îi spune ea lui Helen, fără să ridice ochii de la ceea ce face.

— Nu ştiu dacă vreau.

— Îţi va face bine. Mergem.

Pare greu să-i ţină piept, greu până şi s-o întrebe pe mama cum i-ar putea face ei bine acest eveniment neobişnuit, aşa că se mulţumeşte să ridice din umeri şi să spună:

— Fie, cum vrei.

Noaptea tot asta visează. Dar visele sunt în ordine inversă, mai întâi este scos din ambulanţă Gerard, apoi mâinile ei împreunate se mişcă în sus şi în jos pe pieptul lui, buzele ei le acoperă pe ale lui şi îi suflă aer în piept cu toată forţa de care este capabilă, apoi îl trage în apă şi înoată până la fund, unde îl aşază uşor pe betonul rotunjit al bazinului, înainte de a ieşi singură la suprafaţă. În miezul nopţii, când se trezeşte, această ordine inversată a evenimentelor pare să aibă sens şi rămâne întinsă cel puţin o oră încercând să descifreze secvenţa, să desluşească mesajul secret ce o va ajuta să înţeleagă ceva din toate acestea, dar de dimineaţă o surprinde să constate că nu este vorba decât despre natura suprarealistă, imaterială a viselor, şi nimic mai mult.

Nimeni nu i-a cerut să povestească, să descrie ce înseamnă să încerci să salvezi viaţa altui om şi nici nu este sigură că este ceea ce şi-ar dori, dar se gândeşte destul de mult la acest lucru. Îi apar în faţa ochilor detalii ciudate şi se simte aproape vinovată că nu reflectează la probleme mai importante, la ideea enormă a morţii înseşi. Bunăoară, o miră faptul că nu a dezgustat-o să-l resusciteze pe Gerard făcându-i respiraţie gură la gură. Când se gândeşte acum că şi-a pus buzele pe buzele lui, respirând, i se face greaţă,

dar în momentul acela n-a fost decât o mişcare fluidă, alimentată de panică şi de dorinţa intensă de a-l vedea recăpătându-şi respiraţia, o înflorire plăpândă şi liniştitoare de aer, care nu s-a produs.

O surprinde şi propria forţă. Să-l tragă de la fundul bazinului n-a fost prea greu – apa a ajutat-o până a ajuns la suprafaţă dar să-l târască afară din apă i s-a părut imposibil. Nici măcar nu-şi aminteşte cum a reuşit şi presupune doar că a folosit metodele învăţate la cursul de salvamar. După ce a făcut-o, a trecut la etapa următoare şi apoi mai departe, fără să se gândească nicio clipă la propria oboseală. Dacă el ar fi trăit, probabil că ea şi-ar fi îngăduit o oarecare mândrie pentru această ispravă; dar, desigur, el a murit şi tot ce simte ea când evocă imaginea propriilor gesturi este un şoc îndepărtat.

Îşi aminteşte cum i-a simţit pieptul. Gol şi acoperit cu păr, puţin cam rece de la apa piscinei, şi nu a cedat uşor sub mâinile ei, ca păpuşile de la orele de exerciţii. Avea obrajii moi şi lipsiţi de expresie; nu a simţit viaţa din ei, aşa cum făcea, de exemplu, când îl privea pe Leo dormind. Erau complet nemişcaţi şi Helen se gândeşte că şi-a dat seama chiar atunci că murise, dar tot a încercat. Bineînţeles că a încercat.

Firele de păr lungi şi ude din sprâncenele lui atârnau peste pleoape când a înotat ieşind cu el la suprafaţă, Gerard având astfel un aer trist şi în acelaşi timp îngrijorat, iar când medicii au îndepărtat-o de lângă el, a invadat-o brusc o amintire: o zi de la începutul verii, când Gerard a primit o carte poştală de la cineva din Hawaii şi a început să plângă. N-a aflat niciodată de ce plânsese – a durat doar câteva secunde, pe urmă el s-a şters la ochi şi şi-a cerut scuze –, dar a surprins-o firescul acestei tristeţi, pentru că ea şi-l imaginase un bărbat cu zâmbetul aproape inteligent, permanent întipărit pe faţă.

Moartea lui a schimbat-o? Bineînţeles, deşi nu este prea clar în ce fel. Se simte mai bătrână – cu mulţi ani mai bătrână decât cei aproape optsprezece pe care-i are – şi poate chiar ceva mai înţeleaptă, dar în acelaşi timp golită şi mai nervoasă; dacă s-ar ciocni

cineva de ea sau dacă ar speria-o, îşi imaginează că i s-ar desprinde membrele de corp şi i-ar cădea la pământ. Aproape că şi-ar dori să o izbească cineva şi cu asta să se termine.

Când mama a ajuns la piscină în ziua aceea, Helen a simţit o dorinţă imediată de a sta aproape de ea, o dorinţă teribilă de a se cuibări la pieptul ei ca şi când nu ar fi fost ea însăşi o persoană, ci un fel de prelungire a acestei femei. Într-un fel, ideea că împreună trăiseră acest lucru – nu reuşiseră să-l resusciteze pe Gerard – a făcut-o pe Helen să se simtă mai bine, mai protejată şi la câteva secunde după ce au luat contact, când mama ei a cuprins-o în braţe, a învăluit-o, au iertat amândouă totul. De acest lucru este sigură.

Dar apoi Helen s-a desprins şi s-a dus să stea pe şezlong, iar toate cioburile zilei s-au readunat laolaltă, până ce ea s-a recompus, separat, singură şi răspunzătoare, iar noţiunea de iertare s-a îndepărtat de ea, devenind o urmă minusculă, de neatins, pe cer.

Mama bate la uşă, apoi intră în camera lui Helen, puţin înainte de ora nouă. Este miercuri seară, seara imploziei.

— Vino, este momentul, îi spune lui Helen. Încalță-te!

Este practic o comandă, îşi spune Helen.

— M-am hotărât să nu vin, zice ea închizând cartea pe care o ţine în braţe şi ridicându-şi picioarele sus, pe scaun.

— Ei bine, încă nu ai împlinit optsprezece ani, aşa că va trebui să mă asculţi.

Mama îi zâmbeşte.

— Mâine vei putea să spui nu oricând pofteşti.

— Mâine aş putea să fiu moartă.

— Helen.

Se încruntă.

— Te rog să nu mai spui asta.

Ea ridică din umeri şi se uită în altă parte.

— Iartă-mă!

— Haide, draga mea. Până şi tatăl tău vrea să meargă.

Mama îşi pune mâinile în şolduri, aşteptând parcă să facă Helen ceva, aşa că ea lasă cartea jos, coboară picioarele şi se ridică de pe scaun.

— Voi fi gata în două minute.

Mulţimea este adunată în număr mare, se întinde de la marginea parcării hotelului Dunes până pe Strip. A doua zi, Helen va citi că au asistat la eveniment două sute de mii de oameni, dar, în timp ce familia înaintează încet, între maşinile bară la bară, până la locul de parcare de la Desert Inn, lui Helen i se pare că tot statul s-a înghesuit în această parte a oraşului lor.

În jurul maşinii, pe Las Vegas Boulevard, oamenii fluieră, strigă şi cântă, beau bere, lichior şi cola, fumează ţigări, ţigarete, poate chiar şi droguri, se gândeşte Helen, iar ei trec pe lângă un grup de elevi de colegiu în jurul căruia pluteşte un miros dulceag de ierburi. Copiii mici sunt căţăraţi pe umerii taţilor, iar din când în când, Helen zăreşte câte un sugar legat în hamuri la pieptul unei mame, dar, când începe jocul de artificii, strălucitor şi asurzitor – o festivitate ce precedă implozia –, Helen aude ţipetele copiilor şi îi vede pe părinţi intrând repede cu ei în cazinourile din apropiere.

Este cald afară, dar nu supărător, iar bulevardul Strip zumzăie de lumini. Firmele de neon şi cazinourile de pe ambele laturi par strânse într-o paradă plutitoare în seara aceasta, răsunând în strălucirea festivităţii. Aerul miroase a fum, a gaze de eşapament şi a sudoare amestecată cu parfum, dar dedesubtul acestor mirosuri se simte aerul deşertului. Helen îl trage adânc în piept şi îi apreciază uscăciunea, amestecul de praf, creozot şi plante aromatice cu care a crescut, de care îi va fi dor când va pleca la şcoală, părăsind oraşul pentru totdeauna.

Mama îl ia pe tatăl ei de mână şi îl trage în mulţime, iar Helen o prinde pe Jenny şi face acelaşi lucru. Toţi patru se duc într-un loc mai retras, în mijlocul oamenilor, de unde se vede mai bine; se opresc şi privesc artificiile. În această parte a mulţimii, sunt mai ales cupluri, iar Helen începe să

simtă lipsa lui Leo. L-a mai văzut o singură dată din noaptea de acum câteva săptămâni, când el a părăsit-o, la fereastra camerei ei. Două zile mai târziu, s-a dus cu bicicleta la el acasă ca să-i restituie câteva haine şi o casetă cu Miles Davis. Despărţirea lor a fost în acelaşi timp monumentală şi meschină. „Iată-mă aici, şi-a spus ea când a ajuns pe aleea casei lui, părăsind prima persoană pe care am iubit-o în viaţă “, dar se simţea de parcă ar fi asistat la o scenă de film, iar persoana care vedea filmul gândea; „nu sunt decât o pereche de adolescenţi şi încă nu li s-a întâmplat nimic. Vor veni alte lucruri, mai importante. Acesta este unul într-adevăr mărunt”.

Numai că după două săptămâni s-a întâmplat ceva important – a murit Gerard – iar în noaptea aceea, în pat, şi-a dorit atât de mult să fie cu Leo, încât aproape că s-a ridicat să-i dea telefon în toiul nopţii, dar a rezistat, nevoia a trecut, iar acum îi simţea lipsa din nou, iar acest lucru o irita.

— La ce te gândeşti? îi strigă Jenny peste zgomotul mulţimii.

— La cât de mult ai să-mi lipseşti când am să plec la şcoală.

— Minţi, îi spune sora ei, dar zâmbeşte şi o prinde pe Helen de cot, trăgând-o mai aproape de ea.

Implozia hotelului are loc la ora 10.10 seara. Un proiectil ca o ghiulea de tun este lansat dinspre Treasure Island Hotel în direcţia hotelului Dunes, cu o coadă strălucitoare de foc, ca să creeze şi mai mult spectacol dintr-un eveniment ce nu mai are nevoie de nimic altceva în plus. Imaginea unui imobil care se prăbuşeşte peste el însuşi, emanând nori de fum, este în sine suficient de dramatică. Este o imagine care le va rămâne întipărită în memorie ani de zile. Helen nu ştie de ce lucrurile vor sta aşa. O clădire nu este un om. Nu moare în adevăratul înţeles al cuvântului. Nu este frumoasă în sensul în care este frumoasă o fiinţă umană; nu are un anumit sex, nu se îndrăgosteşte, nu rămâne căsătorită şi nu pleacă la colegiu. Este un obiect fără viaţă şi te-ai putea gândi că a o vedea dezintegrându-se nu este mare lucru. Dar atribuim

semnificaţie obiectelor, lăsăm părţi din noi în anumite locuri. Suferim când lucrurile sunt distruse.

Helen a fost mai impresionată decât ar fi crezut de implozia hotelului Dunes; când s-a ridicat fumul şi s-a zguduit pământul şi-a amintit anii când a lucrat acolo; s-a gândit la Miles, la Ernie şi la Gerard – s-a gândit mult la Gerard –, şi-a amintit senzaţia răcoroasă a apei din piscină, culoarea turcoaz a bazinelor, inelul de palmieri şi mirosul de clor şi de loţiune antisolară. Iar în mijlocul acestor amintiri a simţit coborându-i pe umeri mantia melancoliei, iar mai apoi, când praful a început să se aşeze pe mormanul proaspăt de dărâmături, a simţit-o ridicându-se şi îndepărtându-se de ea, iar ea a râs şi a cuprins-o cu braţul pe sora ei. În faţă îi vedea şezând împreună pe părinţi, iar când totul s-a terminat, au râs şi ei şi s-au îmbrăţişat. În primul rând, râdeau de ridicolul situaţiei în care se aflau cu toţii: privind implozia unei clădiri ca şi când ar fi fost cine ştie ce ceremonie sau spectacol. Apoi, râdeau pentru că se eliberaseră.

Kathy a simţit şi ea la fel, tristeţea şi apoi risipirea tristeţii, când s-a instalat râsul. S-a întors şi şi-a găsit fetele şi a văzut-o pe Helen uitându-se la ea, aşa că a încercat să zâmbească. I s-a răspuns, cu o ezitare, a simţit acest lucru chiar şi în mijlocul acestui zgomot şi al fumului, dar Helen îi zâmbise.

După ce implozia s-a terminat, Edward le propune să meargă undeva cu toţii, pentru un mic dejun la miezul nopţii. Mulţimea începe să se disperseze, migrează spre restaurante şi jocurile de noroc. Fumul dens pluteşte încă deasupra lor, făcând aerul irespirabil. Pe Helen o înţeapă ochii, dar este de acord că trataţia este o idee bună.

Aleg o cafenea de la Desert Inn, unde sunt înconjuraţi de oameni care vorbesc despre implozie; ei însă nici nu o pomenesc cât consumă ouăle, cafeaua şi clătitele. Discută în schimb despre alte subiecte, mai pământeşti, ca şi când implozia ar fi o temă sensibilă, de care ar fi mai bine să uite complet.

Nu se ştie cum, le vine deodată ideea să rămână peste noapte la acest hotel. Kathy face propunerea ca o trataţie pentru ziua de naştere a lui Helen, care este mâine, şi, cu cât vorbesc mai mult despre această posibilitate – să meargă în continuare la un spectacol, să înoate mâine în piscină, să comande dejunul în cameră, poate chiar să joace puţin la blackjack –, cu atât propunerea începe să devină mai atrăgătoare pentru toţi.

Edward şi Jenny se duc acasă să aducă costumele de baie şi alte câteva lucruri, iar Helen şi Kathy rămân la cafenea. O vreme tac, privesc oamenii şi beau; Kathy are cafea, iar Helen – ciocolată caldă. Separeul în care se află este dintr-un plastic grena cu auriu pe margine, iar pe masa de melamină din faţa lor se află încă farfuriile de la micul dejun. Helen observă că mama n-a prea mâncat din prăjituri şi nici din ouă: farfuriile celorlalţi sunt practic curate. „Oare suferă? se întreabă Helen. Îi este dor teribil de Gerard?”

Ca şi când i-ar auzi gândurile, Kathy se apleacă spre ca:

— Mă apasă sentimentul că ar trebui să-ţi spun ceva. Oricum, l-aş fi părăsit pe Gerard. Hotărâsem să rămân cu tatăl tău.

— Nu este treaba mea, zice Helen cu ochii în cană.

Mama ridică din umeri.

— Poate că nu, dar, pentru orice eventualitate, voiam să ştii. Sigur că mă întristează moartea lui. Foarte mult. Dar nu în felul în care ai putea crede. Înţelegi ce vreau să spun?

Helen dă din cap că da:

— Cred că vreau să uit că a existat vreodată.

— Nu, spune mama ei. Nu, aşa ceva nu este drept. Ar trebui să-l ţii minte. Este important.

— Bine, răspunde Helen.

Chelnerul aduce nota de plată şi mama o studiază o clipă, apoi scoate portofelul din geantă şi pune pe masă o bancnotă de douăzeci şi una de zece deasupra, înainte de a aşeza nota de plată la capătul mesei. Restaurantul a început să se golească. Helen

nu mai aude pe nimeni vorbind despre implozie, deşi în noaptea aceasta simte ceva schimbat în aer, o emoţie nervoasă sau chiar teamă. Ceva nou, care a modificat interacţiunile şi aici, şi afară, în tot oraşul. Poate implozia este cea care le-a permis ei şi mamei să discute azi, în fine, despre Gerard – de când a murit, nimeni nu a adus vorba de el, nici măcar la funeralii –, dar ideea i se pare stupidă şi eterică, lipsită de capacitatea de a explica vreun lucru.

— Ştii ceva? spune Helen după ce plătesc şi ies în cazinou. Voi fi naşa copilul lui Ernie. Ţi se pare o nebunie?

— Sunt foarte mândră de tine, spune mama ei râzând, apoi o cuprinde pe Helen cu braţul pe după umeri.

Helen se hotărăşte să nu o respingă.

Toţi se distrează grozav în seara aceasta. Găsesc bilete la un spectacol la miezul nopţii, cu dansuri şi comedie şi cu un bărbat care face acrobaţii pe motocicletă într-o sferă din plasă metalică. Pe urmă se culcă toţi în acelaşi dormitor. Helen împarte patul cu Jenny şi senzaţia este atât de plăcută să se afle într-o încăpere străină, în alt pat decât al ei, încât îşi spune că se va simţi bine la colegiu, că plecarea este cel mai bun lucru pe care l-ar putea face.

Dimineaţa, tata le trezeşte cu un pahar de suc proaspăt de portocale. A solicitat deja micul dejun în cameră şi lui Helen i se aduce o tartă cu mure, lângă o lumânare. Îi cântă toţi „Mulţi ani trăiască! 1', mănâncă, apoi Helen şi Jenny se duc să înoate, înainte de a-şi face câteva bagaje şi a elibera camera de hotel.

Afară, oraşul este răvăşit, dar liniştit. Las Vegas Boulevard este o vraişte de pahare de plastic şi sticle de bere din seara precedentă. Helen identifică şi un biberon printre gunoaie. Hotelul Dunes este acum un morman uriaş de moloz înconjurat de bandă galbenă de atenţionare şi forfoteşte deja de camioane care curăţă locul. În scurtă vreme, nimic nu va mai arăta că acolo a existat hotelul Dunes, iar pe terenul acela se va construi un nou cazinou. Străbat drumul spre

casă în tăcere, muzica clasică îi învăluie ca o cochilie liniştitoare de flaute şi viori. În curând, haosul din zona centrală rămâne în urmă.

Când intră pe aleea casei lor, Helen vede ceva neobişnuit pe terasă, un prosop albastru-deschis înfăşurat pe un obiect înalt de câteva zeci de centimetri, cu vârful rotund. Pe prosop este prinsă o fundă roşie. Jenny ajunge acolo prima şi strigă la Helen, care abia iese din maşină:

— Este pentru tine.

Sub fundă este o felicitare pe care stă scris: „Succes în noua ta viaţă. Te iubesc, Leo “. Helen trage prosopul şi descoperă o colivie argintie, iar înăuntrul ei un canar mic, galben şi adormit, deşi, când este îndepărtat prosopul, deschide ochii negri şi se uită în sus la ea.

În cursul zilei, tata fixează un cârlig în tavan, lângă banca ei de la fereastră, şi atârnă colivia. Helen stă aşezată pe pat şi priveşte pasărea, întrebându-se dacă ar trebui să-i telefoneze lui Leo ca să-i mulţumească, dar se hotărăşte să nu o facă. Când va fi în Ohio, cufundată în siguranţă în „noua ei viaţă “, cum se exprimă el, îi va telefona sau îi va redacta o scrisoare. Crede că nu va avea voie să-şi ia canarul cu ea – la cămin nu sunt acceptate animalele –, dar simpla idee că pasărea o aşteaptă aici, pe ea, o face fericită.

A început deja să împacheteze o parte dintre lucrurile din camera ei, ca să le ia cu ea la şcoală. Nu mai există afişe pe pereţi, iar pe rafturi au rămas doar câteva cărţi. Biroul este complet gol, la fel şi multe sertare. Din acest motiv, camera este mai curată decât de obicei şi Helen nu mai simte că ar fi a ei, însă nu o deranjează. Îi place că este mai multă lumină şi este mai mult aer, iar spaţiul mai larg îi aminteşte că această etapă din viaţa ei a luat sfârşit. Peste mai puţin de o săptămână va fi plecat.

Rămâne o bună bucată de timp cu ochii la canar. Are culoarea lămâilor sau a mierii, stabileşte ea, sau poate culoarea munţilor inundaţi de soare. Pasărea o priveşte la rândul ei, ţopăind încoace şi încolo pe stinghia de lemn. La un moment dat, îşi spune Helen,

va trebui să-i pună un nume, dar deocamdată nu este pregătită. Helen rămâne aşezată pe pat, în timp ce ziua se consumă afară – aniversarea ei de optsprezece ani, îşi aminteşte ea –, gândindu-se cât este de straniu să stea aici şi să contemple un canar. În aceeaşi clipă, pasărea face un salt spre ea şi începe să cânte.

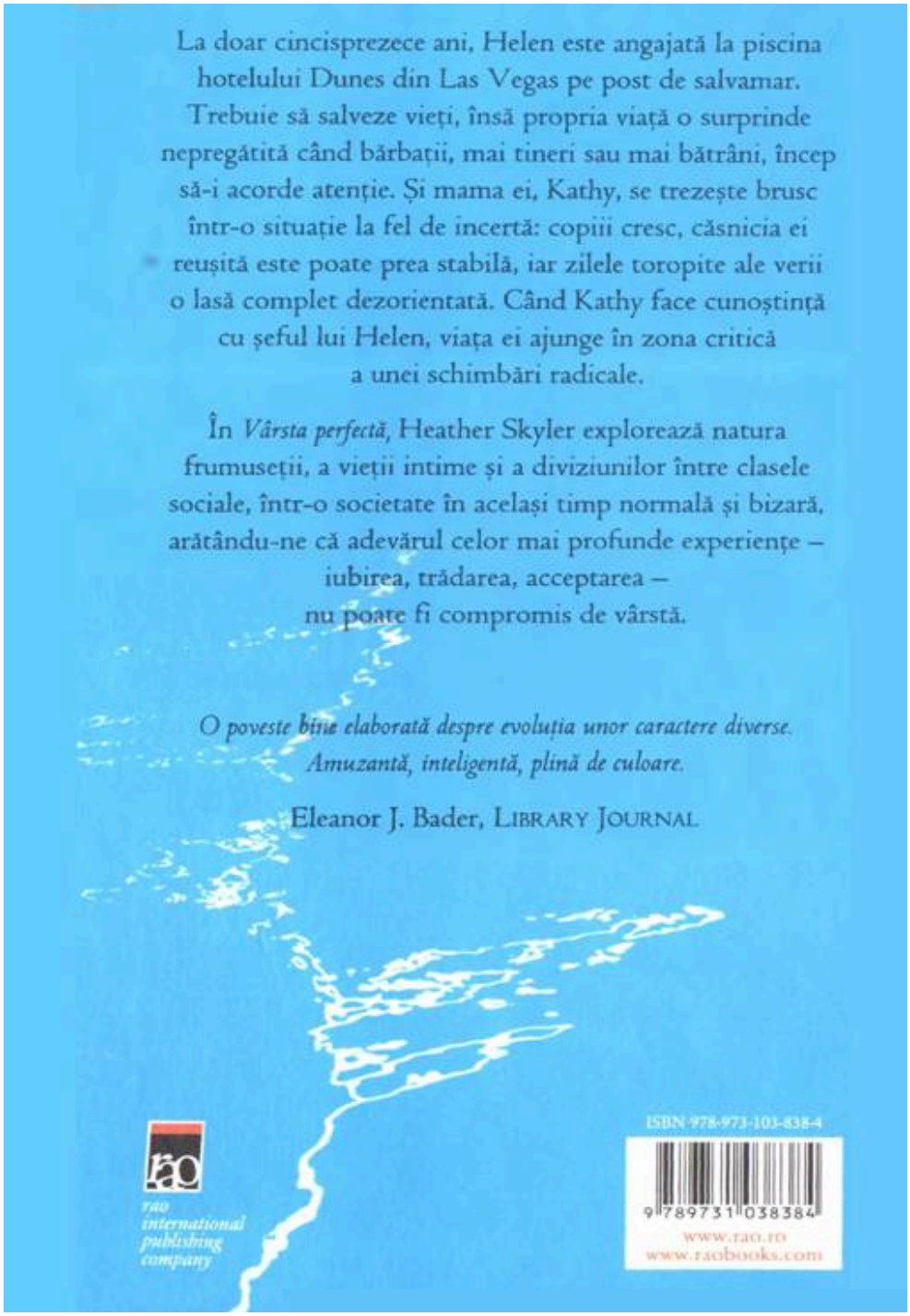
La doar cincisprezece ani, Helen este angajată la piscina hotelului Dunes din Las Vegas pe post de salvamar. Trebuie să salveze vieți, însă propria viață o surprinde nepregătită când bărbații, mai tineri sau mai bătrâni, încep să-i acorde atenție. Și mama ei, Kathy, se trezește brusc într-o situație la fel de incertă: copiii cresc, căsnicia ei reușită este poate prea stabilă, iar zilele toropite ale verii o lasă complet dezorientată. Când Kathy face cunoștință cu șeful lui Helen, viața ei ajunge în zona critică a unei schimbări radicale.
În *Vârsta perfectă*, Heather Skyler explorează natura frumuseții, a vieții intime și a diviziunilor între clasele sociale, într-o societate în același timp normală și bizară, arătându-ne că adevărul celor mai profunde experiențe – iubirea, trădarea, acceptarea – nu poate fi compromis de vârstă.
O poveste bine elaborată despre evoluția unor caractere diverse. Amuzantă, inteligentă, plină de culoare.
Eleanor J. Bader, LIBRARY JOURNAL
rao international publishing company
ISBN 978-973-103-838-4
9 789731 038384
www.rao.ro
www.raobooks.com

---

[1] „Mărul cel Mare: Muşcă "(n.tr.)

[2] Joc de cuvinte intraductibil; Hell - diminutiv pentru Helen - înseamnă şi iad. (n.tr.)

[3] Logodnică; în limba franceză în text (n.tr.)

[4] Poligon în care au fost încercate arme nucleare în noiembrie 1951 (n.tr.)

[5] împletire a sensului cu metaforele unui celebru vers al scriitorului galez Dylan Thomas, „Do not go gentle into that good night“ (Nu pleca blând în noaptea adâncă). Poetul îşi îndeamnă tatăl, bătrân şi orb, să nu renunţe uşor, la capătul vieţii, (n.tr.)

Table of Contents

[1]
[2]
[3]
[4]
[5]

Table of Contents

[1] 344
[2] 344
[3] 344
[4] 344
[5] 345